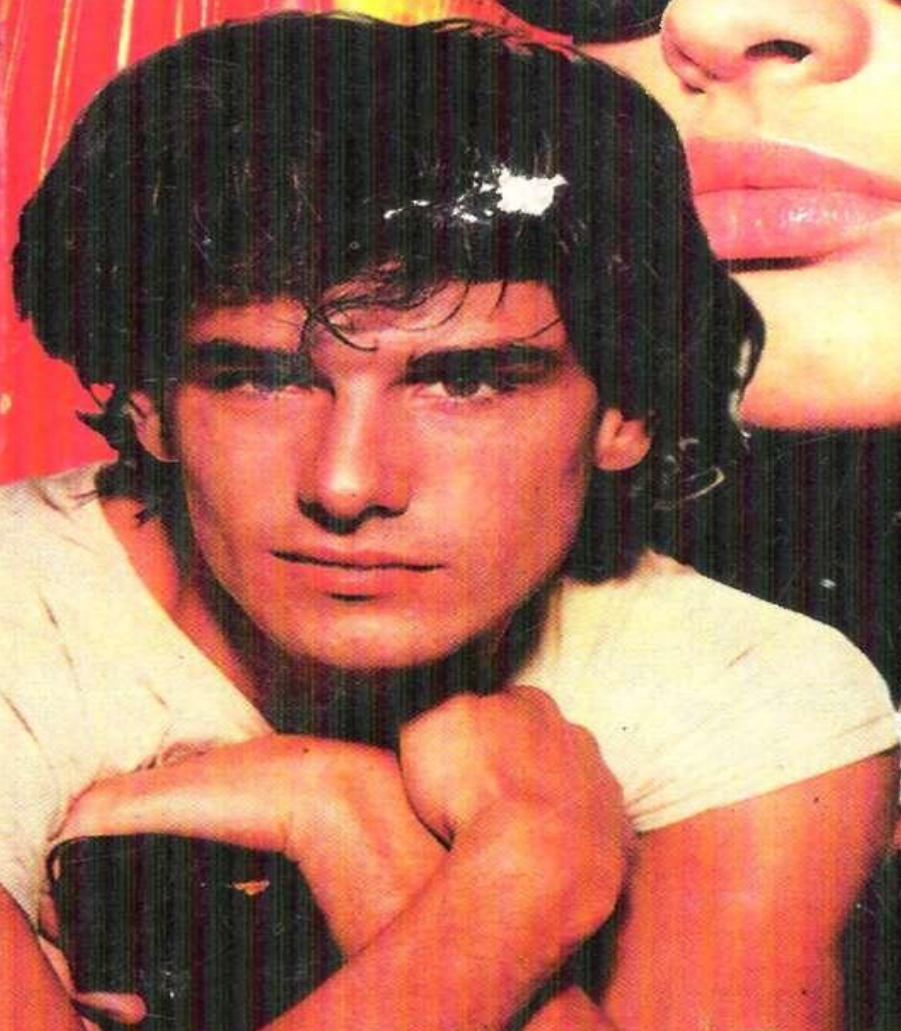
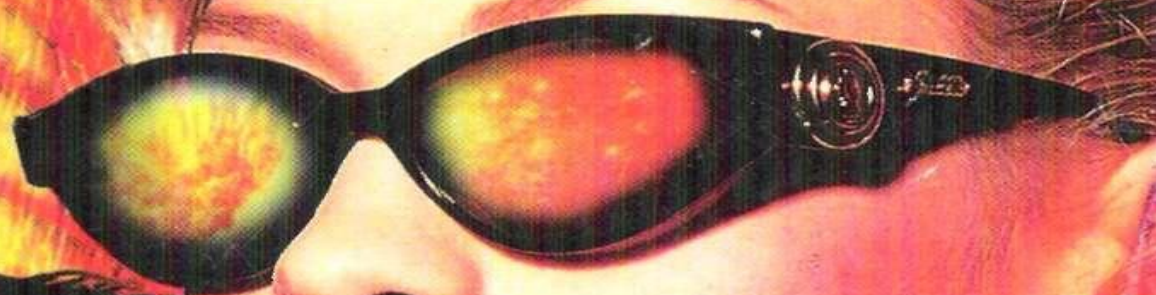

УНА-МЕРИ ПАРКЪР

ЗАБРАНЕНИ ЧУВСТВА

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ЗАБРАНЕНИ ЧУВСТВА

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Останала вдовица, Камила Итън отдава цялата си енергия на ръководената от нея рекламна агенция. Госпожа Итън почти няма време за седемнадесетгодишната си дъщеря Попи, която все повече се отчуждава от нея.

Скоро при странни обстоятелства загива бащата на Камила, който живее в Шотландия. Няколко дни преди смъртта му той ѝ се е обадил, че се страхува за живота си. Твърдо решена да открие истината, Камила заминава за Шотландия с най-добрата си приятелка Люси и сина ѝ Филип. Тя не предполага, че на четиридесет и четири години ще преживее една забранена любов, която ще промени изцяло живота ѝ...

ПРОЛОГ

Лято

Голямата стара къща изглеждаше безлюдна, сякаш от години никой не бе живял зад масивните ѝ каменни стени. Дори въздухът беше толкова застинал, че пращинките се рееха, почти неподвижни, под горещите слънчеви лъчи, които се провираха между клоните на дърветата от двете страни на дългата извита алея.

Къде бяха отишли всички? Може би Едит бе някъде наблизо? Ами прислужницата, която се грижеше за кучетата? Трябваше да са някъде наоколо, защото елзаските овчарки, отглеждани от години от Едит, които посрещаха с лай всеки посетител на Крийгнеч, не можеха да бъдат оставяни сами за дълго.

Камила отвори вратата и закрачи по алеята, остро скърцайки по чакъла с кожените си, ръчно изработени ботуши. Чувстваше се потисната сред тази тишина, затова ускори крачки, като се опитваше да не обръща внимание на затворените прозорци, нито на булото на отчаяние, простиращо се, както ѝ се струваше, чак до масивната входна врата, която изглеждаше затворена за посетители от доста време.

Навярно беше постъпила глупаво, когато бе решила, че може да се натрапи на Едит, след като двете никога не са били близки, а още повече пък сега, когато Малкълм вече го нямаше...

Камила зави зад къщата, откъдето в далечината се виждаха поляната, която се спускаше към залива Лорн, и замъглената от следобедната жегата планина Брийч. От години насам това беше първото лято, в което Шотландия бе покосена от суша и докъдето стигаше погледът ѝ, земята се простираше, прегоряла и прашна; орловата папрат бе крехка и пожълтяла, а пиренът бе изсъхнал, неспособен да предложи нектар на пчелите.

Внезапно Камила бе обзета от чувството, че в Крийгнеч витае някакво всепоглъщащо мрачно присъствие — като на слепец, чиито сетива са изострени от загубата на зрението, застинал в мъртвата

тишина, затаил дъх в безвъздушното пространство. Нещо се е случило тук, помисли си тя. Нещо ужасно бе оставило в атмосферата неизличимата си черна следа, която не можеше да се разсее дори от приятното следобедно слънце.

В този момент ѝ хрумна, че кучетата би трябвало да се разляят при приближаването ѝ. Обикновено въздухът кънтеше от яростния им предупредителен лай при всяко чуждо присъствие. Острият им слух долавяше отдалеч и най-тихите стъпки.

Много потисната, едва дишаща, заради биещото си до пръсване сърце, тя тръгна към задния двор на къщата, където се намираха кучешките колиби.

И тогава пред очите ѝ се разкри толкова ужасяваща и трагична гледка, че болезненият ѝ вик замря в стиснатото от ужас гърло. Облегна се на затоплената каменна стена на Крийгнеч, сякаш всичките ѝ сили внезапно я бяха напуснали и бе неспособна да направи дори крачка по-нататък.

ПЪРВА ГЛАВА

Една година по-рано

Всичко започна с писмото на Малкълм. Камила обичаше да разговаря с баща си по телефона поне веднъж седмично, ала Малкълм Елиът принадлежеше към онова поколение, за което писането на писма бе неразделна част от поведението на възпитания човек. След като бе отишъл да живее в Шотландия с новата си съпруга Едит, той описваше забавно и остроумно живота им в отдалеченото селце Ардачи, намиращо се в планинската част на страната. За пенсиониран banker, вече на седемдесет и две години, той не бе изгубил вкуса си към живота и отношенията му с местните жители често бяха доста бурни.

В едно писмо разказваше на Камила как новият им градинар Джок настоял да окоси ливадата в пет часа сутринта, вследствие на което се получили зигзагообразни ивици, „толкова криви, че биха могли да ти причинят морска болест“. И всичко това само защото си бил позволил „няколко глътки“ в бараката за инструменти. Тези няколко глътки впоследствие се оказали цяла бутилка уиски, с която Джок се бил приспал, свит на кълбо върху купчина стари чували... „И като капак на всичко — продължаваше Малкълм, — оказа се, че бутилката е една от моите. Проклетото му копеле!“

Тонът на днешното писмо обаче беше съвсем различен. От него лъхаше дълбоко безпокойство.

„Надявам се, че не сме сбъркали, като дойдохме да живеем тук. Но вече вложихме толкова пари в това място, че не можем да си позволим просто да си съберем багажа и да си тръгнем. Изобщо не бяхме подготвени за враждебността, която предизвика настаняването ни в селото.“

Камила се намръщи. Това не беше типично за баща ѝ, чийто несломим дух и отказът му да обръща внимание на несполуките винаги я бяха възхищавали. Никога през живота си не го бе чувала да се оплаква, да роптае или да се самосъжالياва. Дори когато преди осем години бе починала майка ѝ. Той бе настоял да остане да живее сам в голямата им лондонска къща, в която бяха прекарали целия си живот, докато — за изненада на всички — обяви решението си да се ожени повторно. Отначало Камила бе възхитена, но веднага след това последва смайването, когато научи, че той има намерение да започне нов живот в Шотландия и да помага на Едит в бизнеса с отглеждането на елзаски овчарки.

— Но ти нямаш понятия от кучета, татко! — бе протестирала тя.

Ала Малкълм бе останал непреклонен, отхвърляйки възражението ѝ.

— Имам нужда от промяна и предизвикателство — бе отвърнал той изпод щръкналите си мустаци и горящи от ентузиазъм очи. — Прекарах целия си живот зад бюрото в банката, което ме накара да закопнея за малко чист въздух. А пък и Едит от сърце желае да живее на север.

Сега, изглежда, идилията се бе разпукала. И какво ли искаше да каже с това, че настаняването им в Ардаци е породило враждебност?

Погледна часовника си. Беше осем и петнадесет. След няколко минути шофьорът ѝ щеше да дойде, за да я откара до офиса, а тя още не бе закусила. Пусна писмото в ръчната си чанта, излезе от спалнята на първия етаж на елегантната си къща на Уилтън Крисънт и се спусна по широката вита стълба. Ослепителни слънчеви лъчи струяха през полуотворените прозорци, изпълваха помещението със светлина и превръщаха синия килим върху стъпалата в искрящо сапфирено море. Без да обръща внимание на красивата утрин поради многото проблеми, които занимаваха мислите ѝ, тя слезе най-долу и спря.

В този момент остъклената метална врата бавно се отвори и през нея се промъкна стройна, облечена в безформена тениска и черен клин фигура, която хвърли върху безупречно излъскания мраморен под груба войнишка раница. Изящните съвършени черти бяха скрити под пънкарски грим, представляващ ярка смесица от виолетови сенки, черна спирала и тъмновиолетово червило, което грубо контрастираше

с бялата кожа. Погледна към стълбището с намръщено, но предизвикателно изражение.

— Попи! Господи, миличка, толкова се тревожех! Хиляди пъти съм ти казвала да ми се обаждаш, когато имаш намерение да закъснееш. Къде беше, за Бога?

— Аз съм на шестнадесет и мога да правя каквото си поискам.

Майка и дъщеря се загледаха една в друга. Камила беше разтревожена и разстроена, а Попи — спокойна и студена. Беше първата седмица на лятната ваканция и Попи, която учеше в престижно лондонско училище, очевидно започваше светския си живот. Камила се питаше дали не сбърка, като я изпрати в Слоун Хаус, което се намираще в града, и по този начин изгуби възможността да контролира с кого дружи и какво прави. Но, от друга страна, Попи бе единственото ѝ дете и тя не можеше да понесе мисълта да бъде далеч от нея по осем месеца в годината.

— Попи, не можеш да правиш каквото си поискаш. Не е безопасно. Наоколо се навъртат всякакви типове. Всичко може да ти се случи. Ужасно се безпокоя, когато не знам къде си, и започвам да си представям всички ужасии, които биха могли да те сполетят.

Беше казвала това хиляди пъти досега, но Попи като че ли изключваше, разсеяно загледана нанякъде, сякаш внезапно бе оглушала.

— Къде беше, мила? — не спираше Камила. — У Розмари? Едва се въздържах да не позвъня на майка ѝ, за да я попитам дали не си у тях.

Попи погледна злобно майка си:

— Розмари е лепка. Вече не ми е приятелка.

— Къде беше тогава?

— Просто навън — отреза я тя и затътри тежките си обувки към трапезарията.

Потискайки въздишката си, Камила я последва.

Мейтлънд, прислужникът, който работеше при тях от години, се приближи и постави пред Камила кристална купа с един грейпфрут. Топчест и добродушен на вид, той се движеше внимателно, сякаш в съседната стая някой спеше. Въпреки безупречните си маниери, Камила забелязваше у него някакъв намек за прикрит смях, а във влажните му сини очи проблясваше неизречено веселие.

— Кафе, мадам? — той се приближи със сребърен поднос, върху който бе поставен сребърен кафеник.

— Благодаря, Мейтлънд — Камила разсеяно наблюдаваше Попи, която се присегна и взе един банан от изящната пирамида от плодове, подредена от прислужника.

— Кафе, мис Попи? — осведоми се той.

Тя поклати глава и дългата ѝ руса коса се разпиля около лицето ѝ в безредни кичури.

— Ще пия кола.

Майка ѝ я погледна с безпокойство и тъга. Какво се бе случило с малкото сладко момиченце, което всички толкова обичаха? Отначало Камила си мислеше, че Попи се е възстановила сравнително бързо след смъртта на Дейвид преди три години. Бе преодоляла удара от катастрофата с хеликоптера, въпреки че, разбира се, загубата на баща ѝ бе разбила сърцето ѝ. Отдадена на собствената си скръб, Камила би била благодарна за философското отношение на дъщеря си към трагедията. Ала тогава, през последната година, Попи се бе променила до неузнаваемост. Като че ли за една вечер бе станала непокорно и трудно дете. Отказа да учи и веднага оценките ѝ в училище се понижиха. Малко вероятно изглеждаше да успее да вземе изпитите си. Стана много сприхава. Нищо не беше както трябва. Къщата им беше огромна и внушителна и тя неочаквано бе обявила, че се срамува да кани приятелките си у тях. Майка ѝ беше прекалено заета, твърде праволинейна и много старомодна. Начинът им на живот ѝ се струваше отегчителен, безцелен, оholen и повърхностен. Вечно роптаейки, тя изкарваше Камила извън нерви, като подражаваше на пънкярското движение, което се бе зародило през седемдесетте. Като че ли единствено дядо ѝ я разбираше.

— Това е последствие от скръбта и шока от загубата на баща ѝ — обясняваше Малкълм на Камила. — Трябва да си благодарна, че поне не носи безопасна игла на носа си. Навярно гледа на този период от живота си като на времето, когато е била на девет години и се е чувствала сигурна и щастлива. Както знаеш, всички млади хора преминават през един или друг период — окуражително бе допълнил той.

— Но аз била ли съм някога такава, татко? — ужасено бе запитала Камила.

— Тогава времената бяха други, мила моя. Ти нямаше възможност да обърнеш гръб на традициите и да се държиш лошо. Слава Богу, обществото по онова време не позволяваше подобни неща.

Камила наблюдаваше Попи, която дояждаше банана си.

— Не можеш да пиеш кока-кола на закуска — запротестира тя.

— Имам новина за теб — отвърна Попи. — Ще правя каквото си поискам.

Тя предизвикателно пусна обелката от банана си в сребърната шампаниера и погледна нагло към Мейтлънд. После бавно изтри пръсти в клина си.

Очите на иконома блеснаха за момент и Камила си помисли, че ако беше баща на Попи, сигурно щеше да я плесне. Вместо това, той се извърна рязко и напусна стаята.

„Иска да ни вбеси, внезапно прозря Камила. Преднамерено се опитва да изкара и мен, и Мейтлънд извън нерви.“

Тя взе една препечена филийка, усмихна се топло и каза:

— Тази вечер ще се прибера по-рано и си помислих, че бихме могли да погледаме видео и да вечеряме заедно.

Последва пауза, преди Попи да отговори:

— Ако съм вкъщи.

— Какво значи това „ако съм вкъщи“?

— Ами значи — театрално заобяснява Попи, — че може би ще излизам.

— Къде ще ходиш?

— С приятели.

— С какви приятели? И какво правите, когато излизате?

Попи скочи и лицето и почервеня от гняв:

— За Бога, какво означава това? Испанската инквизиция?

Камила погледна през масата, твърдо решена да не се ядосва.

— Не е необходимо да бъдеш груба. Искам да кажа, че ако наистина ще излизаш, бих могла да поръчам храната по-рано, така че да можем да вечеряме заедно.

Попи се отправи към вратата, сексапилно поклащайки стройното си тяло. Докато я наблюдаваше, Камила се чудеше защо бе нужно да се обезобразява така с тези отвратителни дрехи и странния си грим. На какво си въобразяваше, че прилича? Фините черти се губеха под

сенките, а тъмното червило на фона на бялата кожа ѝ придаваше неестествен и доста изпаднал вид.

— Ако не възникне нещо непредвидено, ще си бъда тук — неохотно отстъпи Попи.

През отворената врата майка ѝ я гледаше как се изкачва към стаята си с войнствено изправен гръб.

— Гледай да си вкъщи — извика след нея тя и веднага съжали. Не това беше начинът да се справи с опърничавата си дъщеря.

Отново погледна часовника си. Беше осем и половина. В антрето, докато вземаше чантата и ръчното си куфарче, улови отражението си в огромното огледало в позлатена рамка и за миг се запита коя е тази строго облечена, делова жена, която се визира в нея хладно и неодобрително. Тъмнорусата коса, изпъната назад в стегнат кок, разкриваше едно съвършено красиво лице, безупречно гримирано. Беше ѝ трудно да разпознае себе си. Разбира се, стройната фигура и дългите крака ѝ бяха познати. Не би могла да сбърка и тези големи сиви очи, които понякога добиваха синия цвят на Егейско море, ала това, което не можеше да открие в отражението си, бе собственият ѝ облик. „Променила съм се, помисли си с болка, която прерасна в паника. Съвсем различна съм от онова, което бях преди четири години. Къде бе изчезнала топлата, приветлива жена? Съпругата и майката? Усмивнатата стопанка на великолепия дом в най-модерния квартал на Лондон? Жената, която обичаше да лудува с единственото си дете? Любовницата, която всяка нощ приемаше Дейвид, тръпнеща от страст? Къде бяха изчезнали младостта и смехът?“

Камила бързо се извърна, не желаейки да се визира повече в жената, в която се бе превърнала, не желаейки да вижда президентката на преуспяващата рекламна компания „Итън и Итън“. Компанията е била основана от бащата на Дейвид през 1934 година, а след това бе ръководена от самия него до деня на смъртта му. Тогава я бе поела тя. Сега развиваше огромна дейност с над шейсет клиенти, като се започне от производителите на минерална вода и парфюми и се стигне до продавачите на замразена храна и застраховки „живот“. Всеки път, щом включеше телевизора, започваше да се върти една или друга реклама, създадена от „Итън и Итън“. Във всички вестници и списания на няколко страници се рекламираше продукцията на някой техен клиент. Това беше вълнуваща, шеметна професия, при това с много

силна конкуренция. Но тя бе започнала да я обича и през последните три години работата ѝ бе помогнала да се възстанови от шока и скръбта от смъртта на Дейвид. Бе реализирала най-смелите си мечти, превръщайки се от съпруга на шефа — в шеф.

Камила отново погледна към огледалото. Нямахше значение, че оттам я гледаше една упорита жена към четиридесетте! Ако беше по-слаба, изобщо нямаше да успее да оцелее. Разбира се, имаше моменти, в които се питаше дали някога наистина е била неангажирано с работа покорно създание, доволно от ролята си на малката съпруга. Дали у нея не се бе спотаявала винаги силната волева жена?

Като изправи рамене, тя се отправи към вратата, която Мейтлънд държеше отворена заради нея. Единственото нещо, останало от миналото, беше красивата, изградена от сиви камъни къща на „Уилтън Крисънт“, където Дейвид я бе довел като младоженка и където сега живееше като негова вдовица.

Ферис, шофьорът, който работеше за семейство Итън от четиринадесет години, я очакваше в мерцедеса последен модел.

— Добро утро, Ферис — поздрави го тя усмихната, както всяка сутрин.

— Добро утро, мадам — отвърна той и докосна шапката си. Камила Итън, президентката, се настани на седалката с куфарчето върху коленете си, за да може да прегледа още няколко документа, докато пътува към офиса на „Итън и Итън“ на Апър Гросвентър Стрийт. От този миг до шест часа вечерта тя щеше да се потопи в работа, изтласквайки всички лични проблеми на заден план.

Попи се хвърли по корем върху леглото, без да я е грижа, че черните ѝ обувки оставят мръсни следи по кретонената покривка с глицинии, нито че гримът ѝ се размазва върху бродираните възглавнички, поставени откъм главата ѝ на леглото.

Миналата нощ бе зашеметяваща, мислеше си тя и младото ѝ тяло отново се възбуждаше от спомена за любовта с Дени... ако това изобщо беше правене на любов. Дени го наричаше чукане, но каквото и да беше, тя си спомняше единствено усещането от плътното притискане към матрака, докато ехото от току-що изживяния оргазъм се надигаше, нарастваше, отново избухваше в момичешките ѝ слабини.

Дени беше първият ѝ любовник, ала тя беше сигурна, че той е неповторим. Със сигурност никой друг не можеше да се люби така. Със сигурност никой друг не би могъл да се въздържа толкова дълго, нито да я води от оргазъм към оргазъм, докато започне да крещи в екстаз.

Попи се обърна на една страна с втвърдени от страст малки гърди, докато всичко в нея я болеше от желание да бъде изпълнена отново. Дали и тази вечер Дени щеше да бъде на Кингс Арм? Той беше доста груб тази сутрин, когато си бе тръгнал и ѝ бе казал, че е зает с организирането на нова среща вечерта, без да ѝ каже къде ще се състои, така че тя можеше само да предполага, че ще бъде на обичайното място в стаята над клуба в Уайтчапъл, където обикновено се събираха новите членове на „Борци против класите“. Точно там го бе видяла и тя, когато новата ѝ приятелка Лиз, с която се бе запознала на опашката за автобуса, я бе завела на една сбирка миналата седмица.

— Това е Дени Фокс, нашият лидер — ѝ бе казала Лиз, докато я отвеждаше към едно високо момче с широки рамене, чиято възраст не можеше да се определи. Лицето му беше силно, с добре очертани ъгловати челюсти и с пронизателни светлосини очи, чисти като изтърган до блясък мрамор.

Дени я поздрави замислено.

— Как си? Ще останеш на събранието, нали? — той говореше с подчертан кокни акцент.

— Да — спонтанно бе отвърнала тя, без да има представа за какво става въпрос. Дени продължи да я наблюдава с любопитство още няколко минути, след което се обърна, за да поговори с току-що пристигналото чернокожо момче. Очарована, Попи не откъсваше очи от него. Очевидно той напълно контролираше положението, а всички го гледаха с такова обожание, че тя осъзна, че „нашият лидер“ е напълно подходяща за него титла. Без да притежава някакъв чар, той имаше огромно влияние; не ухажваше последователите си, но ги водеше, накъдето си искаше. Диктаторите трябва да са направени от същото тесто, разсъждаваше Попи, чудейки се за какво ли се провежда това събрание.

Когато Дени се изправи на единия край на задимената стая, за да произнесе речта си, тя се заслуша няколко минути и разбра, че той оглавява организация, наречена „Борци против класите“. През

съзнанието ѝ преминаваха откъслечни фрази: „в града е нужно положение на пълна анархия...“, „да предизвикаме хаос в страната...“, „да унищожим аристокрацията...“, но след малко спря да слуша. Само наблюдаваше, хипнотизирана от този суров на вид мъж с огромни ръце и мускулести крака. Той стоеше разкрячен, изправен като че ли пред някаква невидима барикада, и от време на време вдигаше едната си ръка, за да придаде по-голяма тежест на думите си.

„Дени е много умен, мислеше Попи.“ Аудиторията увлечено слушаше всяка негова дума, попиваше вярата му, идеалите му, представите му за това как ще изглежда страната, когато „ще управляват работниците и всички следи на сега установения ред ще бъдат заличени“.

Внезапно осъзна, че е обзета от желание. Дени я караше да се чувства така, както никога досега не се бе чувствала. Загледа се в суровата му решителна уста и в рязко очертаната челюст. Когато в края на срещата той ѝ направи знак да остане след другите, тя чакаше замаяна и едва успя да промълви „довиждане“ на Лиз.

Най-после Дени се приближи към нея, като закопчаваше ципа на коженото си яке.

— Искаш ли да хапнем нещо?

Сърцето ѝ трепна развълнувано.

— Би било чудесно.

— О, би било чудесно, така ли? — той се усмихна подигравателно, докато имитираше типичния ѝ за висшите класи говор, но без да престава да бъде любезен.

Попи се изчерви.

— Е, разбира се, защо не? — опитваше се да изопачи говора си. — Имаш ли цигари? Моите свършиха.

Той поклати глава и светлите му очи блеснаха развеселено:

— Вредни са за здравето, рожбо. Айде да идем да хапнем. Наблизо има едно хубаво кафене, дет' сервират вегетарианска храна.

Той тръгна да излиза от Кингс Арм, като безцеремонно разбута тълпата, която още се размотаваше на тротоара.

Попи го следваше като послушно кученце до Уайтчапъл и Хай Стрийт, докато стигнаха до изцяло боядисано в зелено ресторантче, на чиито прозорци бяха подредени глинени саксии с различни бобови растения.

Връщайки се назад, тя не можеше да си припомни за какво бяха разговаряли. Цялата вечер беше неясна смесица от подлутена леща, гняв против богатшите, недоволство от правителството, докато най-накрая бяха отишли в малката му стая в порутена къща, където всичко се фокусираше с яснота, която тя щеше да запомни до края на живота си.

— Обичаш ли коне? — попита я той, като я придърпа към себе си в леглото.

— Конете ли? — стресната, Попи си помисли за игрите на поло и конните надбягвания в Аскът.

— Жребците — той започна да я целува, плъзгайки огромните си длани върху малките ѝ гърди. След това вмъкна бедрото си между краката ѝ. — Виждала ли си някога оная работа на жребец? Виждала ли си някога как се чукат? Господи, това е великолепно гледка?

Той свали тениската и издърпа ципа на дънките ѝ, без да престава да се движи нагоре-надолу, въпреки че още беше напълно облечен. Целувайки шията, гърдите и корема ѝ със затворени очи, не преставаше да говори като в някакъв сън:

— Оная работа на жребците е дълга цяла стъпка, а понякога дори повече. Когато се качат върху кобилата, те са толкова възбудени, че не могат да го вкарат. Кобилата крещи, а жребецът пръхти и рие с копита, изпълнен с желание. Тогава се съединяват... — Дени смъкна дънките си, хвърли ги на пода, легна върху Попи и разтвори краката ѝ. — Харесва ли ти това? Да се превърна ли в жребец? И да те чукам... да те чукам... докато закрешиш като кобила? Да вкарам ли това в теб?... Дълбоко, дълбоко...

Тя усети остра болка, веднага последвана от удоволствие. Въпреки вулгарния си език, Дени беше невероятно нежен и внимателен.

Попи изстена:

— Да. Да...

— Жребците обичат да се чукат и да вкарват огромните си членове дълбоко в кобилите. И любовта идва... идва...

Лицето на Дени се бе изкривило от страст, докато наблюдаваше как тялото му отново и отново потъва в нейното, внезапно озовал се в света на собствените си фантазии.

— О, да! — внезапно извика той. — Да! Сега, сега, сега! — като в някаква лудост, с обляно в пот лице и замъглени от страст очи, той излизаше и отново влизаше мощно в нея, докато свърши, издавайки нечленоразделни викове.

Сега, когато лежеше в собственото си легло и мислеше за него, Попи осъзна, че е влюбена за първи път в живота си. Да вървят по дяволите добре изразяващите се префинени млади мъже, с които майка ѝ настояваше да общува. Онези млади мъже, които нямаха никаква представа за живота извън „Итън“ и „Оксфорд“. По дяволите светският живот с баналните разговори и безкрайните глупави партита. Всичко, което искаше сега, бе Дени — Дени, който да запълва дните и нощите ѝ, да стане смисъл на живота ѝ. И ако това означаваше да се включи в организацията „Борци против класите“, тя щеше да го направи.

Цялата сутрин на Камила бе претоварена от срещи, а вече приближаваше обяд. Най-сетне се обърна към секретарката си Джийн с уморена въздишка.

— Господи, каква сутрин! Струваше ми се, че никога няма да свърши! — от девет часа през офиса ѝ бяха преминали цял поток клиенти, с които бе обсъждала различни рекламни проекти. — Нямаме нищо насрочено за следобед, нали?

Джийн, която бе започнала работа като секретарка на Дейвид, се усмихна съчувствено. Беше приятна на вид жена към тридесетте и с необходимата квалификация. Спретнатата, с късо подстригана кестенява коса и кафяви очи с дълги мигли, тя излъчваше работоспособност, докато се въртеше из офиса. Когато Камила пое управлението на „Итън и Итън“, Джийн я бе въвела в работата, бе прикривала грешките ѝ при първите значителни сделки в началото. През последните три години те си бяха изградили здрави делови отношения и Камила знаеше, че винаги може да разчита на нея.

— Имате насрочен обяд с президента на „Ройъл Скотиш Еърлайнс“ — напомни ѝ Джийн, докато събираше документите от голямата кръгла маса, поставена в единия край на стаята.

— Като че ли не си спомням за нея — отговори Камила.

„Ройъл Скотиш“ беше новосформирана компания, която искаше да повери на „Итън и Итън“ рекламната си кампания. Сумата все още не бе определена, но се очертаваше голяма сделка и ако успееше да си я осигури, щеше да бъде неин личен успех. Камила отдавна имаше амбицията да пробие в транспортни бизнес и ако успееше да привлече „Ройъл Скотиш“, щеше да си отвори пътя към още по-мащабни сделки.

В банята, приспособена до офиса ѝ, която бе останала непроменена от времето на Дейвид, като се изключи това, че я бе пребоядисала от тъмносиня в значително по-топлото жълто, тя точно се зае да поправи грима си, когато Джийн почука на вратата.

— Извинете, че ви безпокоя, мисис Итън — извика тя, — но по телефона ви търси някаква жена, която твърди, че е ваша стара приятелка. Името ѝ е Люси Хамилтън.

— Люси! — зарадвано възкликна Камила. — Наистина ли? Кажй ѝ, че идвам след минутка!

Докато събираше козметиката в чантата си, Камила се опитваше да си припомни кога за последен път бе виждала Люси. Преди десет годиш? Дванадесет? Люси и Алтъни заедно с четирите си деца бяха заминали за Хонконг, където Антъни работеше за някаква инвеститорска компания, и оттогава не се бяха връщали у дома. Обаче не бяха спрели да поддържат връзка. Бяха приятелки от петгодишна възраст, заедно ходеха в детската градина, заедно бяха дебютирали в обществото, и двете се бяха омъжили на двадесет години. Въпреки че не се виждаха често, времето и географската отдалеченост не бяха охладили приятелството, което ги свързваше.

Камила прекоси боядисания в бяло просторен офис, мебелиран с черна кожа и лъскав хром, и грабна слушалката.

— Люси?

— Камила!

Двете избухнаха в смях, сякаш току-що си бяха казали нещо много смешно.

— Къде си? — запита Камила.

— Тук, в Лондон. Никога няма да се досетиш! Прибрахме се у дома завинаги! Преместиха Антъни тук и сега започвам да подреждам жилището, да търся ново училище с пансион за Шарлот и Реджи и Господ знае какво още!

Звучеше точно така, както Камила си я спомняше — жизнена, практична жена, която обожава Антъни, но чийто живот се върти около децата ѝ.

— Трябва да се видим — веднага предложи Камила. — Защо не дойдете на вечеря?

— Сигурна ли си, скъпа? Филип и Хенриета също са тук. Компанията на Антъни ни осигури мебелиран апартамент и тъкмо се нанасяме. Такава неразбория е! Наистина ли си сигурна, че искаш да дойдем и шестимата на вечеря?

— Разбира се. Какво ще кажеш за утре вечер?

— Скъпа, ние сме свободни всяка вечер, поне засега. Пристигнахме едва преди два дни. Ти си първата, на която се обаждам. Дори още не съм разопаковала багажа. Не знам дали, като изключим теб, все още имаме приятели в Англия.

— Скоро ще го поправим. Ще организирам парти във ваша чест веднага щом се устроите — обеща Камила. — Впрочем елате към седем и половина, за да имаме възможност да си побъбрим.

— Ще бъде чудесно. Копнея да те видя отново, скъпа. За теб сигурно е било ужасно, когато Дейвид загина, но ти си проявила невероятна смелост, като си поела компанията и всичко останало — въпреки че говореше съвсем делово, в гласа ѝ се прокрадваше състрадание.

— Изобщо не става въпрос за смелост — откровено отговори Камила. — Когато корабът се обърне, човек инстинктивно поема към брега, нали?

— Или към дъното.

— Или към дъното — повтори Камила. — Ала заради Попи не можех да си позволя подобен лукс — независимо от небрежния тон, в думите ѝ имаше болка.

— Много искам да я видя. Тя беше едва на пет или на шест години, когато я видях за последен път. Пак ли е толкова хубава?

Камила отговори сухо:

— Хубава е, но в момента изживява някакъв период, през който се опитва да изглежда колкото може по-грозна.

Люси се засмя с разбиране.

— Скъпа, аз изживях същото с Хенриета, която, слава Богу, отново стана нормална. Не би ли било чудесно, ако Попи и Филип се

съберат? Той е почти на двадесет и четири и е гордостта и радостта на живота ми — избухна в смях. — Чудя се как можах да родя толкова красив син.

— Очевидно прилича на Антъни — подразни я Камила. —
Значи, до утре вечер?

— Както винаги — ентузиазирано отвърна Люси.

Когато Камила се прибра вечерта, Попи се бе изтегнала на дивана и гледаше телевизия. Тя погледна майка си и започна да сменя каналите с дистанционното, след което възкликна с отвращение и изключи телевизора.

— Ама че лайняна работа!

Камила срита обувките си, отпусна се в едно кресло и възрази:

— Попи, не се изразявай така! Между другото имам писмо от дядо ти.

— Е, и?

— Мислех, че ще пожелаеш да го прочетеш сама — отговори сдържано Камила. Попи и Малкълм бяха толкова близки, когато тя беше малка, а сега като че ли дори писмата му я отегчаваха.

— Какво пише? — вяло запита Попи.

— Мисли, че е сгрешил, като се премести в Ардачи.

— Защо?

— Прочети писмото и ще разбереш. Надявам се, че не е прав. Крийгнеч е чудесно място.

— Напълно обезобразено от проклетите кучешки колиби, които направиха отзад.

— Но Едит отглежда елзаски овчарки. Колибите са нужни.

— Дядо изобщо не трябваше да се жени за нея и да се забърква във всичко това.

„Тя ревнува, помисли си Камила със съжаление. Ревнува, защото изгуби и двамата мъже в живота си — баща си при катастрофа и дядо си след повторната му женитба.“

Камила продължи по-меко:

— Защо не заминеш при него да му погостуваш няколко дни? Той винаги много се радва, когато те вижда, а и би могла да разбереш какво го тревожи.

Попи сви рамене.

— Имам си друга работа — отговори тя, но все пак вдигна писмото и се зачете.

— Бих желала аз да мога да отида, но в момента сме така затрупани с работа, че е абсолютно невъзможно — говореше като че ли на себе си Камила.

— Би могла, ако наистина искаш. Не е необходимо да работиш толкова много.

— О, миличка, необходимо е, ако искам да върша работата си както трябва. Не си ли спомняш колко упорито работеше татко ти?

Попи потъна в мълчание. След малко пусна писмото на Малкълм на пода и се изправи.

— А сега излизам.

Майка ѝ я погледна стреснато.

— Няма ли да останеш за вечеря?

— Тъ — отвърна Попи и тръгна към вратата.

— Но, Попи! — Камила въздъхна шумно. — Е, утре на всяка цена трябва да си бъдеш къщи. Люси и семейството ѝ ще дойдат на вечеря. Синът ѝ Филип е на двадесет и три години и тя иска да ви запознае.

Попи изви очи към небето и праметна русата си коса така, че тя се спусна като водопад върху дясното ѝ рамо.

— Господи, ама че ужас! — възкликна негодуващо. — Не мога да се сетя за нищо по-лошо. Мен не ме брой.

Камила я погледна гневно:

— Настоявам да присъстваш, Попи. Те са най-старите ми приятели, а Люси е твоя кръстница. Ще бъде нетактично, ако те няма.

Попи погледна майка си предизвикателно.

— Може да остана за едно питие — отстъпи тя, — но категорично отказвам да присъствам на вечерята.

Следващата вечер в осем часа в клуба на Хиър Хед се състоя следващата среща на „Борци против класите“. Дени Фокс бе събрал повече привърженици на движението, отколкото предишните вечери, и всички се бяха скупчили в една стая на първия етаж, която вонеше на евтини цигари и бира. Голият дървен под бе много мръсен, а

напластеният дим придаваше на стените тъмнокафяв цвят. Движението навън все още трещеше по улиците на лондонското предградие, ала мекият, но пронизителен глас на Дени се извисяваше над глъчката и приковаваше вниманието на почти хипнотизираните му слушатели.

— Трябва да свалим правителството. Трябва да заличим и последните следи на капиталистическата система, всички следи на алчността и незаслужените привилегии — по риторика не отстъпваше на нито един политик, а контролът му върху слушателите бе абсолютен. — Когато настъпи времето, ние ще блокираме имуществото на богатите и ще го раздадем на бездомните — гласът му преливаше от горчивина. — Двеста, повтарям, двеста милионера живеят в тази страна, затънали в собствената си алчност, докато другите вегетират в картонени кутии, принудени да просят, за да се нахранят. Живеят при условия, при които не биха оцелели дори кучета!

Из стаята се понесе одобрителен шепот. Закимаха десетки глави, свиха се десетки юмруци.

Дени се поотмести и си пое дълбоко въздух.

— Другари, ние трябва да сложим край на това! Трябва да се обединим против правителството! Трябва да унищожим богатите! Трябва да се борим за своите права!

Облечен в сива тениска и избелели дънки, той излъчваше някакво спокойствие, което придаваше допълнителна сила на думите му, неподвижните му ръце и лице тревожеха със своята безизразност, а тихият му глас поразяваше по-силно и от най-силния вик. Светлината, която проникваше от прозорците зад него, осветяваше косите му и скулите му се очертаваха по-ясно. Наболата от два дни брада покриваше долната част на лицето му.

Дени отлично знаеше как да манипулира хората и никога не допускаше грешката да започва твърде драматично. Неговото мото беше:

„Подгрявай ги бавно. Започни с убедителни доводи, привлечи вниманието им, омагьосай ги и тогава, едва тогава бавно ги възпламени.“

Едва след като поставеше слушателите си върху дланта си, той можеше да ги призове към насилие, едва тогава можеше да им говори за реки от кръв. А междувременно те трябваше да се научат да го слушат, да му вярват, да му се доверяват, за да може той да бъде сигурен в тяхната лоялност.

Едва след като постигнаше всичко това, той можеше да призове отделните организации в страната към действие. Тогава можеше да каже на своите последователи да пренебрегнат ограниченията на закона и реда, атакувайки полицията, опожарявайки обществени сгради, превземайки радиотелевизионните центрове.

Дени повтори една от любимите му фрази:

— Ще установим административна анархия в страната!

— Даа! — закрещя тълпата и едно момиче, седнало на пода в първата редица, го загледа с обожание.

— Ще отървем тази страна от управляващите класи! Те са измет!
— извиси глас той.

— Даа! Даа! — крещяха слушателите. — Долу управляващите класи!

Момичето затвори очи в екстаз.

Дени я погледна и очите им за момент се срещнаха. Неговите бяха пълни със страст, а нейните горяха от желание. След това погледът му се плъзна над хората, скупчени на пода, насядали върху грубите дървени столове или облегнати прави на обезцветените стени. Те бяха от различни раси: червенокоси шотландци, хора, родени сред Средиземно море или на Карибските острови, азиатци, ирландци. Но повечето бяха бели, а Дени беше най-белият сред тях.

Когато срещата приключи, всички по двама или по трима слязоха долу в бара, за да изпият по един „сnekбайт“ — любимата отвара, състояща се наполовина от бира, наполовина от ябълково вино. В стаята останаха само Дени и момичето със страстните очи. Тя тръгна към него с разтворени устни и безсрамно изписан върху лицето копнеж. Вдигна дочената си пола и той видя, че отдолу е гола.

Суровата уста на Дени се изкриви от желание, щом протегна ръка и я притисна силно между краката ѝ. Уви мократа ѝ коса около пръстите на другата си ръка, впи двата си пръста дълбоко в нея и я придърпа към себе си.

— Мръсна кучка! — страстно прошепна той.

Попи го погледна похотливо.

— Вземи ме, Дени. Моля те, вземи ме — замоли се тя.

— Съжалявам, че Попи не можа да остане за вечеря. Тя изглежда толкова сладка! — отбеляза Люси, докато Мейтлънд и съпругата му, изпълняваща ролята на готвачка, сервираха храната в осветената от свещи трапезария.

— След като вече се завърнахте в Англия завинаги, ще имаме още много други възможности — бързо отговори Камила.

Семейство Хамилтън ѝ бяха засвидетелствали топла привързаност: Люси, по-пълна от всякога, с къса посивяла коса и с изражение на спокойна благост; Антъни, със зачервено лице, който се шегуваше и флиртуваше от сърце. Шарлот и Реджи бяха все още в пубертета, имаха приятни лица, открити характери и учтиви, подходящи за случая маниери. Хенриета беше привлекателно двадесет и две годишно момиче, точно копие на майка си, като се изключи това, че бе наследила живостта на баща си. Най-големият, Филип, беше най-красив от всички — с тъмна коса и кафяви очи, в които проблясваше веселие дори когато беше сериозен. Устата му беше като изваяна, рязко очертана върху слабото му загоряло лице, и в ъгълчетата ѝ трепкаше сподавен смях, сякаш той непрестанно се забавляваше от живота.

— Не е ли чудесен? — прошепна Люси в ухото на Камила, докато пиеха шампанско преди вечеря. — Не мога да се въздържа да не мисля, че събира погледите на момичетата. Скъпа, той действително е най-прекрасното същество на земята.

Камила се усмихна, развеселена от неприкритото възхищение на Люси към собствения ѝ син.

— С какво се занимава?

— Ще става архитект. Започва стажа си след няколко месеца, а междуременно се сдоби със собствен апартамент. На тази възраст имат нужда от независимост, нали? Не смяташ ли, че е идеален за Попи? В момента си няма приятелка.

— Да, наистина — сухо се съгласи Камила и погледна към дъщеря си, която бе склонила да се присъедини към тях за едно питие, преди да духне „нанякъде“. Бе застанала с гръб към Филип, сякаш преднамерено го отбягваше. Камила си помисли, че тя изглежда

ужасно в дочената си пола, с коженото яке, безбройните езически гривни около китките си и неразресаната си коса. Гримът ѝ, както винаги, бе крещящ като на клоун.

— Тя е в доста трудна възраст — прошепна Камила, засрамена и заради себе си, и заради дъщеря си.

Люси кимна.

— По-добре да не обръщаш внимание, докато премине — посъветва я тя.

— Не е толкова лесно.

— Така е, защото тя е единственото ти дете. Когато ги имаш четири, скъпа, не ти остава време да се тревожиш за това как изглеждат.

Попи излезе няколко минути по-късно, без да се сбогува, и сега, като огледа масата, Камила си пожела да бе останала. Щеше да ѝ бъде от полза да види отношенията в това сплотено семейство, приятелството, закачките и най-вече споделения смях.

В този момент Мейтлънд забързано влезе в стаята, приближи се към Камила и тихо прошепна в ухото ѝ:

— Съжалявам, че ви безпокоя, мадам, но ви търсят по телефона.

Тя го погледна разтревожено.

— Какво има?

— Обажда се мистър Елиът. Казах му, че имате гости за вечеря, но той настоява да говори с вас. Твърди, че е спешно.

ВТОРА ГЛАВА

— Какво искаш да кажеш с това, че някой се рови из кореспонденцията ти, татко? — Камила седна върху облегалката на кожения честърфийлдски диван, докато слушаше оплакванията на Малкълм, че някой отклонява писмата му. — Оплака ли се в пощата?

— Разбира се, че се оплаках, но те твърдят, че през последната седмица за мен не са пристигали никакви писма. Това е абсурдно. Попитах ги защо тогава пристигат всички домакински сметки — от осигуровката за живот до двойното полиране на мебелите? Защо пристигат данъчните ми декларации, щом няма поща за мен?

— Какво друго очакваше? — Камила се присегна към звънеца до камината. Очевидно на душата на баща ѝ тежаха много неща и междуременно би могла да помоли Мейтлънд да ѝ донесе чаша вино.

От другия край на жицата Малкълм изсумтя.

— Първо — парите за кучетата. Справки за малките кученца. Поръчки за тях и за кучките. Нали знаеш, всички онези неща, свързани с бизнеса за отглеждане на кучета. Положението е много сериозно, Камила. Губим доста пари и Едит е много разстроена.

— Защо става това според теб?

Откъм трапезарията се чуваше смехът и оживеният разговор на Хамилтънови. Не искаше да прекъсва баща си по средата, но след минута трябваше да се върне при гостите си.

— Мисля, че просто някой задига писмата ни.

— Но кой? — учудено попита тя. — Кой би искал да открадне няколко запитвания за някакви си кученца? Освен ако, разбира се, не смятат, че клиентите изпращат парите в писма.

— Не мисля, че е толкова просто — Малкълм, изглежда, беше сериозно разтревожен. — Причината да ти позвъня, скъпа, е, че искам ти и Попи да ми изпратите няколко писма, които да изглеждат като обикновени справки за кученцата. Искам да разбера дали ще ги получа. Нека всички да изглеждат различно и да бъдат изпратени от различни места, за да не са с еднакви пощенски марки.

— Добре — в гласа на Камила пролича съмнение. — Оплака ли се в разпределителната служба в Глазгоу?

— Два пъти им писах, но когато днес им позвъних по телефона, отговориха ми, че изобщо не са получили писмата ми.

— Значи някой следи не само това, което получаващ, но и това, което изпращаш, така ли?

— Точно така. Вбесен съм.

— Татко, не драматизирай нещата толкова — опита се да го успокои тя. — Сигурна съм, че има логично обяснение.

— Изобщо не се съмнявам. Например, че местните хора искат да ни извадят от бизнеса. Впрочем не споменавай нищо за това в писмата си, в случай че ги отворят. Необходими са ми доказателства, за да мога да дам под съд пощенската служба за изгубени приходи. А това ще бъде много трудно, ако разберат, че ги подозирам.

— Едва ли вече не са наясно, че ги подозираш — логично отбеляза Камила и махна благодарно към Мейтлънд, който ѝ донесе виното. — Колко писма липсват според теб?

— Двадесет, тридесет, може би тридесет и пет — отговори той с плътния си като кадифе глас, който сега звучеше уморено и напрегнато.

— Какво? — тя подскочи от мястото си. — Сериозно ли говориш?

— Съвсем. Сигурен съм, защото много хора се обадиха по телефона, за да ни попитат защо не сме отговорили на писмата им. Едит ги помоли да изпратят парите, но те ѝ съобщиха, че чековете са били изпратени още преди шест седмици. Камила, положението е много сериозно. Затова те моля да ми изпратиш няколко писма и да видим колко от тях ще стигнат до мен.

Поговориха още няколко минути, след което тя се върна в трапезарията, доста обезпокоена. Не беше в стила на баща ѝ да се вживява толкова в нещата и никога не го бе чувала така разтревожен.

Когато Малкълм и Едит Елиът се настаняха в отдалеченото селце Ардачи, те бяха възхитени. От Крийгнеч се откриваше гледка към залива Лорд. Виждаше се и една тънка ивица вода, която водеше към езерото Лин. Малкълм се хвалеше, че през ясните дни може да се види дори красивият остров Мал. Ардачи беше единственото населено място на няколко мили наоколо, бе построено около малко оживено

пристанище, закътано в заливче на суровия гранитен бряг. Животът там сякаш бе спрял някъде през петдесетте. Кошовите за ловене на раци и рибарските мрежи украсяваха кея с живописното си изобилие, и миризмата на херинга и скумрия изпълваше въздуха всеки път, когато рибарските лодки се връщаха от Северно море.

„Това е като връщане назад във времето — бе писал Малкълм в едно от дългите си писма до Камила. — В нито една къща няма нито едно от онези неща, които ние приемаме като даденост — фризер или микровълнова фурна. През зимата много хора се отопляват все още горейки торф, и най-големият празник за тях е пътуването до Глазгоу, който се намира само на стотина километра.“

Крийгнеч гледаше на запад и представляваше голяма каменна къща, в чиято фасада се сливаха величието на миналото и удобствата на модерния живот, добавени от предишния собственик. На Малкълм и Едит не им бе отнело много време да решат, че точно това е мястото, където искат да живеят. Колибите и пространството, необходими за елзаските, бяха оградени в задната страна на къщата, а мебелировката се състоеше от мебелите на предишните домове на двамата. Така стояха нещата преди шест месеца.

Люси вдигна поглед веднага щом Камила се върна в стаята:

— С баща ти всичко наред ли е?

— Добре е, но се оплака, че някой краде писмата му. Не бих казала това, но имам чувството, че хората негодуват против него и Едит, защото са новопристигнали, а освен това са и англичани. Струва ми се, че местната поща се опитва да унищожи бизнеса им с отглеждането на кучета с надеждата, че ще ги принуди да си отидат.

— Кой е живял в Крийгнеч преди това?

— Хашиш Маквин, от рода Маквин от същото село или нещо подобно — тя се засмя. — Шотландските титли са толкова различни от английските. Струва ми се, че е бил леърд. Мислите ли, че е възможно?

Люси кимна:

— Да. Леърд е северното название на лорд и означава земевладелец. Може пък да е бил старейшината на рода Маквейн?

Антъни се изсмя от другия край на масата.

— Звучи ми малко феодално — той пресуши чашата си с вино и погледна с надежда към Мейтлънд за още една.

Камила му се усмихна.

— Ако се съди по думите на баща ми, те много държат на рода си.

Филип се наведе напред и върху красивото му лице се изписа жив интерес.

— Феодалният строй датира от Средновековието, както ви е известно. И ако хората в селото действително държат на авторитета на старейшината на рода, не е чудно да посрещат враждебно еасенеките, които са се нанесли в Крийгнеч.

— Какво означава думата еасенеки! — намеси се Реджи, който на шестнадесет години проявяваше интерес към всичко.

— Англичани — обясни Филип.

Камила се замисли.

— Трябва да отида да ги видя веднага щом ми е възможно.

— Искаш да кажеш, че още не си го направила? — учудено запита Люси. — Не си ли виждала новия им дом?

— Знаеш, че съм много заета с компанията — Камила се запита защо трябва да се защитава, сякаш работата е нещо срамно. — Бях при тях, когато се нанасяха, но оттогава не ми е оставало свободно време.

— Предполагам, че управлението на „Итън и Итън“ е огромна отговорност — каза Антъни с разбиране.

— Понякога наистина е доста трудно — съгласи се тя. — Но Дейвид направи толкова много за компанията, че след смъртта му се чувствах длъжна да продължа делото му. И сега се радвам, че го сторих. Понякога е доста вълнуващо, особено когато виждаш, че трудът ти се възнаграждава.

— Но това наистина ли ти доставя удоволствие? — тонът на Люси бе рязък. — Докато беше омъжена, не работеше, нали? Не ти ли липсват заниманията с Попи у дома?

— Попи все още ходи на училище и в края на краищата не е вече дете. Има си собствен живот и не мисля, че ще я виждам по-често, ако си стоя у дома.

Люси не отговори и Камила долови в мълчанието ѝ неодобрение, дори недоверие.

— Все пак нямаш друг избор, нали, Камила? — отбеляза Антъни.

— Бих могла да продам компанията, но на Дейвид това не би му харесало.

— Точно така — съчувствено кимна той.

— Освен това тя ни носи пари — добави по-бодро тя. — Господни е свидетел, че имаме нужда от всичко, до което бихме могли да се доберем.

— Сигурна ли си, че си изпратила седем писма? — настоя Малкълм нервно.

— Да, татко. Няколко изпратих от офиса, други от нашата поща, а Мейтлънд пушна няколко в Кенсингтън — увери го Камила. — Ти колко получи?

— Едно. Казах ти, че някой се рови из кореспонденцията ми. Няма друго обяснение. Почакай, като отида в централната поща в Глазгоу. Ще им дам да разберат!

— Смяташ ли, че това се дължи на недоволството на хората, задето двамата с Едит се настанихте в Крийгнеч?

— Сигурно, но това не е причина да пречат на доходите ми — гневно извика той.

Камила се опита да го успокои:

— Но основният ви доход не е от отглеждането и продаването на кучета. Това е само хоби за Едит. Едва ли някой си мисли, че можете да си позволите да живеете в къща като Крийгнеч единствено с парите от продажбата на кучета.

— Това няма нищо общо! Криминално престъпление е да се злоупотребява с пощата на Нейно величество. Не ти ли е ясно?

— Разбира се, че ми е ясно, татко! — понякога баща ѝ я караше да се чувства отново като дете, при това доста глупаво. — Просто не искам да се горещиш толкова — притесняваше я фактът, че седемдесет и две годишният Малкълм вдига толкова шум за нещо, което, колкото и сериозно да е, не е въпрос на живот и смърт. — Мога ли да ти помогна? Бихме могли да попитиснем местната пощенска служба.

— Много мило от твоя страна, скъпа — гласът му прозвуча спокойно. — Всичко е заради Едит, нали разбираш? Кучетата са смисълът на живота ѝ и тя много се разстройва от това положение.

— Знам, татко.

Можеше да си представи ясно баща си, с изправена и все още елегантна фигура въпреки възрастта си, с гъста бяла коса и щръкнали

мустаци, които подсилваха характерния му вид. Внезапно изпита болезнен копнеж да го види отново. Преди да замине да живее в Шотландия, те се срещаха поне по два пъти в седмицата, а след смъртта на Дейвид той ѝ беше опората. Едва сега осъзна каква огромна пропаст в живота ѝ бе отворило преместването му от Лондон.

— Много ми се иска да дойда да те видя.

— И на мен ми се иска, скъпа. Но няма значение. Може би двете с Попи ще дойдете да прекарате поне една седмица тук през лятото. Надявам се дотогава да сме приключили с тази история.

— Попи е невъзможна в последно време. Не знам какво да правя с нея.

— Много момичета преминават през подобни трудни периоди.

— Но не и по този начин, татко. Аз никога не съм прекарвала навън цели нощи, категорично отказвайки да ти кажа къде съм била, нали?

— Ти нямаше подобна възможност.

— Знам. Смяташ ли, че съм прекалено снизходителна? Тя беше много добро дете. Не мога да повярвам, че се е променила толкова.

— Нейният проблем е, че има нужда от баща си. Колкото по-скоро си намери приятел, който да запълни празното място на Дейвид, толкова по-скоро ще стане сладкото добро момиче, което беше преди.

— Струва ми се, че ти също ѝ липсваш — тъжно призна Камила.
— Ти си толкова мъдър, татко.

— Но не достатъчно — сухо каза той.

Когато след няколко минути затвори телефона, тя се запита какво ли искаше да каже баща ѝ с последната си забележка.

Мейтлънд и съпругата му винаги бяха свободни в четвъртък и неделя следобед и никога не променяха навиците си. Всеки четвъртък ходеха на кино, след което вечеряха в малък ресторант. През неделите отиваха с автобуса до Кю Бридж, след това вървяха покрай реката, докато стигнеха до малка едноетажна къща, построена от червени тухли, където живееше майката на мисис Мейтлънд. Там те пиеха чай, последван по-късно от вечеря, която през лятото изяждаха в градината. Накрая хващаха последния автобус за Найтбридж.

Тази неделя, след като беше сервирал обяда на Камила и тримата ѝ гости, Мейтлънд почисти масата, зареди миялната машина и с огромна любов подреди сребърните съдове в торби от зелено сукно. Среброто винаги се пазеше в един килер в съседство с избата в сутерена на къщата. С доволна въздишка заключи вратата и се върна в кухнята.

— Ще пристигнем у мама тъкмо навреме — отбеляза мисис Мейтлънд, докато слагаше златния си ръчен часовник.

Мейтлънд кимна.

— Точно така. Всичко е подредено и можем да тръгваме.

— Къде е мис Попи? — откакто се бе присъединила към домакинството на семейство Итън като готвачка, когато Попи беше едва петгодишна, тя я обожаваше и в последно време се тревожеше за нея като за собствена дъщеря. Не беше редно момичето да прекарва по цели ноци навън, Бог знае с кого. Нито пък това, че се обличаше като проститутка. Не се знае как ще свърши всичко, мрачно бе споделила тя със съпруга си. Такава млада дама трябваше да води по-приличен живот. Чудно беше, че мисис Итън допускаше подобно нещо. Мисис Мейтлънд изсумтя високо и стисна тънките си устни.

— Излезе рано тази сутрин — отговори Мейтлънд, докато проверяваше дали е прибрал ключовете от килера в закованата на стената кутия, където ги държеше винаги. Лично той смяташе Попи за разглезено малко хлапе, което напоследък бе станало прекалено капризно.

Мисис Мейтлънд го погледна изненадано.

— Стори ми се, че я чух да влиза преди малко.

— Не. Един Господ знае къде е. Да вървим, че ще изпуснем автобуса.

Двамата заедно напуснаха къщата на „Уилтън Крисънт“, изпроводени от смеха, долитащ откъм гостната, където Камила все още забавляваше гостите си. Беше два и половина.

Попи излезе от стаята си на втория етаж, спря на площадката и се ослуша. Преди няколко минути Камила и приятелите ѝ бяха напуснали къщата, заключвайки след себе си входната врата. Иззад тежките завеси на прозореца Попи ги бе наблюдавала, докато

изчезнаха по посока на Хайд Парк. Преди половин час бе чула Мейтлъндови да излизат. Сега беше сама в къщата.

Върна се в стаята си и се зарови в най-горния рафт на гардероба, където между куфарите, тенис ракетите и водолазните принадлежности бе пъхнала една платнена пътническа чанта. Преметнала чантата през рамо, тя забърза надолу по стълбите, стигна до вестибюла и продължи надолу към сутерена. В старомодните кухненски помещения беше тихо и мрачно и за момент тя си припомни колко се бе страхувала като дете, когато при всяко изскърцване я бе обземал непознат ужас.

Без да спира, приближи до кутията и плъзна ръка в нея. Пръстите ѝ докоснаха нещо хладно и тя с тържествуващ вид измъкна ключовете от килера.

Щом се озова вътре, затвори внимателно вратата след себе си и включи осветлението. Стоватовата крушка освети боядисаните в бяло стени и дървената маса, върху която Мейтлънд винаги лъскаше среброто, но едва след като грижливо я беше застлал с парче американ и стари вестници. Килерът беше чист като болнична стая.

Без да се колебае, Попи хвърли чантата на пода, отвори бюфета със среброто и започна да опипва увитите в сукно предмети, стараяйки се да не размества нищо. Свещниците лесно се разпознаваха изпод тънкия плат, както и чайниците, подносите и захарниците. На нея ѝ бяха нужни неща, които рядко се използваша. Плъзна пръсти по вещите на най-горния рафт — цял комплект прибори за хранене, канички за сметана, още свещници, солници. Тършувайки в дъното на шкафа, осъзна, че може да вземе доста неща, без някой изобщо да забележи.

Действайки бързо, въпреки увереността, че майка ѝ няма да се върне поне до час, а Мейтлъндови щяха да се приберат късно, тя натъпка няколко сребърни предмета, както си бяха увити в сукното, в чантата. Най-после като че ли я напълни, а рафтовете изглеждаха така, сякаш нищо не е пипано. Затвори внимателно вратите на бюфета, угаси лампите и се измъкна от килера. Къщата тънеше в тишина. Дори улиците навън изглеждаха безлюдни. През неделните дни на Нейтбридж бе тихо като в гробище.

След като заключи вратата, Попи върна ключа в скривалището му и с невероятно облекчение се заизкачва по стълбите към своята

стая. Изтощена от напрежение, тя се хвърли върху леглото си. Но преди това грижливо скри пътната чанта под него.

Камила се готвеше да тръгва към офиса си на следващата сутрин, когато телефонът иззвъня. Беше Малкълм, който, както ѝ се струваше, говореше с недомлъвки.

— Камила, ти ли си? — излая той. — Все още не съм получил писмото, в което ме молиш за едно кученце. Не можем да го обсъждаме сега, защото не съм сам, но бих желал да те уведомя, че ще имам грижата.

— Но, татко...

— Ще ти се обадя след няколко дни — бързо я прекъсна той. — Надявам се, че дотогава ще съм в състояние да ти съобщя нещо.

— Разбирам — бавно каза тя, досещайки се, че той не може да говори. Но защо ѝ беше позвънил тогава? Кой беше при него?

— Ако ти задавам въпроси, ще можеш ли да ми отговаряш само с „да“ и „не“?

— Боя се, че е невъзможно. Не ми звъни сега, защото няма да мога да разговарям. Но не се тревожи, ще ти избира наистина чудесно куче.

Последва изцракване и линията прекъсна.

— Така! — Камила изненадано се загледа в онемялата слушалка. Заинтригувана и разтревожена, че не е успяла да разбере нищо, тя се спусна надолу, за да закуси. Защо да не може да позвъни на баща си? Кой беше този, който му пречеше да говори?

Мейтлънд я очакваше, за да ѝ сервира обичайния грейпфрут. Попи не се виждаше никъде, а тя не искаше да признае неведението си, като попита прислугата дали не знае къде е.

Имаше нещо друго, което би желала да обсъди с него.

— Имам намерение да организирам вечеря следващия петък, Мейтлънд. За около петнадесет или осемнадесет гости. Би ли помолил мисис Мейтлънд да изготви някакво подходящо меню? Искам да има много свещи и цветя — тя огледа безупречно подредената трапезария, чиито тапети бяха декорирани със зелени листа и червени камелии, и подходящия тъмнозелен копринен килим, гарниран с червено.

Огледалата и кристалните полилеи добавяха своя блясък, но за вечерята тя предпочиташе светлината на тъмночервените свещи.

— Разбира се, мадам. Какво ще кажете за три блюда?

— Да. Ще поръчаме и няколко вида сирене. Ако е необходимо, поръчайте още вино и много минерална вода.

— Да, мадам — Мейтлънд ѝ наля чаша силно, ароматно кафе. Той обичаше, когато идваха гости за вечеря. Това му напомняше за доброто старо време, когато мистър Итън беше жив. Тогава често се забавляваха. — Ще проверя и ленените покривки, мадам. Ще видя също така дали среброто е добре излъскано.

— Благодаря ти. Това ще бъде бизнес вечеря и много ми се иска новите ми клиенти да бъдат впечатлени.

— Ще се погрижа за това, мадам.

Камила му се усмихна. През годините той се бе превърнал в жизненоважна част за поддържането на къщата, винаги знаеше как точно трябва да организира както лека вечеря за неколцина приятели, така и импозантна официална вечеря за двадесет души.

Мейтлънд, почтителен и учтив както винаги, отговори на усмивката ѝ. Той знаеше мястото си, но беше благодарен, че господарката на дома му даваше пълна свобода на действие, когато ставаше дума за домакинството.

— Вие и мис Попи у дома ли ще вечеряте тази вечер, мадам?

Камила повдигна вежди и едва забележимо сви рамене.

— Струва ми се, че е по-добре да не я слагате в сметката. Ако се прибере, винаги може да си изпържи няколко яйца.

— Добре, мадам.

Прекалено много вечери бяха проваляни и прекалено много от прекрасните ястия на мисис Мейтлънд бяха изхвърляни, след като напразно бяха очаквали Попи, помисли си Камила.

Попи прекара нощта у дома, но стана, преди да съмне, и се измъкна от къщата, преди останалите да се събудят. Помъкнала чантата, която се оказа толкова тежка, че непрекъснато трябваше да я прехвърля от ръка на ръка, тя извървя малкото разстояние до метрото и от станцията на Хайд Парк Корнър и хвана влака за Чок Фарм. Пътуването щеше да ѝ отнеме четиридесет минути, пресметна Попи,

съобразявайки, че няма да се забави при прехвърлянето на Сейнт Панкрас. Адресът, към който я бяха упътили, беше на няколко минути пеша от станция Чок Фарм.

Притиснала чантата между коленете си, тя седеше във вагона и се питаше колко ли може да струва съдържанието ѝ. Няколкостотин лири? Или няколко хиляди? Познанията ѝ относно среброто бяха доста ограничени. Известно ѝ беше само, че предметите, маркирани с печата с формата на лъв, са оригинали. Ала какви оригинали? От времето на Уилям и Мери? Или на Джордж III? От Късната викторианска епоха? Беше ѝ абсолютно безразлично и тя не можеше да разбере защо майка ѝ ги харесва толкова много. Когато Камила даваше официални вечери, дългата трапезария блестеше от сребърни съдове, подноси и свещници. Мейтлънд като че ли прекарваше половината от времето си, лъскайки ги, дори онези със сложните фигури, както високото около две стъпки украшение с купидончета, тежки гроздове и извити лозови листенца.

Въпреки това Попи бе уверена, че взетото от нея трябва да струва доста, макар че някои от нещата бяха съвсем дребни — като солниците или купичките за масло. Надяваше се Дени да бъде доволен. На всяка среща той им повтаряше, че организацията има нужда от пари. Трябваше да се отпечатват листовки, да се отпечата знакът им върху тениски, да се купува оръжие. Не беше обяснил какво оръжие точно, но и никой не беше попитал.

— Набавяйте пари по всички възможни начини — убеждаваше ги той.

Разбира се, Дени нямаше представа къде живее тя, нито че бе заобиколена от ценни антики и картини. Беше му казала, че дели една квартира с няколко приятелки и слава Богу, той никога не бе пожелал да го заведе у тях. Но щеше да се чуди откъде е взела всичкото това сребро. Жалко, че повечето беше белязано с фамилния им герб. За миг сърцето ѝ се сви при тази мисъл. Белязаното сребро лесно можеше да бъде проследено. Но след това сви рамене. Какво толкова, по дяволите! Дени щеше да се грижи за нея и да я защитава точно както бе правил баща ѝ, преди да умре. Мъката накара Попи да стисне устни и да присвие силно гримираните си очи. Колко много ѝ липсваше баща ѝ! Изобщо не трябваше да излиза с хеликоптера си. Беше глупаво и безотговорно, след като имаше семейство. И какво си беше мислила

майка ѝ, защото го бе пуснала да лети? Понякога ѝ се струваше, че и двамата не ги беше грижа за нея, защото в противен случай не биха позволили да се случи тази злополука. При мисълта за него очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се надяваше, че останалите пътници не ги забелязват. А после, като капак на всичко, дядо ѝ замина да живее в Шотландия! Толкова далеч, че едва ли щяха да се виждат повече от един-два пъти в годината. Нима никой не се интересуваше от нея? Нима всички бяха толкова заети със себе си, че не забелязваха колко е нещастна? Е, добре, майната им! Ако майка ѝ смяташе, че може да я утеши с безкрайните си партита и постоянните си отсъствия, много грешеше. Тя имаше нужда да принадлежи на нещо или на някого.

Внезапно се облегна назад и сложи тежката чанта в скута си. След това я обви с ръце и я притисна към гърдите си. Слава Богу, поне си имаше Дени. И тя щеше да направи всичко възможно да го задържи при себе си, защото вече не можеше да живее без него. Проблемът беше в това, че в един момент той беше мил и внимателен, а в следващия ставаше студен и сякаш изобщо не я забелязваше. Тя не можеше да понесе това. Нараняваше я толкова дълбоко, че не успяваше да спре бликналите сълзи. Точно затова беше откраднала среброто. Постъпката ѝ щеше да докаже на Дени колко много го обича и той никога вече нямаше да бъде груб с нея. Никога нямаше да я изоставя, когато отиваше на среща с доста по-големите от нея приятели. Щеше да разбере, че тя е най-хубавото нещо в живота му и щяха да останат заедно завинаги. И винаги щеше да бъде нежен, любящ и внимателен.

Дени изглеждаше много впечатлен, докато разглеждаше сребърните предмети и изучаваше семейния герб на фамилия Итън.

— Откъде взе тези неща? — учудено попита той.

Попи вдигна рамене и си придаде хладен израз.

— Задигнах ги естествено. Ама не се притеснявай, ще минат години, преди някой да забележи липсата им!

Седяха в кухнята на къщата, където той ѝ беше определил среща. Тя се досети, че това е щабът на организацията и беше препълнена с хора, в това число и една огромна жена на име Марджи, двама негри,

един шведски студент и някакъв младеж, когото всички наричаха Дорис. Дени прибра среброто обратно в чантата на Попи.

— Добро момиче — похвали я той. — Има ли начин да се сдобиеш с още такива неща?

Тя се поколеба.

— Мога да опитам — но като видя неодобрителния му поглед, бързо се поправи: — Аха. Сигурна съм, че мога да взема още.

Плъзна ръка по бедрото му и го погледна с копнеж.

— Може да успее да взема и няколко бижута — тихо каза тя.

— Много добре. Знам един приятел, който може да ни отърве от това, и то на добра цена.

Попи плъзна ръка по-нагоре и се притисна към него.

— Не тук, Попи! — възрази той и я отблъсна. — Не и в шибания щаб — погледна към вратата на кухнята и допълни: — Не знаеш кой ще влезе или пък ще реши да излезе.

— Не можем ли да отидем някъде другаде? — помоли се тя. Болеше я от желание да я притисне в прегръдките си, за да я възнагради заради среброто; да ѝ каже, че я обича.

— Може би по-късно — той стана и погледна през прозореца. Широките му рамене хвърляха сянка върху кухненската маса.

— Какво гледаш?

— Проклетия съвет — изръмжа той и пхна ръце в джобовете на дънките си.

— Какъв съвет?

— Градския съвет. Виждаш ли онези блокове от другата страна на улицата? — Дени посочи към високите бетонни сгради. — Апартаментите в тях току-що са дадени под наем. Не е честно да карат хората да плащат толкова пари. Това, което ще направим, когато завземем властта в страната, е да настаним тези хора в някои от най-люксоznите къщи в Мейфеър, Найтбридж и Кенсингтън.

Попи извърна очи, когато Дени се обърна към нея.

— Разбираш ли — продължаваше той — колко несправедливо е? Понякога двама или трима души живеят в къщи с по петнадесет стаи!? В тях биха могли да се настанят шест семейства. А все повече и повече хора са принудени да живеят в картонени кутии! — гласът му се извиси гневно. — Някои дори нямат достатъчно храна, докато привилегированите топят задниците си в масло!

Без да го погледне, тя кимна и страните ѝ поруменяха.

— Трябва да се направи нещо, преди да е станало прекалено късно. Ако зависеше от мен, първо бих приключил с кралското семейство. Отвратителен е начинът, по който се лигавят, принуждавайки нас, хората на тази страна, да плащаме милиони лири, за да могат те да си живеят живота. Какво добро са ни направили те? Раздават глупавите си почетни значки, облечени в шикозни дрехи! Господи! — стисна юмруци, сякаш се готвеше да удари някого. — Нямам търпение да дойде моментът, когато ще можем да ударим и да унищожим повечето от тях! Имаш ли някакви приятели, които биха искали да се присъединят към нас? Трябва да увеличим членовете на организацията.

Попи си помисли за своите съученици. Между тях бяха лейди Дивайна Ковънтри, дъщеря на граф, и Ванеса Рос, чиито родители бяха мултимилionери. След тях идваше почитаемата Шарлот Мърфи, чийто баща беше офицер в Кралската армия... Господи, никоя от тях нямаше да свърши работа! Те бяха най-неподходящите кандидати за „Борци против класите“, които би могла да намери. Седеше мълчалива и засрамена. Не можеше да се сети за никого, когото би могла да доведе.

— Ще се огледам — бързо отвърна тя.

— Ако се съди по изискания ти отговор, сигурно познаваш доста големи клечки — съвсем на място отбеляза той. — Кажй нещо за семейството си.

— Вече не говоря с тях. Впрочем баща ми почина.

В този момент откъм дъното на къщата се разнесе глас:

— Аз си тръгвам! — беше грамадната жена, която, както се стори на Попи, не викаше определено на никого. Дени не отговори, но след като миг по-късно чуха хлопването на входната врата и в къщата отново настъпи тишина, той се приближи към Попи, застана пред нея с разтворени крака, а ханшът му беше на няколко сантиметра от лицето ѝ.

— Искаш ли? — нежно попита той.

Вместо отговор Попи обви тънките си ръце около хълбоците му и зарови лице в слабините му.

— Добре. Качи се на масата тогава — гласът му внезапно изтъня от желание. Със силните си ръце той я повдигна и я положи върху

масата. След това вдигна късата ѝ пола и започна да я лиже и хапе с невероятна нежност.

Попи се задъха, когато я заля вълна от удоволствие, и реши следващия път да донесе още сребро.

ТРЕТА ГЛАВА

— Камила, защо да не хвана самолета до Шотландия и да не опиша във вестника как баща ти е преследван заради това, че е новопристигнал в селото англичанин? Ще излезе чудесна история. Възрастна двойка, тормозена заради къщата на леърда. Вече дори си го представям! Мислиш ли, че баща ти ще се съгласи да го интервюирам? — Джефри Хенеси се наведе нетърпеливо напред. Черната му брада стърчеше смешно, докато говореше, и напомняше на Камила един портрет на Франс Хеле. Бяха приятели от доста време. Джефри бе един от малкото журналисти, на които Дейвид имаше доверие.

Камила му се усмихна топло.

— Не те поканих на обяд, за да те моля да направиш баща ми популярен — засмя се тя и отново стана сериозна. — Виж, Джефри, не съм сигурна, че проблемът е в къщата или пък в това, че татко се е настанил в нея. Но бих била много благодарна, ако някой разбере какво става там.

Бе поканила Джефри на обяд в „Савой“, защото искаше той да напише статия за „Ройъл Скотиш Еърлейс“, която да сложи началото на рекламната кампания, която тя организираше, но някак си бяха започнали да говорят за семействата си и неусетно тя му бе разказала за Малкълм.

— Погледни това — каза Камила и извади от чантата си последното писмо, което бе получила.

Джефри го взе и плъзна поглед по равно изписаните листове. В края Малкълм пишеше:

„Ще изпратя това писмо препоръчано. Не се учудвай на пощенската марка, защото вече не е безопасно да използвам местната поща. Ще трябва да отида до някое съседно село, за да го изпратя.“

Джефри я погледна с живите си тъмни очи:

— Ходил ли е в полицията?

— Не знам. Последния път, когато ми се обади, говореше с недомлъвки и ми каза да не му звъня — въздъхна тревожно. — Бих искала да знам какво, за Бога, става там, но от писмото му нищо не може да се разбере, нали? Единствено това, че според него телефонът му се подслушва и някой прибира писмата му. Но въпросът е защо? — погледна към плика, който лежеше на масата между тях. Марката сочеше Глазгоу. — Глазгоу е на сто километра, а той споменава, че ще отиде до някое съседно село да пусне писмото.

— Може да се е случило нещо, което да го е накарало да реши, че в Глазгоу е по-безопасно — Джефри отпи преценяващо от великолепното вино, което тя бе поръчала, и положи всички усилия да я успокои: — Опитай се да не се тревожиш толкова. Знаеш, че в отдалечените села се случват странни неща. Чувствата са в състояние да разпалят конфликт от нещо, което на нас ни изглежда незначително. Ревността може да завладее цялото село и да разбие на пух и прах добрата воля.

— Наистина ли смяташ, че всичко е заради това, че татко купи къщата на леърда и го тормозят единствено защото е преселник?

— При това богат. И англичанин — продължи Джефри. — Преди години писах статия за един титулуван богаташ, който оставил цялото си състояние на шофьора си, вместо на семейството. Цялото село се бе разбунтувало, особено след като шофьорът отказал да ремонтира къщите им. Хамбарите му били изгорени до основи, камионите — вкарани в сградите, а цялото електричество било прекъснато.

— От селяните?

— Щетите били нанесени и от двете страни. Шофьорът искал всички да освободят наетите къщи, за да може да ги поправи и да ги продаде на по-високи цени, за да се предпази именно от подобно нещо. Започнал взаимен тормоз в старанието всяка страна да унищожи другата.

Камила го погледна изненадано:

— Кога се е случило това? Звучи ми доста средновековно!

Джефри сви рамене, припомняйки си враждата и великолепната статия, която беше излязла от нея.

— Преди около шест години. Така и не разбрах как е бил разрешен проблемът, но е твърде възможно положението на баща ти да е подобно. Може хората в Ардачи да се страхуват, че той ще откупи и останалата земя и ще превърне цялото място в нещо като център за отглеждане и продажба на кучета. В подобни случаи съществува огромно подозрение към мотивите на новопристигналите. Баща ти трябва да се опита да ги спечели на своя страна.

— Смяташ ли, че една статия във вестника ще помогне? — скептично запита тя.

Джефри внимателно попи устните си със салфетка.

— Ако успея да обясня състоянието на баща ти и това, че той няма никаква представа в какво точно е набъркан, т.е. да опиша ситуацията от негова гледна точка, това би изяснило нещата. Ще взема и един фотограф. Бих искал да снимам баща ти на фона на Крийгнеч.

— Кога ще тръгнеш? — Камила направи знак на сервитьора, че са привършили обяда си. — Много се безпокоя, когато не знам какво става.

— В началото на идната седмица. Имам да напиша една актуална статия за Глоуб през следващите два дни. Смятам да пристигна със самолета в Глазгоу в понеделник и да наема кола, за да отида в Ардачи.

Камила го погледна мрачно.

— Бих желала да дойда с теб, но в този момент съм потънала до гуша в работа.

— А, да — Джефри си спомни целта на обяда. — По-добре ми кажи някои подробности за „Ройъл Скотиш Еърлейс“, за да мога да напиша статията за тях. Бих ли могъл да направя нещо друго, за да помогна на теб или на някой твой клиент?

— Защо не напуснеш работата си и не се присъединиш към „Итън и Итън“? — подразни го тя с усмивка. — Правиш толкова много за мен, че би могъл да си на заплата.

Той изви очи към небето и брадясалото му лице светна развеселено.

— Не мога да се сетя за нищо по-хубаво, скъпа Камила, от това да бъда обвързан с теб по някакъв начин.

— Някога мислила ли си да се омъжиш повторно? — запита Люси.

Тази вечер двамата с Антъни вечеряха с Камила, но сами, без децата. Бяха провели, както се изрази Люси, разговор за възрастни.

— Не мога да си го представя, въпреки че идеята да прекарам остатъка от живота си сама изобщо не ми допада — призна Камила.

— На четиридесет и четири години все още си прекалено млада, за да живееш сама — запротестира Антъни. — Трябва да обмислиш възможността да се омъжиш повторно или поне да намериш някого, с когото да живееш.

Камила се усмихна, доловила истинския смисъл на думите му. Как би могла да живее без секс? През последните четири години много нейни приятели си бяха задавали същия въпрос, неспособни да си представят, че самите те биха могли да останат неженени, и допускаха, че тя също мисли така. За момент Камила се заигра с поръбената ленена салфетка, търсейки подходящи думи, за да обясни чувствата си.

— Толкова много обичах Дейвид — най-сетне започна тя, — че след смъртта му просто, не можех да си представя да легна с друг мъж. Щях да се чувствам така, сякаш съм му изневерила...

— Но Дейвид го няма вече... — започна Антъни, преди Люси с поглед да го накара да замълчи.

— Да, знам, че го няма — отвърна Камила, — но не бих могла просто да го заменя с някой друг, както се заменя домашен любимец. Бих се чувствала като прелюбодейка. Чувството за вина ужасно би ме измъчвало.

— А сега? — меко се намеси Люси.

— През последната година съм имала няколко незначителни флирта, с които не се гордея особено. Но истински ми липсва духовната и емоционалната страна на връзката. Сексът без любов не струва нищо — гласът ѝ стана по-суров, а в очите ѝ имаше болка. След това се усмихна с една от своите ослепителни усмивки, с които очароваше и печелеше клиентите на „Итън и Итън“. — Досега не съм срещнала някой, който да ми предложи и двете. Но не си правя и илюзията, че мога да намеря един нов Дейвид. Това би се оказало фатално.

— Права си — съгласи се Люси. — Но все пак сигурно понякога се чувстваш самотна. Изглежда, Попи прекарва доста време навън.

— Не, не съм самотна. Не ми остава време за това — решително възрази Камила. — Повечето вечери съм благодарна, ако имам възможност да се отпусна в леглото, за да почета или да погледам телевизия. Затънала съм до гуша в работа през по-голямата част от времето, което е най-добрият начин човек да се концентрира и да забрави мъката си.

— Предполагам, че Попи има много приятели?

— Сигурна съм, че е така, но в последно време тя не ми казва нищо. Дружи с много добри момичета, с които учи заедно. Някои от тях имат очарователни братя, но напоследък нямам представа с кого се вижда. Между другото искрено ще се зарадвам, когато лятната ваканция свърши и отново тръгне на училище.

— Просто трябва да ѝ вярваш, нали? — отбеляза Антъни. — Досега ние можем да бъдем доволни от нашите деца. В момента Хенриета си има много добър приятел, въпреки че един Господ знае колко дълго ще продължи тази връзка. Аз обаче искрено завиждам на Филип!

Люси се извърна и втренчи поглед в съпруга си:

— Защо?

— Защо!? — повтори Антъни. — А ти как мислиш? Той е млад, красив, има собствени пари, макар и не кой знае колко, докато продължава обучението си — потърси с поглед подкрепата на Камила. — Трябва да добавим и собствения му апартамент и колата, която си купи с парите, оставени от баба му. А ти ме питаш за какво му завиждам!

Антъни разпери ръце в забавно отчаяние. Люси се засмя и развеселено погледна Камила, докато Антъни продължаваше:

— Може да избира сред най-отбраните момичета в града и да прави каквото си пожелае, за да прекара времето си приятно. Е, питам ви, имам ли основание да му завиждам?!

— О, мили, ти би могъл да се забавляваш с мен — разсмя се Люси и улови ръката му.

— Обещания, обещания! — шеговито се заяде той.

Наблюдавайки закачките им, Камила се усмихна. Между тях съществуваше същото разбирателство, на което се бяха радвали те с Дейвид.

— Филип е чудесен и много ми се иска двамата с Попи да се опознаят по-отблизо, но сега трябва да намерим подходящ мъж за Камила — самодоволно отбеляза Люси. Щастливият ѝ брак с Антъни, продължаващ вече двадесет и пет години, я бе довел до твърдото убеждение, че всяка жена трябва да се омъжи. За нея неомъжената жена беше половин човек, а самотният живот — една пропиляна възможност.

Час по-късно те все още продължаваха да разговарят в салона пред чаша кафе и бренди, сервирано в кристални чаши, когато чуха хлопването на входната врата толкова силно, че всички подскочиха стреснати. Люси и Антъни погледнаха Камила.

— Какво, за Бога?... — надигна се от креслото Антъни. — Да видя ли какво има?

Камила погледна часовника си. В този момент вратата на салона рязко се отвори и в стаята връхлетя Попи с обичайната си раздърпана тениска, анцуг и развързани маратонки. Гримът ѝ беше по-крещящ и по-необикновен от всякога, ала това, което направи впечатление на Камила, беше похотливият блясък в очите ѝ и протритата уста — зачервена, сякаш беше яла малини.

Майка и дъщеря се гледаха известно време мълчаливо. Камила занемя за момент, а Попи изглеждаше отегчена от присъствието на гостите.

— О, здрасти! — нелюбезно поздрави тя, размотавайки се край вратата, сякаш всеки момент щеше да се върне обратно.

— Колко е хубаво, че те виждам, миличка — сладко започна Люси. — Ела да седнеш и да ни кажеш какво правиш. На някое приятно парти ли си била? Нямам търпение да разбера с какво се занимаваш напоследък.

Попи хвърли към майка си предизвикателен поглед и неохотно се отпусна на дивана.

— С нищо особено — предпазливо отвърна тя.

Но кръстницата ѝ нямаше намерение да се предава.

— А какви са плановете ти за бъдещето? Имаш ли идея с какво ще се занимаваш? В момента Хенриета работи като секретарка, но смята да се премести в Международната служба веднага щом се установим. А ти?

Попи присви рамене и не отговори.

— Мисля, че един от основните проблеми на младите хора днес е, че имат прекалено голям избор — засрамено се намеси Камила. — Когато ние бяхме момичета, възможностите ни бяха ограничени поради сходството между нас.

— Съгласна съм — отвърна Люси. — Всъщност те се свеждаха само до две: да се омъжиш или пак да се омъжиш.

Антъни се разсмя гръмко.

— И какво му е лошото на това? Ти би ли искала да се омъжиш, Попи? — шеговито запита той.

За момент лицето на момичето се разнежи и под плътния грим плъзна лека руменина.

— Може би един ден — тихо каза тя.

Камила я погледна остро, но не успя да прочете нищо в очите ѝ. Ако беше влюбена, никога нямаше да признае.

Люси направи следващ опит да въвлече Попи в разговор.

— Какво би желала да правиш? — ласкаво настоя тя.

Попи я погледна право в очите.

— Точно сега смятам да си легна в шибаното легло. Скапана съм — нагло каза тя, след което се надигна и се затътри към вратата.

— Попи! — отворила уста от изумление, Камила я съпроводи с поглед.

Люси вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Лека нощ, миличка. Наспи се добре — майчински извика тя.

Когато вратата на салона се затвори с трясък, всички се спогледаха.

— Съжалявам — каза Камила. — Не знам какво ѝ става напоследък.

— По-добре е да не обръщаш внимание — мъдро отбеляза Люси.

— Какво трябва да направя? Да я оставя да се държи грубо и невъзпитано? Вече съм в безизходица. Нали виждаш какво става! — нямаше смисъл повече да се опитва да оправдава Попи.

— Ще премине — каза Антъни. — Имаш ли нещо против да си наля още бренди?

— Заповядай! Можеш да напълниш и моята чаша. За теб, Люси?

Люси поклати глава, докато въртеше остатъка от питието в искрящата кристална чаша.

— Не, благодаря. Наистина, Камила, не трябва да се тревожиш толкова за Попи. В момента тя се опълчва против всичко и аз съм убедена, че причината за това е в смъртта на Дейвид. Както знаеш, съзнанието си има своите причудливи пътища. Възможно е дори тя да изпитва вина, че е жива и притежава всичко това — тя посочи с ръка красивата стая, — докато баща ѝ е мъртъв и не може да се радва на живота. Може да се чувства самотна, както понякога се случва при децата. Сигурно съществуват няколко причини за лошото ѝ поведение. Най-важното е да ѝ бъдеш опора и да я обграждаш с колкото може повече внимание и обич. Убедена съм, че с времето ще го израсте.

— Надявам се да си права. Чувствам се толкова безпомощна! Вече не знам какво да правя. Опитах се да разговарям с нея, да я накарам да ми обясни какво не е наред, но тя не ми обръща внимание. Отчаяна съм!

Люси се обърна рязко към приятелката си:

— Защо трябва да работиш толкова много, Камила? Не е възможно да си закъсала с парите. Дейвид сигурно е оставил достатъчно, нали?

Камила се поколеба, преди да отговори. Причината да работи беше доста сложна и ѝ беше трудно да я обясни.

— Чувствам необходимост да правя нещо — започна тя и се запита защо трябва да се оправдава. — След като Дейвид загина, имах много свободно време и това ме подлудяваше. Имах много време за размисъл и точно това се оказа фатално.

Поклати глава, припомняйки си как се бе събуждала на разсъмване всяка сутрин, без да може да заспи отново, и съзнанието ѝ се бе разкъсвало от скръб и самота. Единственият изход беше да стане и да се захване с нещо, с което да запълни дългите часове, преди отново да се върне в леглото и да потърси спасение в забравата. Точно тогава бе взела решение да поеме ръководството на „Итън и Итън“. Постепенно така се бе потопила в работата, че вече не можеше да се откаже. Тя беше като наркотик — всепоглъщаща и неустоима. Идеална причина да спре да се носи върху отломките на празния си, опустошен живот. С годините бе станала нещо много повече от това. Съществуваха още приятелските отношения с колегите ѝ. Ако отново ѝ се наложеше да си остане вкъщи, всичко това щеше да ѝ липсва ужасно.

— Виждаш ли, аз обичам работата си — обясни тя. — Както каза, не става дума за пари, въпреки че и това ме радва. Самата работа ми доставя удоволствие. Сключването на нови сделки, конкуренцията на другите рекламни компании, удоволствието от спечелването на всеки нов клиент... — Камила знаеше, че не обяснява точно, но наистина беше трудно да се опише всичко на човек, който през живота си не бе работил.

— Но представи си, че се разболееш? Кой ще ръководи компанията ти тогава? — възкликна Люси.

— Заместникът ми — Леели Форбе. Той беше изпълнителен директор, когато Дейвид загина, но миналата година му обещах да го повиша. Ако се случи нещо, той ще се справи — говореше уверено. Дейвид беше вярвал в Лесли и тя също му се доверяваше.

— Би ли му позволила?

— Какво? Да поеме компанията ли?

— Да.

Камила вдигна рамене.

— В близко бъдеще, не — отговори тя. — Харесва ми да седя в директорското кресло и точно там смятам да си остана.

В гласа ѝ звънна нотка на безмилостност и Люси усети хлад. „Колко се е променила, помисли си тя. Някогашната Камила беше нежна и внимателна, винаги засмяна, винаги приветлива. Попи не беше единствената потърпевша от смъртта на Дейвид, тъжно осъзна Люси.“

Гласът на Камила прекъсна мислите ѝ.

— Мислиш си, че трябва да прекарвам повече време с Попи, нали? — откровено запита тя.

Люси погледна към Антъни, сякаш търсеше подкрепа, след това отново се обърна към Камила.

— Това си е твоя работа, разбира се — меко каза тя. — Най-добре си знаеш кое е най-полезно за Попи, а също така и какво да правиш с живота си. Никой друг не би могъл да взема решения вместо теб. Просто ми се струва, че Попи има повече нужда от теб, отколкото си мислиш.

Когато те си отидоха, Камила поседя сама, размишлявайки над думите на приятелката си. Може би трябваше да проявява повече разбиране спрямо Попи? Може би тя също имаше вина? „Ще се опитам да бъда търпелива, каза си тя и отиде да си легне. Наистина ще направя усилие и може би ако Попи откликне, бихме могли отново да върнем близостта, на която се радвахме преди.“

На следващата сутрин обаче добрите ѝ намерения се изпариха, щом Попи връхлетя в спалнята ѝ, докато се обличаше, изпълнена с негодувание.

— Трябваше да ме предупредиш, че тези ужасни хора ще бъдат тук. Нямах да се прибера изобщо! — избухна тя, без да каже „добро утро“. — Не разбирам какво толкова се заплесваш по тях. Те са долни капиталисти и фашисти!

Камила я изгледа с искрена почуда.

— За кого говориш? Люси и Антъни имат либерални възгледи. Те не са нито капиталисти, нито фашисти.

— Глупости! — отвърна Попи. — И ти си същата — прекалено заета да правиш пари, за да поддържаш луксозното си гнезденце, без да даваш пукната пара за онеправданите и техните страдания!

— Ти нямаш нищо против да се възползваш от положението си на привилегирована — сухо отвърна Камила, докато закопчаваше перлените си обеци.

— Аз нямах избор — озъби се Попи. — Ти ме изпрати в престижно частно училище, ти ме принуди да живея в тази абсурдна бляскава къща и сред бляскави съседи — говореше с горчивина, сякаш майка ѝ я бе превърнала в блудница. — Слава Богу, че осъзнах истинските ценности в живота, преди да е станало твърде късно. А също и това, което мислят и чувстват истинските хора.

Камила потисна желанието си да се изсмее и каза спокойно:

— Дядо ти, който винаги е бил много мъдър, веднъж каза, че човек, който на двадесет години не е социалист, няма сърце, но ако и на четиридесет си остане такъв, то той няма разум.

Попи се наежи от забележката със злобата на котка, която се готви да се хвърли върху мишката.

— Колко типично! Дяволски типично! Много ти е лесно да бъдеш остроумна с шикозните си тоалети, мерцедеса, каран от

шофьор, и бляскавия си начин на живот, нали? Но имаш ли някаква представа какво значи да си бездомен, гладен и мизерстващ?

— Не, Попи. А ти?

Ударът попадна право в челта и лицето на Попи пламна.

— Аз обаче познавам хора, които знаят. За разлика от теб, аз общувам с истински хора, а не със сбирщина от бизнесмени, които грабят пари с шепи, ръководени единствено от собствената си алчност. Аз съм наясно какво става, докато ти живееш в своя въображаем свят, състоящ се от скъпи обеда.

Внезапно Камила избухна:

— Достатъчно, Попи! Имам по-важна работа, отколкото да слушам глупостите ти. Изглежда, забравяш, че сме толкова богати, защото баща ти работеше неуморно. А сега аз работя много, за да поддържам този начин на живот. Ако бяхме направили другия избор, сега всички щяхме да живеем от милостиня.

— Ти по-скоро би умряла, отколкото да живееш от милостиня.

— Права си. Защо трябва да принуждавам данъкоплатците да ме подкрепят, след като съм достатъчно здрава и умна да се издържам сама? Животът не е длъжен да ни осигурява средства за препитание, Попи, и ако не сме готови сами да се погрижим за себе си, сами ще сме си виновни, че сме се озовали на дъното.

Попи направи театрален жест:

— За бога, спести ми философията на Тачър.

Тя се извърна, гневно прекоси стаята и затръшна вратата след себе си.

Докато оправяше последните детайли около грима си и изсипваше няколко капки „Клод Монтана“ по шията си, Камила, която мразеше кавгите, бе разтърсена до дъното на душата си. Двете с Попи не трябваше да се карат така! Сега, когато Дейвид вече го нямаше, те имаха нужда една от друга. Трясъкът на входната врата, който разтърси старата къща, ѝ подсказа, че Попи е излязла.

Във вестибюла я посрещна Мейтлънд, който се мотаеше около вратата на трапезарията с пребледняло лице. Отдавайки притеснението му на бурното излизане на Попи, тя му се усмихна окуражително.

— Добро утро, Мейтлънд.

— Може ли да поговоря с вас, мадам?

— Ако става дума за мис Попи, не се тревожи. След време ще се успокои.

Изпъкналите му очи бяха потъмнели от мъка, а ръцете му трепереха.

— Не е това, мадам.

Камила го изгледа учудено.

— Тогава за какво се отнася, Мейтлънд? Да не би мисис Мейтлънд да е болна?

— Не, мадам. Боя се, че е нещо много по-сериозно.

Студена вълна заля тялото ѝ, докато се мъчеше да си представи всички възможни беди. Преди да успее да каже нещо, той продължи:

— Докато бях в килера преди малко, за да проверя дали всичко е чисто и готово за вечерята в петък, направих едно страшно откритие.

— Какво откритие? — озадачена запита тя.

Мейтлънд си пое дълбоко дъх:

— Съжалявам, че трябва да го кажа, мадам, но голяма част от среброто липсва. Всички екземпляри в стил „Джордж III“, солниците в стил „Уилям и Мери“ и доста други неща.

— Търсят ви по телефона, мисис Итън — съобщи ѝ Джийн покъсно същия ден. Камила беше прекарала у дома си цялата сутрин, отговаряйки на въпросите на полицията относно кражбата.

— Кой е, Джийн? — разсеяно запита тя. Докато не пуснеше в ход рекламната кампания на новите шоколадови изделия на „Криспи Кранч“, не искаше да разговаря с никого, освен ако не беше крайно наложително.

— Джефри Хенеси.

— Добре, свържи ме — тя остави настрана проектите за плаката, който скоро щеше да облепи всички улици, и вдигна слушалката. — Джефри?

— Как си, Камила?

— Дори не искам да ти разправам. Денят ми до този момент е ужасен. Какво мога да направя за теб?

— Защо да е ужасен? Да не би да имаш проблеми в работата си? — съчувствено запита той.

— Не. Голяма част от среброто ми е било откраднато, а полицията все още не може да разбере как е станало — докато говореше, тя разглеждаше няколко проекта от различни ъгли.

— Било е откраднато от дома ти? Има ли следи от взлом?

— Точно там е проблемът, Джефри. Не е било влизано със сила. Нищо. Това кара полицията да смята, че е било взето от вътрешен човек. Побеснях, защото Мейтлънд работи за мен от години и аз бих му поверила дори живота си. Същото важи и за Лиза.

— Коя е Лиза?

— Португалката, която чисти. Идва всеки ден от години насам. Никой от тях не би откраднал от мен дори карфица, така че сигурно е бил човекът, който мие прозорците, или пък електротехникът.

— Съжالياвам, Камила. Най-малко това трябваше да ти се случи след всичките тревоги, свързани с баща ти — гласът на Джефри преливаше от съчувствие. — Впрочем обаждам ти се, за да ти кажа, че утре заминавам за Ардачи.

— Така ли? Джефри, това е чудесно! Нямам търпение да разбера какво ще откриеш. Къде ще отседнеш?

— Тъй като в Ардачи няма хотел, двамата с Джим, фотографа, запазиме стаи в хотела в Обан. Не си казала на Малкълм, че отиваме, нали?

— Не съм говорила с него близо седмица.

В гласа му се долови облекчение:

— Много добре. Иска ми се да пообиколя селото и да поразгледам, преди да отида при него. Смяташ ли, че той ще ми съдейства?

— Разбира се, особено след като му кажеш, че си мой приятел.

— Чудесно. Ще ти позвъня веднага щом се върна. Може би дори ще отидем на вечеря? — с надежда попита той.

— Да, ще ми бъде много приятно — отвърна тя и внезапно осъзна, че мисълта да прекара една вечер с него ѝ е много приятна. Двамата с Дейвид се бяха запознали с Джефри у едни общи приятели точно тогава, когато той изживяваше кризата от тежък развод. Джефри беше великолепен събеседник — остроумен, възпитан и умел разказвач на вицове.

— Добре. Ще се чуем пак, Камила.

— До скоро — тя затвори телефона замислено. Ако Джефри успееше да разобличи дребната враждебност, която се ширеше в Ардачи и тровеше старините на баща ѝ, причинявайки му толкова тревоги, тя щеше да му бъде вечно благодарна.

По-късно същата вечер, когато се прибра на „Уилтън Крисънт“, полицията все още разглеждаше заключалките на вратите и прозорците. Дори се бяха катерили на покрива, за да проверят дали някой би могъл да проникне в къщата през капандурата, която водеше към таванското помещение. Мейтлънд седеше, бледен и мрачен, и обвиняваше себе си за случилото се.

— Вината не е твоя — увери го Камила. — Знам колко грижовен си, Мейтлънд. Някой вероятно е взел ключовете — това е единственото възможно обяснение. След това сигурно са се промъкнали в къщата, когато е била празна, взели са среброто и са се измъкнали обратно. Ако изобщо някой е отговорен, то това съм аз. Още преди години трябваше да сложа алармена инсталация. Не знам защо не го направих... Може би, защото къщата рядко остава празна.

Мейтлънд поклати глава, изгубил цялата си предишна жизненост.

— Сигурно вече всичко е претопено, особено след като е белязано с фамилния герб на Итънови — каза той със съжаление. — Който и да го е откраднал, нямал е никакъв усет към красивото. Между тях имаше съвършени изделия от сребро, мадам. Солниците в стил „Уилям и Мери“ бяха достойни за музея.

— Знам, Мейтлънд, знам — изпълнена със съжаление, отговори Камила. — Голям срам. Предполагам, че трябва да сме благодарни за това, че не са отмъкнали всичко.

— Точно за това си мислех, мадам. Защо са взели само една част... избрали са само най-задните предмети от всички рафтове?

— Може би не са могли да пренесат повече?

— Може би — усъмни се Мейтлънд. Като се опита да потисне гнева си, той продължи: — Бих желал да нашиbam с камшик крадеца!

Камила кимна мълчаливо. Точно такива бяха и нейните чувства. Някои хора биваха дълбоко потресени, след като бъдат ограбени, и оставаха с усещането, че собствеността им е била омърсена от

непознати. Камила изпитваше единствено гняв, задето някой се бе осмелил да нахълта в дома ѝ и да открадне неща, които ѝ принадлежаха.

— Агентите от застрахователната компания ще дойдат утре, но аз на всяка цена ще поставя алармена система — осведоми го тя. — Мислиш ли, че трябва да подсилим вратата на килера и да сложим допълнителни ключалки? Знам, че е малко като да заключиш обора, след като конят ти е бил откраднат, но смятам, че трябва да направя всичко възможно, за да предотвратя подобно нещо да се случи отново.

Мейтлънд я погледна сериозно.

— Без съмнение застрахователната компания ще ви посъветва да сторите точно това, мадам — за него кражбата беше истинска трагедия. Той се бе грижил за среброто, сякаш бе лично негово, а ето че сега някои от най-ценните екземпляри липсваха. Ако любимото куче или коте на семейството беше умряло, той нямаше да бъде поразстроен.

— Да, сигурна съм, че точно това ще направят — сухо отговори Камила. Без съмнение щяха да ѝ кажат също, че е проявила голяма безотговорност спрямо толкова скъпи вещи, с което щяха да я принудят да увеличи застрахователните си вноски през следващите години.

Тъй като Попи не се виждаше никъде, Камила вечеря сама върху един поднос в библиотеката, четейки вестник, след това изгледа новините в девет часа! Нищо особено не се бе случило по света и тя тъкмо се готвеше да угаси телевизора, когато телефонът иззвъня.

Беше Малкълм.

— Татко — поздравя го тя, — толкова се радвам да те чуя. Как си? — вече бе решила да не го тревожи, като му разказва за кражбата.

— Аз съм добре, но тук се случи нещо ужасно — гласът му беше напрегнат и уморен.

Камила веднага си помисли за Едит.

— Какво се е случило? — очакваше да чуе нещо за злополука или инфаркт, ала това, което каза баща ѝ, я поразя.

— Става въпрос за кученцата, скъпа.

— За кученцата ли?

— Да — гласът му преливаше от отчаяние.

— Какво е станало с тях?

— Били са отровени.

— Господи, как?

— Мислим, че са им подхвърлили нещо. Знаеш ли, имахме проблеми с момчетата от селото, които нощем се промъкваха в двора и дразнеха кучетата. Едит смята, че те са го сторили.

— Но това е ужасно, татко! Те сигурно не биха им хвърлили отрова! Колко кученца умряха?

— Осемнадесет, и всички на възраст между три и пет месеца. Всички са от Принс — най-хубавото ни куче. Това беше най-доброто постижение за сезона. Истинска трагедия! Сърцето на Едит е разбито.

Камила се намръщи.

— Сигурен ли си, че са били отровени? — настойчиво запита тя. — Какво каза ветеринарят? Нали кученцата понякога умират от чума или от нещо подобно?

Тя бе имала едно кученце като малка — кралски шпаньол на име Макс, но познанията ѝ в тази област бяха доста ограничени.

— В момента съм в дома на ветеринарния лекар — отвърна Малкълм. — Попитах го дали мога да използвам телефона му, защото не мога да ти се обадя от Крийгнеч.

— Да не би телефонът ти да е изключен?

— Не — лаконично отвърна той. — Подслушва се.

Камила прокара ръка през косите си. Това, което бе започнало като проява на враждебност към новопристигналия англичанин, сега като че ли добиваше размери на престъпление. И все пак...

— Татко, сигурен ли си? — запита тя недоверчиво.

— Абсолютно. Точно затова не можех да говоря с теб миналия път, когато ти се обадих. Подозирам, че разговорите ми се записват — сега гласът му не беше толкова уморен, като че ли след като ѝ беше казал какво се е случило, му беше олекнало. — А това беше върхът на всичко. Хектор Рос, местният ветеринар и между другото много приятен човек, смята, че отровата е била доста силна. Не успя да спаси нито едно.

— Съжалявам, татко. Предай поздрав на Едит и ѝ кажи, че нямам думи да изразя съчувствието си. Не смяташ ли, че трябва да

обсъдите сериозно възможността да напуснете Ардачи? Те могат да сторят същото и с останалите кучета.

— Да напуснем! — Малкълм беше изумен. — Разбира се, че няма да го сторим. Никога не съм отстъпвал пред някакви си хлапетии и изобщо нямам намерение да го правя сега.

Камила се поколеба дали да не му каже за посещението на Джефри Хенеси, но бързо премисли. Нека Джефри проведе разследването си и да се добере, до каквото успее, преди да стане ясно, че е репортер.

— Ще ми се обадиш ли пак? — разтревожено запита тя.

Гласът на Малкълм прозвуча почти по стария, познат начин.

— Разбира се, скъпа, стига старият добър Хектор да няма нищо против — той сякаш се обърна да попита нещо домакина, преди да продължи към Камила: — Хектор каза, че мога да използвам телефона му по всяко време. Той е много щедър. Дори сложи в ръката ми едно голямо шотландско уиски.

— Пази се, татко. Ще ти пиша след няколко дни, щом не мога да се обаждам по телефона.

— Изпращай писмата си препоръчани — посъветва я той. — Докато тези мръсници не престанат с номерата си, трябва да бъдем внимателни.

Когато Камила остави слушалката, не можа да въздържи усмивката си. Винаги бяха казвали, че домът на англичанина е неговата крепост и сигурно точно това караше баща ѝ да отстоява правата си, без да се страхува от съседите си шотландци. Но все пак те бяха започнали да тровят кучетата! Отново се протегна към телефона, знаейки, че Джефри рядко си ляга преди полунощ.

Той я поздрави, приятно изненадан.

— Какво мога да направя за теб в този късен час? — попита я любезно.

Тя бързо му разказа току-що наученото от Малкълм.

— Хмм. Интересно — Джефри систематизираше подробностите. — Може да се отбия при този ветеринар. Как му беше името? Хектор Рос? Искам да чуя и неговото мнение. Работата изглежда сериозна, Камила. От нея може да излезе доста добра статия.

— Ще ми се обадиш ли веднага щом разбереш какво става? Точно сега ми се иска да захвърля всичко и да тръгна с теб, но сме по

средата на крупната рекламна кампания на „Криспи Кранч“ и е абсолютно невъзможно.

— Не се притеснявай. Ще те държа в течение. Благодаря ти, че ми се обади да ми събщиш тези последни подробности. Между другото гледай да не надобелееш покрай „Криспи Кранч“.

Камила се разсмя, внезапно ободрена от разговора с Джефри.

— Слава Богу, в договора ми с тях липсва клауза, която да ме задължава да ям проклетите неща! — възкликна тя. — Достатъчно е, че се опитвам да ги накарам да изглеждат толкова апетитни, че да се продават с тонове.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Попи от два дни спеше в квартирата на Дени и му помагаше в изготвянето на листовките, които трябваше да бъдат отпечатани.

— Имаш ли някаква представа от реклама? — неочаквано запита той, докато четеше току-що написаното.

Тя се стресна. Нямаше начин да е разбрал, че майка ѝ е президент на рекламната компания „Итън и Итън“.

— Н-не... никаква — заекна тя. — Защо?

— Не е лошо някой от бранша да хвърли един поглед на това. Тия драскачи си имат някакъв свой начин да правят нещата лесноразбираеми за хората. Не знам... Ти к'во мислиш?

Попи взе от ръцете му листа и се зачете в изписаното с дребния му нечетлив почерк. Той бе описал достойнствата на организацията, целта ѝ — да бъде унищожена аристокрацията, да се отърве страната от кралското семейство и да се унищожи капитализмът във всичките му зловещи форми.

— Страхотно е! — възкликна Попи ентусиазирано. — Кога ще стане това?

Дени я погледна предпазливо:

— Когато му дойде времето.

— Какво чакаш? — изпод плътния грим лицето ѝ беше по детски развълнувано и очите ѝ искряха.

— Бързаш, а? — той нямаше намерение да ѝ разкрива плановете си. Според него момичетата не умееха да пазят тайни.

— Да... ами... не много. Просто ми е интересно.

Тънките ѝ китки бяха отрупани с различни гривни. Да се говори за политика беше много досадно. Вече искаше да стане свидетелка на някакво действие. Нещо, което да покаже, че управляващите класи вървят към своята гибел, а на тяхно място идват бездомните и безработните. Тогава тя и Дени щяха да поведат борбата за равенство. Или пък, мислено се поправи тя, Дени щеше да я оглави, а тя щеше да върви до рамото му, доказвайки на всички, че не му е омръзнала.

Веднъж бе дочула един от „последователите“ да казва нещо от рода на: „Чудя се колко ще се задържи тая!“ Може би нямаше предвид нея, но нещо ѝ подсказваше, че си беше точно така. Някак си трябваше да успее да задържи вниманието на Дени върху себе си, да спечели одобрението му и да стане незаменима за него.

— Взе ли добра цена за среброто? — с пресилено безразличие попита тя и се сви във вдлъбнатото кресло като пухкаво жълтеникаво котенце.

Дени се загледа в плътно прилепналата къса пола и блузката без ръкави, под която при всяко движение на ръцете ѝ изпъкваше младата ѝ гръд.

— Доста добра — неохотно каза той. — Но недей да носиш повече. Оказа се трудно за пласиране, защото има фамилен знак. Не ми се ще да привличаме вниманието към себе си.

Лицето на Попи остана непроменено, а очите ѝ — безразлични. Слава Богу, във вестниците не бе публикувано нищо за „кражбата“, въпреки че по едно време се бе страхувала точно от това. И никой не я бе заподозрял. „Е, пък и как биха могли? — разсъждаваше тя. — Никой не краде от себе си.“ Внезапно я порази друга мисъл. Щом Дени не искаше повече сребро, какво би могла да му даде? Бе открила, че със скъпоценностите ще бъде невъзможно, защото майка ѝ ги държеше в сейфа на офиса си и вадеше някое само при специални случаи. Картини? Не, нямаше да стане. Празните им места на стените щяха да бъдат забелязани веднага. Тогава си спомни нещо толкова хубаво, че се зачуди как не се бе сетила за него веднага. Отиде до леглото, където той се бе изтегнал с ръце под главата и купчина листове върху корема си, легна до него и сложи глава на рамото му. Той остана неподвижен, загледан право напред, сякаш изобщо не я забелязваше.

— Дени? — тихо каза Попи.

— Да се чукаме ли искаш?

— Не... тъъ, да. Да, разбира се, но преди това искам да ти кажа нещо.

Той бавно свали листовите на пода, плъзна ръка под полата и почувства голотата ѝ.

— Е? Какво има?

— Ами чудех се... — сега тя приличаше на котенце, което е намерило купа, пълна със сметана. Очите ѝ бяха широко разтворени, а

устните трепкаха в очакване.

— Е? — нетърпеливо настоя, той. Щом веднъж помислеше за секс, той бързаше да пристъпи направо към действие и големите му пръсти вече я галеха, повдигаха, подготвяха я да го приеме. — К'во има?

— Ще бъде от голяма помощ, ако донеса голяма сума пари в брой, нали? — прошепна тя и затвори очи, оставяйки се във властта на ръцете му.

Камила посвети цялата седмица на кампанията на „Криспи Кранч“. Клиентът беше много доволен от работата на „Итън и Итън“, която включваше тридесетсекунден телевизионен клип и цветни реклами в отбрани женски списания. Мотото също се бе оказало много подходящо: „Да отслабнем с Криспи Кранч“.

Кой беше чувал за шоколад, от който се отслабва? Красивата блондинка, облечена в лъскави бикини и с обсипана с перли шия, придаваше на продукта първокачествен вид. Плакатът убеждаваше:

„Криспи Кранч ще засити глада ви“

„Един шоколад може да замести едно хранене. Така ще намалите теглото си по най-приятния начин.“

А в телевизионния клип моделът лежеше върху покрито с балдахин легло и замечтано ближеше шоколада, докато пръстите си играеха с перлите.

Камила беше доволна, още повече, че идеите бяха нейни, включително и перлите. Благодарна, че клиентът ѝ бе дал пълна свобода за действие при оформянето на рекламната стратегия на шоколада, тя се зае да проучва плановете за рекламата на друг продукт. Този път беше нов парфюм на Луиджи Ромоло, наречен „Фантазия“. „Итън и Итън“ рекламираха цялата гама от козметична и парфюмерийна продукция на Ромоло и планът беше по-скоро да се разшири вече създаденият имидж, отколкото да се прави нещо по-различно.

Увлечена в работата си, тя отначало не забеляза влязлата в стаята Джийн.

— Мисис Итън? — нерешително започна тя.

Всички знаеха, че Камила мрази да я безпокоят, когато се е съсредоточила в работата си, и предпочитаха да я оставят насаме, докато съобщенията се трупаха.

Камила вдигна глава, изправи се и се протегна, доволна от краткото прекъсване. Беше в офиса си от осем и половина, а вече приближаваше обяд.

— Какво има, Джийн?

— Извинете, че ви безпокоя, но мистър Хенеси от половин час ви очаква навън с надеждата да се срещне с вас. И тъй като вече е почти обяд, аз си помислих...

— Мистър Хенеси ли? Джефри Хенеси? — усъмни се Камила. — Но той не би могъл да се върне от Шотландия толкова скоро. Какъв ден е днес? Четвъртък? Та той замина в понеделник!

Докато говореше, тя тръгна през коридора на сградата, строена през осемнадесети век, намираща се на Апър Гросвентър Стрийт, която беше седалище на „Итън и Итън“ от 1934 година. Първоначално дом на благородник, сега стените ѝ вече бяха поизбелели от времето, а от украсените тавани кристални полилеи пръскаха ослепителна светлина. Докато кабинетът на Камила беше модерно обзаведен с кожа и хром, помещението, в което се намираще секретарката ѝ, бе останало непроменено от времето, когато бащата на Дейвид бе основал компанията. Старинни извити столове бяха подредени от двете страни на мраморната камина, брокатени завеси висяха на прозорците, гледащи към американското посолство, а върху лъскавата масичка бе поставен букет от лилии и божури.

Джефри стоеше с гръб към камината — масивна фигура, не много висока, но излъчваща сила и увереност.

— Джефри! — Камила забърза към него по тъмночервения килим. — Много се радвам да те видя толкова скоро — целуна го по двете страни с напрегнато от очакване лице. — Как се справи? Как е татко?

Докато отвърщаше на целувките ѝ изражението върху лицето му беше сдържано, но той положи ръце върху раменете ѝ и заговори с бодър тон:

— Задръж малко! Не мога да отговоря на всичките ти въпроси наведнъж! Какво ще кажеш за един обяд? Би ли могла да се откъснеш за малко от „Криспи Кранч“ или от... с каквото там се занимаваш?

— Да, разбира се — Камила го погледна неуверено. — Няма нещо нередно, нали?

Той сякаш се поколеба, но след това я потупа внимателно по гърба, като че ли бе решил да изчака, преди да ѝ отговори.

— Имам да ти казвам доста неща, но не би ли било по-добре да го направя пред чаша вино, вместо прав в офиса ти?

— О, разбира се. Само да си взема чантата — тя се обърна и го погледна в лицето. — Татко е добре, нали?

Джефри кимна бързо.

— Мога да те уверя, че нищо не заплашва баща ти.

Камила въздъхна облекчено.

— Сега идвам.

— Запазих маса в „Уилърс“ — извика след нея той.

След като се настаниха в един отдалечен ъгъл на луксозния рибен ресторант на Саут Молтън Стрийт и отпиха от шампанското в очакване на поръчаните стриди, Камила, неспособна повече да потиска любопитството си, го запита какво е свършил в Шотландия.

— Умирам да разбера какво става — допълни тя.

— От колко време не си виждала баща си? — внимателно заговори той.

Тя го погледна учудено и леко сви рамене.

— От пет или шест месеца. Защо?

— Просто питам.

— Какво не е наред, Джефри?

— Нека да започна отначало — той отпи от виното си, сякаш искаше да се подкрепи. — Джим и аз наехме кола веднага щом пристигнахме в Глазгоу и се отправихме към Ардачи. Както знаещ, планът ми беше да разбера колкото може повече, като се представям за турист, за да добия възможно най-вярната представа за това отдалечено село. А то действително е доста усамотено. Километри наоколо няма нищо друго, освен планини, брегове и дива природа.

— Знам — съгласи сетя, като разглеждаше внимателно лицето и непроницаемите му интелигентни очи.

— Двамата с Джим се престорихме, че сме отишли да прекараме там отпуската си. Това ни даваше възможност да задаваме най-разнообразни въпроси, още повече че и двамата бяхме посещавали тази част на Шотландия преди. Разговаряхме с хората, които обслужват малката местна поща, която е едновременно и нещо като универсален магазин. Говорихме с рибари, овчари и с много от жителите. Джим стигна дотам, че им каза, че скоро ще се жени и си търси някаква малка къщичка в района! Излъга, че ще живее в Глазгоу, където работи като електротехник, но му трябва местенце, където да прекарва уикендите и отпуските си — Джефри се разсмя, припомняйки си измислиците, които бяха разправяли на хората от Ардачи, докато се бяха наслаждавали на „няколкото капки“ уиски в селската кръчма.

— И? — нетърпеливо попита Камила. — Какво стана?

— Точно в това е работата. Нищо не се случи.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички, с които говорихме, без изключение, бяха очарователни. Никога не съм виждал по-приятелски настроени и по-отзивчиви хора. Джим ясно им обясни, че е англичанин, но те приветстваха с отворени обятия идеята му да си купи къща в района. Съдържателят на странноприемницата, Алекс Мактавиш, дори се пошегува, че Джим би могъл да започне работа в селото. Не мога да изимитирам шотландския му акцент, но каза нещо от рода на: „М’ойш да се окайш доста зает, ако отвориш работилница тъдява.“

Камила изглеждаше озадачена.

— Нищо не мога да схвана. Ако не одобряват това, че татко живее там, защо не са се противопоставили на идеята на Джим? Да не би да е, защото е купил къщата на стария леърд? Това ли е същността на проблема?

Джефри отново отпи от чашата си и като че ли се подвоуми, преди да отговори:

— Не мисля, че имат нещо против това, че баща ти е купил Крийгнеч.

— Но...

— След като се запознахме с няколко души в кръчмата, ние посетихме баща ти и съпругата му. Поговорихме с него, а след това и с Едит, която ни заведе да ни покаже къде отглежда кучетата. Те имат доста елзаски и се справят с работата много професионално. Тя ми обясни, че освен за продажба, отглеждат и кучета-пазачи. Изглежда, слухът им е невероятно развит.

— Знам — Камила не успяваше да прикрие нетърпението си. — Какво каза татко?

Сдържаността, която бе изчезнала, докато говореше за кучетата, отново се върна, по-ясно изписана върху лицето му от преди.

— Почти същото, което е казал и на теб.

— Значи ще напишеш статия за това, че го тормозят? За това, че крадат писмата и подслушват телефона му?

— Както ти казах, поговорих със съпругата му — продължи Джефри и в очите му внезапно се появи съчувствие. — Нещата не стоят точно така, както са ти представени.

— Не разбирам. За какво говориш?

Той се наведе напред, сложи ръце върху нейните и настойчиво я загледа в очите.

— Камила, страхувам се, че баща ти е болен.

Тревога изпъна всяка черта на пребледнялото ѝ лице и очите ѝ се разшириха.

— Искаш да кажеш, че напрежението, което изживя през последните няколко месеца, му се е отразило?

— Той не страда физически. За годините си се радва на превъзходно здраве. Не. Имам предвид, че може би... може би остарява... и започва да проявява признаци на сенилност^[1].

Изумление замени тревогата върху лицето ѝ.

— Сенилност? Не, не може да бъде. Аз говоря с него поне по веднъж в седмицата. Той не проявява признаци на сенилност повече от мен.

Джефри пое дълбоко дъх и я погледна прямо.

— Но нищо от онова, което ти е казал, не се е случило в действителност.

Внезапно настъпи напрегната тишина. Камила поклати глава, объркана.

— Ами пощата му? Всички онези липсващи писма? Нали от писмата, които му изпратих, той получи само едно? Разбира се, че всичко, което ми каза, е истина. Той не би могъл да си го въобрази.

Лицето ѝ гореше, тя бе разстроена, но преди всичко я измъчваше някакъв непознат страх. Направи знак на сервитьора да ѝ донесе чаша вода.

— Това е цялата работа, Камила — говореше Джефри. — Ужасно съжалявам, че трябваше да ти го кажа, но нищо не е истина. Той си е въобразил всичко. Изглежда, страда от мания за преследване.

— Не вярвам — срязва го тя. — Извинявай, Джефри, не че се съмнявам в думите ти, но познавам баща си. Бих разбрала, ако нещо не е наред. Кое те кара да мислиш, че всичко е плод на въображението му? Нима си очаквал в пощата да си признаят, че са отклонявали писмата му? Нали не си очаквал, че някой ще дойде при теб и ще ти признае разкаяно, че е подслушвал телефона му.

— Не — съгласи се той и стисна ръката ѝ, за да ѝ покаже, че разбира чувствата ѝ, — но защо, ако това е истина, тогава съпругата му ми каза да го оставя на мира и да престана да го разпитвам за тази работа, защото, цитирам думите ѝ: „той страда от параноични илюзии“?

— Едит е казала това? — гласът ѝ премина в дрезгав шепот.

Джефри кимна съчувствено.

— Боя се, че да, скъпа. Точно заради това ме отведе да ми покаже кучешките колиби. Това беше само предлог да отстрани баща ти за малко и да може да ми обясни истинското положение на нещата.

— Не мога да повярвам... Имам причина да не вярвам. Баща ми е напълно с разума си, точно колкото съм и аз. Но ако допуснем, че е истина, защо Едит не ми е казала? Как е станало така, че аз не съм осведомена? Първото ѝ задължение, в случай че той се разболее, е да ме уведоми — в гласа ѝ се долавяше болка и объркване. Ами ако беше истина? Ако баща ѝ действително бе започнал да проявява признаци на старческо слабоумие? Малкото, което знаеше за тази болест, бе, че страдащите започват да си въобразяват различни неща и често — че някой ги преследва. Ровеше се из паметта си да си припомни последните си разговори с Малкълм, да възстанови казаното от него, да намери някакъв знак, който да ѝ докаже, че баща ѝ е напълно нормален. Тогава си припомни нещо. Последния път той беше звънил

от дома на ветеринаря. Заля я вълна на облекчение, когато в съзнанието ѝ изплува целият разговор.

— Има нещо, което не би могъл да си въобрази — тържествуващо заяви тя, — и то е смъртта на осемнадесетте кученца! Той ми позвъни от дома на ветеринарния лекар веднага след случката. Лекарят беше в стаята заедно с него и дори му бе предложил чаша уиски. Това доказва, че татко не си е измислил всичко!

Джефри заговори бавно, като плискаше виното в чашата си, докато върху повърхността му изплуваха балончета.

— А, да. Хектор Рос — ветеринарният лекар. Приятен човек с ярко изразен шотландски акцент и слабост към малцовото уиски.

Камила засия:

— Точно така! И татко каза, че е чудесен.

Джефри кимна:

— Има ограничен брой пациенти. Грижи се главно за животните из фермите, но твърди, че изкарва достатъчно, за да преживява.

Тя се наведе напред напрегнато:

— Той каза ли ти за изтравените кученца?

Джефри смутено повдигна вежди:

— Проблемът, Камила, е в това, че Хектор Рос ми каза, че кучетата на баща ти дори не са боледували, откакто се е настанил в Ардачи преди шест месеца!

Попи пристигна в Кингс Армс точно преди Дени да открие една от поредните сбирки. В колана бе пъхнато портмоне, натъпкано с банкноти от по петдесет лири, привързани с ластик. А там, откъдето бяха дошли тези, имаше още много, със задоволство си помисли тя. Банковият чиновник само бе погледнал чека, за да се увери, че има покритие и да сравни подписите. Единият, разбира се, беше напълно автентичен. Нейният собствен. Това беше сметката, открита от баща ѝ преди много години, когато се беше родила. Но другият подпис — този на майка ѝ, бе подправен толкова умело, че никой не би могъл да се усъмни в истинността му.

Дени разговаряше с някакъв суров на вид мъж, когато Попи се приближи до него, прикривайки с ръце скъпоценния товар.

— Туй шъ стани през юли, нъл' тъй? — на едва разбираем кокни диалект попита мъжът. Беше с отдавна немита прошарена коса, която се спускаше около раменете му.

— Или при юли, или идния март — прошепна в отговор Дени. — Ама трябва да сме готови, в случай че стане през юли.

— О, шъ бъдим готови! — гласеше жлъчният отговор.

И двамата не забелязваха Попи, която стоеше в сянката на Дени и се напрягаше да чуе нещо повече.

Дени каза:

— Всичко трябва добре да се обмисли, нали знайш!

— Знам. Не щем няк'ви тъпи издънки, нъл' тъй? Дали шъ успееш да привлечеш повечко таз вечер, а?

— Стига си крещял! — изръмжа Дени. — Много е рано да разкриваме картите си. Никой не трябва да знае какво готвим.

— Както кайш — мъжът се отдалечи навъсено, оставяйки след себе си неприятната миризма на пот, която се носеше от коженото му яке и панталона. Попи се олюля за момент, затвори очи от погнуса и точно в този миг Дени усети, че тя стои до лакътя му.

— К'во правиш тук? — войнствено извърна към нея небръснатото си лице той и я изгледа свирепо.

Тя потръпна и в очите ѝ неочаквано се появиха сълзи. Не можеше да понася, когато Дени ѝ се сърдеше. Той беше смисълът на живота ѝ, всичко, което имаше значение, и Попи се нуждаеше само от любовта и одобрението му.

— Нищо — бодро отвърна тя и преглътна сълзите си. Дени мразеше да я вижда разплакана. — Аз... Аз имам нещо за теб...

— Какво? — той се намръщи и нетърпеливо заоглежда стаята, без да я удостои дори с поглед. Всяка седмица се появяваха по няколко нови лица, а той обичаше да държи под око присъстващите. От Чок Фарм до Оувъл, от Уембли, където срещаше широка подкрепа сред азиатците, до Уайтчепъл той бе събрал пъстроцветна тълпа. Тази вечер също не правеше изключение. Разбира се, Дени копнееше за онзи решителен ден, когато щеше да събере тези групи в един огромен крещящ ураган от ярост и щеше да го поведе напред. — Върви да седнеш! — нареди ѝ. — Ще започваме.

Смирена като кученце, което току-що са нахокали, тя тръгна към другата страна на стаята, понесла подаръка си за него. На пода до нея с

кръстосани крака седеше един младеж, когото беше виждала и преди. Той четеше някакъв вестник, който скри бързо, щом я забеляза. Тя му се усмихна неуверено и той ѝ отвърна с приветливо кимване.

— К'во правиш? — попита я. Тениската, върху която бе щампирана емблемата на организацията, бе безупречно чиста, а правата му руса коса блестеше под мъждукащата светлина.

— Какво четеш? — попита Попи след размяната на баналните любезности.

Той я погледна подозрително.

— Шпионираш за лидера, а? Ти си гаджето му, нали?

Попи беше изумена, а сълзите, бликнали от очите ѝ, размазаха черната очна линия.

— Разбира се, че не шпионирам.

Младежът я погледна разсеяно.

— Трябва да поразпусна малко преди срещата. Класовите различия хич не ме притесняват...

— Тогава защо си тук?

Той я изгледа с ъгълчето на окоето си.

— Предполагам, поради същата причина, поради която си тук и ти. Виждаш ли онова момиче там? Онова с дългата черна коса. Това е приятелката ми. Идвам заради нея.

— А какво четеш? — полюбопитства Попи.

Той се наведе напред и прошепна в ухото ѝ:

— Татлър.

— Тат... — тя запъна от изумление. За Бога, това беше вестникът, който четяха майка ѝ и всичките ѝ ужасни приятелки. — Но в него няма нищо друго, освен описания на разни приеми — страница след страница — запротестира тя. — Дебютантки, титулувани глупаци и всякакви подобни щуротии! Как можеш да четеш подобно нещо?

— Това ме навива, напомня ми, че съм тук, за да се отърва от тези безполезни лицемери и слабоумници — докато говореше, тонът му ставаше все по-агресивен.

Попи изпита симпатия към него и се развесели от мисълта, че някой можеше да поддържа класовото недоволство, четейки Татлър.

Събранието започна и Дени, отново влязъл в ролята си на лидер, започна да им внушава какво трябва да мислят, какво трябва да чувстват, да им внушава справедлив гняв против класите с патетичния

плам на човек, който знае кое е най-доброто за неговите последователи.

Докато Попи седеше и слушаше думите му, които я заливаха като студен поток, който ставаше все по-бърз и по-дълбок, тя си помисли, че се бе получило по-добре, че се наложи да изчака края на събранието, за да му даде парите. Отначало бе имала намерение да му ги връчи още при влизането си — злато, смирна и тамян за краля, но после щяха да бъдат сами, което беше още по-добре. Замечтано си представяше удоволствието му, когато ги вземе, как ще каже, че е чудесна...

Най-после събранието свърши. Попи се сбoguва с младежа с Татлър, който сега се бе зачел в „Нюс ев дъ уърлд“, и се запъти към Дени, който стоеше с пъхнати в джобовете на дънките си ръце и изпъната върху широките си гърди тениска. Стори й се, че измина цяла вечност, преди другите да се разотидат и те да останат сами. Усмихна му се и потупа колана, с който бе пристегнала кръста си.

— Познай какво има тук? — подразни го тя.

Очите на Дени бързо обходиха фигурата й и внезапно го обзегняв, от който лицето му пламна и очите му засвяткаха.

— Ти, тъпа шибана крава! — изрева той толкова силно, че тя бе уверена, че го бяха чули всички, които пиеха долу в клуба.

Поразена, тя се дръпна, сякаш я бе ударил.

— Какво има? — заекна.

— Как може да си толкова тъпа? — крещеше той. — Е, оправяй се сама, рожбо. Не очаквай да се забърквам в това.

Той грабна коженото си яке от облегалката на стола и тръгна към вратата.

— Но, Дени... — извика тя и хукна след него. — Ти не ме разбра, Дени! Спри!

Той се спускаше по вонящите на урина стълби на клуба, а Попи се опитваше да го настигне, задъхвайки се от усилието да измъкне парите.

— Ти не ме разбра! Чакай...

Ала той си беше отишъл, оставяйки след себе си ехото на думите, които още звучаха в ушите й:

— Шибана тъпа крава!

— Опитай се да се успокоиш, скъпа — Джефри целуна Камила за довиждане пред офиса на „Итън и Итън“. Тя все още изглеждаше много разстроена и на него му се искаше да може да я отведе на някое спокойно място и да я утеши.

— Какво ще кажеш да отидем с колата до Кю Гардънс? — бе предложил той, след като бяха приключили обяда си. — Ти обичаш да гледаш цветята, нали?

За момент върху красивото ѝ лице се бе изписал копнеж, но след като бе поела дълбоко дъх, тя бе отвърнала решително:

— Идеята е чудесна, Джефри, но наистина съм затрупана с работа. Може би в края на седмицата.

— Работиш прекалено много — отбеляза той, докато подписваше сметката, след което прибра златистата кредитна карта на „Америка Експрес“. — От време на време трябва да си почиваш.

Тя се усмихна сковано, а върху лицето ѝ все още личеше шокът, който бяха предизвикали думите му за баща ѝ.

— Знам, но дните летят толкова бързо и отново идва краят на седмицата и щом погледна в бележника си, разбирам, че ми предстои още една дяволска седмица. Струва ми се, че това никога няма да свърши.

Наблюдавайки я, Джефри си припомни как изглеждаше тя, когато я бе видял за първи път с Дейвид в дома на един приятел. Бе си помислил, че никога не е виждал толкова красива жена, с толкова дълги и стройни крака и с лице като дрезденски порцелан — толкова деликатни бяха формите ѝ и толкова прозрачна беше кожата ѝ. Но това, което го бе поразило най-много бе, че тя непрекъснато се смееше. Изглеждаше като човек, който постоянно се наслаждава на живота и лови всеки миг от него. Двамата с Дейвид представляваха идеалната двойка. Всички ги харесваха. Неговите успехи в бизнеса и нейните качества на блестяща съпруга и майка, ги бяха превърнали в една от най-популярните двойки в Лондон. Никое парти не беше успешно без тях, а когато се забавляваха в собствената си великолепна къща на „Уилсън Кресънт“, Камила се представяше като разумна и внимателна домакиня, изпипваща всичко до последния детайл.

И тогава се бе случила трагедията. Камила бе проявила невероятна смелост, поемайки ръководството на компанията „Итън и

Итън“, но като я гледаше сега, Джефри разбираше огромната цена, която ѝ бе коствал нейният кураж. Струваше му се, че се бе обвила в някаква защитна броня, която да я предпазва от новия ѝ живот. Сега беше самотна и принудена да работи, за да поддържа за Попи онзи жизнен стандарт, който Дейвид би желал за единственото си дете. Ала веселият огън в очите ѝ беше угаснал. Тя изглеждаше толкова обременена, че Джефри пожела от дъното на душата си да му позволи да поеме част от товара върху раменете ѝ.

— Благодаря ти, Джефри... за всичко — усмихна му се Камила, преди да влезе в сградата. — Много съм ти благодарна, макар че това, което ми каза, никак не ми хареса.

Усмивката ѝ стана тъжна и за миг му се прииска да я прегърне, но тя му махна с ръка и изчезна, оставяйки след себе си само слабото ухание на парфюма си.

Камила прекара целия следобед в опити да се свърже с Малкълм, но телефонът му даваше непрекъснато заето. „Кой, за Бога, би могъл да разговаря толкова дълго?“ — питаше се тя. Или пък го бяха изключили? Притеснена и обърквана, чудейки се какво да прави, помоли Джийн да продължи да набира номера.

— Провери в пощата, да не би да са го изключили — допълни тя.

На бюрото я очакваше цял куп работа, а ѝ предстоеше и среща с Леели Форбе, но въпреки отчаяните ѝ усилия, мислите ѝ непрекъснато се връщаха назад към казаното от Джефри. Ако някой друг бе допуснал, че Малкълм страда от параноични видения, тя би го обвинила в лудост. Ала дългата ѝ дружба с Джефри ѝ бе доказала, че той не би твърдял подобно нещо, ако наистина не го вярваше. Какви причини би имал да я лъже? И все пак бе убедена, че баща ѝ е далеч от старческото слабоумие. Никога в живота си не бе проявявал склонност към параноя, не я проявяваше и сега. Спомените ѝ отново я върнаха към последния им разговор, когато се беше обадил от дома на ветеринаря, за да ѝ съобщи, че осемнадесет от кученцата му са били отровени. Как би могъл да твърди това, ако то е било лъжа, и то в присъствието на Хектор Рос, който в същото време му е предлагал чаша уиски? Освен ако... В съзнанието ѝ едно съмнение хвърли

мрачната си сянка. Освен ако ветеринарят не се беше подигравал с него!

— Господи! — високо каза тя, поглеждайки часовника си. Ако беше възможно, ако само можеше да се откъсне за малко от работата си, която тежеше на раменете ѝ, тя щеше да хване още следващия полет и да провери сама какво, по дяволите, става.

Отчаяно се нуждаеше да поговори с някого, затова позвъни на Люси, която, също като нея, през целия си живот бе познавала Малкълм.

— Ела на вечеря у нас — каза Люси веднага щом Камила ѝ разказа за посещението на Джефри в Шотландия. — Имаш късмет, защото за първи път от много време насам съм съвсем сама и имам намерение да си направя няколко яйца.

Камила се засмя, поободрена донякъде от практичността и разума на Люси.

— Няколко яйца и на мен ще ми дойдат добре. А къде е голямото ти семейство? Не мога да повярвам, че наистина си сама!

— Какво блаженство, а? Въпреки че ще се побъркам, ако отсъстват дълго. Антъни отиде на някаква вечеря в клуба си, на която ще присъстват само мъже. Филип се премести в апартамента си, а Хенриета е на дискотека. Реджи и Шарлот заминаха в пансиона на новото си училище. Ще си побърбим чудесно, скъпа. Сигурна съм, че няма причини да се притесняваш за Малкълм.

— Надявам се — със съмнение каза Камила, — но Джефри е човек, който заслужава доверие. Защо би направил нещо такова?

Когато свърши работата си в офиса и Ферис я откара вкъщи, тя отиде направо в спалнята си, за да смени скъпия си черен костюм. След това разпусна кока си, разпиля дългата си коса върху раменете и облече бяла жарсена рокля. Тази промяна я направи да изглежда поне десет години по-млада. За минути разумната бизнес дама се превърна в нежната мила жена от времето, когато Дейвид беше жив.

Отново набра номера на Малкълм. Все още даваше заето. Телефонистът бе обяснил, че по линията няма никаква повреда и Камила реши, че баща ѝ може би умишлено бе оставил слушалката отворена. Но независимо от причината, тя беше разстроена, че не може

да говори с него. Ами ако?... Изхвърли веднага мисълта от съзнанието си, уверена, че баща ѝ е прекалено пряк човек, за да бяга от истината. И все пак, ако... ако бе оставил слушалката отворена, защото не искаше да разговаря с нея? Наистина ли се опитваше да я отбягва, защото смяташе, че Джефри ще ѝ разкрие, че той е жертва на собствените си измислици? Не. Тя разтърси решително глава. Подобно поведение беше съвсем нетипично за Малкълм. Освен ако, разбира се, психическото му състояние не го караше да се държи така. Дали хората, страдащи от старческо слабоумие, осъзнават, че са болни?

Объркана и разтревожена, тя отиде в библиотеката. Беше прекалено рано да тръгне към дома на Люси и внезапно се почувства много самотна. Къде беше Попи? Ако Попи беше по-сговорчива, би могла да отиде и да разбере как е дядо ѝ. Позвъни със звънеца върху камината, за да повика Мейтлънд. Той се появи веднага.

— Добър вечер, мадам. Да ви донеса ли нещо? — беше се възстановил от удара, нанесен от изчезването на среброто, и влажните му сини очи отново блестяха.

— Чудех се дали не си виждал мис Попи. Казала ли ти е дали ще закъснее? — Камила мразеше да пита прислугата къде е дъщеря ѝ, но тъй като прекарваше времето си от ранно утро до вечерта в офиса си, нямаше друга възможност.

Мейтлънд поклати глава с всичкото неодобрение, на което се осмели.

— Мис Попи снощи не си беше вкъщи, мадам, и цял ден не се е прибирала. Да ѝ предам ли нещо, в случай че я видя?

Камила се намръщи. Ужасно унижително беше да не знае къде е собственото ѝ дете. Това доказваше слабия контрол, който имаше над Попи. Сви устни и отново се състари.

— Да, Мейтлънд. Кажете ѝ, че много се безпокоя за дядо ѝ и бих желала да отиде в Шотландия, за да го види колкото се може по-скоро, тъй като аз нямам възможност.

— Добре, мадам — сведе той глава с разбиране.

В този момент телефонът иззвъня със звук, наподобяващ мъркането на огромна котка.

— Аз ще се обадя — каза тя.

— Добре, мадам — Мейтлънд мълчаливо се оттегли и тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Ти ли си, Камила?

— Едит? Цял ден се опитвам да се свържа с вас, но телефонът ви непрекъснато даваше заето — с облекчение се отпусна в креслото.

Гласът на Едит бе нервен и сърдит.

— Изобщо не трябваше да изпращаш онзи журналист при нас — веднага започна тя. — Никога вече не прави подобно нещо...

— Ей, чакай за момент... Той е мой приятел и искаше да напише статия за това как хората в селото ви тормозят и задето...

— Слава Богу — прекъсна я Едит, — че никой, освен Хектор Рос и самите нас, не разбра, че е репортер. Но ти нямаш право да ни изпращаш никого, било то твой приятел или не, който да се върти наоколо и да задава въпроси.

— И защо не? Какво има, Едит? — разгорещи се Камила.

— Питаш прекалено много. Голяма грешка е, дето си го накарала да дойде. И без това е достатъчно трудно. Това още повече ще влоши нещата — Едит е изключително твърда жена, помисли си Камила, но в момента изглеждаше, сякаш е на ръба на истерията.

— Едит, искам да поговоря с татко.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Сега разговаря с Хектор Рос. В момента сме у тях и аз ти се обаждам от неговия телефон — обясни Едит.

— Значи вашият наистина не работи, така ли? Цял ден се опитвах да...

Едит не я слушаше, а продължи нервно:

— Направи голяма грешка, Камила. Защо не поговори с мен, преди да ни изпратиш онзи репортер? Той дори беше довел някакъв фотограф! А баща ти е толкова доверчив. Едва не умрях, когато го чух да разправя за изчезналите писма... за отровените кученца... и всичко останало! Направих всичко, което можах, да го спра, но много се обезпокоих, че може да напише нещо. Мислиш ли, че ще го направи?

— Нищо няма да напише! — избухна Камила. — Дявол да го вземе, Едит, какво става?

Изведнъж я порази мисълта, че Едит се бе опитала да отклони вниманието на Джефри от Ардаци.

— Ти ли му каза, че татко е болен и си е въобразил всичко? — остро запита тя.

— Налагаше се, Камила. Трябваше да го направя. Баща ти му разправи всичко. Поканих приятеля ти да го разведе до колибите на кучетата и тогава му казах да не вярва на нито една дума на Малкълм, защото той страда от старческо слабоумие. Съжалявам, Камила, но само това можах да измисля.

Камила бе разкъсвана от облекчение от разкритието, че баща ѝ е съвсем здрав, и безпокойство, породено от неизвестното.

— Защо не искаш Джефри да опише в статия онова, което става? — настойчиво запита тя. — Ако хората крадат писмата и тровят кучетата ви, те трябва да бъдат разобличени. И как си могла да кажеш, че татко страда от параноя? Това е ужасно непочтено.

— Не, не е. Много по-добре беше приятелят ти да повярва, че баща ти си е въобразил всичко, отколкото да научи истината. Като го изпрати тук, ти ни изложи на огромна опасност.

Тъмните облаци, които се бяха разсеяли, след като бе научила, че баща ѝ е напълно здрав, отново се скупчиха над главата ѝ, още по-черни и заплашителни.

— Опасност? — повтори тя и сърцето ѝ се обърна. — Каква опасност?

— Не мога да ти обясня по телефона. Да се надяваме, че телефонът на Хектор не се подслушва. Според него всичко е наред... но никога не трябва да позволяваш на баща си да говори по този въпрос по нашия, защото него със сигурност го подслушват.

— Но нищо ли не може да се направи? Имам предвид, че това положение е абсурдно. Едит, от какво се страхуваш? Защо не се обърнеш към полицията, ако има нещо сериозно?

Едит не обърна внимание на думите ѝ.

— Ситуацията е много по-сериозна, отколкото можеш да си представиш, и далеч по-опасна. За бога, Камила, не идвай тук. Това би било опасно!...

[1] Ранна старост, оглупяване. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Попи извървя пеша късото разстояние от клуба до къщата на Уайвъл Стрийт, в която живееше Дени. На звънеца бе закачено листче, върху което с червен химикал бе надраскано: „Не работи“.

Тя почука и изчака. След, както ѝ се стори, цяла вечност, вратата отвори висок негър със златни обици.

— К'во искаш? — нетърпеливо попита той.

— Идвам при Дени — тихо каза Попи.

Лицето ѝ бе мокро от сълзи и тя се задъхваше, сякаш бе тичала.

— Няма го — негърът понечи да затръшне вратата, но тя сграбчи дръжката и го погледна.

— Знам, че го няма. Но трябва да се срещнем тук след малко — излъга. — Бяхме в клуба и той ми каза... ами да вървя напред, той няма да се забави.

Мъжът се поколеба за момент и в тъмните му като въглени очи се мерна съмнение. В тъмнината златните му обеци проблясваха в контраст с черната му кожа. Сви рамене и каза:

— Влез, щом искаш — по акцента му Попи разбра, че е от Ямайка.

— Аз съм приятелката му — обясни тя, пристъпвайки в тъмното коридорче, но той не я слушаше. Извърна се рязко и се отправи към кухнята, откъдето се чуваше ожесточена кавга.

— К'во правиш бе, лайно? — извиси се мъжки глас над звъна на разхвърляни чайници и тигани.

— Я да не ми говориш тъй, че мамка ти шъ... — изкрещя друг глас. — К'во искаш бе?

Попи усети миризмата на пържени картофи, примесена с лютивия аромат на къри, която се носеше из влажния застоял въздух. Прескачайки стълбите през една, тя се изкачи до втория етаж точно в момента, в който до слуха ѝ достигна агонизиращ писък, последван от ужасен вик. Притисна се към стената със затаен дъх, докато шумът от нечии бягащи крака разтресе сградата.

— Не! — страховито отекна мъжки глас.

— Ей сега ще те докопам! — последва го веднага друг. Входната врата се затръшва и стъпките отекнаха към улицата, докато шумът от движението ги погълна.

Страхувайки се, че могат да се върнат, Попи забърза нагоре към слабо осветената площадка пред стаята на Дени. Той никога не заключваше вратата. Припряно натисна дръжката и влезе.

Завесата беше спусната и в мрака успя да различи неоправеното легло в ъгъла и дрехите, разхвърляни из цялата стая. Бавно като крадец се огледа наоколо. После се приближи до прозореца, разтвори евтините памучни перденца и погледна навън. Небето беше виолетово-синьо и единственото оцеляло дърво между множеството блокове хвърляше дантелена сянка върху улицата. През еднаквите прозорци на блоковете можеше да гледа направо в стаите, да стане свидетел на десетки съществувания в бездушната сграда. Това ѝ напомняше за едно гнездо на оси, което баща ѝ бе показал веднъж, когато беше малка. С помощта на кухненски нож той бе разровил сложната конструкция от малки килийки, подпрени с колонки като миниатюрен многоетажен паркинг. Гледката отсреща не бе много по-различна.

Изолирани всеки в своята килия, хората се занимаваха с работите си, без да осъзнават близостта на другите. Едно семейство вечеряше в кухнята си, без да знае, че точно над главите им една двойка прави любов. В съседния до тях апартамент възрастна жена гледаше телевизия и похапваше бонбони от една кесийка, докато отдолу един баща наказваше сина си заради някаква поразия. По-нагоре мъж и жена боядисваха жилището си, а през друг прозорец се виждаше момиче, което се обличаше. Малки хора в малки кутийки — изолирани, нямащи нищо общо помежду си, отдалечени едни от други.

Потънала в любопитно изучаване на интимния живот на другите, тя се питаше кога ли ще се върне Дени. Колко глупаво се бе получило, че погрешно го бе оставила с впечатлението, че е бременна! И колко лошо се бе държал той с нея! Това я нараняваше повече от всичко друго.

Ставаше все по-тъмно и мрачното сиво изместваше всички други цветове от небето. Единствената улична лампа не успяваше да освети Ейвъл Стрийт. Ароматът на къри, носещ се откъм кухнята, бе заменен от миризмата на пържена риба. Без да може да определи дали е гладна,

или ѝ се гади, Попи се сви върху леглото и си пожела Дени да се прибере скоро. След десет минути вече спеше.

Доста по-късно вратата на стаята се отвори шумно и тя се стресна.

— Това е — чу гласа на Дени и като отвори очи, го видя изправен до вратата, придружен от тъмнокосо момиче. Беше слабо и с няколко години по-голямо от Попи. Дени запали лампата и Попи забеляза, че е облечено в скъпи дрехи.

Като видя Попи, момичето извика уплашено.

— Ей! — обърна се то към Дени. — Ти изобщо не ми спомена, че ще правим тройка!

Дени погледна съненото лице на Попи.

— Попи!... — възкликна той, сякаш се учудваше, че я вижда.

— Дени... ти сбърка — бързо започна тя, но преди да успее да обясни, той я прекъсна с неочакван гняв:

— Права си, наистина сбърках! — отиде до прозореца и рязко събра завесите, преди да се нахвърли яростно върху нея. — Изобщо не трябваше да се захващам с теб. А сега изчезвай! Приятелката ми и аз имаме нужда да се усамотим.

Попи погледна момичето — седеше до леглото, плътно стиснало тънките си устни, с нагло изражение на лицето. Съвсем лишено от грим, то изглеждаше странно оголено в пищната си рокля и златните си обеци.

— Да, искаме да се усамотим — повтори момичето. — Нямаме нужда от трети тук.

Внезапно Попи бе обхваната от гняв. За коя се мислеше тази евтина курва? Изправи се от леглото и се обърна към нея.

— Нито пък аз — извика тя и несъзнателно се върна към характерния за Найтбридж говор. След това се обърна към Дени: — За твое сведение не съм бременна. Не съм чак толкова глупава, което вече би трябвало да си разбрал.

Той я погледна неразбиращо, а момичето, пристъпяйки от крак на крак, ги наблюдаваше с неудобство.

— Тогава какво, по дяволите?...

Попи сви рамене.

— Просто нещо, което донесох за теб — спокойно обясни тя.

— И какво е то?

— Ще ти кажа, когато останем сами.

— Искаш да си отида? — извика момичето след кратка пауза. — Тая да не е откачила, Дени? Разкарай я оттук — замахна то към вратата с тънката си ръка.

— Няма да мръдна оттук — заяви Попи. — Ти си тази, която ще си тръгнеш.

— Ооо, за к'ва се мислиш, а? За лейди Макбет? Я да не ми заповядваш. К'ва е тая бе, Дени? К'во прай тук?

Дени не отговори.

— Аз имам много по-голямо право да се намирам тук. Аз съм приятелката на Дени — хладно каза Попи.

— Ха! Приятелка! Дрън-дрън!

— Махай се! — русите коси на Попи се разпиляха върху челото ѝ на влажни къдрици, а лицето ѝ пламна от гняв. — Нямах право да стоиш тук!

— Ама к'во иска да каже тая бе, Дени? К'во иска да каже? И аз имам толкова права тук, колкото и ти, ясно ли ти е, малка кучко?

Попи прекоси стаята с хвърлящи искри очи.

— Курва! — не ѝ остана дължна тя.

— Ей, на кого викаш курва ма? — разярено, момичето се опита да я сграбчи за ръката, но не успя и секунда по-късно Попи я блъсна силно върху леглото. — К'во прайш, по дяволите... Дени, спри я...

Попи бе сграбчила косите на момичето и ги увиваше около ръката си, като в същото време се опитваше да се предпази с другата. Нищо подобно не би могло да се случи в Сдоун Хаус. Малките аристократки, които посещаваха училището, не знаеха дори как да се бият. Често се стигаше до разпавии. Но през последния срок бяха слушали няколко лекции за самозащита и за момент Попи изпита задоволство, че скъпото ѝ обучение я бе научило поне на едно полезно нещо.

— Проклетата кучка! — крещеше момичето, опитвайки се да се докопа до шията на Попи, която го бе приковала към леглото, притискайки го с цялата си тежест. То се отблъсна с крака от таблата на леглото, поизправи се и двете се замяха в кълбо от ръце и крака, преди да се изтърколят на пода.

Дени, заплепен от белите бедра, вкопчени едни в други, и от сумтенето и ругатните на момичетата, наблюдаваше с ръце в

джобовете.

В един момент ръката на момичето сграбчи колана на Попи и портмонето се разтвори. Преди някой да успее да забележи пачката, Попи се хвърли върху парите и ги прикри с тялото си, като в същото време ритна другото момиче с тежките си обувки. Последва остър болезнен вик и едва тогава Дени реши да се намеси. Със сила, която Попи определи като еротична, той обви ръце около кръста на момичето, изправи го на крака, сякаш беше парцалена кукла, и го повлече към вратата.

— Сега се омитай, хубавице — безцеремонно нареди той, — и не си струва да си правиш труда да се връщаш пак.

Момичето нададе серия протестни викове, извиваше се и ругаеше, наричайки го с всички възможни епитети, които му идваха наум, но Дени я изхвърли навън и затръшна вратата. Следващото нещо, което чува, беше тропотът на острите ѝ токчета по незастланото стълбище и заплахите ѝ да повика полицията.

Дени се обърна към Попи и спря хипнотизиран, като я видя да се гърчи на пода с ръка между краката си, извила гръб и затворила очи в екстаз. Той облиза устни, наблюдавайки я с растящо желание, толкова възбуден от играта ѝ със собственото ѝ тяло, че когато посегна към ципа на панталона, се запита колко ли ще може да се въздържи, преди да свърши.

Неочаквано тя се разсмя тържествуващо. Погледна я стреснато, когато протегна ръка към него.

— Какво има, по дяволите?

Попи вдигна пламналото си лице, развеселена от собствената си игра.

— Това носех за теб — задъхано каза тя и му подаде парите — три хиляди лири.

Той ги взе замаян. Преброи ги, подсвирна тихо и ѝ отправи поглед, пълен с възхищение.

— Ела тук, ти, чудесно малко теленце — каза Дени с натезал от страст глас.

Попи се отпусна усмихната отново върху леглото и отвори подканящо ръце.

Джефри Хенеси гледаше Камила с нарастващо объркване. Въпреки че беше доста късно, тя му се бе обадила да го покани за по едно питие и да му разкаже за обаждането на Едит и докато седяха в удобната ѝ, обсипана с книги библиотека и пиеха бренди, удивлението му нарастваше след всяка нейна дума.

— Но това е лудост, Камила! — най-сетне заговори той. — Господи, през целия си стаж като журналист винаги съм усещал конфликта, ако такъв наистина съществува, но мога да ти се закълна, че в Ардаци не става нищо интересно.

— Трябва да става нещо — възрази Камила. — Не е възможно Едит и баща ми едновременно да си въобразяват или да страдат от старческо слабоумие. Тя ми каза, че положението е много сериозно и... опасно.

— Какво положение? Ето това е въпросът — Джефри объркано прокара ръка през брадата си. — Не успях да открия нищо нередно в Ардаци! Както ти казах, това е малко, спретнато рибарско селце, населено от нормални хора, заети с ежедневната си работа. Какво предполага баща ти?

Камила безпомощно разпери ръце. Беше почти полунощ и тя беше уморена, а Джефри задаваше прекалено много въпроси, на които не можеха да намерят отговор.

— Не знам какво става според него, освен очевидния факт, че местните хора искат да го принудят да си отиде. Но защо? Щом не е за това, че понастоящем е собственик на дома на стария леърд, тогава и аз знам, колкото и ти. Може пък да не искат кучетата? Може да ги смятат за досадни? Навярно лаят и ги будят нощем?

Обвил длани около кристалната чаша, Джефри поклати глава.

— Ако кучетата лаят нощем — бавно каза той, — от това следва, че нещо ги тревожи. Кучетата не лаят без причина. Едит ми каза, че голяма част от тях се обучават за пазачи и слухът им е много остър. Възможно е да пречат на нечия тъмна работа и именно за това хората в селото да искат да ги отстранят.

— Но съществуват и по-малко жестоки начини да се отърват от кучетата, вместо да ги тровят — забеляза Камила. — Татко е получил разрешение да ги отглежда от местната управа. Защо хората не са се оплакали в кметството, щом не са били съгласни? Това, което правят, си е чисто варварство.

Джефри се поколеба, преди да отговори, и Камила долови, че не е успяла да го убеди. Тя се наведе към кожения диван от другата страна на камината, където той беше седнал, и заговори нетърпеливо:

— Не вярваш ли на това, което ти казвам... сега, след като Едит обясни защо ти е казала, че татко страда от сенилност?

Той я погледна нежно и с привързаност. Остави чашата си върху голямата маса за кафе и започна предпазливо:

— На теб вярвам, Камила, но не мога да се преструвам, че разбирам какво става. Защо хората, с които разговарях, биха ми създали абсолютно невярно впечатление за живота в Ардачи? Защо ветеринарният каза, че нито едно от кученцата на баща ти не е било дори болно?

— Може би има двама ветеринари в района и ти си разговарял не с този, с когото трябва? — Камила чувстваше, че се лови за сламка, но трябваше да намери логично обяснение на случилото се.

— Проверих — кратко каза той. — Най-близкото място, където има ветеринарен лекар, е Обан — на около тридесет километра. Позвъних му да го попитам дали някога е викан по работа в Ардачи, но той отговори отрицателно.

В меко осветената стая настъпи тишина. Някой лъже, размишляваше Камила. Беше сигурна, че този някой не е баща ѝ, но не беше и Джефри.

— Какво да правя? — разстроено попита тя. — Поболях се от тревога за татко. Може би трябва да се обърна към полицията и да ги помоля да проверят?

Джефри въздъхна тежко.

— Би могла да го направиш — със съмнение отвърна той, — но какво ще им кажеш? Че баща ти твърди, че крадат писмата и подслушват телефона му... което прави малката възрастна дама, увита в шал, която обслужва местната поща с помощта на дъщеря си? Че осемнадесет кученца са умрели, докато ветеринарят твърди, че е нямало подобно нещо?

— Уверена съм, че ще повярват на баща ми, ако той им разкаже всичко — отбеляза Камила. — Въпреки че... въпреки че ти не му повярва!

— Бих му повярвал, ако можеше да докаже всичко това, любов моя — каза той, но внезапно млъкна и лицето му пламна. За първи път

през всичките тези години използваше подобно галовно обръщение към нея. Засрамена за миг, Камила извърна глава, за да избегне погледа му.

Настана неловко мълчание и Джефри взе чашата си и отпи глътка бренди.

— Ако бях на твое място — продължи той, като се опитваше гласът му да звучи делово, — бих оставил нещата така за няколко дни. Може би ще имаш възможност да поговориш с баща си и да го накараш да обясни какво го тревожи. Той трябва да е наясно защо местните искат да го изгонят.

— О, и аз мисля, че знае — отвърна Камила. След като първоначалният шок от обръщението на Джефри бе отминал, тя откри, че е много доволна. Осени я смътно подозрение, че ако някога се реши на нова сериозна връзка, Джефри щеше да бъде най-подходящият мъж. Той беше не само стар и скъп приятел, но и в силното му брадясало лице имаше нещо много привлекателно. Харесваше земния му характер и остроумието му. Беше мъж, когото би могла да обикне — непоклатим като скалата при Гибралтар, човек, на когото винаги би могла да разчита, внимателен, великодушен. Някой, който винаги щеше да бъде до нея. За първи път осъзна, че за него тя е много повече от вдовицата на Дейвид и жената, която винаги бе харесвал и уважавал. По вените ѝ се разля топлина и тя разбра, че не го слуша.

— Извинявай... за какво говореше?

— Точно казвах, че щом Малкълм знае какво става, защо не ти казва? — очите им се срещнаха и в един интимен миг сърцето ѝ се обърна.

— Едит твърди, че е прекалено опасно — отвърна тя, внезапно останала без дъх. — Мисля да ида да ги видя.

Джефри кимна бързо.

— Може би идеята е добра. Иска ми се да дойда с теб, но съм затънал в работата си...

— О, не се притеснявай — бързо отвърна Камила, за да прикрие чувствата си. Откритието, че двамата с Джефри могат да имат общо бъдеще, я бе замаяло. Като че ли се бяха озовали в деликатен и фин сапунен мехур, който можеше да се спуска при по-рязко или прибързано движение.

— Ще прегледам отново ангажиментите си и ще замина следващата седмица — продължи тя с цялата твърдост, която успя да събере. — Бих могла да накарам Попи да дойде с мен. Татко я обожава, а пък тя винаги успява да го развесели.

— Чудесна идея — отново кимна в съгласие Джефри, без да откъсва тъмните си интелигентни очи от лицето ѝ.

В този момент в стаята влезе Мейтлънд, за да прибере кафените чашки — и магията бе развалена. Започнаха да говорят за незначителни неща и Камила изпита облекчение. Не беше още готова за друга сериозна връзка... а точно това щеше да стане, ако се обвържеше с Джефри. Тя го искаше, но не още сега. Не сега. Не и преди да изясни чувствата си и да обмисли бъдещето.

Най-после той стана да си върви. Беше почти полунощ, а тя се бе наслаждавала на всяка минута от присъствието му.

— Ще ти се обадя, след като се върна от посещението си при татко, и ще ти разкажа какво съм открила — каза тя, докато вървяха по коридора към тежката остъклена метална врата. Сребърната луна осветяваше извивките на сивата каменна къща и ѝ придаваше неземен вид. Камила стоеше на бялото мраморно стълбище — изключително красива и елегантна жена, с разпусната върху раменете си коса и озарено — за първи път от много време насам — от щастие лице.

— Може би ще излезем на вечеря заедно? — попита Джефри, загледан в сочните ѝ устни.

— Би било чудесно! — тя се засмя леко. — Може би дотогава ще съм разгадала мистерията в Ардачи.

— Може би те си имат своя версия на чудовището от Лох Нес — пошегува се той. — Вероятно всичко е дело на духове и дългокраки чудовища и същества, които вампирясват нощем!

— Вече съм в състояние, в което нищо не би могло да ме учуди — развеселено му отвърна тя.

Той се наведе напред и тя усети аромата на одеколона му.

— Благодаря за чудесната вечер — нежно каза Джефри и целуна бузите ѝ близо до ъгълчетата на устните. Беше лека, почти нежна целувка, на която тя отвърна, усещайки копринената мекота на брадата му.

— Лека нощ, Джефри — тихо прошепна Камила.

— Пази се в Шотландия.

— Ще се пазя.

— Ще се видим, когато се върнеш.

Той закрачи по „Кресънт“, облян в лунна светлина, а широките му рамене изглеждаха достатъчно силни, за да понесат всички тревоги на света.

На следващата сутрин Камила получи най-тревожното писмо от Малкълм. Отвори го, докато се обличаше, и съдържанието му затвърди решението ѝ да замине за Шотландия.

„Много съжалявам, че приятелят ти няма да напише нищо за това, което става тук, и обвинявам Едит, заедно го е заблудила. Аз бях твърдо решен да дам гласност на всичко, дори с риск впоследствие да бъда прокълнат, но ни заплашиха и може би сега така е по-добре. Но отказвам да бъда обект на изнудване. Единственият ни приятел тук е Хектор Рос, но и той смята, че е в опасност. Може би ще бъдем принудени да продадем всичко и да си заминем, въпреки че се надявам да не се стигне дотам. Хората тук имат стабилни връзки в Глазгоу, а вероятно и в Лондон. Отваряй си очите, където и да ходиш сама, независимо че се съмнявам, че все още нещо те заплашва...“

Бълнувания на лунатик? Старческа слабост? Или пък Малкълм действително се бе натъкнал на нещо опасно?

Веднага щом стигна в офиса си, Камила позвъни на секретарката си.

— Джийн — започна направо тя, — искам да ми запазиш място в самолета за Глазгоу за събота сутринта и да ми наемеш кола, която да ме чака. Ще се върна в неделя следобед.

Джийн направи справка в бележника си. Беше вторник и нямаше да има проблем да резервира място няколко дни предварително.

— Добре, мисис Итън. Ще се заема веднага. Само за вас ли?

Камила не бе виждала Попи от няколко дни и нямаше представа къде може да бъде.

— Само за мен, Джийн — тъжно отговори тя.

Беше заета през целия ден, но ѝ бе трудно да се концентрира и най-накрая, неспособна повече да понася напрежението, избра номера на баща си.

Той отговори почти веднага.

— А, Камила! — гласът му не звучеше, както обикновено. — Не мога да говоря сега, тъй като точно излизам, за да доставя храна за кучетата от Обан.

— Просто исках да те уведомя, че ще дойда да те видя този уикенд. Аз...

— Не прави това!

— Какво? Защо? Не съм те виждала от сто години!

— В никакъв случай не идвай! — властно заповяда Малкълм.

— Но аз искам да те видя!

— Не, Камила. Забранявам ти! Не мога да говоря в момента, защото искам да се прибера, преди да се стъмни, независимо че познавам пътя много добре. Ще се опитам да ти се обадя по-късно от Обан. Дочуване засега!

Чу се изщракване и линията бе прекъсната.

Камила мълчаливо, затвори телефона. Внезапно усети, че ръцете ѝ треперят. Каквото и да не беше наред, въображаемо или реално, баща ѝ бе говорил с тревога, каквато никога преди не бе забелязвала. За момент си помисли дали не трябва да заведе лекар в Шотландия, но след това си спомни думите на Едит, че той е напълно здрав, независимо от онова, което бе наговорила на Джефри. Но нещо наистина не беше наред. В това нямаше никакво съмнение.

Попи се върна на „Уилтън Крисънт“, за да се преоблече малко след като Камила се бе прибрала от „Итън и Итън“.

— А, Попи, радвам се да те видя — каза Камила, без да обръща внимание на раздърпания пуловер, нахлузен върху черната минипола, и на обичайния ужасен грим. — Отивам да видя дядо ти в събота, защото много се безпокоя за него. Предполагам, че няма начин да дойдеш с мен?

— Никакъв — Попи захвърли войнишката си раница на пода и се отпусна на едно кресло. — Ако нещо не е наред, за това е виновна

онази вещица, за която се ожени — добави тя.

Камила я погледна смаяна:

— Какво искаш да кажеш?

Попи изобщо не се бе учудила, когато ѝ бе казала как Едит е постъпила с Джефри.

Момичето вдигна рамене.

— А ти какво мислиш? Тя се омъжи за него заради парите му. След това го принуди да замине за Шотландия — колкото се може подалеч от нас, а сега е на път да го подлуди. Съвсем умишлено, ако питаш мен. Тя ще бъде доста богата, ако той си отиде!

— Попи! — дълбоко потресена, Камила се загледа в дъщеря си, ужасена от начина, по който тя излагаше възгледите си. — Как можеш да говориш така? Едит обожава дядо ти!

— Обожава кучетата си. Едит е човек, който предпочита животните пред хората — категорично отсече Попи.

— Да, тя обича кучетата — призна Камила, — но също и дядо ти, още повече сега, когато има полза от тях. Не можеш да твърдиш, че тя стои зад всичко.

Попи се приближи до подноса с напитките и си наля кока-кола.

— Така изглежда според мен.

— Как така? — искрено учудена, запита Камила.

— Може би Едит сама крие писмата. Това би било много лесно. Достатъчно е само да стане преди дядо, да слезе долу и да прибере онези, които не иска да стигнат до него. Колкото до подслушването на телефона... това сигурно изобщо не е вярно! Може би тя му е внушила тази мисъл!

— Но сигурно не тя е отровила кученцата. Не говори глупости, Попи!

Дъщеря ѝ се обърна да я погледне и въпреки дебелината очна линия, забеляза интелигентност в очите ѝ.

— Според думите ти ветеринарят е казал на Джефри Хенеси, че кученцата не са били отровени.

— Да, така е.

— Ти дори каза, че Джефри смята, че дядо страда от старческо слабоумие! — обвинително продължи Попи.

— Но това не е вярно — запротестира Камила.

— Ние знаем, че не е вярно, но ако Едит разпространява този слух, може да свърши работа, нали? Всички ще започнат да се съмняват в думите му. Нима не разбираш? Гледала ли си „Геслайт“?

Камила я погледна неразбиращо.

— „Геслайт“?

— Да, онзи стар филм — нетърпеливо заобяснява Попи. — За съпруга, който се опитваше да подлуди богатата си съпруга, като ѝ разиграваше всякакви номера, само и само да се добере до парите ѝ. Накрая успя да я пречупи, като я накара да повярва, че наистина е луда. Точно това става в Крийгнеч. Дядо скоро ще започне да се пита кое е истина и кое — измислица.

Въпреки тревогите си, Камила се усмихна. Попи говореше с типичната за младостта категоричност, където черното беше черно, а бялото — бяло и не съществуваше сивият цвят на съмнението. За нея мистерията беше разгадана, а натрапената ѝ баба — истинската престъпница.

— Е, ще разбере истината в края на седмицата. Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? Дядо ти много ще се зарадва да те види... — замълча, припомняйки си думите на Малкълм: „Не идвай за нищо на света.“ Какво трябваше да направи? Да пренебрегне предупреждението му и да замине? Да се забърка в някаква мелодрама?

— Какво има? — попита Попи.

Камила реши да не споделя опасенията си.

— О, нищо. А ти какво ще правиш през уикенда?

Попи отново сви рамене.

— Ами ще бъда заета — неопределено заяви тя, стана и се отправи към вратата. — Пак излизам. Дойдох само да се преоблека.

— Попи? — в гласа на Камила неочаквано прозвуча копнеж и съжаление.

— А?

— Иска ми се... Иска ми се да бъдем по-добри приятелки. Бяхме толкова близки, когато беше малка.

Очите на Попи станаха студени и празни и сякаш гледаха през Камила.

— Е, обаче нещата се променят, нали? — уклончиво отвърна тя. След това се обърна и излезе.

Непрекъснатият звън на телефона проникна в съня ѝ и тя помисли, че сънува. Но внезапно се разбуди, протегна се към слушалката и сърцето ѝ заби до пръсване.

— Ало?

— Камила, ти ли си?

Напрегната до крайност, тя се изправи, а всяка клетка в тялото ѝ крещеше, отричайки онова, което вече знаеше в дъното на душата си.

— Да — отговори тя, стараяйки се да контролира гласа си. — Какво има, Едит?

— Баща ти... — Едит ридаеше, неспособна да говори. — Станала е катастрофа. Колата му е изскочила от пътя на връщане от Обан. Полицията току-що беше...

„Господи, моля ти се, не! Не!“ — крещеше някакъв глас в нея.

— Той е мъртъв, Камила. Намерили са го мъртъв в колата.

ШЕСТА ГЛАВА

Пред църквата в Глазгоу се бе събрала огромна тълпа в очакване да пристигне катафалката с тялото на Малкълм.

— Нашите съболезнования — казваха всички на Камила, която се движеше между тях със застинало лице, борейки се да запази самообладание. Повечето от тях бяха пристигнали чак от Лондон — приятели и далечни роднини, колеги от банката и бизнес партньори, някои от които доста по-възрастни от Малкълм. Той беше известен човек и тези хора бяха дошли на погребението му, дълбоко потресени.

— Благодаря ви, че дойдохте. Татко би оценил това — отговаряше тя, стискаше ръцете им, кимаше и изпълняваше всички общоприети ритуали, докато сърцето ѝ се разкъсваше. Все още не можеше да приеме факта, че Малкълм си е отишъл, че никога няма да го види отново, нито ще чуе плътния му дълбок глас и няма да усети прегръдката на силните му ръце. През всичките четиридесет години бе обичала баща си силно, с толкова безрезервна обич, че мисълта, че никога вече няма да го види, ѝ причиняваше някаква нова, непозната болка. Той може би всеки момент щеше да се обади по телефона и да ѝ каже, че това е някаква голяма грешка и е жив и здрав. Всеки миг очакваше да го види сред тълпата, събрала се тук днес — висок, елегантен, с гъста бяла коса и весели сиви очи.

Попи, с която заедно бяха пристигнали в Глазгоу, се бе отдръпнала най-отзад и както забеляза Камила, не разговаряше с никого. Изглеждаше по детски уязвима в късата си черна пола и за първи път негримирано лице. Все пак опърничавата ѝ природа не бе останала напълно прикрита, защото на главата си носеше огромна черна шапка със зацапано перо, която си бе купила от магазина в Оксфам. Носеше и дълги сребърни обеци, които проблясваха на бледата утринна светлина.

По-рано, в хотел „Белхеви“, където бяха прекарали нощта, Камила изпадна в ужас при вида на шапката. С нея Попи приличаше на Елиза Дулитъл преди преобразяването ѝ.

— Миличка, не можеш да сложиш това нещо — протестираше тя, докато нагласяше собствената си малка воалетка.

Устата на дъщеря ѝ се бе свила упорито и тя категорично бе отказала да я свали. Люси бе предотвратила кавгата, издърпвайки Камила настрана, и бе заявила с обичайната си деловитост:

— Слушай, скъпа, не трябва да се притесняваш за това. Поне не е облечена в скандално къса пола, изпод която да се вижда задникът ѝ.

Сега, докато наблюдаваше Попи, застанала безутешна съвсем сама, с измачкана мокра кърпичка в ръка, Камила изпита разкаяние, задето ѝ се бе скарала. Приблужи се до нея, прегърна я през раменете и с пресилена бодрост я запита:

— Добре ли си, миличка?

С посърнало от скръб лице Попи едва успя да кимне.

— Едит не трябваше ли да е вече тук? — попита Антъни, като се присъедини към тях.

— Трябваше — отговори Камила и разсеяно се огледа наоколо. — Отдавна трябваше да е пристигнала.

— Тя идва от Ардачи, нали?

Камила кимна.

— В момента сестра ѝ е при нея. Изпратихме кола с шофьор да ги докара.

— Боже мой! — дочу се гласът на Попи. Те проследиха измъчения ѝ поглед, отправен към входа на църквата, през който бавно минаваше катафалката. — Мисля, че няма да мога да понеса това — разплака се тя и Камила я прегърна.

Откъм църквата с молитвеник в ръка и подобаващо съчувствено изражение на лицето се появи свещеникът. Той се канеше да каже нещо, но Камила го изпревари:

— Мащехата ми още не е пристигнала. Ще се наложи да изчакаме.

Той погледна часовника си и тя разбра какво си мисли. Имаше още няколко погребения. Хората от едното все още не се бяха разотишли, а вече пристигаха тези за следващото, така че нямаше да могат да отлагат дълго.

— Сигурна съм, че ще пристигне всеки момент — отчаяно го уверяваше Камила.

— Тя вече пристигна — мрачно съобщи Попи.

Колата спря пред църквата и от нея слезе Едит — прегърбена дребна жена, изглеждаща доста по-възрастна от шестдесет и двете си години. Камила пристъпи към нея, размениха си целувки и облечените им в черни ръкавици ръце в един кратък миг се докоснаха. Припомняйки си, че тя не пристига сама, Камила се обърна да поздрави сестра ѝ, но вместо нея забеляза един дребен мършав младеж с червеникава коса. Над хлътнолите му страни върху бялото лице се очертаваха изпъкнали скули, а изпод очилата със златни рамки гледаха с любопитство хитри лисичи очи. Без да каже и дума, той сграбчи ръката на Едит и грубо я повлече към църквата.

Чудейки се кой е той, Камила ги последва, но тъй като всички вече бяха заели местата си и службата започваше, нямаше възможност да задава въпроси.

Следващият половин час беше най-тежкият за Камила, защото ѝ навяваше все още ясни спомени за погребението на Дейвид, към които се прибавяше и болката от по-скорошната загуба. Бяха ѝ необходими върховни усилия на волята, за да не рухне съвсем. До нея Попи ридаеше като дете, тъничките ѝ рамене потръпваха и дори перото върху черната ѝ шапка се тресеше.

Най-сетне ковчегът изчезна от погледа ѝ, тъмносинята завеса бе спусната отново, последният химн бе изсвирен и молитвите — прочетени. Ритуалът приключи и малко облекчена, Камила излезе с останалите на осветения от слънцето църковен двор, където на земята бяха подредени венците. Вперила невиждащ поглед в цветята и клонките, разпилени по земята, Едит като че ли не разбираше какво става.

— Ако мога да направя нещо... — започна Камила и сложи нежно ръка на рамото на втората си майка, но още преди Едит да успее да продума, младежът здраво я улови за ръката и решително я дръпна настрана.

— Идвай! — безцеремонно нареди той. — Колата ни чака.

Едит го последва безропотно, оставяйки се да бъде почти завлечена до лимузината.

— Трябва да тръгваме! — изстреля през рамо младежът, докато се вмъкваше в колата след нея. После се загледа право пред себе си и нареди на шофьора да потегля.

Поразена, Камила се загледа след колата, която премина през широките порти на църковния двор и изчезна от погледа ѝ.

— Ама че странна работа! — измърмори на себе си тя.

— Кой беше този с нея? — попита Люси, която учудено бе наблюдавала сцената. — Държеше се много заповеднически. Да не би да е синът ѝ?

— Едит няма деца — бавно отговори Камила, все още загледана в посоката, в която бе изчезнала колата. — Нямам представа кой е, но действително се държеше странно!

— Какво ти казах! — прошепна Попи. Сега, след като погребението бе свършило, тя изглеждаше по-спокойна. — Сигурна съм, че Едит стои зад смъртта на дядо, а този е съучастникът ѝ!

— Попи! — запротестира Люси, питайки се дали това е някаква нелепа шега, или е казано съвсем сериозно. — Не говори такива ужасни неща! Няма нищо подозрително около смъртта на Малкълм, нали? — обърна се тя към Камила.

Камила внезапно доби много уморен вид, сякаш не бе в състояние да каже нито дума повече.

— Не. Ударил се е в нещо, докато е карал, и колата е изскочила от пътя — мрачно обясни тя. — По-добре да се връщаме в хотела преди другите.

Всички гости бяха поканени във фоайето на хотела. Джийн не бе дошла с тях, за да организира приема.

— Едит навярно е тръгнала направо към хотела. Предполагам, че е била прекалено разстроена, за да разговаря с когото и да било след погребението — каза Люси и утешително прегърна Попи през раменете.

Ала когато пристигнаха, от вдовицата на Малкълм и непознатия ѝ спътник нямаше и следа. Бяха сервирани сандвичи, уиски и чай и през следващите час и половина Камила кръжеше из салона, разговаряйки с всички с единственото желание този ужасен ден най-после да свърши. Не преставаше да се пита какво, за Бога, се бе случило с мащехата ѝ.

— Трябва да тръгнем след десет минути, за да хванем следващия самолет за Лондон — съобщи Джийн в три и половина. — Багажът е

вече в колата.

— Благодаря ти, Джийн — каза Камила. — Не знам какво щях да правя без теб. Но се тревожа за Едит. Чудя се дали си е тръгнала към Ардачи? Предполагам, че е направила точно това.

— Далече ли е? — попита Джийн.

— На повече от сто мили, но се съмнявам, че вече е пристигнала, тъй като движението е доста натоварено, което доста ще я забави.

Джийн се усмихна съчувствено:

— Защо не ѝ позвъните, след като се върнем в Лондон?

— Защо да си прави труда? — забеляза Попи, намеквайки отново за буйната си природа. — Сега вече нямаме нищо общо с нея, нали?

— Според мен ти се държиш много смело — отбеляза Джефри няколко вечери по-късно. Беше завел Камила на вечеря в „Айви“ с надеждата, че тя ще се развесели, докато наблюдава как се забавляват неколцината известни шоу бизнесмени, които бяха редовни посетители на заведението.

— Благодаря — простичко каза Камила. — Това е нещо, което трябва да преживеем, нали? Седмицата наистина беше ужасна, но се надявам, че най-лошото вече отмина.

Играеше си с перлите, които обвиваха врата ѝ, сякаш хладината им ѝ носеше някаква утеха.

— Как го понася мащехата ти?

Докато сервитьорът им сервираше ордъовъра, Камила бързо му разказа за странния млад мъж, когото бе видяла на погребението.

— Обадох ѝ се веднъж, но не беше склонна да разговаряме — обясни тя. — Разбирам я. Напомням ѝ за татко точно когато се опитва да започне живота си отново, а това я разстройва.

— Какво ти каза?

Камила се замисли.

— Не ми каза нищо особено, ала не толкова от думите ѝ, колкото от начина, по който звучеше гласът ѝ, останах с впечатлението, че не иска да говори. Изглежда, онзи младеж е някакъв съсед, който ѝ е предложил да я придружи, тъй като сестра ѝ не е успяла да дойде.

— Не спомена ли, че продължават да я преследват или пък отново се случват странни неща?

— Не спомена нищо подобно. Каза само, че се оправя с кучетата с помощта на прислужницата си Дорис, която били наели преди три месеца, и няма за какво да се тревожа — Камила сви рамене. — По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Трябва да си наложиш да изхвърлиш тази мъглява история от съзнанието си — той сложи ръката си върху нейната, за да я успокои и тя му се усмихна с благодарност.

— Знам. Опитвам се, но ми е трудно да се примиря с това неведение. Все още съм толкова наясно със случилото се в Ардаци, колкото и преди смъртта на татко. Дали Попи не е права, че причината за всичко е в Едит, която се е стремяла към парите му? Или пък действително е страдал от старческо слабоумие и катастрофата го е довършила? — пое си дълбоко въздух. — Или пък там действително е ставало нещо злоещо?

— Никога няма да разбереш. Тогава защо просто не оставиш всичко? Така само още повече се разстройваш.

— Не съм сигурна — гласът ѝ потрепери неуверено. — Струва ми се, че точно неведението ме подлудява. Какво искаше да каже татко с това, че положението е опасно и аз не трябва да отивам при него? Защо направо не ми обясни какво не е наред? Кой го е принуждавал да мълчи? — внезапно изправи рамене, сякаш взе някакво решение. — Не мога да оставя всичко така, Джефри. Трябва да открия какво става. Мой дълг е в негова памет да стигна до истината.

— Но от това, което каза, излиза, че вече няма за какво да се притесняваш. Щом Едит се оправя с кучетата си с помощта на прислужницата, изглежда, всичко е наред.

Камила се намръщи.

— Ти не искаш да отида там и да открия истината, нали? Но защо?

Той я погледна сериозно.

— Защото това би те наранило, любов моя. Твърде скоро е. Дай си малко време да се възстановиш от смъртта на баща си, преди да хукнеш за зелен хайвер.

Камила го изгледа почти гневно.

— Първо, не мисля, че съм хукнала за зелен хайвер, и второ, ако отлагам дълго, доказателствата за това, че е бил преследван, могат да бъдат унищожени.

Двамата се гледаха сред настаналото мълчание.

Джефри сви рамене.

— Е, добре — примирително каза той. — Но поне вземи някого със себе си. Недей да ходиш сама, защото наистина ще се разстроиш.

— Искаш ли да дойдеш? — направо запита тя.

— Бих желал — усмихна се тъжно. — Повярвай ми, ако действително има нещо, което трябва да бъде разкрито, наистина бих желал да ти помогна, но шефът иска да напиша няколко статии за „Лойд“ и нейните финансови проблеми.

— Ще ми липсваш — неволно рече Камила.

Страните ѝ пламнаха и тя сведе поглед.

Той отново улови ръката ѝ.

— Наистина ли? — попита я нежно.

Тя вдигна към него очи, които изглеждаха зелени на меката светлина в ресторанта.

— Да — потвърди простичко.

— И ти ще ми липсваш — в гласа му имаше молба, а очите му горяха от желание. — Мисля, че се влюбвам в теб, Камила.

Очите му се взираха в нейните с такава настойчивост, че по тялото ѝ се разля вълна от желание. Представяше си го в леглото — опитен, умел, внимателен. Беше уверена, че той е от онзи тип мъже, у които няма и следа от егоизъм и които изпитват задоволство да доставят удовлетворение на жената. Бедрата му бяха силни, а ръцете, които тя вече обичаше — мускулести. Умели ръце с добре поддържани нокти. Ръце, които биха могли да галят гърдите и корема ѝ, да я възбуждат, да влизат в нея...

— Може би и аз започвам да се влюбвам в теб — прошепна тя.

— Искане ми се да си сигурна, мила. Не бих искал да те насилвам за нещо, за което чувстваш неувереност.

— Мислиш, че съм твърде уязвима в момента, нали? Заради всички ужасни неща, които ми се случиха?

— Сега, когато баща ти вече го няма, ти сигурно се чувстваш по-самотна от всякога, Камила. Аз винаги ще бъда до теб като приятел. Но ще остана до теб и като мъж, който те обича, дори и ако ти не споделяш чувствата ми.

— Благодаря ти — тя постави свободната си ръка върху неговата и я притисна между двете си длани.

— Няма да те насилвам, любов моя. Но ще те чакам колкото искаш — очите му горяха от любов. Бе готов да ѝ даде всичко, дори себе си.

— Няма да го забравя — шепнешком отвърна тя, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

В този момент сервитьорът дойде да прибере чиниите и магията бе развалена. Но тя знаеше, че Джефри ще бъде до нея, когато бъде готова. А нещо я караше да мисли, че това ще стане скоро.

Люси извика от задоволство, когато Камила ѝ се обади на следващия ден.

— Скъпа, разбира се, че ще дойда с теб в Шотландия! Не би могла да избереш по-подходящо време. Алтъни отива за десет дни на риба с приятели, Реджи и Шарлот са в пансиона на училището, а Хенриета ще прекара няколко седмици в Париж с кръстницата си. За първи път и аз да съм свободна като птичка.

— Чудесно! Мисля да заминем в петък следобед. Устройва ли те?

— Страхотно — Люси гърлено се засмя. — Бих казала, че това пътуване ще бъде съвсем като в доброто старо време, не мислиш ли? Не мога да си спомня какво сме правили, но винаги си прекарвахме чудесно. Впрочем как ще стигнем до Глазгоу — с кола или със самолет?

— Предпочитам да пътуваме с кола, но ще ни отнеме много време. Ти как мислиш?

Последва кратка пауза, след което Люси отново нададе радостен вик.

— Имам страхотна идея! — развълнувано каза тя. — Филип ще започне обучението си по архитектура едва през септември и съм сигурна, че точно в момента не е зает с нищо. Защо да не го вземем с нас? Има книжка и би могъл да ни бъде много полезен. А пък ако ни очакват неприятности в Ардаци, той би могъл да се погрижи за нас.

— Но дали ще му бъде приятно да прекара времето си с две възрастни жени като нас? — попита Камила. — Дали няма да се отегчи до смърт?

— Кого наричаш възрастен? Разбира се, че няма да се отегчи! — настоя Люси. — В моите романи четиридесет и четирите години са

златната възраст за жената. Не забравяй това!

— Добре, добре! — разсмя се Камила. — Ако наистина иска да дойде, ще бъде чудесно. Нямах представа колко съм ти благодарна, Люси.

— Скъпа, за какво са приятелите? Защо не накараш Попи да дойде с нас? Ето това вече е наистина добра идея! Едва ли има по-добра възможност двамата да се опознаят.

— Вече предложих на Попи, но тя ми заяви, че е заета.

— Глупости! Трябва да я убедиш, Камила. Сигурна съм, че Филип ще я обикне, като я опознае, пък и в момента си няма приятелка. Ще се получи чудесно! — Люси пламна от ентузиазъм при тази мисъл.

Камила се разсмя.

— Ще се опитам да я убедя, но нищо не мога да ти обещавам. Знаеш каква е Попи напоследък.

Когато същата вечер отново повдигна въпроса, Попи остана непреклонна. Нищо не би могло да я отврати повече, заяви тя, от това да пътува към Шотландия, натъпкана в една кола с Люси и нейния син.

Тишината в апартамента на Филип бе нарушена от острия вой на полицейска сирена, който го изтръгна от дълбокия му сън. Той се търколи в леглото, протегна се и погледна ръчния си часовник. По дяволите! Беше едва седем. Изтърколи се отново на мястото си, но тъй като беше привикнал да става рано, вече не можеше да заспи. Полежа малко, наслаждавайки се на мисълта за предстоящите два месеца ваканция. Сега му се струваше, че години наред се е убивал с работа: първо в Хароу, след това три години в Кеймбридж, където придоби степента си по архитектура, преди да прекара една година във Флоренция в изучаване на класическата архитектура. Ваканциите си прекарваше или в пътуване до Хонконг, за да посети семейството си, или придобивайки практически опит в офиса на някой архитект. И ето че за първи път от единадесет години насам той разполагаше с цели два месеца, през които би могъл да прави каквото си поиска, и тази перспектива беше вълнуваща. Два месеца, преди да започне двугодишния курс на обучение в Асоциацията по архитектура и да вземе дипломата си. А след това? Обичаше да си мисли, че целият свят

след това ще бъде за него поле за действие, върху което той ще сътвори най-оригиналните сгради, които някога са съществували. Сгради, които ще предизвикват възхищението на хората. С две думи — щеше да създаде нещо съвсем ново, черпейки вдъхновение от класическия опит. И един ден из целия свят щяха да се издигат забележителни примери на неговия талант: концертни зали и музеи, административни сгради и телевизионни студиа, търговски комплекси и хотели, къщи и блокове.

В този момент си припомни, че бе обещал да придружи майка си и Камила в пътуването им до Шотландия. То се очертаваше като доста забавно, особено след като майка му обясни, че целта е някакво разследване. Изоставяйки всяка мисъл да заспи отново, той стана от леглото. Историята на Малкълм Елиът беше доста заинтригуваща и въпреки че нямаше никаква представа за онова, което Камила се надяваше да открие, той приветстваше възможността да посети Шотландия за първи път през живота си. Там имаше няколко чудесни стари постройките, без да се броят удивителните замъци.

Съвсем гол, с широкоплещесто мускулесто тяло, все още загоряло след няколкото седмици, прекарани в Гърция с бившата му приятелка Фиона, той се приближи до рафтовете в малката си, простичко мебелирана всекидневна и се разрови из стотиците томове, разхвърляни върху тях. Възкликна доволно, когато най-сетне откри това, което търсеше. После отиде в кухнята, окъпана от свежата светлина на лятното утро, за да си направи кафе. Отпусна се върху една табуретка, подпря босите си крака на близкостоящия стол и като отвори книгата, веднага се зачете.

„Подобно на Рим — гласеше текстът — Единбург е построен върху седем хълма.“

Пътуването до Шотландия, мислеше си Филип, докато малко по-късно си наливаше кафе, щеше да бъде наистина вълнуващо.

Попа очакваше с нетърпение заминаването на майка си в петък, защото тогава щеше да може да излиза и да се прибира, когато си

поиска, без да ѝ се налага да дава обяснения. Тук винаги щяха да бъдат Мейтлънд и съпругата му, разбира се, но тя знаеше как да се справи с тях — като сипеше лъжа след лъжа! Нощите, прекарани с Дени, щеше да обяснява с посещения при стари училищни приятелки, а пък те не бяха кой знае колко умни. Освен това личният ѝ живот изобщо не им влизаше в работата.

Нещата в „Борци против класите“ вече се нагорещяваха. Дени планираше нещо през юли и въпреки че отказваше да ѝ обясни по-подробно, тя знаеше, че той работи упорито за координирането на дейността на отделните групи, които бе създал из цял Лондон.

— Да не би да планирате митинг или някаква друга улична изява в знак на протест против сегашната система? — запита го тя една вечер, докато лежах в леглото му, след като бяха прекарали целия следобед, правейки любов.

— Протестен митинг? За какви ни мислиш ти? — изкрещя Дени. — За комитета на жените, които протестират срещу повишаването на цената на хляба? За Бога, Попи, кога ще пораснеш? Ние искаме да променим всичко... да сложим край на частната медицинска практика, на частните училища, на капитализма и всички, които го отстояват, да отървем страната от най-голямото зло — кралското семейство. Те са безполезна купчина лентяи, които струват на страната ни цяло състояние. Никога няма да съществува равенство, докато...

— Слушала съм всичките ти речи, както знаеш — прекъсна го Попи. — Знаем за какво се борят „Борците против класите“, но все още очаквам нещо да се случи. Да давам пари не е достатъчно. Искам да знам как бих могла да помогна. Какво трябва да направя?

— Просто остани до мен, Попи. Само бъди до мен. Това с всичко, което трябва да правиш.

Тя се търколи до него.

— Това е нещо, което ще правя при всички случаи, но аз наистина искам да помогна, Дени. През кой ден на юли ще...

Той се обърна яростно към нея:

— За Бога, не споменавай юли пред никого, ясно? Ако се разчуе, трябва да зарежем всичко. Впрочем ти откъде знаеш? Предполага се, че това е тайна.

— Чух те да го споменаваш лично на онзи мъж в клуба, с когото вечно водиш безкрайни разговори.

— Е, тогава затваряй си устата — остро каза той. — Може пък и нищо да не се случи през юли.

Тя долови, че той се опитва да притъпи вниманието ѝ. Много пъти в разговорите между Дени и онзи мъж с кожените дрехи, когото той наричаше свой приятел, бе споменавано за нещо през юли и въпреки че говореха за идния април, юли като възможна дата бе споменаван далеч по-често. „Но за какво, питаше се тя. Щом не организираха протестен митинг, какво подготвиха тогава?“

Колата беше натоварена и Мейтлънд стоеше на тротоара, напрегнато заслушан в последните инструкции на Камила.

— Приятно пътуване, госпожо — каза той най-сетне. — Мисис Мейтлънд и аз ще се погрижим за всичко. Ще ни уведомите ли кога смятате да се върнете?

— Имаме намерение да прекараме една приятна почивка и да останем там колкото може повече — твърдо се намеси Люси. — Можете да ни очаквате едва след като видите, че сме се върнали, Мейтлънд.

Той примигна и си позволи лека усмивка.

— Много добре, мадам.

— Искаш ли аз да карам, Камила? — попита Филип.

Щяха да използват мерцедеса, с който тя ходеше на работа всеки ден. Ферис бе получил едноседмичен отпуск.

— Да, благодаря — отвърна тя.

— Той е много добър и внимателен шофьор. Ти ще седнеш отпред при него, Камила, а аз ще се настаня отзад — заяви Люси, докато проверяваше дали не са забравили нещо.

Камила се опита да протестира, но днес Люси беше в едно от организаторските си настроения, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да седне до Филип.

— Много ми се искаше и Попи да дойде с нас — отбеляза със съжаление тя, когато колата потегли и те махнаха на Мейтлънд, към когото вече се бе присъединила и съпругата му.

— И на мен — съгласи се Люси и кимна по посока на Филип. — Това би било чудесна възможност за тях. Много жалко, че не успя да я убедиш.

Наблюдавайки Филип с ъгъла на окото си, Камила се усмихна на прозрачния опит на Люси да ги сватоса и се опита да си припомни какво ѝ бе казала за него. Знаеше, че е учил в Кеймбридж, след това е бил една година във Флоренция и доста е пътувал по време на ваканциите си.

— Той е толкова изтънчен, скъпа — увери я Люси. — Имал е доста приятелки. Последната, Фиона, беше много мила, но за съжаление липсваше ѝ интелигентност. Ако Филип има някакъв недостатък, той е, че не може да търпи глупостта. Впрочем аз също! — разсмя се тя.

— От наше време насам младите мъже доста са се променили, нали? — мъдро забеляза Камила. — Не проявяват сексуалните си влечения още в началото и не се боят да разкрият чувствата си.

— Хммм — Люси се замисли. — Жените в днешно време имат възможност да прекарат времето си далеч по-приятно, но дали това е добре за тях?

Камила разшири очи.

— Слава Богу, времето не може да се върне назад. И лично аз смятам, че това е чудесно.

Тя се загледа във Филип и едва сега забеляза мускулестите му ръце, стиснали волана, и красивия му профил. За момент си пожела той да е приятел на Попи. Беше много подходящ във всяко отношение: интелигентен, забавен, честен и наред с всичко това — изключително красив.

— Ще тръгнем по М I, нали? — прекъсна мислите ѝ Филип.

Камила кимна.

— Няма да ни отнеме повече от пет-шест часа. Радвам се, че ще прекараме нощта в цивилизован хотел край Бордър.

Люси се наведе напред над рамото на Филип:

— Да не искаш да кажеш, че щом пристигнем в Ардаци, ще бъдем натъпкани в колибата на някой дребен земеделец с тоалетна на двора и ще ядем само черен хлебец и агнешка саздърма за вечеря?

Камила се разсмя.

— Няма да бъде чак толкова лошо, но не очаквам да попадаме на петзвезден хотел на всеки сто ярда — тя отново стана сериозна. — Това, което имам предвид, е, че ще бъде добре да си отпочинем удобно, преди да се сблъскаме с онова, което ни очаква в Ардаци.

— Значи ти наистина очакваш някакви проблеми? — осведоми се Филип.

— Не точно — бавно каза Камила, чудейки се какво му бе казала Люси, ако, разбира се, изобщо му бе говорила за това. — Да кажем просто, че онова, което ни очаква, може да бъде доста шокиращо.

На следващата сутрин те напуснаха Хамилтън Хаус Хотел в Еплиби, Камбрия, и се отправиха към Глазгоу. В чудесно настроение след великолепната вечеря предишната вечер и освежителния сън, рано следобед поеха към Ардачи. Филип отново беше зад волана, наслаждавайки се на първите си впечатления от Шотландските планини. До него седеше Люси, а от задната седалка Камила му обясняваше подробностите за странните неща, които се бяха случили на Малкълм, преди да умре.

— Значи ти търсиш доказателства, че всичко онова, което ти е казал, е било истина? — запита най-накрая той.

Камила се загледа през стъклото на колата към величествените планини, които се извисяваха под ясното синьо небе, осеяно с нежни прозрачни облачета, раздвижени от вятъра. Слънцето светеше ярко над росната папрат и в далечината буен поток хвърляше искрящи пръски, когато водата се спускаше върху скалите и изчезваше в една клисура. Поради някаква причина тя не можеше да си обясни меланхолията, която я бе обхванала, и за момент си пожела изобщо да не бе идвала. В съзнанието ѝ неканено нахлу предчувствието, че щеше да постъпи по-добре, ако бе оставила нещата такива, каквито са, но сега не беше време да разкрива съмненията си. След около два часа щяха да пристигнат в Крийгнеч и въпреки че Камила не бе предупредила Едит, че ще я посети, вече нямаше връщане назад. Редом до страха от предстоящото посещение в дома на баща ѝ стоеше и увереността, че щеше горчиво да съжалява, ако не го бе сторила.

— Предполагам, че просто искам да се уверя, че всичко е наред, Филип — обясни тя, като се опитваше думите ѝ да не звучат драматично. — Има твърде много въпроси, които очакват отговора си.

— Но ти смяташ, че баща ти е бил прав, като е твърдял, че там става нещо странно? — настоя той.

— Миличък, престани да тревожиш Камила с въпросите си — меко се намеси Люси.

— Не, той има право да пита — възрази Камила. — В крайна сметка беше достатъчно любезен да ни докара дотук, въпреки че би могъл да остане в Лондон и да прекарва времето си далеч по-приятно. Най-малкото, което мога да направя, е да му обясня това, което знам.

— Повярвай ми, много съм доволен, че дойдох — каза Филип. — Нямам какво да правя, докато започна да уча, и ако мога да ти помогна в разгадаването на тази мистерия, или в каквото и да било друго, ще бъда много щастлив.

— Много съм ти благодарна — отвърна Камила.

Към обяд стигнаха до Форт Огъстъс — малко градче до езерото Ломонд, и спряха за по едно кафе и сандвичи. Стигнала дотук, Камила вече изгаряше от нетърпение да завършат пътуването и да поговори с Едит.

— Да вървим — настоя тя веднага щом Люси допи кафето си.

Приятелката ѝ я погледна изненадано.

— Защо е това бързане? Скъпа, та ти дори не дояде сандвича си с пилешко!

— Вече не съм гладна — бързо отвърна Камила. — Филип, разгледа ли последната част от маршрута ни?

Той разглеждаше картата и с внезапна болка Камила си припомни, че при предишното ѝ посещение баща и беше настоял да я посрещне на аерогарата в Глазгоу. Той знаеше пътя наизуст и тя изобщо не бе обърнала внимание откъде минава осеяното със завои шосе.

— Аха — Филип вдигна поглед и се усмихна. — Оттук трябва да се насочим към Тарбет, Тиндрам, Долмали, Обан, след това да се спуснем към езерото Феочан и да караме покрай бреговете му, докато стигнем Ардачи.

— Ето! — триумфално извика Люси. — Не беше ли чудесна идеята ми да го вземем с нас?

Камила се разсмя.

— Брилянтна, скъпа! Ако трябваше да карам аз, сега щяхме да се намираме край Джон Отроутс и пред нас щеше да се простира само Северно море!

След като оставиха зад себе си езерото Ломонд, което се считаше за преддверие към Шотландските планини, гледката ставаше все по-дива и величествена. Следваха неравния криволичещ път, който минаваше през гъсти гори и между високи планини, покрай тресавища и хвърлящи отблясъци езера.

— Страхотно е да си помислиш, че всичко това си е било тук още по времето, когато викингите са нахлули в Шотландия — отбеляза Филип, докато шофираше с възможно най-високата скорост, която позволяваше пътят. — През Средновековието тези места са били арена на ожесточена борба и кървави битки между родовете.

— Какво ще кажеш за схватката между рода Макгрегър и рода Колкхоун при Глен Фруин? — напомни му Люси.

— Не съществува по-голяма лудост от клането в Гленкой, когато родът Кампбел приема гостоприемството на Макдоналдови, след което всички стават в пет и половина сутринта, за да избият тридесет и пет души от домакините си — изкоментира Камила, припомняйки си една отдавна забравена история, която баща ѝ ѝ бе разказвал. — И като капак на всичко убийците напускат дома незабавно, отвеждайки със себе си двеста коня, деветстотин говеда и няколкостотин овце и кози!

— Очарователно — отбеляза Филип. — Не е чудно, че от онези дни досега родовете Макдоналд и Кампбел са заклет врагове и не си продумват.

— И ти смяташ, че нещо подобно става в Ардаци, така ли? — запита Люси. — Някаква местна семейна вражда, в която баща ти неразумно се е намесил.

— Той купи къщата на стария леърд. Може би местните хора смятат, че тя по право трябва да принадлежи на някого от рода и това да е в основата на всички беди.

— В такъв случай защо са позволили да я купи англичанин?

— Когато леърдът умрял, цялото му имущество било наследено от племенницата му, но тя живеела в Корнуол и нямала желание да се премести на север. Така че обявила всичко за продан. Предполагам, че това е било нещо, което никой от местните не е можел да си позволи. През последните десет години леърдът е похарчил цяло състояние по поддръжката на къщата, надявайки се, че племенницата му ще живее в нея, и след като е решила да я продаде, тя е поискала колкото може по-

висока цена. Татко плати за Крийгнеч и прилежащата земя триста хиляди лири!

Филип изглеждаше впечатлен.

— Трябва да е страхотно местенце!

Два часа по-късно, когато спряха пред внушителната врата, той не бе разочарован. Предишният собственик, бе превърнал рушащата се елегантна къща във великолепен замък с две пристройки отстрани, които създаваха впечатление за съвършена симетрия. Изградените от гранит стени хвърляха сребърни отблясъци на силното следобедно слънце, контрастирайки с гъстата зеленина на градината. Поставените на равни разстояния из цялата веранда каменни вази преливаха от летни цветя, а пред масивната врата лежаха два каменни лъва, които сякаш пазеха имението.

Камила слезе от колата и се приближи към портите от ковано желязо. Няколко минути постоя, загледана през тях към дългата алея, след това се върна обратно.

— Люси, имате ли нещо против да вляза сама? — запита тя. — Не знам в какво състояние ще заваря Едит. Може би трябваше да я предупредя, че идвам, но все пак трябва отначало да я видя сама.

— Разбира се, скъпа — кимна с разбиране Люси. — Защо ние двамата с Филип да не отидем да потърсим подходящо място, където да отседнем, и след това да се върнем за теб?

— Наистина ли нямаш нищо против? — с облекчение попита Камила.

— Не, разбира се — увери я Филип, след което майка му добави:

— Това ще ми даде възможност да изтегна някъде крака и да изпия чаша чай. Не се притеснявай за нищо, Камила. Ще наемем стаи в хотела и ще се върнем тук след час. Или може би след два? Колко време ще разговаряш с Едит?

— Един час ще ми стигне. Много ви благодаря. Наистина оценявам това.

Когато колата потегли, тя им махна с ръка и отново се обърна към Крийгнеч. В този момент през съзнанието ѝ премина мисълта, че всичко е странно притихнало и къщата изглежда съвсем безлюдна.

С усилие отвори вратите и пое по алеята, напрягайки слух да чуе кучешки лай, бръмчене на косачка или нечии други стъпки, освен своите собствени. Ала нямаше нищо подобно. Наоколо цареше такава абсолютна тишина и мястото беше толкова пусто, че тя се намръщи и ускори крачки, чувствайки горещината през ленените си дрехи, и пожела да усети полъха на вятъра, който да освежи влажния въздух.

Къде бяха всички? Едит трябваше да е някъде наблизо, освен ако, разбира се, не бе отишла да пазарува в Обан и не се бяха разминали по пътя, без да се видят. Момичето, което се грижеше за кучетата, също трябваше да е наоколо, защото те не можеха да бъдат оставени сами за дълго. Нямаше ли градинари или чистачки, които да се грижат за къщата?

С тревога си помисли, че може би е изминала целия този път само за да открие, че Едит е заключила къщата, освободила е цялата прислуга и е заминала да живее при сестра си. Но защо не ѝ бе казала това? Камила се замисли и си припомни, че Едит дори не знае, че тя ще я посети. Ако бе заминала, то какво бе станало с всичките ѝ кучета? Според думите на баща ѝ те имаха няколко кучки, три или четири кучета за разплод и безброй кученца!

Опита да отвори вратата, но тя не помръдна и когато позвъни на звънеца, звънът му отекна глухо в празната къща.

Тишината сега ѝ се струваше тежка, почти осезаема и с нарастваща тревога Камила заслиза по предните стълби, мина покрай изтегналите се лъвове и за момент огледа сградата. Крийгнеч я гледаше с мъртви очи, бездушен, недаващ никакви признаци на живот.

Пренебрегвайки дясната постройка, чиито арки с орнаменти скриваха гаража, тя се запъти към лявата от другата страна на къщата. Знаеше, че може да излезе откъм задната страна през малка вратичка в гранитната стена. Баща ѝ държеше тук всичките градинарски принадлежности и това беше най-прекият път към кучешките колиби. Сърцето ѝ биеше лудо и тялото ѝ се разтърсваше от страх, който я изпълваше с нови предчувствия. Нещо се бе случило тук! Нещо ужасно бе оставило в атмосферата незаличимата си следа, която не можеше да се разсее дори от приятното следобедно слънце.

Съжалявайки, задето не бе помолила Люси и Филип да останат, тя заобиколи постройката, принудена да извърви дълъг път до задната врата, като прекосяваше окосените ливади и минаваше покрай

цветните лехи, в които грееха с брилянтните си цветове летните цветя. Като заобиколи къщата, тя стигна до верандата на задната страна и веднага щом видя колибките, разбра причината за напрежението, което тежеше във въздуха, долови усещането за страдание, което тегнеше над цялото място.

Пред ужасения ѝ поглед се откри гледка на истинско опустошение. Повече от четиридесет кучета — от напълно пораснали красиви създания до мънички златисти същества — лежах, разхвърляни наоколо, с изпружени крака и изкривени сякаш от непоносима болка вкочанявали тела, а устните им бяха разтворени в някаква зловеща пародия на усмивка.

СЕДМА ГЛАВА

На следващата сутрин времето се промени. Влажното спокойствие на предишния следобед бе отстъпило мястото си на яростна буря, която обвиваше хоризонта в сива пелена и караше планините да се извисяват заплашително сред обгърналата ги мъгла, а обикновено спокойните води на залива Лорн се пенеха буйно.

Камила, настанена заедно с Люси и Филип в уютния хотел „Балагейч“, на петнадесет мили от Крийгнеч, се събуди стреснато от неспокойния си сън, все още виждайки ясно пред очите си ужасната сцена от предишния следобед. Отново и отново в съзнанието ѝ се връщаше гледката — като безкрайно повтарящ се епизод върху телевизионен екран, и всеки път сърцето ѝ се преобръщаше, сякаш беше в асансьор, който внезапно е полетял надолу.

Когато Люси и Филип се бяха върнали, за да я вземат от това, което те си мислеха, че е приятна среща с Едит, бяха я намерили трепереща на широките парадни стълби, неспособна да контролира конвулсиите, които разтърсваха тялото ѝ.

— Исусе! Изглеждаш позеленяла! — безцеремонно възкликна Люси. Беше се преоблякла в удобни панталони и широка риза и когато се измъкна от колата, изглеждаше по-закръглена и по-грижовна от всякога. — Какво се е случило?

— Добре ли си? — притеснено добави Филип.

Камила бързо им разказа какво е открила.

— Каквото и да правите, не ходете в задния двор — предупреди ги тя.

— Трябва да повикаме полицията! — възкликна Люси.

Филип разтърка врата си и огледа затворените прозорци.

— Никого ли няма?

Камила поклати глава.

— Къщата е безлюдна. Мисля, че Едит е заминала, но Дорис, прислужницата, която се грижи за кучетата, трябва да е тук.

Люси я погледна остро:

— Нали не смяташ, че са умрели от глад?

— Имам чувството, че са отровени. Всъщност сигурна съм — за момент затвори очи, за да потисне гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ.

Люси решително сложи ръка на рамото ѝ.

— Изглеждаш съсипана, скъпа! Трябва да ти донесем чаша вода. Филип! — тя погледна сина си. — Мислиш ли, че би могъл...

Той кимна бързо.

— Това означава да влезем в къщата с взлом.

— Няма нищо — каза Камила, като изправи рамене и пое дълбоко дъх. — Все едно, трябва да го направим — дори само за да се обадим на полицията.

— Добре — когато той тръгна към дясната пристройка, от него се излъчваше увереността на човек, който знае какво прави. Камила му бе казала, че в гаража има врата, която води към кухнята на долния етаж на къщата.

— Той ще намери пътя — успокоително каза Люси. — Радвам се, че е тук. Много е полезен в екстрени ситуации. Ако не успее да влезе в къщата, просто ще се качим в колата и ще отидем до полицейския участък.

Бе открила, че Ардачи се намира само на пет минути път.

Когато стъпките на Филип заглъхнаха, двете бяха обгърнати от невидимата пелена на тежка тишина, която изпълваше въздуха с напрежение. От високите дървета, които опасваха алеята, не се носеше птича песен и дори ленивото бръмчене на пчела не нарушаваше ужасяващата застиналост.

Внезапно Люси си пое остро въздух.

— Нали не мислиш?... — в очите ѝ блесна безпокойство.

— Че нещо се е случило с Едит? — довърши вместо нея Камила. — Точно за това си мислех, но къде тогава са останалите? Градинарите, прислугата? Дорис?

— Може всички да са били освободени — вметна Люси. — Трябва да има някакво разумно обяснение.

— Но кой би могъл да убие тези красиви създания? Това е варварство! Само да ги беше видяла, Люси... — тя поклати глава с отвращение. — Това щеше да разбие сърцето ти.

— Много се радвам, че не ги видях — бързо отвърна Люси. — Никой не може да ме обвини, че съм мекушава, но когато се отнася за животни, винаги много се разстройвам. Но, от друга страна, Камила, не трябва да правим прибързани заключения. Може да са умрели от чума, от някакъв вирус или нещо подобно.

— Изглеждаха така, сякаш са умрели в агония — мрачно каза Камила.

В този момент входната врата се отвори и тя стреснато се извърна към стълбите. Беше Филип — с изцапани панталони и разрошена коса.

Той се усмихна глупаво.

— Трябваше да се изкача по тръбата, за да се вмъкна през капандурата — обясни, докато изтърсваше коленете си с ръце. След това съвсем излишно добави: — Наоколо няма жива душа. Разбрах какво имаш предвид относно кучетата. Гледката е ужасна.

— Да позвъним в полицията.

Камила сковано се изправи, влезе в къщата и се огледа. Беше забравила колко красиво е антрето с облицовани стени и излъскан до блясък под, застлан с килим. Малкълм беше купил по-голямата част от обзавеждането на предишния собственик, когато се сдобил с Крийгнеч, и по извитите маси, столове и ракли блестеше патината на стотици години. Върху решетката на голямата каменна камина бяха подредени дърва, а през един от високите прозорци на отсрещната стена се откриваше гледка към залива Лорн, зад който в далечината се открояваха планините.

Пребледняла, Камила се обърна към Филип:

— Провери ли в някоя от стаите?

— Надникнах в една-две — той посочи всекидневната и библиотеката. — Всичко си изглежда на мястото. Великолепна къща, нали?

— Къде е телефонът? — попита Люси.

— Мисля, че има един в библиотеката и друг в кухнята. Аз ще погледна горе.

— Сигурна ли си, че го искаш? — притеснено я попита приятелката ѝ. — Защо не седнеш и не оставиш Филип да свърши това, докато аз се обадя в полицията?

— Добре съм — запротестира Камила.

— Ще дойда с теб — настоя Филип.

Двамата се заизкачваха по стълбите. Камила се облягаше на парапета, защото независимо от това, което бе казала, се чувстваше много слаба, а краката ѝ сякаш бяха от олово.

— Откъде ще започнем? — запита той, щом се изкачиха най-горе. По цялата дължина на къщата се простираше застлан коридор с множество врати.

— Да започнем от стаята на Едит и татко — отвърна тя и сграбчи дръжката на вратата пред тях. — Чувствам се като натрапница, но нямам друг избор. Хайде да свършваме.

Отвори вратата и пред тях се разкри просторна стая с изглед към залива Лорн. Беше суетно мебелирана, с щамповани драпирани завеси и тоалетна масичка с набрано перденце. Не беше по вкуса на Камила, нито по този на Малкълм, но тя си спомняше, че Едит обожаваше женствената обстановка и имаше слабост към розовите стени и фините мебели от розово дърво. Но когато застана по средата ѝ, Камила усети, че нещо не е наред.

Филип я погледна.

— Какво има?

— Не съм сигурна — бавно отговори тя. След това огледа стаята по-подробно и забеляза, че в нея липсват каквито и да било лични вещи. Нямаше четки за коса, гримове, нито малки шишенца с парфюм. В отвореното горно чекмедже на скрина липсваха бижутата и другите украшения. Камила се приближи до старомодния гардероб и отвори вратите. — Всичко е изчезнало! — задъха се. — Всичките дрехи на Едит... обувките, всичко — объркана, тя се втурна към съседната стая. — Татко държеше нещата си тук. Питам се дали те също не липсват!

Стаята на Малкълм беше по-малка, с единично легло в единия ъгъл, което — тя беше сигурна — никога не бе използвал. До прозореца бе поставен войнишки сандък, а на стената имаше вграден шкаф. Много бавно започна да разтваря вратите една по една и пред погледа ѝ се разкриха безупречно излъскани обувки, наредени в стройна редица, подредени върху закачалки сака от туйд и грижливо изгладени панталони. Върху един рафт бе сложена купчина ризи, които изглеждаха така, сякаш току-що бяха прибрани от пералнята. Горещи сълзи изпълниха очите ѝ, когато долови аромата на любимия му лосион след бръснене. Протегна ръка и прокара пръсти през

пуловерите. Върху ръкава на един светлосин имаше закачено стръкче пирен. Много внимателно го издърпа и започна да го мачка между пръстите си, докато то се разпадна.

— Толкова съжалявам — чу се гласът на Филип. Чакаше я до вратата, доловил, че може би тя иска да остане за малко сама в стаята на баща си.

Камила вдигна поглед изненадана. За момент беше забравила, че и той е там. Изтри търкалящите се по бузите си сълзи с ръка и леко се усмихна.

— Благодаря. Тази стая изведнъж ме върна назад във времето, а аз не бях подготвена.

— Разбирам. Виж, защо не слезеш долу при мама? Накарай я да ти приготви чай или нещо друго. Аз ще поогледам останалата част на къщата, въпреки че не мисля, че ще открием нещо.

— Благодаря — отново каза тя. — На този етаж само спални и бани. Татко никога не използваше таванските помещения. Смятам, че няма нужда да ги проверяваш.

— Все пак ще ги огледам.

Когато Камила се спусна по стълбите към долния етаж, Люси тъкмо излизаше от библиотеката. Щом забеляза разплаканото лице на приятелката си, тя заговори с преднамерена веселост:

— Тук не разполагат с отряд за бързо реагиране, но все пак ще ни изпратят някого след няколко минути. Без съмнение той ще пристигне и ще каже: „Здрасти, здрасти, и к’во си имаме тук?“

Камила се усмихна тъжно на опита на приятелката си да имитира характерния за кокни акцент.

— Може би той ще е шотландец?

Люси започна да имитира съвършено шотландския говор:

— Охо! ’Начи вий си имате ня’къв мъничък проблем, а?

Те все още се смееха, опасно люшкайки се на ръба на истерията, когато Филип се появи отново. Той с безпокойство гледаше ту едната, ту другата.

— Всичко наред ли е?

Люси притихна за момент, изгледа го, след това отново тихо се разсмя. Като се смееше и плачеше едновременно, Камила изтри очите си и се опита да се съвземе.

— Полицията е на път — обясни тя с неуверен глас.

— Много добре. Горещите неща изглеждат наред — каза той. — Огледах всичко, но не открих нищо. Има ли някакви килери, които трябва да проверя?

— Да. Татко държи... Исках да кажа — поправи се тя, — че татко държеше виното си в един килер. В кухнята има врата, която води към него. Но смяташ ли, че е необходимо да го претърсваш?

— Сигурно не, но искам да се уверя, че вътре всичко е наред, дори ако навън не е — той кимна към градината. След това излезе в антрето и се отправи към килера.

— Хайде да пийнем нещо — предложи Люси. — Нямам предвид чай, а нещо по-силно.

— Трябва да има малко бренди в трапезарията. Ще го донеса.

Когато след няколко минути се върна, Камила носеше сребърен поднос, върху който бяха сложени три чаши за бренди и пълна до половината стъклена гарафа, която баща ѝ много харесваше.

— Чудесно! — отбеляза Люси със задоволство. — Струва ми се, че всички имаме нужда от това. Толкова се страхувах, че двамата с Филип ще откриете горе труп или нещо подобно.

— Аз също — призна Камила.

В този момент той се върна.

— Всичко е чисто — съобщи Филип. — Впрочем баща ти притежава изключителна колекция от вино.

— Знам. Беше голям любител. Мога ли да ти предложи малко бренди?

— Да, благодаря. И така, какво ще правим? — той потъна в едно кресло, сякаш внезапно бе повален от умора. — Изглежда, доведената ти майка си е събрала багажа и е заминала, нали?

— Предполагам — със съмнение в гласа отвърна Камила. — Вероятно е освободила и цялата прислуга.

— Но тя със сигурност не би изоставила кучетата си, нали? — вметна Люси.

— Не, това е немислимо — призна Камила. Като придържаше внимателно чашата си, тя седна на дивана, изхлузи обувките си и подви крака под себе си. — Знаете ли какво се е случило според мен? Мисля, че тя е слязла долу една сутрин, вероятно преди няколко дни... Ние не знаем от колко време кучетата са мъртви, нали така? — неволно затвори очи, опитвайки се да изтласка навън от съзнанието си

картината, която представляваха всички онези създания с изпружени крака — двадесет, тридесет, може би четиридесет, нападали едно върху друго, и огромните зелени мухи, които яростно бръмчаха над тях. Бързо отпи голяма глътка бренди и започна отново: — Смятам, че щом Едит е видяла какво се е случило, е решила да се отърве от прислугата, да си стегне багажа и да замине. Припомнете си, че не за първи път кучетата ѝ се троят! Мисля, че е искала просто да се махне... да обърне гръб на тази ужасяваща гледка!

— Горката жена — меко каза Люси. — Какъв ли шок е било това за нея, особено толкова скоро след смъртта на Малкълм.

— Според мен станало е точно така — предпазливо каза Камила.

— Това би обяснило всичко: заключената къща, изчезването на дрехите ѝ и че наоколо няма жива душа — съгласи се Филип. — Но има още нещо. Защо не ти е съобщила, че има намерение да замине?

— Ние никога не сме били много близки, Филип. Аз я харесвах и мисля, че тя също ме харесваше, но не бяхме близки. Вероятно е смятала, че сега, когато татко е мъртъв, кучетата са си нейна отговорност и не е искала да ме тревожи. Уверена съм, че все още е в шок от смъртта на татко.

— Разбира се — вметна Люси, — тя може да се е опитвала да се свърже с теб през последните двадесет и четири часа, но не е успяла. Защо нямаш мобифон в колата си?

— Колата ми е единственото място, където не съм принудена да водя телефонни разговори — отвърна Камила. — Знам, че колегите ми смятат това за безумие и ме увещават да сложа, но на мен действително никак не ми се иска.

— Трябва да кажа, че според мен мобифонът е един от кошмарите на нашето време — съгласи се Филип.

— Ще позвъня на Джийн в офиса и ще я попитам... О, по дяволите! — възкликна Камила, внезапно припомнила си нещо. — Предполагам, че сте разтоварили целия багаж? Къде ще отседнем?

— В хотел „Балагейч“, намиращ се на едно място, наречено Кининвър, на около петнадесетина мили оттук. Това е най-добрият хотел, в който успяхме да намерим свободни стаи. Защо? Какво ти трябва? Филип винаги би могъл да отскочи и да ти го донесе, нали, миличък? — Люси се обърна към сина си с такава увереност, че

Камила се зачуди как ли, за Бога, би реагирала Попи, ако я помолеше да измине петнадесет мили само за да донесе нещо на някого.

— Може да почака — твърдо каза Камила. — Бележникът ми с телефоните е в куфара, а там съм записала номера на сестрата на Едит в Съсека. По-късно ще ѝ позвъня, за да я попитам дали Едит не е отишла да живее при нея.

— Твърде възможно е — съгласи се Люси. — При дадените обстоятелства няма нищо по-естествено от това да заключи къщата и да замине при сестра си, нали така?

— Не ми е приятно да споменавам това — каза Филип, — но какво ще правим с кучетата? Искам да кажа, че не вярвам полицията да... въъ...

— Да ги зарови? — направо каза майка му.

— Точно така.

Камила се изправи, обу отново обувките си и тръгна към антрето.

— Къде отиваш? — притеснено я попита Люси.

— Искам да проведа един телефонен разговор — отвърна тя и забърза към библиотеката. Върху красивото бюро на Малкълм имаше телефон. Точно щеше да позвъни на справки, когато забеляза подпряния на месинговата настолна лампа картон, изписан със спретнатия почерк на баща ѝ. Прониза я познатата болка, както когато бе открила всичките му дрехи, но този път не я завари неподготвена. Прегледа бързо номерата, които той бе записал, и между „водопроводчика“ и „газостанцията“ намери онзи, който ѝ трябваше.

„Хектор Рос — ветеринарен лекар“

На позвъняването отговори мъж.

— Ветеринарна клиника. Мога ли да ви помогна? — той имаше интелигентен глас с характерната за шотландците интонация.

— Мога ли да разговарям с мистър Рос, моля?

— Мистър Рос отсъства. Обажда се синът му, Аластър. Мога ли да ви бъда полезен?

— Обажда се Камила Итън — дъщерята на Малкълм Елиът.

Последва кратка пауза, след което Аластър заговори съчувствено:

— О, мисис Итън, позволете ми да ви изкажа най-искрените си съболезнования. Това, което се случи с баща ви, е истинска трагедия.

На всички тук той ще липсва много. Беше прекрасен човек.

— Благодаря ви — отвърна Камила трогната. — Знам, че баща ви е бил много любезен с него и той истински оценяваше това.

— Беше нещо естествено — възрази Аластър. — Всички тук много го харесвахме. Просто се опитвахме да бъдем добри съседи.

— Въпреки това съм ви много благодарна. Чудя се дали баща ви би могъл да ме посети?

Гласът му прозвуча изненадано:

— О, не съм сигурен, че ще е възможно. Искам да кажа, че сигурно много би желал, но той никога не ходи в Лондон. Прекалено е зает с работата си тук и мрази града.

Камила бързо обясни, че се намира в Крийгнеч.

— Вие сте в Крийгнеч? В този момент? — слисано запита той.

— Да. Дойдох да посетя втората си майка, но тя, изглежда, е заминала. Но тук се е случило нещо ужасно. Налага се спешно да се видя с баща ви.

— Какво точно се е случило?

За момент тя се поколеба, припомняйки си какво ѝ бе казал баща ѝ за невъзможността да разговаря по телефона и подозрението, че той се подслушва. Много вероятно беше човекът, отровил кучетата, да слуша разговора ѝ с Аластър Рос в този момент.

— Не мога да говоря за това сега — каза тя, — но ще ви бъда много благодарна, ако съобщите на баща си, че съм в Крийгнеч и искам да го видя колкото може по-скоро.

— Разбира се, мисис Итън, но не знам кога ще се върне. Отиде до една отдалечена ферма, за да се погрижи за някаква болна крава.

Камила премисляше бързо. Не искаше да си губи времето, в случай че на ветеринаря щеше да му бъде необходимо много време, преди да дойде в Крийгнеч.

— Бихте ли го помолили да ми позвъни в хотел „Балагейч“ веднага щом се върне, ако обичате? — каза тя. — Отседнала съм там с неколцина приятели и бих могла да му обясня всичко.

— Добре. Но междувременно не бих ли могъл да направя нещо за вас? — Аластър, изглежда, изгаряше от желание да ѝ помогне. — Нашата къща е на другия край на селото.

— И вие ли сте ветеринарен лекар?

Той се изсмя:

— Уви, не. Боя се, че в това отношение от мен няма да имате никаква полза.

Когато Камила му благодари и затвори телефона, входната врата изхлопа силно и трясъкът отекна в празното антре. Полицията беше пристигнала.

Попи стана, преди да съмне, и настоя да направи на Дени чаша чай, преди той да тръгне към телевизионното студио. По това време в кухнята на къщата нямаше никого и тя бе доволна, че разполага с няколко минути, за да може да анализира чувствата си. Дени се бе отнесъл отвратително с нея предишната вечер, имитирайки изискания ѝ говор пред неколцина свои приятели, след което бе добавил, че независимо как говори, тя никога не е наясно какво точно иска да каже. Дълбоко оскърбена, тя се бе разплакала, ала после той я бе замъкнал в дома си и я бе любил с неочаквана нежност, което напълно я бе объркало. Обичаше ли я или не? Тази мисъл я бе тормозила през цялата нощ и я бе държала будна дълго след като той бе заспал. Начинът, по който той се разгорещяваше и охладняваше, мил в един момент и груб в следващия, я нараняваше дълбоко и засилваше желанието ѝ да му угажда. Когато бяха сами, той беше толкова внимателен с нея. Защо не можеше да бъде такъв и пред хората? „Той трябва да ме обича, отново и отново си повтаряше тя, докато чайникът засвири. Трябва! Трябва! Ще умра, ако не ме обича.“ Ала в смътно осветената кухня не успяваше да намери отговор на въпроса си. Всичко, което искаше, бе да му доставя удоволствие и се надяваше, че обичта му към нея непрекъснато ще расте.

Водата завря. Тя направи две големи чаши силен чай и го подслади с три лъжички захар, както той го обичаше. След това внимателно ги понесе по стълбите към стаята му.

Дени бе поканен да участва в едно популярно утринно шоу, наречено „Първото нещо“. Организаторът на предаването му се беше обадил преди два дни и му бе казал, че като водач на движението „Борци против класите“ би желал да му предложи участие в дискусиата „Съществуват ли все още класи във Великобритания?“. Дени се бе вкопчил във възможността да изложи възгледите си пред

петнадесет милиона зрители и гледаше на това като на великолепно възможност да популяризира каузата.

Попи оценяваше събитието различно. За нея това бе началото на една бляскава кариера за Дени. Медиите щяха да го обикнат, защото той говореше интелигентно и ясно, а публиката щеше да го обожава заради неустоимия му чар. Жените щяха да го сметнат за много сексапилен, което винаги помагаше в политиката, а мъжете щяха да му се възхищават заради целите, които преследваше. С неговите черни кожени дрехи и руса коса популярността му сред масите щеше непрекъснато да расте.

Оставяйки се на фантазиите си, които, винаги включваха и нея самата редом с Дани, тя влезе в стаята и го видя, вече облечен, да очаква колата, която щяха да му изпратят от студиото.

— Изглеждаш великолепно — отбеляза Попи и му подаде едната чаша.

Той сякаш не я забеляза.

— Къде е шибаната кола? — нервно погледна през прозореца Дени. Студеното утро се спускаше над безлюдните улици, притихнали в този час, като се изключат случайните излайвания на някое куче. Отново погледна часовника си, въпреки че бяха изминали само тридесет секунди, откакто го бе сторил за последен път.

— Скоро ще дойде — успокоително каза Попи. — Нервен ли си?

Той злобно се обърна към нея:

— И защо, дявол да те вземе, трябва да съм нервен? Неколцина телевизионни паразити не могат да ме уплашат! Скъпоплатени безделници, ето какво са те! Скъпоплатени свръхпривилегирани копелета!

Попи наблюдаваше как се самонавива преди първото си появяване по телевизията и си спомни за момчето, което четеше Татлър поради същата причина. Сякаш без да забелязва присъствието ѝ, Дени продължаваше пледоарията си пред въображаемата публика и очите му придобиха стъклен блясък.

— Почакай, докато им кажа в какво се състои *истинският* живот, който изобщо не се състои в това да стоиш зад камерите и да заработваш по триста хиляди лири на година, като някои от тези...

Точките, които Дени печелеше като добър оратор, помисли си Попи, самият той губеше поради неспособността си да артикулира

правилно гласните. Произнасянето на думата „лири“ придаваше на речта му особена злоба.

— ... те получават цяло състояние, за да седят на тлъстите си задници — продължаваше той — и да задават шибани, тъпи въпроси, на които всеки би могъл да отговори. На които аз бих могъл да отговоря! Но дали биха платили триста хиляди лири на година на някой като мен? Ще го направят другия път, защото според тях аз не произхождам от подходяща класа! Щото съм ходил в някакво шибано, неподходящо училище! Време е в тази страна да се възцари равенство. Да се даде възможност на всички да се захванат с по-добра работа и да си създадат по-добро положение в обществото!

— Прав си, разбира се, но не е необходимо да се ядосваш — помоли го Попи меко и това още повече го разгневи.

— Да се ядосвам! — повтори той. — Да се ядосвам! Та аз съм вбесен от начина, по който се управлява тази страна! Класа! Класа! Класа! Всичко опира до това! Ако ти си от „подходяща“ класа...

— Знам — въпреки че многократно бе ставала свидетел на това, тя все още мразеше, когато той ставаше агресивен. — Ще изглеждаш чудесно на екрана, Дени. Ще се прибереш ли веднага след това?

— Откъде да знам!

Усмивката ѝ стана по-широка и тя потупа леглото, на което беше седнала:

— Ще те чакам. Точно тук.

Сексът беше станал като наркотик за Попи и въпреки че понякога го правеха няколко пъти, тялото ѝ продължаваше да копнее за докосването на Дени, независимо от това колко лошо се отнасяше той с нея. Като наркоман тя бе завладяна от онова, което желаше повече от всичко, и веднъж задоволена, у нея отново се надигаше неудовлетворим копнеж. Сякаш никога нямаше да се насити на Дени. Ден и нощ мислеше за него, броеше минутите, след които отново щяха да бъдат заедно, тормозена от нетърпението да бъде задоволена, и веднага щом го постигнеше, пламваше от ново желание. Често, дори когато правеха любов, тя крещеше: „Бихме могли да започнем отново след няколко минути, нали, Дени? Трябва да го направим пак!“

Най-сетне, изтощени, те заспиваха в прегръдките си, но първото нещо, което минаваше през съзнанието ѝ, щом се събудеше, бе, че

отново трябва да се любят, така че малките ѝ длани се протягаха към него и в очите ѝ се надигаше зле прикрита похот.

— Чудесна малка мръсница — я наричаше той, когато беше в добро настроение. Но когато беше ядосан, я обсипваше с обиди, наричаше я с всякакви имена и я нараняваше дълбоко, което само усилваше желанието ѝ.

В този момент Дени, все още застанал до прозореца, възкликна доволно:

— Най-последно! Закъснях! — обърна се и тръгна към вратата, като пъхом взе якето си и го преметна през рамо.

Неочаквано спря, върна се до нея, грабна я в прегръдките си и страстно я целуна по устните. Вкопчвайки се в него, тя отвърна на целувката му. Когато я пусна, той излезе от стаята, без да погледне назад. Спусна се тежко по тясното, незастлано стълбище, отвори пътната врата и яростно я затръшна след себе си.

Някъде от долния етаж гласът с ямайски акцент изрева:

— Я стига с тоя шибан шум, човече! Тук има хора, дет искат да спят, знайш ли!?

Попи включи телевизора, намали звука и се върна в леглото. Нямаше търпение да види телевизионния дебют на Дени.

В момента, в който Джефри вдигна слушалката, за да позвъни в Министерството на отбраната заради статията за балистичните ракети, която пишеше, си спомни, че Камила трябва да е пристигнала в Крийгнеч предишния ден. Но какво го бе накарало внезапно да се сети за нея? Трябваше да си признае, че бе обезпокоен, когато тя му бе съобщила, че има намерение да замине, защото се опасяваше, че пътуването ще е много потискащо за нея. Прекалено скоро бе да посети Шотландия след смъртта на баща си. Срещата с втората ѝ майка щеше да ѝ навее много горчиви спомени и вълнения и за стотен път той си пожела да бе заминал с нея, вместо да стои в града, да прави справки за „Лойд“ и да пише за онова, което може би щеше да се окаже най-голямата загуба на застрахователи от стотици години насам.

Може би трябваше да ѝ се обади още сега, просто да се убеди, че е добре? Мисълта, че Люси е с нея, беше успокоителна, но въпреки това му се искаше да не бе тръгвала. Взе номера ѝ от справки, но

когато позвъни, единственото, което чу, бе продължителният сигнал, който му показваше, че телефонът е изключен.

— Дявол да го вземе! — изруга тихо. Ама че неподходящо време за подобна неизправност! Без съмнение, с присъщата си деловитост, Камила щеше да поправи нещата за ден-два.

Мисълта за нея го накара да осъзнае, че тя му липсва. Кога точно се бе влюбил? Не можеше да бъде сигурен, защото това бе станало постепенно. Винаги ѝ се бе възхищавал, докато в един момент осъзна, че я обича и тази любов бе прераснала в желание. В неговите очи тя бе съвършената жена. Сърдечна, остроумна, интелигентна и невероятно красива. Искаше му се да бе направил нещо по този въпрос по-рано, но чувстваше, че тя не е готова. Смъртта на Дейвид я бе съкрушила, докато неговият собствен развод го караше да се чувства свободен. Ала сега нещо му подсказваше, че не след дълго щяха да бъдат заедно. Тя му бе казала, че мисли, че е влюбена и той се надяваше да е искрена. Господ му беше свидетел, че я обича с цялата си душа.

Първоначално хотел „Балагейч“ е бил построен като шотландски замък с архитектура, подобна на тази на Крийгнеч, но преди около петнадесет години е бил превърнат в хотел. Великолепно обзаведен, той предлагаше на гостите си уюта на добре поддържан дом. Дори през лятото в камините гореше огън, стаите бяха просторни и предлагаха спираци дъха гледки към залива Лорн. Собствениците сами обслужваха клиентите си и им предлагаха обикновена, но чудесно приготвена храна. Предишната вечер менюто се състоеше от стриди, омари и риба, гарнирани със зеленчуци собствено производство, и плодове, включително аспержи и малини.

Когато на следващата сутрин Камила слезе във фойето на хотела, тя завари Люси да чете Таймс и да пие кафе.

— Искаш ли малко, скъпа? — попита Люси, след като си размениха поздравии.

— Не, благодаря. Вече закусих в стаята си — отговори Камила, докато се настаняваше на дивана до нея.

В този час фойето беше безлюдно и изцяло на разположение на младото момиче зад рецепцията, което разговаряше по телефона. То се

смееше почти непрекъснато и Камила и Люси си размениха развеселени погледи.

— Очевидно разговаря с приятеля си — пошушна Люси, след това запита с обичайния си глас: — Как спа?

Камила се намръщи.

— Може да се каже добре, но малко неспокойно. Може би ще изпия още едно кафе. Надявам се да ме разбуди — тя стана, натисна звънеца до камината и каза: — Моля, повикайте сервитьора.

— Какви са плановете ти за днес? — попита Люси. — Трябва да ти кажа, че се чувствам недоволна от реакцията на полицията вчера. Изглеждаше така, сякаш вдигаме много шум за нищо, нали?

Камила кимна.

— Накараха ме да се чувствам като глупачка — призна тя. — Предполагам, че за тях не се е случило нищо подозрително. Това, че Едит е затворила къщата и е изчезнала, не изглежда странно, освен обстоятелството, че не ми е съобщила намеренията си.

— Най-много ме вбеси отношението им. Имам предвид безсърдечието им, мила. Винаги съм знаела, че шотландците са сурови хора, но този сержант, или какъвто там беше, наистина прекали. Останах с впечатлението, че той ни мисли за две истерички, които правят от мухата слон. Спомняш ли си начина, по който ни попита дали в къщата е влизано с взлом? И дали нещо е откраднато. И когато му казахме, че не е, освен дето Филип се вмъкна през капандурата, той ни изгледа, сякаш сме извънземни! — Люси нетърпеливо сгъна вестника.

— И не проявиха никакъв интерес към умрелите кучета, не мислиш ли?

— Нищо не разбирам — енергично продължи Люси. Ободрителният нощен сън явно бе възстановил обичайната ѝ жизненост и тя очевидно кипеше от недоволство от реакцията на местните власти. — По мое мнение има нещо ужасно нередно, когато собственичката на къщата изчезва мистериозно, изоставяйки четиридесетте си мъртви кучета. Как биха могли да твърдят, че според тях няма нищо необичайно?

В този момент се приближи Филип, облечен в памучни панталони и разкопчана около врата риза в синьо и бяло. Изглеждаше

освежен и отпочинал, когато поздрави майка си и Камила, преди да седне на близкостоящия стол.

— Как сте тази сутрин? — весело се осведоми той. — Какво ще правим днес?

— Трябва да проведе няколко телефонни разговора — събщи Камила. — Искам да проверя дали няма никакви проблеми в службата и отново да се опитам да се свържа със сестрата на Едит, след като не успях снощи. Без съмнение всичко ще се изясни веднага щом поговоря с нея или с Едит, ако е отседнала там. Междувременно ще се обадя и на ветеринаря. Беше неучтиво от негова страна, че не ни позвъни миналата вечер.

— Защо не си уредим среща с него тази сутрин в Крийгнеч? — предложи Филип.

Камила се изправи рязко и грабна своя тефтер, който съдържаха всичките необходими й телефонни номера.

— Прав си. Ще се заема с това веднага.

Когато се отправи към телефонната кабина в най-отдалечения ъгъл на фойето, Филип се обърна към Люси:

— Какво става според теб, мамо?

Люси изглеждаше замислена.

— Ако не познавах Камила толкова добре, бих казала, че това е буря в чаша вода, и че вероятно съществува логично обяснение за всичко, но честно казано не е в стила й, нито в този на Малкълм, да се оставят на въображението им да ги подвежда.

— И все пак полицаите омаловажиха всичко снощи, не мислиш ли? Казаха, че двамата градинари, наети от Малкълм, са уволнени и в момента не работят, което обяснява отсъствието им. Същото важи и за чистачката, която, както изглежда, живее в селото. Дотук нищо подозрително. Едит очевидно е решила да затвори къщата още преди две седмици. Що се отнася до прислужницата, която, се е грижела за кучетата... как й беше името?

— Дорис — подсказа му Люси.

— Точно така. Дорис. Според думите на полицията тя е от Глазгоу. Ако Едит я е уволнила, тя очевидно се е прибрала у дома си. Трябва да призная, че това изглежда съвсем правдоподобно.

— С изключение на кучетата.

— А, да, кучетата — съгласи се Филип. — Без съмнение ще разберем отговора, щом ветеринарят разгледа труповете.

Когато след няколко минути Камила се върна, изглеждаше обезпокоена.

— Какво има? — заинтересува се Люси.

— Разговарях с Хариет. Не е виждала Едит от няколко месеца насам.

— Какво?

— Каза, че Едит ѝ поръчала да не идва на погребението на татко, защото на него ще присъстват само хора от тесен семеен кръг, и оттогава повече не ѝ се е обаждала.

Люси и Филип стояха смълчани.

— Хариет няма представа къде може да се намира Едит — мрачно продължи Камила. — Обеща да позвъни на неколцина приятели и да ги попита дали не знаят нещо, но изглежда, двете сестри никога не са били особено близки. Хариет твърди, че винаги са се движили в различни среди и са имали различни интереси. Оставих ѝ номерата тук и в Лондон и тя каза, че ще позвъни, ако открие нещо.

— Тогава кой беше онзи, който дойде на погребението с Едит? — попита Люси.

— Един Господ знае. Току-що попитах Хариет дали няма някаква представа кой може да е, но тя отговори отрицателно.

— Свърза ли се с ветеринаря? — попита Филип.

— Ще се срещнем с него по обяд — кимна Камила.

— Е, да благодарим на Бога и за това! — възкликна Люси. — Ще бъде една възможност да си изясним нещата.

ОСМА ГЛАВА

Хектор Рос имаше небрежен вид, устни, които се изкривяваха очарователно, когато се усмихваше, и доста сънливи очи, потънали в мрежа от ситни бръчки върху загорялата му кожа. Косата му представляваше безредна маса от бели къдрици, които се спускаха около главата му и създаваха впечатлението, че току-що е стоял, изложен на силен вятър. Облечен в костюм, прекалено тесен за него, и с яка, половин номер по-голяма, той крачеше откъм кучешките колиби към Крийгнеч, за да приветства Камила и останалите, които слизаха от колата. Камила погледна часовника си. Беше само десет и половина.

— Мисис Итън? — любезно каза той. Гласът му притежаваше тембъра на човек, който често си пийва уиски, и типичния шотландски акцент. — За мен е удоволствие да се запозная с вас. Много харесвах баща ви — кимна към колибите. — Много тъжна гледка!

Камила стисна ръката му и представи Люси и Филип.

— Надявам се, че не сме ви накарали да ни чакате? — учудено започна тя. — Мислех, че срещата ни е по обяд?

— О, да, да, така беше, но тази сутрин привърших работата си по-скоро, отколкото очаквах, и дойдох направо тук. Исках да хвърля един поглед на кучетата, преди да се върнете.

При споменаването на мъртвите елзасци лицето на Камила се сви от болка.

— Открихте ли от какво са умрели? — тихо попита тя.

— О, да. Умрели са от чума. Знаете ли, това е доста разпространено заболяване и напоследък често се среща по тези места — извади от джоба на самото си лула, очука я о тока на ботуша си и започна да я пълни с тютюн от една кожена кесия, преди да я запали. Останалите го наблюдаваха мълчаливо. Заговори отново: — Почти свършихме с пренасянето им, така че няма за какво да се притеснявате повече. Но ако смятате отново да се заемете с отглеждането на кучета, трябва първо да дезинфекцирате колибите.

Камила го погледна стреснато.

— Вече сте ги пренесли? Господи, толкова бързо! — погледна скришом Люси. — И как точно ще ги откарате отгук, мистър Рос?

— Хектор, скъпа, Хектор — внимателно я поправи той и ѝ се усмихна. — Моят асистент е отзад с един фургон. В момента точно ги товари. Съвсем скоро ще ви отървем от тях — в думите му нямаше повече чувство, отколкото ако бе говорил за чували с картофи, и на Камила ѝ хрумна мисълта, че животът в провинцията прави хората безразлични към животните.

— А не смятате ли, че трябва да им се направят някои изследвания? — осведоми се тя. — Как можете да бъдете сигурен, че са умрели от чума?

Хектор Рос я погледна, леко обиден.

— Бих желал да ви уведомя, мисис Итън, че работя като ветеринарен лекар повече от четиридесет години — каза той с хладно достойнство. — Бих могъл да различа признаците на болестта, когато ги видя.

— Разбира се. Извинете ме. Защо да не влезем в къщата, докато помощникът ви... докато... Може би ще пийнете нещо?

Светлите му очи блеснаха и по лицето му се плъзна очарователната извивка на усмивката му.

— Би било чудесно.

— Да вървим тогава — предишната вечер Камила бе намерила резервната връзка ключове на Малкълм в библиотеката и сега забърза по стълбите, за да отключи вратата. — Люси, би ли отвела мистър Рос в гостната, докато ние с Филип приготвим напитките?

Люси я погледна изненадано:

— А защо аз не донеса питиетата, докато...

Камила стисна лакътя ѝ и леко я избута напред.

— Не, всичко е наред — ведро каза тя. — Погрижи се за мистър Рос. Аз ще се върна след минута.

— О! Да, разбира се. Чудесно! — Люси тръгна към гостната, докато Камила, уловила погледа на Филип, кимна към вратата на трапезарията.

— Ще направиш ли нещо за мен? — прошепна тя, след като тихо затвори вратата след тях.

— Да, разбира се. Какво?

За момент тя закри устата си с ръка и в очите ѝ блесна безпокойство.

— Не зная как да ти го кажа, но...

— Какво? — той стоеше пред нея и гледаше лицето ѝ, а гласът му издаваше такова нетърпение да ѝ помогне, че тя бе трогната. И все пак това, което искаше да го помоли, изискваше кураж.

Пое си дълбоко дъх.

— Филип, бих искала да вземеш два от трупите на кучетата — един на голямо куче и един на съвсем малко, и да ги заключиш в багажника на колата ми, без Хектор Рос и помощникът му да забележат.

— Добре. Но каква е целта?

Тя се облегна на един от столовете и усети стабилността на гладката, извита повърхност.

— Според мен Хектор Рос лъже — каза тя. — Не вярвам, че кучетата са умрели от някаква болест. Все още съм убедена, че са били отровени, но единственият начин, по който бихме могли да докажем това, е аутопсията, направена от друг ветеринар. Имаме нужда от мнението на неизкушен човек, а това е едничката възможност да го получим, без да будим подозрения — погледна го умолително: — Филип, знам, че това, което те карам да направиш, е много неприятно...

— Считай го за свършено — твърдо каза той. — Смятам, че имаш пълното право да поискаш някой друг да прегледа кучетата. А имаш ли... нещо...

Той се огледа наоколо, сякаш търсеше с поглед.

— Нещо?

— Нещо, в което бих могъл да ги увия? — неудобството го караше да говори напрегнато.

— Разбира се — тя бързо отиде до кухнята, спомняйки си за малката стаичка, съседна на нея. Знаеше, че там баща ѝ държеше платнените чували, с които пренасяше дърва в къщата. — Това ще свърши ли работа?

— Аха.

— Иди да поканиш помощника на едно питие — предложи Камила. — Веднага щом влезе в къщата...

— Добре — той докосна рамото ѝ с разбиране. — Не се тревожи за нищо.

— Благодаря ти, Филип. Наистина съм ти много благодарна и съжалявам, че трябва да те помоля да...

— Нали затова съм тук... за да бъда полезен — успокой я той и тя изведнъж хареса откритите му очи и лицето му, почувствала, че може да му се довери.

В гостната Люси слушаше дългата история на едно теле, което бе погълнало парче кабел, и веднага щом влезе в стаята, Камила забеляза, че приятелката ѝ се отегчава до смърт.

— Искате ли малко уиски? — попита тя, като се насилваше гласът ѝ да звучи весело.

— Много благодаря — той се бе настанил на ръба на дивана с лулата между зъбите си и из въздуха се носеха малки кълбета дим.

След като наля питиетата, Камила се настани до ветеринаря.

— Бих искала да ви благодаря за любезността, която сте засвидетелствали към баща ми — започна тя, — и сега, когато съм тук и можем да си поговорим, бихте ли ми казали какво става?

Хектор отпи преценяващо от питието си.

— Имате предвид изчезващата поща и това, че телефонът му е бил подслушван?

— Да — тя се наклони напред, нетърпелива да чуе думите му. — Той е бил заплашван, нали? И какво ще кажете за кученцата, които са били отровени?

Той я погледна умолително и ѝ се усмихна с разбиране.

— Именно това ви кара да смятате, че кучетата отзад са били изтровени, нали?

— Разбира се — тя си помисли за Филип, който в този момент изпълняваше неприятната си задача. — Сигурен ли сте, че не са били отровени?

— Абсолютно — тихо отговори той.

— Но как може да сте толкова убеден? — настоя Люси.

Хектор Рос натъпка тютюна в лулата си с единия връх на кибритената кутия.

— Защото и онези кученца също умряха от чума. Не бяха отровени.

Камила трескаво мислеше. Точно това бе казано и на Джефри, но той беше разследващ журналист. А тя беше дъщеря на Малкълм. Едит ѝ бе казала, че е излъгала Джефри, защото истината, ако излезе наяве, е щяла да ги постави в много опасно положение. Но на нейната дискретност би могло да се разчита.

— Можете да бъдете откровен е мен, мистър Рос. Знам, че нещо става. Можете да ми имате доверие, както и на дългогодишната ми приятелка, мисис Хамилтън. Искам да знам кой е изнудвал Едит и баща ми, и защо?

Той я погледна с изражение, което тя не можа да разтълкува напълно. Беше смесица от загриженост и съчувствие, сякаш имаше да ѝ каже нещо ужасно, но не знаеше как ще го приеме тя.

— Ако предпочитате, бих могла да ви оставя насаме — предложи Люси и се надигна от стола си.

Ветеринарят махна с лулата си към нея.

— Няма нужда, мадам — запротестира той. — Няма никакви тайни и мистерии, нищо, за което да не може да се говори открито.

— Не ви разбирам — каза Камила.

— Няма нищо за разбиране. Вашият баща проявяваше всички признаци на сенилност, включително и параноя. Той смяташе, че всички го преследват — Хектор поклати глава.

— Но Едит ми каза, че татко е съвсем добре, и че е излъгала приятеля ми само за да го отклони от истината. Баща ми твърдеше, че вие сте негов приятел и мога да ви имам доверие — в гласа ѝ сега се долавяха обвинения и болка.

Хектор се усмихна умолително.

— Аз бях негов приятел, мисис Итън. И направих всичко възможно, за да скрия от него истината за това, което става със съзнанието му. Когато пристигна тук за първи път беше съвсем здрав. Беше жизнерадостен и остроумен човек. Не след дълго обаче започна да си въобразява някои неща и първото от тях беше, че някой краде пощата му. Както знаете, тази болест се развива прогресивно. По отношение на физическото си състояние той се чувстваше отлично, но умът му... ами... — изпълненият със съжаление глас заглъхна. — Съзнанието му започна да си прави лоши шеги с него. Той вярваше, че някой го преследва. Смяташе, че във всяка сянка се крие опасност и

зад всеки ъгъл нещо го застрашава. Беше ужасно да го гледам толкова объркан и изпълнен с неоснователни страхове.

Въпреки че го слушаше внимателно, на Камила ѝ се струваше, че гласът му идва от много-много далеч и че говори за някакъв друг човек, а не за собствения ѝ баща. Не и за Малкълм. Тя бе разговаряла с него малко преди катастрофата и бе в състояние да се закълне, че той беше толкова с ума си, колкото беше и тя. И все пак... дали Джефри не беше прав?

— Защо никой не ми е казал? — тихо попита тя.

— Такова беше желанието на съпругата му — отвърна Хектор. — Тя смяташе, че ако знаете, бихте могли да споменете нещо за това на баща си и аз мисля, че беше напълно права. Ако разбереше какво става с него, той щеше да се разстрои много. А така и не разбра, че е болен. И тогава от болницата в Обан съобщиха, че е катастрофирал по обратния път, което според мен беше най-добрият изход. Малкълм умря, без да заподозре, че нещо не е наред, скъпа.

Люси, която досега слушаше мълчаливо, неочаквано се наклони напред.

— Извинете ме, но не смятате ли, че сте действали малко на своя глава? Камила е единственото му дете, единствената му кръвна родственица. Не смятате ли, че при дадените обстоятелства тя е първата, която е трябвало да научи, че той е болен?

— Идеята беше на Едит, мадам — меко отбеляза той. — Аз съм само съсед. Не е моя работа да се меся в подобно нещо. Помагах им, когато смятах, че трябва да го направя. Възхищавах се от Малкълм Елиът и естествено не исках да го видя разстроен.

— А къде е Едит? — попита Камила. — Тази сутрин разговарях със сестра ѝ, но тя няма представа къде би могла да се намира.

Хектор Рос сви рамене, стегнати в тесния му костюм.

— Боя се, че по този въпрос не бих могъл да ви бъда полезен. Бях много зает и не съм я виждал от няколко седмици.

Люси се намеси отново:

— В такъв случай кучетата не са били болни, нали? Щом тя не ви е помолила да дойдете да ги видите!

— Тази болест може да се появи неочаквано и да се разпространи като пожар — обясни Хектор. — Ако не е забелязала

нищо в началните стадии, би могло да бъде твърде късно да бъдат спасени.

— И все пак става дума за човек, който е отглеждал елзаски овчарки през целия си живот, и за когото се предполага, че знае доста неща за тях — сухо отбеляза Люси.

— Нещо трябва да се е случило — повече на себе си каза Камила. Тя се чувстваше съвсем объркана, но по-нататъшният разговор бе прекъснат от появата на помощника на ветеринаря — едър, широкоплещест младеж с мрачно лице. Веднага след него се показа и Филип.

— Това е Джок. Извинете, че се забавихме толкова. Трябваше добре да се измием, след като... въз... след като свършихме.

Камила се опитваше да отгатне дали Филип бе успял да скрие незабелязано трупове на кучетата, но той преднамерено гледаше встрани, докато наливаше уиски за себе си и за помощника, така че тя не успя да срещне погледа му.

— Значи вие сте му помагали? — учудено го попита Хектор Рос. — Много любезно от ваша страна.

— Помислих си, че ще се справим много по-бързо, ако работим двамата — простичко отвърна Филип.

Хектор пресуши чашата си.

— Пий бързо, момче! — изкомандва той към Джок. — Днес имаме още много работа.

Камила не го попита какво смята да прави с трупове на елзаските овчарки. Допускаше, че вече е уредил всичко с екарисажа, където щяха да бъдат унищожени. Мълчаливо, измъчвана от чувство на вина, задето не изпитва благодарност към този възрастен човек, който се бе отнасял приятелски и любезно с баща ѝ, тя тръгна към изхода. Забеляза, че фургонът е докаран до алеята и е паркиран зад колата на ветеринаря, успоредно с нейната. Като се опитваше да не гледа нататък, тя се ръкува с Хектор Рос.

— Благодаря ви за всичко — каза Камила, изпълнена от желание да почувства топлина към този небрежно изглеждащ човек с неправилни черти на лицето. Но проблемът беше, че не можеше да си представи баща си редом с него. Какво общо биха могли да имат двамата? Влечението към уискито не би могло да бъде за Малкълм основателна причина да се сприятели със съседа си. Фактът, че Едит

отглеждаше кучета, а той беше ветеринарен лекар, също не звучеше убедително. Произходът, интелектът и възпитанието поставяха Малкълм и Хектор на две противоположни страни в социалната стълбица и все пак Малкълм бе признал на Камила, че харесва Хектор и му се доверява.

— Колко дълго ще останете тук? — запита ветеринарят, докато се качваше в колата си.

— Няколко дни, предполагам. Ако случайно Едит ви се обади, бихте ли ѝ казали, че съм отседнала в хотел „Балагейч“ — каза Камила.

— Разбира се, че ще ѝ кажа. А сега — довиждане, мадам. И приятно пътуване към къщи.

Хектор и Джок потеглиха един след друг по алеята и веднага щом изминаха половината път до вратата, Камила се обърна въпросително към Филип.

— Да, успех — каза той, като посочи багажника на колата ѝ. — Докато помагах на Джок, успех да прехвърля две в твоята кола.

— Две какво? — уплашено попита Люси.

— Ще те оставим да се досетиш сама — закачи я Камила. — Искам да им се направи незабавно аутопсия, защото, независимо от всичко, не вярвам на нито една дума, изречена от Хектор Рос.

Дени не се прибра през целия ден. След като бе гледала изявлението му по телевизията и бе оценила представянето му като блестящо, Попи бе заспала отново, щом предаването бе свършило, и се бе събудила към десет часа, премръзнала и съвсем сама. Изтъркулвайки се от леглото, тя нахлузи един от пуловерите на Дени и реши да слезе в кухнята и да си направи чаша силно кафе. Къщата беше притихнала. Онези, които работеха, бяха навън, а безработните бяха потънали в сън след различните таблетки, поети предишната вечер. Из площадката пред стаята на Дени се носеше сладникава миризма. Марк, момчето от съседната стая, си приготвяше своята доза наркотик в една картонена кутия, обвита в станиол, с помощта на оголен кабел, промушен през малък отвор. Понякога Попи се страхуваше, че кутията ще се запали, но Дени компетентно я успокояваше, че това е невъзможно, тъй като е прекалено голяма.

От момента, в който бе приготвила чая за Дени, в кухнята сякаш бе минала вихрушка, оставяйки след себе си купчини мръсни чинии, тигани и разхвърляни навсякъде кофи, пълни с всевъзможни отпадъци. Като смръщи нос, за момент тя си пожела да се намира в кухнята на „Уилсън Кресънт“, която мисис Мейтлънд поддържаше толкова чиста, сякаш щеше да бъде снимана за списанието Хаус енд Гардън, и реши да се промъкне у дома за един душ и чисти дрехи. Мейтлънд мислеше, че тя прекарва уикенда си с приятели в Глоусестършир или поне тя така му бе казала, а дали той ѝ вярваше или не — това си беше негов проблем. Беше на шестнадесет години и можеше да прави каквото си поиска.

Малко по-късно Попи остави бележка на Дени, в която му съобщаваше, че ще се върне, хвана метрото на Уайтчепъл и след като смени влака на Кингс Крос, пристигна на Хайд Парк в ранния следобед. Облечена в странните си дрехи, които включваха индийска туника и шапката, която си бе купила за погребението на Малкълм, тя представляваше доста ексцентрична фигура. По-възрастните дами се обръщаха да я огледат, а момичетата, излезли на покупки, подсвиркваха след нея. Кондукторът на автобус № 74 едва не изгуби равновесие, когато видя Попи да крачи, обута в плътно прилепналия си клин. Ала тя не забелязваше — толкова дълбоко бе погълната от собствените си мисли.

Щом стигна до „Уилсън Кресънт“, забърза към къщи. Изкачи тичешком мраморните стълби и влезе.

— Мейтлънд? — гласът ѝ отекна из антрето.

Той забързано излезе от трапезарията, където полираше продълговатата маса.

— Добро утро, мис Попи.

— Върнах се от... Глоусестършир — в думите ѝ ясно се долавяше наглият намек: „Тази къща е моя и аз мога да правя каквото си поискам“, но единственото, което Мейтлънд забелязваше, беше абсурдно изглеждащото, приличащо повече на безпризорно, момиче стиснало войнишката си раница, което се осмеляваше да го предизвиква.

— Надявам се, че сте прекарвали приятно, мис Попи — осведоми се любезно той.

— Да, благодаря ти.

Изражението му ясно доказваше, че не ѝ вярва. Попи се извърна и се заизкачва по стълбите.

— Ще останете ли за обяд, мис Попи? — запита той търпеливо.

Тя се поспря с ръка на парапета и задуши въздуха като котка, усетила миризмата на риба. Устата на Мейтлънд леко се изкриви. Мисис Мейтлънд приготвяше пържоли и пай и от кухнята в приземния етаж на къщата се носеше апетитният аромат на месо.

Попи сви рамене.

— След като така или иначе съм тук, предполагам, че бих могла да остана и за обяд — отвърна тя. Внезапно устата ѝ се напълни със слюнка и Попи осъзна, че от няколко дни не бе хапвала прилично. Вегетарианската храна не се броеше. След това добави великодушно: — Смятам да си взема един душ преди това.

Нямаше нужда Дени да научава, че е яла месо, реши тя. А пък и всъщност тя никога не му бе обещавала, че няма да го прави...

— Много добре. Ще ви сервирам обяда върху поднос в библиотеката след няколко минути.

— Не се притеснявай, Мейтлънд — извика тя, докато тичаше по стълбите. — Предпочитам да ям в кухнята с теб и мисис Мейтлънд.

Два часа по-късно, добре нахранена, изкъпана и облечена в чисти, но не по-малко шокиращи дрехи, Попи се канеше да излезе и да отиде до Уайтчапъл, където Дени сигурно вече я чакаше, когато телефонът иззвъня. Мейтлънд вдигна слушалката и тя разбра, че разговаря с майка ѝ.

— Да, мадам — чу го да казва. — Да, преди малко, точно навреме за обяда. Да, мадам. Ей сега ще ви я дам.

Попи, разбрала, че става дума за нея направи знак на иконома, че не желае да разговаря.

— Вече казах на мисис Итън, че сте тук — каза той с такава твърдост, че Попи застина. Понякога Мейтлънд проявяваше неподозирана решителност.

— Е, добре — отстъпи тя. — Но трябва да бързам.

— Как вървят нещата, миличка? — питаше Камила по телефона. — Добре ли прекара уикенда?

— Аха.

— Добре ли си?

— Аха.

Настъпи неловка пауза, но Попи нямаше желание да проявява общителност.

— Ние сме отседнали близо до къщата на дядо. Оставих телефонния номер на Джийн, а и Мейтлънд го знае. Да ти го дам ли и на теб, в случай че ти се наложи да се свържеш с мен?

— Мога да го взема от Мейтлънд — хладно отвърна Попи.

— Много добре. Люси ти изпраща цялата си любов.

— Хубаво.

— Не знам кога точно ще се прибера у дома, Попи. Едит я няма тук и всичко е малко объркано, но след няколко дни ще ти се обадя пак.

— Добре.

— Съгласна ли си, миличка?

— Аха.

— Пази се!

— Добре.

Тогава Камила произнесе фразата, с която винаги приключваше телефонните си разговори с Попи — още от времето, когато тя беше дете.

— Много те обичам.

— Хубаво. Айде! — тонът на Попи беше по-безразличен от всякога.

— Дочуване, сърчицето ми!

Майка и дъщеря прекъснаха разговора, разделяни от нещо много по-дълбоко от географското разстояние, но Попи нямаше намерение да хвърля мост над него.

— А сега излизам — извика тя от сутерена миг по-късно. Мейтлънд затягаше вратовръзката си, докато се спускаше по стълбите.

— Ще си дойдете ли за вечеря, мис Попи?

За един кратък миг мисълта за агнешките котлети, които беше забелязала в кухнята, изпечени в доматен сос и сервирани с картофено пюре, последвани от един от несравнимите кайсиеви сладкиши на мисис Мейтлънд, я накараха да се поколебае, ала си спомни за Дени и горещата вълна, която заля слабините ѝ я убеди, че трябва да бъде с него.

— Не, благодаря. Ще вечерям с приятели — отвърна момичето с непривична за него любезност.

Забеляза разочарованието в очите на Мейтлънд, но единственото нещо, за което действително можеше да мисли, беше Дени и това как изглеждаше, когато беше възбуден. Погледна часовника си. Беше прекарала далеч от дома му повече от четири часа. И сега нямаше търпение да се върне.

Но Дени не беше там, за да я чака, както тя се бе надявала, и не се прибра до следващата сутрин. Самотна и уплашена, задето се намираше в дома на хора, които често ставаха агресивни, изпълнена с ревност и тревога за него, Попи прекара една безсънна нощ.

На другия ден, точно преди да съмне, той се втурна в стаята, все още облечен в кожените си дрехи, с които се бе появил по телевизията. За момент като че ли се изненада да я види легнала на същото място, където я беше оставил преди четиридесет и осем часа. След това избухна:

— Майната ти, Попи! Що се мотайш и си губиш времето в кревата, след като има толкова работа за вършене? Така ли не ти стига ума да разбереш, че имаме нужда от още пари? Трябваше сега да продаваш тениски, да раздаваш листовки, а не да се въргаляш в леглото през цялото време!

Попи, трескаво превъзбудена от тревогата и безсънието, избухна в сълзи.

— Аз... аз те чаках — ридаше тя.

— Е, няма нужда да го правиш повече, щото пак излизам — изръмжа той.

— Не може ли да дойда с теб? — тя изтри страните си с ръка и размаза грима си, който не беше свалила предната вечер.

— Не! Майната ти, чупка! Имам среща! — докато говореше, той ровеше из гардероба, търсейки нещо.

— Но защо не мога да дойда с теб? — Попи стана от леглото, приглади измачканите си дрехи и прокара ръка през косата си, за да си придаде по-приличен вид.

— Защото не те искам! Изясни ли ти се? Махай се и прави нещо полезно, за Бога, вместо да се моташ около мен като разгонена кучка.

След като поговори с Попи по телефона, Камила проведе ежедневния си разговор с Джийн, за да изслуша съобщенията и да ѝ

даде някои необходими инструкции. За „Итън и Итън“ това беше един спокоен период от годината и не им бе нужно много време, за да приключат с деловите въпроси.

— Разполагам с няколко писма, които са пристигнали в дома ви — добави Джийн.

Едно от задълженията на Мейтлънд беше, когато Камила отсъства, да носи цялата ѝ кореспонденция от „Уилсън Кресънт“ в офиса, където Джийн отваряше всичко, в това число и личните писма.

— Нещо интересно?

— Застрахователната компания отказва да удовлетвори иска ви да бъде заплатена цялата стойност на изчезналото сребро.

— Колко дават?

— Една трета от цената на изчезналите вещи. Към писмото има приложение, в което твърдят, че според полицията липсва нахлуване с взлом в къщата, което ги освобождава от задължението да удовлетворят молбата ви.

— Господи! Чудя се как ли се е случило? Трябва да си призная, че нямам никакво понятие по какъв начин е било откраднато. Не че парите ще компенсират изчезналото красиво семейно сребро на Дейвид — въздъхна тя.

— Има и писмо от втората ви майка — продължи Джийн.

— От Едит? И какво пише тя? — нетърпеливо запита Камила. — Слава Богу, че има някакви вести от нея. Къде е тя сега?

С привичната си енергичност Джийн прочете писмото по телефона. След като ѝ благодари и затвори, Камила забърза, нетърпелива да разкаже за това на Люси и Филип.

Както обикновено, те се бяха разбрали да се срещнат във фойето на хотела след закуска, така че като облече набързо дебел костюм, тъй като времето се беше застудило, тя забърза надолу, където намери Люси, заета с втората си чаша кафе.

— Единият от проблемите ни е разрешен — обяви тя, като седна до Филип, който се опитваше да прочете вестника, независимо от постоянното бърборене на майка си. Той мигновено остави Дейли Мейл и насочи вниманието си към Камила.

— Имаш предвид, че си получила резултатите от аутопсията на кучетата? — запита той. Предишния следобед бе ходил до Обан, за да

остави трупове на младата кучка и тримесечното кученце при един известен с опита си ветеринар.

— Не. Ти ще позвъниш по-късно. Нали?

— Да. Но какво се е случило?

— Изглеждаш развълнувана. Какво има? — намеси се и Люси.

— Имам писмо от Едит.

— Е, и? Какво пише?

— Обяснява, че е решила да затвори къщата и да замине зад граница, докато превъзмogne шока от смъртта на татко. Разбира се, докато го е писала, нямала е представа, че възнамерявам да посетя Крийгнеч. Разказва за намеренията си да отиде във Венеция и Флоренция, но не споменава кога смята да се върне, а само, че се надява, че разбирам колко много желае да се махне отгук и как всичко болезнено ѝ напомня за Малкълм. Боя се, че той ужасно ѝ липсва.

— Горката жена. Колко жалко. Мога точно да си представя как се чувства — състрадателно каза Люси.

— И аз също. Точно това исках да сторя и аз след смъртта на Дейвид, но Попи, за която трябваше да се грижа и компанията ме лишиха от тази възможност.

— Но какво казва за кучетата? — осведоми се Филип. — Изобщо не споменава за тях.

— Това не е ли доста странно? Не са ли били те смисълът на живота ѝ? Нали точно заради тях тя и баща ти са се преместили да живеят тук?

Камила кимна.

— Да, така е.

— В такъв случай знам какво се е случило — каза Люси. — Тя е оставила някой да се грижи за кучетата ѝ и той или ги е пренебрегнал и те са умрели от глад, или пък ги е изтровил, за да се отърве от отговорността.

Филип погледна майка си със съмнение.

— Но какво ще се случи след завръщането на Едит? — след това се обърна към Камила: — Това вече е хрумване! Тя няма да разбере какво се е случило с тях, нали така? Оставила ли е адрес, на който бихме могли да я намерим?

— Не. Джийн каза, че е писала на съвсем обикновена хартия, защото е била на път. Няма начин да се свържа с нея.

— Господи! При завръщането ѝ я очаква голям шок. Сега, след като труповете са преместени, искаш ли да изчистя двора и да дезинфекцирам изцяло всички колиби? — запита Филип.

— Дори не съм си и помислила да те карам да правиш подобно отвратително нещо! — възкликна Камила. — Ще наема един от бившите градинари на татко да свърши това. Междувременно би ли позвънил на ветеринаря в Обан?

Филип погледна часовника си.

— Да. Резултатите вече трябва да са готови — стана и тръгна към телефонната будка, изпълнен от желание да извърши нещо полезно. Кипящ от енергия, той мразеше да стои без работа.

Люси погледна Камила и се усмихна.

— Нямах ли чувството, че действително направихме от мухата слон? Сега, след като дойдох тук, аз откровено вярвам, че ще ти се наложи да се примириш с факта, че баща ти е страдал от старческо слабоумие.

Камила изгледа най-дългогодишната си и скъпа приятелка, която винаги щеше да стои зад нея и на която знаеше, че може винаги да разчита, и все пак изпита болка.

— Наистина ли мислиш така, Люси? — нещастно запита тя.

— Наистина. Помисли си за това. Помисли си какво казаха Джефри и Хектор Рос. Ти може и да не харесваш ветеринаря, но това няма нищо общо. Защо би те лъгал? Размисли и за писмото, което току-що получи от Едит. Всичко води към единствения факт, че всички, които са обичали баща ти, са се опитвали да скрият от него, че е болен, защото не са искали да разстройват нито него, нито теб.

Камила се поколеба.

— Предполагам, че е така — със съмнение в гласа каза тя. — Но просто не мога да го приема.

— В това няма нищо срамно, скъпа — Люси се протегна и положи обсипаната си със златни пръстени ръка на рамото на Камила. — Старческото слабоумие вече не поражда този ужас, както преди.

Камила тръсна глава, сякаш искаше да освободи съзнанието си от мислите, които го затормозяваха.

— Знам, Люси. Знам. Но въпросът не е в това. Не мога да ти обясня... Двамата с татко бяхме толкова близки и мисълта, че не съм успяла да разбера, че той е страдал от старческо слабоумие, ме

разстройва ужасно. От друга страна, чувствам се ужасно, когато трябва да подлагам на съмнение думите му. Я си представи, че всичко, което ми каза той, е истина? Ще бъде нечестно да отдадем всичко на параноята му, ако в действителност се е опитвал да ме предупреди за нещо!

Люси я погледна съчувствено.

— Мога да разбера чувствата ти.

В този момент Филип се върна. Двете жени го погледнаха въпросително.

— Всичко е точно както ти си мислеше — загадъчно се обърна той към Камила.

— Какво? Че не са умрели от насилствена смърт? — попита Люси.

— Не. Били са отровени с голяма доза стрихнин.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сърцето на Ардачи лежеше в малкото, но оживено пристанище, от което рибарските лодки излизаха в морето много преди първите лъчи на зората, когато студената луна се плъзгаше над извисяващите се наоколо планини, за да се завърнат много по-късно със скъпоценния си товар от скумрия и треска. Всички улички и пътечки извеждаха към стария кей, включително и тясната главна улица, която минаваше през цялото село и свързваше Обан с Минард Пойнт, следвайки извивките на брега. Тъй като бяха встрани от главния път, малцина туристи изобщо виждаха малките каменни хижи, единствената поща, която представляваше и универсален магазин, пекарната и дори странноприемницата, върху един от прозорците, на която стоеше прашна обява: „Легло и закуска“.

Заобиколено от малки ферми, в които се осигуряваха повечето от необходимите продукти, Ардачи беше отдалечено, изолирано и затворено в себе си селце.

Прекосявайки го по пътя си от хотела, Камила вече можеше да разбере негодуванието, което бе предизвикало пристигането на баща ѝ. Крийгнеч, построен в най-отдалечения край на селото върху собствени земи, бе принадлежал на рода на предишния собственик в продължение на триста години. Без съмнение прадедите на последния леърд са притежавали цялото село, включително и рибарското пристанище. Маквейн беше знатен шотландски род и несъмнено Хамиш Маквейн се бе радвал на уважението на местните хора. И ето че изведнъж се бе появил Малкълм Елиът, преуспял пенсиониран лондонски банкер, със съпругата си англичанка и цял рояк кучета, чието лаене навярно бе смущавало спокойната атмосфера.

— Не е ли това мястото, където се предполага, че е била конфискувана кореспонденцията на баща ти? — попита Филип, докато минаваха покрай постройката, представляваща едновременно поща и универсален магазин, в който се продаваше всичко: от вестници и картофи до шампоани и парафин.

— Да. Изглежда съвсем идилично, нали? Като че ли единственото вълнуващо нещо, което би могло да се случи тук, е да им се свършат пощенските картички. Джефри твърди, че всички са много приятелски настроени и готови да помогнат — добави тя с напрегнат глас.

Беше ѝ неимоверно трудно да се примири със сведенията, които беше получила. В един момент се видя готова да приеме идеята, че баща ѝ си бе въобразил всичко, а в следващия се бе случило нещо, което несъмнено доказваше, че той бе казал самата истина. Нещо ставаше в Ардачи. Въпросът беше — какво?

— Смяташ ли, че и Едит е замесена? — запита Люси от задната седалка на мерцедеса. — В крайна сметка нали точно тя е поискала да се преместят да живеят тук? Не ми ли беше споменала, че още в мига, в който за първи път е видяла Крийгнеч, е пожелала баща ти да го купи?

— Така е — замислено отговори Камила, — но какви биха били мотивите ѝ? Защо би докарала татко да живее тук, само за да бъде преследван от цялото село, а по-късно да бъдат изтравени кучетата ѝ? Звучи ми нелогично.

Те все още се опитваха да осъзнаят ужасяващия резултат от аутопсията. Който и да бе отровил кучетата, бе го направил съвсем умишлено.

— При все това трябва да погледнеш в лицето и факта, че сега Едит е доста богата вдовица — отбеляза Филип. — Представи си, че е смятала, че Малкълм ще ѝ остави Крийгнеч и ще се погрижи да я осигури богато?

— Той ѝ остави правото да използва къщата, докато е жива, след което трябва да я наследим двете с Попи — обясни Камила. — Подсигури ѝ също приличен доход, но в случай на смърт капиталът също трябва да се раздели между мен и Попи. Преди да се ожени повторно, той обмисли всичко много добре и смятам, че завещанието е справедливо.

Наближаваха входа на Крийгнеч и Филип намали скоростта.

— Какво ще правим сега? — запита той.

— Бих искала да прекарам тук малко повече време, за да откроя какво, по дяволите, става — призна Камила.

— Аз също — присъедини се и Люси. — Би било истинска лудост да си тръгнем сега и да оставим толкова много въпроси без отговор. Ти нали не бързаш да се върнеш в Лондон, Филип?

Върху загорялото му лице се изписа очарователна усмивка.

— И да се лиша от компанията ви ли, мамо? Не, разбира се, че мога да остана.

В този момент погледът му улови този на Камила и той осъзна колко много желае да продължи това пътуване. Никога досега не бе срещал толкова вълнуваща жена и копнееше да разбере кое я прави толкова различна. Тя изглеждаше силна, но някак си уязвима, сърдечна, но в същото време и недосегаема. И винаги, винаги нейната интелигентност го предизвикваше да се опитва да достигне нивото ѝ. Струваше му се, че под силната ѝ външност се крие нещо, което жадува да бъде завоювано.

Мълчаливо измина алеята пред Крийгнеч, паркира колата пред дясната пристройка и изключи двигателя. После се обърна и открито погледна Камила, която седеше до него. Разрошената ѝ от вятъра коса с цвят на мед се спускаше върху раменете, а пуловерът с цвят на праскова хвърляше меки отблясъци върху лицето ѝ на слънчевата светлина.

— Откъде ще започнем? — тихо попита той.

— Хайде да влезем вътре и да си изработим план за действие — отвърна на погледа му тя с едва разтворени в усмивка устни.

Входната врата се отвори леко и откри облицования с каменни плочи вестибюл, който бе облян от светлина. Излъсканите месингови украшения и полираните мебели придаваха на обстановката особен блясък. Люси се огледа наоколо и възкликна:

— Колко различно изглежда всичко днес! Не ви ли се струва, че къщата сякаш е по-приветлива?

— Да, много по-добре е и доста по-уютно — съгласи се Камила. — Вероятно причината за това е, че кучетата ги няма вече отзад. Ужасяващата гледка бе в състояние да накара да изглежда мрачно дори най-съвършеното място.

Тя обходи квадратното фоайе и отвори вратите на библиотеката, гостната и трапезарията, от което то стана още по-светло.

— Филип, би ли отворил няколко прозореца, моля? Ще бъде много по-приятно, ако проветрим стаите.

Сега тя можеше да разбере защо баща ѝ и Едит бяха обичали Крийгнеч толкова много. Той създаваше усещане за традиции, за история, за вечност. Вълнуваща бе мисълта, че къщата е била построена преди триста години, а внушителната гледка, която се откриваше от големия прозорец към величествените планини, извисяващи се над водите над залива Лорн, е непроменена от хилядолетия. „И аз бих могла да бъда щастлива тук“, помисли си тя и за момент почувства близостта на баща си по-силно от когато и да било преди.

— Камила?

Тя се извърна към Филип, който бе произнесъл името ѝ. Той държеше в ръцете си нещо, което разглеждаше със странно смръщени вежди.

— Какво има?

— Една... една бележка... адресирана до теб. Току-що я забелязах в пощенската кутия — подаде ѝ лист бяла хартия, върху която някой беше надраскал някакво съобщение, написано неграмотно и неразбираемо. Писано беше с неподострен молив върху лист от евтин джобен бележник.

Бавно, невярващо, Камила прочете съдържанието на останалите:

„Махайте се отгук и си вървете у дома. Нищо добро няма да видите, ако останете. Сигурно не искате да свършите като баща си и другите.

Доброжелател“

Настъпи моментна тишина, след това Люси заговори:

— Е! Какво ще кажете за това?

Камила не продума, а мислите се лутаха в съзнанието ѝ.

— Кой знае, че сме тук? — най-накрая каза тя. — Само Хектор Рос и синът му Аластър!

— И Джок, помощникът на ветеринаря — напомни ѝ Филип. — Той е много странен младеж. Почти не говори. Когато му предложих да му помогна, той отговори само: „Както искаш!“ Независимо от усилията ми, не успях да изтръгна нищо от него.

— Мисля, че трябва да направим три неща — решително заяви Камила и се насочи към библиотеката, където седна на стола зад бюрото на Малкълм. Люси я последва и за първи път видя в нейно лице президентката на компания „Итън и Итън“ — жената, която управлява преуспяващ бизнес, която харчи и печели огромни суми, която сякаш не се страхува от нищо.

— Какво ще правим? — запита тя.

— Първо, трябва да отидем до полицията и да им представим резултатите от аутопсията, както и да им покажем тази бележка. Второ, трябва да се обадим на Хектор Рос, за да го уведомим, че кучетата са били отровени. И трето, въпреки че не би било почтено да го правим в отсъствието на Едит, налага се да се поровим из това бюро и навсякъде, където татко е държал документите си. Може би ще намерим някакви анонимни писма или пък дневника му? Трябва да търсим нещо, което би могло да ни покаже пътя.

— Добра идея — съгласи се Филип. — Да отида ли в полицията вместо теб? Снощи открих, че най-близкият участък е в едно съседно село — Коулдеър. В Ардачи такъв няма. Бих могъл да отскоча сега и да им покажа бележката.

— Благодаря ти, Филип — тя се обърна към Люси. — Имаш ли нещо против да ти предоставя съмнителното удоволствие да се обадиш на Хектор Рос и да му съобщиш, че кучетата не са умрели от някакво заболяване?

— Скъпа, нямам търпение — тя отметна глава и се разсмя. — Непременно трябва да чуя какво ще ми отговори.

Филип скочи на крака.

— Да започваме тогава. Ще се върна след около час, Камила.

Тя му подаде надрасканата бележка.

— Ако успееш да намериш някъде копирна машина, няма да е зле да направиш няколко копия, преди да предадеш оригинала на полицаите. Вече стигнах до състоянието да не се доверявам на никого.

— Дори на полицията? — запита Люси шокирана.

— Мамо, ти забравяш колко дълго живяхме в Хонконг — засмяно й възрази Филип. — Това вече не е добрата стара страна, която познаваш. Нещата са доста променени.

— И къде научи това? На лекциите по Ренесансова архитектура в университета? — настойчиво попита тя.

Той се засмя по начина, по който караше сърцата на момичетата да се обръщат, и в очите му затанцуваха весели пламъчета.

— Имам и знания, които дължа единствено на уличното възпитание — подразни я той. След това помахаше с ръка, прекоси антрето и слезе тичешком по стълбите. Миг по-късно го чува да включва двигателя на колата и да потегля по чакълестата алея към изхода.

Люси въздъхна и погледна Камила.

— Имала ли си някога усещането, че между теб и Попи лежи огромната пропаст на възрастта? Понякога Филип ме кара да се чувствам толкова стара!

Камила се засмя.

— Попи и аз живеем на различни планети. Ние дори не говорим един и същи език!

— Както ти казах и преди, това е само преходен период. Сега тя изживява своята битническа или как беше там — пънкарска фаза. Виждаш ли? Филип ще умре от смях, ако ме чуе да казвам това — и тя поклати глава, без да губи доброто си настроение.

— Не смятам, че между вас двамата лежи пропастта на възрастта — отбеляза Камила. — Възприемам го като съвсем равен, може би защото е толкова разумен.

— Скъпа моя, той е същинско дете понякога. Изглежда разумен, защото е възприел маниерите на възрастните — увери я Люси. — А сега къде да намеря телефонния номер?

Час по-късно Камила все още се ровеше из чекмеджетата на бюрото на Малкълм. Въпреки че бе намерила множество педантично подредени разписки за различни неща — от осигурителни полици до фактури за храна на кучета, тя не бе открила нищо, което да ѝ покаже пътя към разгадаването на странните събития, случили се в Крийгнеч през последните няколко месеца. Нямаше лични дневници, бележници, нито записки за неизплатени сметки за кучета, изчезнали по пощата. Липсваха писма, в които хората се оплакват, както и копия от изпратените от Едит и Малкълм извинителни отговори. И все пак имаше подробни описания на всички разходи, свързани с отглеждането на кучета.

Когато стигна до папката с надпис: „Разходи за ветеринарни услуги“ тя я разтвори с нетърпение. Може би от нея щеше да разбере дали приходите за професионалните услуги на Хектор Рос бяха се увеличили по времето, когато Малкълм твърдеше, че кученцата му са били отровени? Очите ѝ бързо пробягваха по листовете, но нямаше начин да се разбере за какво точно са били заплащани парите. Биха могли да бъдат похарчени за всичко — от обезпаразитяване до трудно раждане, и не изглеждаха да са нараснали около датата на смъртта на кучетата.

Камила вдигна поглед от документите, които проучваше, към Люси, която разглеждаше някои от красивите, подвързани с кожа томове, подредени по лавиците на библиотеката. Част от тях Малкълм беше купил заедно с къщата, а други беше събирал сам години наред.

— В колко часа ще се прибере Хектор Рос? — попита тя.

— Синът му, или поне аз мисля, че той вдигна телефона, каза, че ще си бъде вкъщи около три часа — отвърна Люси.

— Ако Филип се върне скоро, защо да не се отбием до клиниката на път за хотела? Не мисля, че тук остана кой знае колко работа. Нека първо разберем какво е направил Филип.

— Добра идея.

В този момент дочуха приближаващия се шум от колата и Камила излезе да посрещне Филип.

— Е?

Младежът изглеждаше обезкуражен.

— Всичко е само фарс, Камила — отвърна той и в гласа му пролича объркване и гняв. — Те изобщо не проявиха интерес към това, което им разказах. Полицайте твърдят, че всичко е просто една шега.

Майка му го изгледа с отворена уста и разширени очи.

— *Шега?* Твърдят, че това е шега.

— Точно така. Полицаят ми каза, че някои от местните момчета са големи шегобийци, въпреки че той не употреби този израз, и се забавляват, като си правят неуместни шегички с хората.

— Тогава защо не сложат край на това? — настоя Камила. — Честно казано, тези провинциални полицаи нямат никаква представа какво става около тях. А какво каза за стрихнина? И това ли е било шега?

— Каза, че след като ветеринарят е унищожил всички трупове, нямаме доказателства...

— Кой ветеринар има предвид? Хектор Рос? — прекъсна го тя.

— Да. Той е единственият ветеринарен лекар наоколо и...

— Я да си разясним това — Камила седна на стола на Малкълм. След годините, прекарани в офиса, някак си не можеше да мисли трезво и логично, ако не седеше зад бюро. — Откъде би могъл да знае, че Хектор Рос е унищожил труповете на кучетата? Просто предполага или... или вече е разговарял с него?

— Не знам — каза Филип и се замисли. — Всъщност говореше така, сякаш вече знаеше.

— С изключение на двете тела, които закарахме на ветеринаря в Обан.

— Да.

— Беше ли шокиран, като разбра, че сме го направили без тяхно знание?

— Изглеждаше много изненадан — призна Филип. — А после се ядоса. Попита ме какво се опитваме да докажем. Обясних му, че не ни е задоволила теорията, че са умрели от някакво заболяване.

— И той какво каза? — намеси се Люси.

— Измърмори нещо за гражданите, които си нямат никаква представа от селската работа.

— Какво е искал да каже с това?

— Изнесе ми дълга лекция за блажната боя, която съдържа отрова, и че ако някой е достатъчно глупав да я използва за боядисване на огради, кучешки колиби или дори за заешки клетки и въпросното животно ближе или дъвче боядисаните повърхности, би могло да се отрови — мрачно каза той.

— Възможно ли е това? Може ли да е истина? — задъха се Люси. — Но защо тогава официалните власти позволяват да се продават подобни неща? — вдигна ужасено ръце към лицето си, когато през съзнанието ѝ премина друга мисъл: — Ами ако някой боядиса с такава боя детската стая или бебешката кошарка? Господи, ужасно е!

— А също и най-абсурдното нещо, което някога съм чувала — сухо изкоментира Камила. — Днес следобед ще позвъня на Джийн и ще я помоля да направи справка дали наистина съществуват такива бои, но ми се струва, че това е само блъф.

— Но аз съм чувала за крави, които са умрели, защото са близали прясно боядисана ограда — забеляза Люси, докато Филип продължаваше да стои замислен.

— Това са небивалици, Люси — отсече Камила. — От години насам на всички производители на бои им е забранено да използват отровни вещества при производството им. Струва ми се, че някой просто се опитва да хвърли прах в очите ни.

Последва кратка пауза, преди Филип да заговори.

— И аз мисля така, Камила — погледна я открито той. — Струва ми се, че този полицай просто искаше да ме насочи по погрешна следа — след това се обърна към Люси: — Камила е права, мамо. Има нещо гнило в тази история.

Хектор Рос все още не се бе прибрал от обиколката си, когато те спряха пред дома му на другия край на Ардачи на път към хотела си.

— Ами той не си е дошъл още — отговори им привлекателното тъмнокосо момиче, което отвори вратата.

Преди известно време Малкълм бе казал на Камила, че Хектор Рос е вдовец, но не бе очаквала, че икономката му ще е толкова млада и красива. Точно щяха да си тръгнат, когато ѝ хрумна една мисъл:

— Случайно Аластър да си е у дома?

Поведението на жената веднага се промени, лицето ѝ сякаш се сви и тя стисна устни.

— Какво искате от него? — студено се осведоми тя. — Както знаете, той не е ветеринарен лекар.

Камила се отдръпна.

— Съвсем наясно съм с това, но преди няколко дни разговарях с него по телефона и бих... бих искала да се запозная с него.

— И той не си е вкъщи — акцентът ѝ бе станал по-осезаем и тя непрекъснато поглеждаше през рамото си, сякаш се страхуваше, че всеки момент откъм притъмнените стаи на старата къща, която представляваше едновременно дом и клиника за Хектор, щеше да се появи някой.

— Е, добре — спокойно каза Камила. — Но ще му предадете, че съм го търсила, нали? Кажете на мистър Рос, че ще му позвъня по-късно.

За миг лицето като че ли се проясни, очите се разшириха и устата отново се отпусна, сякаш жената бе изпитала облекчение, но гласът ѝ си остана рязък.

— Ще му предам.

— Благодаря ви — Камила се качи в колата, без да погледне назад.

— Тя се държа много странно, не намирате ли? — забеляза Люси, която бе наблюдавала всичко. — Като че ли се страхуваше от нещо.

— Сигурно е само, че не искаше да се срещна с Аластър Рос.

В хотела ги очакваха две съобщения. Едното беше за Камила, а другото за Люси.

— Моето сигурно е от Джийн — каза Камила. — Очаквам отговора на „Бруксби Билдинг“.

Нетърпеливо разтвори листа, който ѝ бяха дали от рецепцията. Миг по-късно рязко си пое въздух.

— Какво има? — попита Филип.

— Погледни това — пребледняла, тя му подаде бележката.

Люси, погълната от собственото си писмо, вдигна поглед с безпокойство.

— Скъпа, трябва да се обадя на класната ръководителка на Шарлот. Надявам се да не е за нещо лошо!

Тя забърза към телефонната кабина през фоайето, без да забележи напрегнатия поглед, с който Филип наблюдаваше Камила.

— Ще направиш ли това, което искат? — попита той.

Тя стоеше неподвижно, смръщила вежди. Изглежда, нито го чуваше, нито бе забелязала, че Люси ги е оставила сами.

— Какво? — попита разсеяно.

— Ще направиш ли това, което искат?

Тя отметна глава и очите ѝ блеснаха решително.

— Не, разбира се! Няма да се подчиня! На нищо, дори на това — посочи бележката. — Няма да ме принудят да си събера багажа и да се прибера у дома! Не и сега!

— Може да стане опасно — забеляза той. Очите му настойчиво проучваха лицето ѝ, за да открият някаква следа от страх, но не

забелязаха нищо такова.

— Дълга го на баща си — тя говореше без всякакъв драматизъм или вълнение. Точно както бе поела управлението на „Итън и Итън“ след смъртта на Дейвид — защото това ѝ се бе сторило единственото правилно нещо — сега смяташе, че е длъжна да разкрие какво е причинило на баща ѝ толкова страдания.

В това време Люси забързано се върна при тях, разтревожена от току-що чутата новина.

— Ще повярвате ли? Шарлот е паднала, докато е играела тенис, и си е счупила ръката. Класната ѝ ръководителка ми каза, че трябва да бъде изпратена вкъщи, защото не може да се обслужва — обзета от чисто майчинско безпокойство, тя прокара нервно ръка през косата си. — Трябва веднага да се върна в Лондон, Камила. Скъпа, ужасно съжалявам, но нищо не мога да направя! Антъни е за риба, Хенриета е в Париж, пък и тя не би могла да бъде от кой знае каква полза за Шарлот. Трябва да тръгна веднага.

— Разбира се, че трябва да заминеш — съгласи се Камила. — Съжалявам. Сигурно много се притесняваш. Надявам се Шарлот да няма силни болки.

— Не говорих лично с нея, но те искат да я прибера утре сутринта — Люси се обърна към сина си: — Филип, би ли ме откарал до Стюърт Хол? Не е далеч и няма да ти отнеме много време.

Той я погледна извинително, но решително стисна зъби.

— Съжалявам, мамо, но няма да мога. Камила получи друго анонимно писмо и... ами... трябва да остана и да ѝ помогна да разбере какво става.

Люси го погледна удивена. Камила беше учудена и трогната от предложението му, но веднага отсече:

— Не, Филип. Трябва да отидеш и да помогнеш на майка си да отведе Шарлот вкъщи.

— Но ти не можеш да останеш тук сама. Не знаеш дори какво те заплашва! — той подаде бележката на Люси. — Прочети това, мамо. То е доста по-заплашително отколкото онова, което намерихме в къщата.

Люси бързо зачете:

„Вече ви предупредих. Гледайте си вашата работа и не се бъркайте в това, което не ви засяга. Вървете си веднага и нищо лошо няма да ви се случи. Но ако решите да останете, не отговарям за последствията.“

— Мили Боже! Кой е изпратил това?

— Не знам. Момичето от рецепцията ме погледна много развеселено, докато ми го предаваше — обясни Камила. — Каза ми, че някаква жена се обадила и искала да разговаря с мен. Отначало помислих, че е била Джийн, но очевидно съм сбъркала.

— Виждаш, че Камила не би могла да остане тук сама, мамо!

— Разбира се, че не може да остане сама! — бързо отвърна Люси. — Тя не може изобщо да остава тук! Камила, истинска лудост е да продължаваш да се ровиш в тази история. Още тази вечер трябва да си тръгнеш с нас!

— Не, не мога. Трябва да остана. Длъжна съм да разбера какво става. Но не е необходимо Филип да остава с мен. Готова съм да продължа сама поне до края на идната седмица, когато ще се наложи да се върна на работа. Дотогава ще трябва да съм стигнала до дъното, до истината.

— Боже мой, отново започваш да се инатиш, сякаш си малко момиче — изстена Люси. — За бога, Камила, върни се в Лондон. Лудост е да оставаш тук!

— Вижте — намеси се Филип, — ако продължаваме така, можем да прекараме тук цялата нощ. Ако Камила иска да остане, тогава аз ще остана с нея. Но ако всички ще се връщаме в Лондон, най-добре ще е да тръгваме.

— Ето това е разумна приказка. Какво решаваш?

— Оставам — твърдо заяви Камила.

— Тогава и аз оставам — каза Филип.

— Е, добре — отстъпи Люси. — Останете, но бъдете внимателни. Не правете глупости.

Камила и Филип си размениха погледи, след което избухнаха в смях. Внезапно Камила отново се почувства смешно млада. Майчинските наставления на Люси ѝ напомниха времето, когато беше момиче и замисляше някоя нова лудория, докато майка ѝ се караше.

— Струва ми се, че можем да се грижим за себе си, Люси.

— Но може да стане опасно. Вие дори не знаете в какво се забърквате.

— Ще се оправим, мамо — увери я Филип. — Ще отида да проверя какви полети има тази вечер. Защо вие двете не седнете да изпиете по един чай, докато аз се оправя с всичко?

— Добре, миличък — гласът ѝ все още звучеше неубедително, но Камила вече сядаше на един диван пред камината и широко усмихната, направи знак на сервитьора.

— Ела, Люси — весело извика тя. — Това е единствената ми възможност да си поиграя на детектив. Само съжалявам, че не можеш да останеш с нас.

— Ще бъдете предпазливи, нали? — умолително запита Люси. — Щом тези хора са били способни да изтравят кучетата, те, изглежда, са готови на всичко.

— Знам — кимна Камила. — Ако предпочиташ, Филип би могъл да замине с теб.

— Разбира се, че трябва да остане. Ти не можеш да бъдеш сама!

Филип изглеждаше напълно доволен от себе си, когато се присъедини към тях след няколко минути.

— Всичко е уредено — съобщи той и се отпусна върху един фотьойл. — Запазих ти място в последния самолет за Хийтроу тази вечер. Отлита от Глазгоу в единадесет и петнадесет, така че ако тръгнем оттук в пет часа, ще разполагаш с достатъчно време.

— Благодаря ти, миличък. Така е много добре — Люси погледна часовника си. — Ще отида да приготвя багажа си, след като изпием чая.

Камила се наведе напред и каза заговорнически:

— Ние всички ще отидем да съберем багажа си след чая и ще освободим стаите си!

Люси и Филип я погледнаха неразбиращо.

— Защо?

— Нали двамата с теб няма да ходим никъде? — попита той.

— Точно така. Просто ще се престорим, че изпълняваме поисканото от тях в бележката. Аз също ще си тръгна оттук, ще отида до Глазгоу и по този начин ще накарам местните хора да си помислят, че всички сме се прибрали в Лондон.

— А в действителност?

— Ще ти разкрия плана си, когато се връщаме от летището.

Нощта беше толкова тъмна и непрогледна, че те почти не виждаха накъде се движат. Веднага щом приближиха Крийгнеч, Филип угаси всички светлини и сега караше колата бавно и безшумно, воден само от сиянието на обвитата в мъгла луна. За да остане завръщането им в тайна и да избегнат минаването през Ардаци, бяха принудени да тръгнат по дълъг заобиколен път. Когато Филип спря колата, Камила незабавно скочи и забърза към дясната пристройка. Отвори вратите на гаража, прикрепени към украсената с орнаменти арка, и той подкара мерцедеса сантиметър по сантиметър, докато сянката го погълна. Минута по-късно тя затвори вратите и вече започна да му помага за разтоварването на багажника.

— Имаме достатъчно храна за цяла армия — отбеляза Филип, докато вадеше големия кашон, пълен с консерви.

Тя се наведе за втория.

— Нямам намерение да гладуваме, а това трябва да ни стигне, докато се крием тук. Няма да имаме възможност да изтичаме и да си купим пакет масло.

Безшумно, като крадци, те пренесоха кашоните и множеството найлонови торби до задния вход на къщата, който не се виждаше от пътя. Докато Камила ровеше из чантата си за ключовете, Филип измърмори:

— Ей сега ще пренеса и куфарите.

Щом отключи вратата, Камила се вмъкна в кухнята и се увери, че дървените капаци са плътно затворени, преди да запали осветлението. Ако трябваше пребиваването им в Крийгнеч да остане в тайна, къщата не трябваше да дава никакви признаци за живот. Щяха да стоят вътре през деня и едва нощем можеха да се осмелят да слизат в селото с надеждата да се доберат до нещо, което да им обясни какво става.

Когато Филип се върна, помъкнал куфарите, изглеждаше развълнуван.

— Трябва да призная, че е много забавно, не мислиш ли? — ентузиазирано възкликна той. Сега, когато бяха в безопасност и никой

не беше забелязал завръщането им, Камила най-сетне можеше да си откъхне.

— Имам чувството, че сме се заели с нещо съвсем безнадеждно — усмихна се тя. — Искаш ли малко кафе?

— Да, ако обичаш. Да започвам ли да вадя всичко онова? — той посочи хранителните запаси. Бяха прекарали половин час в един от най-големите супермаркети на Глазгоу на път за летището и Камила много се бе забавлявала, докато избираше какво да купи. Тя се ровеше нагоре-надолу из рафтовете и вземаше всичко, което според нея щеше да им потрябва.

— Обикновено Мейтлънд се занимава с покупките — обясни тя на смаяната Люси. — За мен това е нещо съвсем ново.

— Ще стане нещо много повече от новост, когато видиш колко трябва да платиш — отвърна приятелката ѝ.

Камила сложи чайника, след което помогна на Филип да подреди всичко в старомодния шкаф в кухнята.

Изпиха кафето си мълчаливо. Беше един след полунощ и едва сега Камила почувства колко е уморена.

— Най-добре ще е да използваме две от свободните стаи — прозя се тя. — Надявам се, че леглата са готови, защото не трябва да палим лампите, преди да проверя колко плътни са завесите.

— Затова ли накупи толкова свещи и кибрит, та и две джобни фенерчета? — попита той.

Камила кимна.

— Смяташ ли, че постъпваме правилно?

— Ако искаме да разберем какво става, правим единственото правилно нещо — отговори ѝ той. — А пък ако те си мислят, че сме си заминали за Лондон, толкова по-добре. Това ще приспи бдителността им. А и ти ще имаш повече време да прегледаш по-подробно документите на баща ти.

Тя се изправи и се пресегна — стройна, добре сложена жена, облечена в тесни панталони и светлосин пуловер, с хваната на конска опашка коса, привързана с копринена панделка. Наблюдавайки я, Филип се чудеше на разликата с онази Камила, с която се бе запознал в Лондон. Тогава тя изглеждаше като елегантна дама — крехка, но малко студена. Той винаги я бе харесвал, но се страхуваше от самоувереността ѝ. Сега, докато стоеше пред него, тя изглеждаше

сърдечна и близка и той тайно се радваше, че майка му се бе върнала в града. Усещаше, че така щеше да има възможност да опознае жената, която се криеше зад обичайното делово изражение, личността, която майка му цял живот бе познавала, и от която винаги се бе възхищавала. Бе уверен, че у нея съществуват черти, които човек не би могъл да опознае с години.

— Искан ми се да мога да се свържа с Едит и да я уведомя, че ще отседна тук — говореше разтревожено тя. — В крайна сметка това е нейният дом и ми е много неудобно, че се разполагам в него. Тя може да побеснее, ако разбере.

— Може да побеснее само ако успееш да докажеш, че тя е лъгала и баща ти действително е страдал от старческо слабоумие. Но това сега изглежда малко вероятно, нали?

Камила поклати глава.

— Мисля, че бихме могли да изключим подобна възможност. Заплашителните писма, които получих, бяха достатъчно реални. Това, което преследваме, съвсем не е сянка, а нещо доста по-материално. Татко беше напълно с ума си, точно колкото ти или аз, и вярвам, че е открил нещо, заради което местните по всякакъв начин са се опитвали да го принудят да си отиде.

— И все пак не мога да разбера защо някой би желал да се отърве от кучетата. Какво биха могли да им сторят те?

— Предполагам, че поради изключително острия си слух те са пречели на това, което става тук. Къщата е в самия край на Ардачи, а прилежащите ѝ земи достигат чак до кея. Шумът се е носел по водата. Една от причините, поради която настоях да отседнем тук, е възможността да наблюдаваме нощем. Не очаквам нещо необичайно да се случи през деня.

Филип повдигна вежди.

— Може би става въпрос за контрабанда? За наркотици, превозвани в рибарските лодки? — замълча, замислен над тази мисъл, след това изсумтя презрително: — В Ардачи? Изглежда съвсем невъзможно, нали?

Камила сви рамене.

— Не знам. Но това би обяснило доста неща.

Той отново се умълча. След малко погледна часовника си.

— Искаш ли да дежурим тази нощ?

Камила изстена.

— Господи, не! Не знам за теб, но аз съм скапана. Хайде да идем да си легнем. Вече е почти два. Можем да обсъдим това утре.

— Добре — все още изпълнен с енергия, той скочи на крака. — Ако чуя някакви подозрителни шумове през нощта, ще те събудя.

— Благодаря и... Филип... радвам се, че остана с мен. Бях готова да се справя и сама, но предполагам, че често щях да изпускам нервите си в най-решителния момент. Благодарна съм ти, че отдели от времето си за мен.

Неочаквано той се усмихна смутено и по загорелите му страни плъзна червенина. Наблюдавайки го, Камила бе поразена не само от красивата му външност, но и от неговата близост. Застанал само на две крачки от нея, той излъчваше неустоима сексуалност. За един кратък миг тя си припомни първата си среща с Дейвид: същата мускулиста фигура с широки рамене и силни крака, Филип изглеждаше мъжествен като Дейвид и тя почувства, че из тялото ѝ се разлива желание. Беше минало толкова много време, а Дейвид беше толкова добър любовник!

Филип прекъсна мислите ѝ:

— За нищо на света не бих пропуснал подобно приключение, Камила.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Думите на Дени дълбоко наскърбиха Попи. Ако бе прекарала толкова време, очаквайки го да се върне, то беше, защото изпитваше към него любов, изгаряща страст и преданост, а не защото е „разгонена кучка“, както се бе изразил той. Беше мислила, че той също я обича и че връзката им е божествено сливане на тела, мисли и дух. Ала, изглежда, се бе лъгала.

Докато унило събираше нещата си, ненадейно ѝ хрумна, че Дени може би само я дразнеше! Може би само я изпитваше, за да се убеди, че точно тя е момиче за него. Тази мисъл я поободри. Ако беше така, тя трябваше да му докаже колко много го обича в действителност. Щеше да иде да свърши нещо полезно. Щеше да изтегли още пари от банковата си сметка и да му ги даде. Щеше да разпространява листовки, да продава тениски и да посети бездомните, които живееха на улицата в Странд. Щеше да им разказва за Дени Фокс и да им вдъхва кураж с уверението, че надеждите им са на път да се сбъднат. Дени беше планирал нещо, за да отърве страната от сега съществуващата система и всички щяха да бъдат равни. Може би това щеше да му докаже, че любовта ѝ е искрена?

Остави му кратка бележка, написана с евтина писалка, която оставяше размазващи се мастилени петна. В нея съобщаваше, че е „отишла да изкара още пари за каузата“ и ще се върне по-късно.

След около час се върна на „Уилсън Кресънт“ за голямо удоволствие на Мейтлънд, който веднага ѝ предложи да остане за обяд — печено месо с картофено пюре. Попи се чу да приема поканата, докато се изкачваше по стълбите към своята стая, където в една кутия от обувки държеше скрита чековата си книжка, за да не може майка ѝ да види колко много пари бе изтеглила през последните седмици. Не смееше да я носи със себе си, защото Дени би могъл да я открие и да разбере, че тя произхожда от богато семейство и парите и среброто не са били откраднати, а нейни собствени. Това би могло да го накара да скъса с нея. Сещайки се за ненавистта на Дени към богатите, тя си

пожела да бе родена в бедно семейство, което е трябвало да се бори за оцеляването си. Попи беше сигурна, че тогава Дени щеше да я уважава повече. Не че и сега не я уважаваше, бързо се поправи тя. Беше му казала, че майка ѝ е алкохоличка, която по цял ден я хока и я бие, и той дори я беше съжалил. А фактът, че Дени предпочиташе да изразява съчувствието си не по емоционален, а по плътски начин, я караше да си мисли, че е „една от тях“.

— Ще се върна за обяд — извика тя, докато няколко минути по-късно тичешком се спускаше по стъпалата.

Мейтлънд я погледна стреснато. След това се усмихна. Мис Попи, без обичайния си отвратителен грим, облечена в семплата черна рокля, която бе носила на погребението на Малкълм, изглеждаше отново като доброто спретнато момиче, произхождащо от добро семейство, а не като мърлява повлекана.

— Много добре, мис Попи — засия той. — Мисис Мейтлънд приготвя и ябълков сладкиш за вас. Ще ви го поднеса или с крем, или със сметана, както предпочитате.

За момент Попи изпита слабост и затвори очи. Господи, нямаше представа, че е толкова гладна. В списъка за удоволствия на Дени храненето не стоеше на едно от първите места. Малко салатата, постна чорба и един плод според него бяха напълно достатъчни, за да преживее човек.

— О! О, мисля, че и с двете — отвърна тя и внезапно изпита чувство за вина. Отвратително беше от нейна страна да се намира сред този разкош и да се наслаждава на мисълта за предстоящия вкусен обяд, докато имаше хора, които биха се чувствали доволни само от чаша чай и коричка сух хляб. Тази мисъл я накара веднага да реши да изтегли повече пари от сметката си, отколкото бе възнамерявала първоначално. Може би пет хиляди? Но по-добре цифрата да не е кръгла, защото той щеше да задава много въпроси. Може би четири хиляди седемстотин и тридесет. Би могла да му обясни, че в метрото е откраднала нечия ръчна чанта, в която е намерила чекова книжка и кредитна карта. Дени вече знаеше, че тя много талантливо подправя чужди подписи, защото му бе обяснила появата на предишните пари именно с такава фалшификация.

Попи забърза по „Уилсън Кресънт“ към Найтбридж. Без обичайния си грим и облекло тя се чувстваше съвсем разголена, но

банковият чиновник очаква от дъщерята на мисис Итън да изглежда точно така. Предишния път, когато се бе появила в характерния си вид, бе предизвикала подозрителни погледи, които можеха да провалят намеренията ѝ. Този път беше по-внимателна. Разбира се, след обяда... мислите ѝ отново се върнаха към великолепната храна, на която щеше да се наслади... тя щеше да нахлузи клина и раздърпаната тениска, защото да посети Кардборд Сити, изглеждаща като някаква вятърничава дебютантка, би означавало да предизвика обитателите на квартала да я линчуват.

Попи беше чувала, че живеещите в Кардборд Сити са преселени тук от района на Ватерло Стейшън, лишени от възможността да спят пред вратите на големите магазини в Странд и прогонени от полицията от района на Виктория Стейшън. Понастоящем, както ѝ бяха разказвали, те живееха в картонени кутии с всевъзможна големина и форма, разхвърляни близо до фестивал Хол, за срам на правителството и местния кмет. Дени надълго и нашироко бе говорил за положението на тези млади бездомни и безработни хора, лишени от каквато и да било социална сигурност. Крайно време беше, реши момичето, да се убеди сама. Впрочем самото ѝ посещение тук щеше да докаже на Дени, че тя приема каузата съвсем сериозно.

Стиснала здраво найлоновата торба, пълна с близо пет хиляди лири, тя напусна „Уилсън Кресънт“. Нямаше никакво намерение да ги раздава насам-натам, но пет лири тук, десет там щеше да им покаже разликата между глада и топлата храна. Трябваше, разбира се, да казва, че е откраднала парите и е решила да раздели „своя късмет“ с бездомните си приятели. Докато пътуваше в метрото, тя съчиняваше измислици за произхода си. Дени никога не я бе питал подробно, но някои от младите мъже и жени, с които ѝ предстоеше да се срещне, сигурно щяха да искат да узнаят.

Първото нещо, което я порази, щом пристигна, беше вонята. От мрачните арки в центъра широки около петдесет и дълги около петнадесет-двадесет стъпки, се носеше смрад на урина, влага и мухъл, която, при приближаването към купчината хора, кутии и чували, се подсилваше от миризмата на наркотици. Въпреки че беше едва три и половина следобед, мъжете и жените вече бяха легнали, сякаш готови

за сън, скупчени един към друг в летния ден, като че ли беше средата на зимата. Бледи безизразни лица надничаха от прикритието на кашоните, в които богатите бяха пренасяли микровълнови фурни, перални и фризери. Отстрани върху картона бяха изписани имената на престижни фирми — „Хувър“, „Зануси“. Въздухът бе натежал от безнадеждност. Едно бебе плачеше в ръцете на младата си майка. Някъде отдалеч се разнесе музика от транзистор и се смеси с острия бриз, който духаше откъм реката.

Поразена, Попи се огледа неуверено, без да знае какво да каже или да направи, засрамена от богатството на своето семейство. Реши първо да отиде и да поговори с майката, която изглеждаше така, сякаш се нуждае от обилна вечеря.

— Здравсти! — Попи се отпусна на земята до нея. — На колко месеца е бебето ти?

Апатичните очи на момичето, което бе почти на нейната възраст, срещнаха погледа ѝ и то заговори с неочаквана острота:

— На теб к'во ти влиза в работата?

Попи примигна стреснато и се огледа наоколо, опитвайки се да намери тема за разговор.

Сякаш прочело мислите ѝ, момичето изръмжа:

— Не можеш да останеш тук. Всичко е заето.

— О, така ли? Всичко ли е заето? — доста късно осъзна, че говори точно като майка си, когато всички маси в любимия ѝ ресторант се оказваха заети. С пламнало лице тя се опита да поправи положението: — Нямам намерение да оставам. Просто минавам. От колко време живееш тук?

Светлите очи изгубиха част от безразличието си и блеснаха лукаво и Попи разбра, че момичето не вярва на нито една нейна дума. Знаеше, че това се дължи на факта, че е нахранена, чиста и изглежда добре. Дори раздърпаните ѝ дрехи не можеха да заблудят, че и тя е момиче от улицата.

Младата майка притисна вече заспалото дете към кокалестото си тяло, сякаш искаше да го защити от хора като Попи.

— Гледай си своята работа! — срязва я тя.

— Не мога ли да ти помогна с нещо? Успях да свия малко пари от една жена в метрото, така че за първи път се чувствам богата —

внезапно Попи изпита неудобство и си пожела изобщо да не беше идвала.

— Я не си играй на щедрост с мен! Нямам нужда от проклетата ти милостиня! Държавата е тази, която трябва да се погрижи за такива като нас! Нямам намерение да протягам ръка и да прося! Предпочитам да се боря да оцелея на улицата, отколкото да разчитам на подаяние! — лицето на момичето беше сурово, а гласът му преливаше от злост.

Внезапно усетила уплаха, Попи бързо се отдалечи и мина покрай налягалите хора, без да ги погледне. Само един-единствен поглед към тези мъже и жени, които не протягаха затрогващо ръка, както я бяха накарали да повярва, ѝ бе достатъчен, за да разбере, че точно тук, под тези влажни арки, се намира най-благодатната почва, върху която могат да бъдат посетени семената на революцията. Това ли планираше Дени? Да поведе масите към борба за собствените им права? Винаги беше твърдял, че преследва именно тази цел, но едно беше да го слуша в затоплената стая на клуба, където той възпламеняваше околните със смелите си патетични речи, и съвсем различно — да види със собствените си очи онова, до което можеха да доведат човека недоимъкът и лишенията. А то беше грозно. Тези недодялани, нагли лица изгубиха героичния си ореол. Всеки подтик към борба в смисъла, който Дени влагаше в тази дума, би било проява на жестокост.

Докато забързано се измъкваше от мрака към светлината на деня, Попи усети нечия ръка върху рамото си. Премаляла, тя се извърна и се озова лице в лице с много висок и слаб мъж, чиято кожа бе изпъната върху скулите на лицето му. Проблясващите му очи бяха зачервени и потънали дълбоко в орбитите си.

— Искаш ли малко работа? — без предисловие започна той.

— К-каква работа? — заекна Попи. За момент си помисли, че бе постъпила като кръгла глупачка, като бе донесла на такова място близо пет хиляди лири.

Той пренебрегна въпроса ѝ.

— ’Фащам се на бас, че мога да ти осигуря повече работа, отколкото ти сама, сладурче — очите му обходиха фигурата ѝ от лъскавата руса коса, хваната най-отгоре с панделка, чак до тежките ѝ кубинки. — ’Земам малък процент и добре ще се грижа за теб. Само гле’й да не ме изпързаяш. Ако те ’фана, че въртиш бизнес през

главата ми, хубавото ти лице вече няма да бъде хубаво. Ясен ли съм? Колко изкарваш в момента?

Попи нямаше и най-малка представа какво да отговори. Не знаеше колко изкарва една проститутка за една нощ, още по-малко за седмица. Даже не знаеше каква е тарифата. Внезапно я осени една идея:

— Аз вече си имам кой да се грижи за мен... за бизнеса ми — дръзко каза тя.

— Ама не и наоколо. Тук си нямаш — с подозрение каза той. — Впрочем к'во правиш тук? Това си е моя територия!

Попи бързо се окопоти и му се усмихна приятелски, но още по-силно стисна найлоновата чанта.

— Не, аз съм от Милият. Бях на гости у една приятелка. Никога не работя наоколо.

Кървясалите му очи се впиха в лицето ѝ и тя усети неприятния му сладникав дъх.

— И гле'й да не го правиш. К'во има в тази торба?

Попи се поколеба, чудейки се какво да каже. Дали да не излъже, че вътре има сандвичи? Но той може да е гладен и да поиска да му даде един. Или пък, че носи лекарства за приятелката си? Но той може да си помисли, че става въпрос за наркотици и да стане още по-лошо. Дрехи? Торбата беше толкова малка, че в нея би могла да пъхне само един пуловер. Интимно бельо за бизнеса ѝ? Не, не, идеята беше лоша. Можеше да пожелае да го види.

— Това са двадесет хиляди лири, които току-що свих от една банка! — отвърна тя и весело вирна глава.

За миг костеливото му лице се вдигна въпросително към нейното, след това той отвори уста, разкривайки два реда жълти зъби, и гръмко се разсмя.

— Харесвам стила ти, сладурче — кимна ѝ одобрително, без да престава да се смее. — 'Фащам се на бас, че знаеш много приятни номерца. Сигурна ли си, че не щеш да зарежиш Ийлинг, така че да мога да се грижа за теб?

— Да зарежа Ийлинг! Това ще разбие сърцето ми — каза Попи със забавно-сериозно изражение на лицето.

— Е, пак ще се видим — той махна с ръка и се отдалечи с разкочена походка, облечен в изтъркани дънки и закопчано до брадата

сако.

Попи нямаше време за губене. Вървейки толкова бързо, колкото съумяваше, защото бягането можеше да събуди нечие подозрение, тя излезе на главната улица и махна на едно свободно такси.

— Към Уайтчапъл Роуд — подвикна на шофьора, докато се настаняваше на задната седалка.

Той огледа недоверчиво раздърпаните ѝ дрехи. Беше я забелязал да излиза забързано откъм арките.

— Сигурна ли си, че можеш да си платиш курса?

— Да — Попи се засмя и притисна торбата към гърдите си. — Имам достатъчно пари.

Първата сутрин от пребиваването си в Крийгнеч Филип стана рано и се промъкна на пръсти през къщата не само за да не събуди Камила, а и защото разбираше, че ако престоят им трябваше да остане в тайна, налагаше се да пазят тишина през цялото време. Радио и телевизия можеха да слушат само с намален звук, не трябваше да цепят дърва или да захлопват вратите. Въпреки че пътят се намираще на няколкостотин ярда от алеята и устието на реката, която водеше към пристанището, започваше от далечния край на ливадата, твърде възможно бе някой да реши да съкрати пътя си и да мине наблизо. Наложително беше двамата с Камила да се спотайват.

Чувствайки се като беглец, той се промъкна в кухнята и леко разтвори дървените капаци. В стаята моментално нахлу слънчева светлина и почти го заслепи. Надникна навън и разбра, че вече е настъпил новият ден. От кухненския прозорец, намиращ се откъм дясната страна на къщата, можеше да види гористата местност с цялото ѝ изобилие от бор, смърч и брези. Откъм селото къщата не можеше да се види, защото я прикриваха разлистените корони на дърветата. Централните стаи, разположени на задната страна, имаха изглед към залива Лорн и от тях се виждаха рибарските лодки и застиналата, неподвижна вода. В далечината се открояваше планината Мал. Ливадите, спускащи се към водата, блестяха от росата в тази слънчева утрин, но отляво, където се намираща празните сега кучешки колиби, лъхаше хлад. „Ако тази къща беше моя, мислеше си Филип, докато безшумно се движеше из кухнята, бих ги разрушил, изгорил и

бих заличил всяка следа от тях, така че след време върху оголената пръст да поникнат диви цветя и пирен.“

Като сложи чайника, за да си направи кафе и извади чаша от шкафа, той реши да остави Камила да поспи. Последните дни бяха доста напрегнати и, въпреки че тя не признаваше, той знаеше, че е изтощена. Всъщност съчувстваше ѝ, защото знаеше, че последните няколко години са били много тежки за нея и смътно се чудеше защо не се е омъжила повторно. Жалко за една толкова хубава жена, разсъждаваше Филип, ако трябва да живее сама, както живееше тя, изцяло отдадена на работата си. Люси му бе казала, че Камила няма дори приятел и макар да ѝ вярваше, питаше се каква ли е причината. Със сигурност доста мъже я преследваха! Или може би тя нямаше време за тях? Докато се взираше от прозореца в библиотеката към обляния в слънчева светлина пейзаж, неочаквано през съзнанието му премина догадката, че Камила е жена, способна на гореща страст. Имаше нещо в очите ѝ и в топлия ѝ глас... Запита се кога ли за последен път е правила любов.

Камила се разбуди стреснато и за момент се запита къде се намира. Не можеше да разпознае красивата, боядисана в бледосиньо спалня с драпирани синьо-бели завеси. Сядайки рязко върху леглото, тя не можеше да си припомни да е виждала някога преди в живота си тази стая... и тогава изведнъж всичко се върна — и напускането на хотела предишната вечер, и тайнственото им завръщане в Крийгнеч. Погледна малкия си златен часовник. Десет часът! Нямаше представа, че е толкова късно. Стана, взе от тоалетната масичка голямата пътна чанта, замъкна я обратно до леглото и като се настани удобно, извади от нея нещо, което се бе заклела, че никога няма да притежава, но което все пак бе купила от летището в Глазгоу, след като бе отстъпила пред настойчивите увещания на Филип. Мобифон. Разбира се, при сегашните обстоятелства той щеше да ѝ бъде много необходим, но нещо я караше да се опасява, че оттук нататък за нея нямаше да има нито минута покой. Както всяка сутрин, набра номера на офиса на „Итън и Итън“ и минута по-късно вече разговаряше с Джийн.

— Няма какво толкова да ви докладвам, мисис Итън. Договорът с „Претри Примроуз“ е продължен с още една година, точно както

очаквахте, а „Лоугънс Гардън Фърничър“ настояват за среща с вас веднага щом се върнете, тъй като имат намерение да увеличат средствата, които да вложат в реклама. Толкова за работата. Нямаме никакви проблеми. А вие добре ли прекарвате?

— Джийн, вече не съм в „Балагейч Хотел“. Дълго е за разказване. Сега съм отседнала в дома на татко с мистър Филип Хамилтън. Вчера вечерта на майка му ѝ се наложи да се върне спешно вкъщи.

— Всичко наред ли е?

— Да, поне засега. Ще ти дам телефонния си номер...

— Аз вече знам телефона на баща ви.

— Да, но ти не знаеш какво направих — подразни я Камила. — Имам нов телефон...

— Да не искате да кажете, че?...

Камила се разсмя.

— Ами най-после си купих мобифон.

— След толкова време! — Джийн също се засмя. — Това е фантастично! Така ще мога да се свързвам с вас по всяко време.

— Точно от това се страхувах — остро отвърна Камила. — Ето ти номера — тя продиктува на секретарката си десетте цифри. — Ще ти се обадя отново утре.

Стана от леглото и отиде да си вземе душ в съседната баня. При първото си посещение в дома на баща си и Едит бе настанена в друга стая в дъното на дългия коридор. Тогава се бе възхитила на хрумването на Едит да назове с имена на цветя всички спални за гости. Тази се казваше Зюмбюл, стаята на Филип — Слънчоглед, а останалите бяха Камелия, Роза и Глициния. Всяка беше боядисана в съответстващия на цветето цвят, с подходящи завеси и завивки върху леглата. По онова време баща ѝ беше замислил още много подобни забавни неща с надеждата, че Попи ще бъде чест гост в дома му и ще кани там своите приятели. Камила също бе имала намерение да го посещава често, ала някак си седмиците се превръщаха в месеци, времето си минаваше, а тя постоянно беше заета. Сега съжеляваше. Ако само... Думите пулсираха в главата ѝ, докато стоеше под душа. Ако само нещата се бяха развили по друг начин, колко много биха могли да се забавляват в Крийгнеч! Люси и Антъни можеха да им идват на гости с децата си; Попи би могла да дели с нея стаята с двойно легло; щяха да ходят на пикници с баща ѝ... Бързо вдигна кърпата за лице и я притисна към

очите си, за да спре неочаквано бликналите сълзи. Толкова щастливи биха били да прекарват приятно времето си заедно. В този момент осъзна празнотата, която бе оставила в душата ѝ смъртта на Малкълм. Той толкова ѝ липсваше, че се запита как ще продължи да живее без него. Липсваше ѝ плътният му кадифен глас, веселите, разбиращи пламъчета в очите му и успокоителната мисъл, че винаги е до нея.

Насилвайки се да се успокои, тя си припомни за какво бе дошла. Нямахше време за сълзи и съжаления. Трябваше да бъде твърда. Бе пристигнала в Крийгнеч, за да разкрие какво се бе случило и точно това щеше да направи.

Десет минути по-късно, облечена в бяла ленена пола и морскосиня туника, Камила се спусна по стълбите и се озова пред излизацията от библиотеката Филип.

— Здравей! — весело поздрави тя. Никой не би могъл да допусне, че само преди малко бе плакала за баща си като малко момиченце. — Господи, няхах намерение да спя толкова до късно! Закуси ли вече?

Той ѝ се усмихна и мислено отбеляза колко освежена и отпочинала изглежда в сравнение с предишната вечер.

— Направих си малко кафе. Ти искаш ли?

Тя го погледна дяволито.

— Аз пък имах наум малко бекон, няколко яйца и препечени филийки.

— Чудесно! Да приготвя ли всичко това и за двама ни?

— А какво ще кажеш да си разделим работата по готвенето?

Той кимна в знак на съгласие и смеейки се, двамата влязоха в кухнята. Докато той печеше бекон, тя леко запържи няколко яйца. Филип нарязва хрупкавия хляб и извади маслото и мармалада.

— Това е далеч по-добро от закуската, която ми сервира Мейтлънд — забеляза Камила. — У дома закузвам само с един изстуден грейпфрут, докато Попи унищожава цяла пирамида от плодове.

— И защо ядеш само грейпфрут?

Тя се потупа по бедрата.

— За да не напълнявам! Но няма значение. Това за мен е нещо като ваканция. Когато се върна в Лондон, ще побързам да се погрижа за фигурата си.

— Аз не обичам прекалено слабите жени — обясни Филип, докато я оглеждаше преценяващо.

Неочаквано за самата себе си Камила пламна от критичния му поглед.

— За мен не съществува подобна опасност! — безгрижно каза тя, докато наливаше кафето в две големи чаши.

Той мълчаливо започна да обръща бекона, за да се изпече и от другата страна. Във въздуха надвисна някакво напрежение. И двамата се чувстваха неловко заради интимния начин, по който той я беше оглеждал, но никой от тях не знаеше какво да направи или да каже, за да върне предишната приятелска атмосфера. Като че ли току-що бяха престъпили някаква граница и след като се бяха върнали обратно, вече нямаха желание да забравят онова, което бяха видели там.

— Е, какви са плановете ти за днес? — попита Филип, без да я погледне.

— Имам намерение да прегледам отново всички неща на татко, дори колекцията му от книги, в случай че е пхнал нещо между страниците на някоя от тях. Твърдо съм решила да намеря някакво доказателство.

— Ами нещата на Едит? Тя няма ли свое бюро? — докато говореше, той сложи бекона в две чинии и добави изпържените яйца. — Може би сред вещите ѝ ще намериш нещо, което ще представлява интерес за нас?

— Филип! Не мисля, че съм способна на подобно действие! Достатъчно зле се чувствам, когато се ровя из документите на татко, след като нея я няма, и в никакъв случай не бих могла да сторя същото и с нейните! — облекчена, че напрежението, надвиснало между тях, като че ли се разсея, тя продължи: — Ако само можем да разберем кой стои зад цялата тази работа!

— Веднага след закуска смятам да се кача най-горе и да поразгледам. Може би дори ще успея да видя селото през една от капандурите.

— Това е добра идея, поне докато не те забележат.

— Щеше ми се да бяхме купили и два бинокъла — отбеляза той.

— Татко има няколко. Обичаше да наблюдава птиците с тях. Струва ми се, че са в библиотеката, върху масата до прозореца. Искаш ли още кафе? — протегна каната тя.

— О, чудесно, благодаря.

В настъпилото отново приятелско мълчание те завършиха закуската си и докато Камила разчистваше, той отиде да потърси биноклите. В момента, в който той я бе оглеждал с явно одобрителен поглед, тя бе обзета от особен трепет. В последно време само Джефри я бе гледал по този начин. Сви рамене и изкриви лице в лека гримаса. Дори да не означаваше нищо, все пак ѝ беше приятно да разбере, че все още не е изгубила способността си да привлича мъжете.

Час по-късно, след като бе преровила старателно нещата на Малкълм за втори път, тя все още не бе открила нищо. Зае се с книгите, подредени върху рафтове, издигащи се от пода до тавана. Баща ѝ притежаваше удивителна колекция от книги, близо две хиляди тома, и тя осъзна, че за да претърси основно всичко, щяха да ѝ бъдат необходими най-малко няколко седмици. Тази работа очевидно беше безнадеждна. Върна се отново зад бюрото и се отпусна обезкуражено върху стола. Какво трябваше да предприеме сега? Да изчакат да падне нощта, за да могат да се доберат до кея и да видят какво става там? Докато се чудеше вяло как двамата с Филип ще прекарат деня, погледът ѝ попадна върху изрезка от вестник, закрепена на бюрото. Изглежда, беше от някое местно издание... но защо ли Малкълм я беше изрязал и я бе залепил на задната страна на картоната с необходимите му телефонни номера?

Камила бързо я вдигна и веднага разбра, че това е таблица, в която бяха отразени часовете на местните приливи и отливи. Някои от тях бяха подчертани и отстрани Малкълм беше записвал нещо със ситния си равен почерк. Буквите бяха едва различими и като грабна сребърната лупа, подпряна до мастилницата, тя се приближи до прозореца. Като внимаваше да не бъде забелязана, в случай че някоя лодка преминеше по реката на път към морето, Камила се вторачи в листа. Изведнъж сърцето ѝ заби ускорено. Това беше първото доказателство, до което се бе добрала, което може би щеше да потвърди нейната теория. Малкото думи, които успя да разчете, бяха: „товар“, „оживление“ и малко по-ясно: „за четвърти път тази седмица“.

На какво бе попаднал Малкълм? Контрабанда? Нелегално превозване на стоки по време на подходящ отлив? Изглеждаше съвсем правдоподобно. Развълнувана, тя се втурна навън от библиотеката

нагоре по извитите стъпала и задъхана се изкачи до таванския етаж. През един от малките прозорци Филип наблюдаваше с бинокъла.

— Това е чудесно — заговори той веднага щом я чу да идва. — Оттук мога да наблюдавам пристанището и една част от селото. Впрочем не забелязвам никакво оживление.

— Може би защото отливът е неподходящ — Камила се отпусна уморено върху един сандък, пълен с вехтории, сред които разпозна някои вещи на баща си. — Виж това!

Филип внимателно разгледа листа.

— Това е! — възкликна той. — Часовете, в които лодките пренасят наркотици! Чудя се дали бихме могли да узнаем кога ще се случи отново?

— Изглежда ми като изрезка от доста стар вестник — забеляза Камила. — Възможно е часовете на приливите и отливите да са се променили.

— Ще ми се да разполагаме с някой днешен вестник, в който се отпечатват часовете. Смяташ ли, че бих могъл да се промъкна до селото и да купя един от пощата.

Камила го погледна, сякаш беше полудял.

— Какви ги приказваш? Какъв беше смисълът да се връщаме тайно тук, щом имаш намерение да отидеш в Ардачи и да провалиш всичко?

Без да се отказва от намерението си, Филип ѝ се усмихна.

— Онова, което е известно на хората от селото, е, че вчера сме напуснали хотел „Балагейч“ и сме си заминали за Лондон. Съмнявам се, че знаят как изглеждам. Никога не съм стъпвал в селото, освен седнал на задната седалка на колата.

— Дори и да е така... — разгорещено запротестира Камила.

— Виж, само Хектор Рос и помощникът му Джок биха могли да ме познаят. Мисля, че си струва да рискувам да изляза и да поразгледам наоколо, докато купувам вестници. Ти не би могла, защото е много вероятно да те познаят, но аз спокойно мога да мина за обикновен турист. Никой не ме познава.

Думите му не успяха да разсеят съмненията ѝ.

— Щом си турист, къде си отседнал? Не можеш да използваш колата, защото веднага ще я разпознаят. Ами ако срещнеш икономката

на Хектор Рос? — тя го погледна разтревожено. — Мисля, че рискът е прекалено голям.

— Икономката изобщо не погледна към колата вчера. Беше твърде заета да ти попречи да влезеш в къщата. Камила, обещавам ти, че всичко ще бъде наред. Ако се наложи, ако някой ме попита нещо, въпреки че се съмнявам, че особено ги интересува, ще кажа, че съм отседнал в съседното село. Не се тревожи, ще бъда предпазлив.

— *Наистина* се тревожа, Филип. Щом искаш да купиш вестник, защо просто не отскочиш до съседното село? Ако добре си спомням, то е доста по-голямо от Ардаци — долавяше, че той гори от нетърпение да излезе от къщата и да свърши нещо полезно.

— Но тогава не бих могъл да науча нищо, нали? Честна дума, Камила, всичко ще бъде наред. Обещавам да не поемам никакви рискове. Само ще пообиколя и ще си отварям ушите и очите на четири. В крайна сметка нали ти сама ми каза, че са настроени приятелски към непознати? Нали твоят приятел Джефри се е разбирал много добре с тях? Защо биха ме заподозрели, че имам нещо общо с теб, след като никога не са ни виждали заедно?

— Поне така се надявам.

С неохота, която не можеше да си обясни, тя го наблюдаваше как се спуска по стъпалата, прескачайки със силните си крака по няколко наведнъж. Напомняше ѝ млад жребец, който се радва на свободата си, след като е бил освободен от юздата.

— Няма да се бавя — провикна се весело той. — Искаш ли да ти донеса нещо?

Камила забързано се спусна след него до приземния етаж и едва тогава забеляза, че той се бе обърнал към нея и плъзгаше поглед по стройните ѝ крака. Отново онзи преценяващ поглед. Тя се спря и се престори, че не забелязва одобрението в него.

— Не, благодаря — отвърна ведро.

Когато се върна в библиотеката, тя сияеше. След това се укори, че се държи като глупачка. Да приеме безобидните ласкателства на един младеж толкова на сериозно! Люси ѝ бе казала, че е имал доста приятелки и без съмнение си падаше малко донжуан, въпреки че преди не се бе замисляла над това. Както и да е, той беше на двадесет и четири години, а тя — на четиридесет и четири, така че по-добре да не става като онези жени в „златната възраст“, които обръщаха нова

страница в живота си и хукваха из града в прекалено къси поли и с прекалено дълги коси, само защото някой си млад мъж ги е погледнал веднъж. Но тогава... Но тогава защо се спря до вратата със сковано тяло, изтъкано сякаш от опънати докрай струни, по които някой прокарва пръсти и изтръгва от тях мелодия, звън, който отеква дълбоко в нея, и от който изпита внезапна слабост? В съзнанието ѝ нахлу споменът за очите на Филип, за пронизващия му напрегнат поглед и сърцето ѝ лудо заби. „Какво е това, запита се Камила, обзета от паника. Кога за последен път бе изпитвала този вътрешен трепет, това остро, пулсиращо усещане?“ Дори мислено не се осмеляваше да си отговори на този въпрос. Опита се да потисне мисълта, която се зараждаше в главата ѝ, добиваше форма и напомняше за забранени удоволствия и за чувства, които трябваше да отрича дори пред себе си. И беше съвсем, съвсем неосъществима.

— Ти си едно ужасно малко чудо, нали?

Попи отвори засмяно очи и устните ѝ се разтвориха в усмивка, щом почувства ръцете на Дени, галеци стройното ѝ тяло. Бяха се любили цялата вечер, но все още изгаряше от желание да го има отново и отново. Изстена тихо от удоволствие, когато с познатата лекота големите му ръце започнаха да проучват най-интимните гънки по гладката ѝ кожа, а върху лицето си усети топлия му, ухаещ на дъвка дъх.

Вдигна очи към него, обожанието смекчи чертите ѝ и тя зарови пръсти в меката му руса коса, наслаждавайки се на усещането да я докосва, да я наблюдава как блести на светлината на електрическата крушка, която се спускаше от белия таван на стаята му.

— Обичам те, Дени — прошепна Попи. — Обичам те повече от всичко друго на света.

Настъпи мълчание. Той не отговори и тя го чу да се смее, но не със смутения смях на някого, който разкрива най-съкровените си чувства, а със смеха на възрастен, който се смее на глупавите измислици на дете.

Попи го изгледа настойчиво.

— Обичам те, Дени. Наистина те обичам.

— По-скоро обичаш да се чукаш.

— Не. Казвам ти истината.

— Любов? Какво представлява любовта? И на кого е потребна тя? Животът се състои само от две неща, сладурче: от борба за оцеляване и от чукане, при това точно в този ред. Борба за оцеляване и чукане.

Той зарови лице в нежната извивка на врата ѝ, а тя остана неподвижна, вкаменена и празна. „Бих дала живота си за него — мислеше си Попи. — Бих направила всичко, всичко на земята за този мъж с груби обноски и нежни ръце, който е в състояние да ме доведе до лудост.“ За момент се почувства толкова наскърбена, че не можа да проговори, но веднага след това си припомни, че поради различния си произход те използваша различни думи за едни и същи неща. Той просто не използваше думата „любов“. Тя беше лигава, прекалено нежна и подхождаше повече на жените. Суров мъж като Дени никога не говори за любов. В клуба често бе чувала мъжете да говорят за съпругите си. Наричаха ги „много точни“, „прилични“, но никога не изразяваха чувствата си.

— Прав си, Дени — каза тя, внезапно почувствала се отново щастлива. — Всичко опира до борбата за оцеляване и чукането.

Ала някакъв глас вътре в нея отричаше това дори когато го произнасяше.

Разстоянието от Крийгнеч до Ардачи се изминаваше за около осем минути пеша и Филип вдишваше с пълни гърди свежия въздух на чудесната слънчева утрин, сякаш е бил затворен седмици наред. По природа беше човек, който обича да прекарва времето си на открито. Когато живееше в Хонконг, с удоволствие се занимаваше с различни спортове, докато навърши девет години и бе изпратен в едно престижно училище в Лондон. Обичаше крикета и плуването през лятото и ръгбито и ездата през зимата, но тъй като повечето от ваканциите си прекарваше сред екзотичната красота на Изтока, често си мислеше, че животът му наподобява много повече живота на орхидея, отглеждана в добре поддържана леха, отколкото този на обикновения ученик, впуснал се да дири приключения.

Пътят беше неравен и от двете му страни растяха остра трева и разцъфнал пирен. Високо на хълма се виждаше стадо елени, чиито

окраски се преливаха с цветовете на заобикалящата ги природа. При шума от стъпките на Филип те вдигнаха глави с наострени очи и го загледаха внимателно. Виждайки го да ги отминава, изгубиха интерес към него и продължиха да пасат.

Утринта бе много подходяща за разходка и Филип крачеше бързо, докато стигна първите къщи на селото. Тогава намали ход, за да може по-добре да разгледа всичко и да запомни дори най-незначителните подробности, които биха могли да му бъдат полезни по-късно.

Оживлението в Ардачи беше типично за този ранен час и с нищо не се различаваше от това във всяко друго село на Британските острови. Жените пазаруваха или простираха прането си, а мъжете вършеха ежедневната си работа — по-младите работеха на пристанището, а по-възрастните сядяха в градините си. Къщите, забеляза той, бяха добре поддържани, а магазините — доста добре снабдени.

Решен да извлече непременно полза от посещението си, в случай че по някаква причина не успее да го повтори, Филип започна да разглежда витрините, като се стараеше да не привлича внимание върху себе си. Когато спря пред пекарната, устата му се напълни със слюнка при вида на овесените питки, мекиците и пастите с крем. Минавайки покрай магазина за риба, на който висеше реклама, че стоката е уловена същата сутрин, видя омари, скумрии и миди, подредени върху мраморен плот, украсени със стръкчета зелен магданоз. По-надолу по улицата месарят украсяваше със зеленина късовете овнешко и заешко месо.

Най-последно, на противоположната част на улицата, която минаваше през цялото село, той стигна до пощата, представляваща и универсален магазин, където вероятно бяха изчезвали писмата на Малкълм. Определението „универсален магазин“ беше напълно подходящо, защото в него се продаваше всичко — от чорапи до бонбони, копчета и играчки. Секцията, която трябваше да представлява поща, се състоеше от разнебитени дървени прегради с потъмняла метална решетка. Възрастна жена в престилка отброяваше няколко пощенски марки за единствената си клиентка — млада жена с бебешка количка.

— Как е малкият днес? — попита тя и надникна през прозорчето към детето, чието личице лепнеше от бонбона, който смучеше.

— А, много добре — отвърна майката с подчертан шотландски акцент. — Но ще се радвам, когато порасне достатъчно, за да тръгне на училище. Невъзможен е!

— Много палав, а?

Майката извъртя очи към небето и погали с пръст главичката на детето.

— Като че ли дяволът се е вселил в него!

Филип взе един брой от новия местен вестник и се запъти към касата, без да бърза, защото искаше да се заслуша в разговорите на местните. Ала не научи нищо особено. Пет минути по-късно напусна магазина, след като научи, че: „довечера ще задуха силен вятър“, „състоянието на старата мисис Хънтър все повече се влошава“, „а Илейн очаква бебето си всеки момент“. Разочарован, той се насочи обратно, мина покрай пристанището, което беше безлюдно — с изключение на неколцина рибари, които поправяха мрежите си. Всичко това беше абсолютно безинтересно.

В тихото крайбрежно село животът си течеше съвсем спокойно, така че без каквито и да било вълнуващи сведения Филип тръгна към Крийгнеч.

Двамата се бяха притиснали до таванския прозорец, напрегвайки се да видят какво става на пристанището. В тъмнината околните планини се извисяваха заплашително като някакви чудовища под обсипаното със звезди небе, а водите на залива Лорн блестяха като коприна.

— Не става нищо особено — забеляза Филип, загледан през бинокъла.

— Дай да погледна — Камила протегна ръка. — Не знам почти нищо за далечния риболов. Дали не се готвят да отплават рано сутринта?

През пролуките на дърветата, които растяха на хълма между Крийгнеч и селото, тя можеше да види само, че долу се движат хора. Някои от тях се качваха в лодките и веднага слизаха обратно на кея, други разговаряха помежду си на групи от по двама-трима, трети

отиваха до селото и изчезваха между къщите. Тя погледна часовника си.

— Почти два сутринта е — отбеляза. — Дали биха могли да се готвят за отплаване в това време на нощта?

Ясно усещаше присъствието на Филип до себе си. Долавяше дори топлината на кожата му и топлия му дъх, а всеки път, когато напрегнато се навеждаха напред, главите им почти се докосваха.

— Има нещо, което се нарича нощен риболов — отвърна Филип, — но ако възнамеряват да правят точно това, защо, по дяволите, не тръгват?

В този момент се разнесе тътнещият звук на тежкотоварна кола, който се усили, докато камионът мина покрай края на алеята, и отново заглъхна. През храстите и дърветата, които опасваха главния път към селото, успяха да различат задните светлини. Колата се бе насочила към пристанището.

— Това трябва да е камионът, който взема рибата и я откарва в Глазгоу — предположи Филип с равен глас. През целия ден не се бе случило нищо необикновено, а и нощта не се очертаваше като много интересна.

— Господи, щеше ми се да можем да виждаме повече! — изкоментира Камила раздразнено. Движението на кея се бе увеличило и от време на време проблясваше лъч от джобно фенерче. Тогава — така внезапно, както бе започнало — оживлението спря, фаровете и фенерчетата бяха изгасени и дори осветлението в най-близките до пристанището къщи угасна. След броени минути околността потъна в тъмнина.

— Е, това е! Очевидно всички отидоха да спят — подхвърли Камила. Видяното не бе оправдало очакванията ѝ и тя се чувстваше обезкуражена. — Не съм сигурна какво точно се надявах да узная, но предполагам, че очаквах нещо по-драматично.

Филип се движеше предпазливо из мрака на таванския етаж.

— Ние също трябва да си легнем — той внимателно заобикаляше кашоните и сандъците, които изпълваха цялото помещение. — Но дали да не изпием по едно кафе преди това?

Камила се намръщи. Едва можеше да различи силуета му в тъмнината.

— Не правим нищо друго, освен да ядем и пием — забеляза тя.
— Но нямам нищо против едно кафе.

Мълчаливо се отправиха към кухнята — единствената стая, в която можеха да включват осветлението без опасност да бъдат забелязани. Бързо и делово тя сложи чайника, докато Филип приготвяше чашите.

— По дяволите! — неочаквано възкликна тя. — Оставих захарницата в библиотеката.

Същия следобед бяха пили кафе, докато бяха преглеждали книгите на Малкълм.

— Да я донеса ли? — предложи той.

— Не, ще се оправя.

Излезе от кухнята, затвори внимателно вратата след себе си и забърза към библиотеката през тъмния вестибюл. Беше тихо като в гроб и Камила се движеше бързо и уверено. Тъмнината беше плътна като стена, и за момент като че ли я обгърна цялата. Поспря се, за да даде време на очите си да привикнат към нея след ярката светлина в кухнята. Постепенно бюрото и столовете добиха очертания, откроиха се широката каменна камина и рафтовете, претрупани с книги, и тя можеше да различи рамките на двата големи прозореца, обърнати към залива Лорн. Подобно на две сиви платна, те сякаш висяха във въздуха и ѝ напомняха за познатия цирков номер, в който предметите се издигат нагоре без видима опора. Сивотата отстъпи място на бледата прозрачност на стъклата и щом очите ѝ привикнаха напълно към мрака, сянката отвън придоби определени ясни очертания. Тя наблюдаваше как се приближава, притиска се в прозореца и се материализира първо в нос, след това в две очи, докато пред нея застана бледо лице с хлътнали страни.

И то се взираше право в нея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Би ли могла да разпознаеш лицето, ако го видиш пак? — попита Филип.

Все още трепереща, Камила бе седнала върху кухненската маса, притискайки между дланите си чаша с горещо кафе.

— Не знам. Беше тъмно и само след миг той се отдалечи от прозореца и се изгуби. Остави у мен само смътното впечатление за изпито лице и хлътнали очи — поклати глава. — Показа се само за секунда и веднага изчезна.

Сърцето ѝ все още биеше уплашено и тя бе благодарна за успокояващото присъствие на Филип.

— Смяташ ли, че те е видял?

— И в това не мога да съм сигурна. Библиотеката беше съвсем тъмна... Точно отивах към бюрото, когато забелязах този силует отвън. Изглеждаше така, сякаш се взира в мен, но не мога да бъда сигурна.

Филип се намръщи.

— Може би някой просто се върти и души около къщата — отбеляза той със съмнение в гласа.

— Нали не смяташ, че отиването ти в Ардачи е породило подозрения?

— Не, защо? Не съм говорил с никого и като че ли никой не ме забеляза.

— Но в едно толкова малко село като това един непознат не може да не направи впечатление. Това, че никой нищо не ти е казал, не означава, че присъствието ти е останало незабелязано.

— Малко е потискащо, че си седим тук и не правим нищо, не мислиш ли? — каза той.

— Знам — замислено отпи от кафето си Камила.

Филип обърна един стол обратно, седна и я загледа настойчиво.

— Смятам, че утре вечерта бихме могли да слезем до кея и да си намерим някое скришно място, откъдето да наблюдаваме какво става.

— Не е ли малко рисковано? — попита тя, но очите ѝ блеснаха възторжено.

— Може би, но не знам какво друго бихме могли да направим. Очевидно денем това е едно обикновено, малко скучно рибарско село, но нощем се случват зловеци неща. И няма да разберем какви, ако стоим до таванския прозорец с бинокъл в ръце, нали?

— Прав си — съгласи се тя. — Много ще се радвам, ако имам възможността да поогледам наоколо и да разбера какво става, но нещата биха могли да тръгнат на зло, ако ни хванат! Нямаме никаква представа срещу какво се изправяме, освен подозрението, че превозват наркотици с рибарските лодки.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш и ти?

— Разбира се, че ще дойда! — възкликна Камила. — Мислиш ли, че бих поела риска да те изпратя сам? Господи, ами ако ти се случи нещо? Какво ще правя тогава? — докато говореше, тя беше наясно, че неразумно разкрива чувствата си към него и онази нежност, която я заливаше всеки път, когато го погледнеше. Страните ѝ пламнаха и тя бързо извърна поглед, но успя да забележи любопитството, с което я следяха очите му. Насили се да се засмее весело:

— Имах предвид какво ще каже майка ти, ако нещо ти се случи? Тя е най-старата ми приятелка и най-малкото, което мога да направя за нея, е да върна първородния ѝ син здрав и читав.

Поставяйки се редом до Люси, тя му припомни, че би могла да му бъде майка и отново се почувства в безопасни води.

— Но можеш да се озовеш в опасност!

— Глупости. Не казвам, че трябва да отидем при първия срещнат рибар и да го попитаме какво ще разтоварва тази вечер.

Двамата се разсмяха и напрежението се разпръсна.

— Хайде да поспим малко — предложи Камила.

Стана, отиде до мивката и изплакна чашката си.

— Хрумна ми чудесната идея да изляза в градината и да поразгледам наоколо, преди да си легнем — заяви Филип. — Само за да се уверя, че натрапникът си е отишъл.

Камила се извърна и се загледа в него.

— Филип, недей! — помоли го тихо. — Никой не би могъл да влезе в къщата, след като вече сме я заключили за през нощта. Откажи се!

Той се поколеба.

— Не съм сигурен...

— Да, откажи се, Филип — настоя тя. — Бих предпочела да не го правиш!

Дали не беше плод на въображението ѝ, или той наистина я бе погледнал странно? Камила не се опита да разбере. Грабвайки електрическото фенерче от бюфета, тя излезе във вестибюла и се заизкачва по стълбите към стаята, в която се бе настанила. Бяха решили нощем да не палят осветлението, така че трябваше да си лягат, водени от светлината на джобни фенерчета. Едва сутринта щяха да имат възможност да се изкъпят и да се облекат, преди да слязат за закуска.

Тя се разсъблече на тъмно, заслушана в движенията на Филип в съседната стая. Представи си го как си ляга, как слага глава на възглавницата и се увива със завивките, за да се предпази от студа.

След като си легна, Камила остана будна дълго време, опитвайки се да насочи вниманието си към по-практични неща, като това дали ще им стигне хлябът до края на седмицата или какво да сготви утре за обяд. Домакинската работа беше нещо съвсем ново за нея, нещо, с което не се бе занимавала повече от двадесет години. Дейвид винаги бе настоявал да бъде жена, напълно разполагаща с времето си, така че Мейтлънд се бе заел да се грижи за всичко. А мисис Мейтлънд беше превъзходна готвачка. Никога не ѝ се бе налагало дори да си вари яйца. Но сега, след като трябваше да се грижи за Филип... Мислите ѝ отново настойчиво се върнаха към него. Какво ли би желал да има за закуска... за обяд... за вечеря? Как да го направи щастлив? Как да запази доброто му настроение през дългите часове на деня, когато бяха принудени да се крият в къщата? Отново и отново си припомняше начина, по който очите му се присвиваха, когато се усмихнеше, закачливите бръчици около устните му, начина, по който косата му се виеше около врата му, и ръцете... силни и опитни. След това се връщаше към всяка дума, която той бе произнесъл през деня, анализираше интонацията на гласа му, докато ѝ се стори, че ще полудее. Какво ставаше с нея?

Камила се обърна на една страна и пожела да може да запали лампата и така вещите, подредени в стаята, да ѝ помогнат да прогони фантазиите си. Реши, че каквото и да става, трябва да потиска тези

чувства, които се бореха със здравия ѝ разум. Какво си въобразяваше, че прави? Защо се държеше толкова неразумно? Как би могла да се влюби в двадесет и четири годишен мъж... при това син на най-добрата ѝ приятелка. Без съмнение той имаше дузина приятелки в Лондон, които съжаляваха, че е трябвало да придружи майка си и нейната съученичка до Шотландия. Разбира се, тя не го бе чула да споменава конкретни имена, като например Джени, Мери или Кейт, но въпреки това си оставаше фактът, че беше младеж на двадесет и четири години, а тя — на четиридесет и четири, и възрастовата разлика между тях зееше като пропаст, върху която не би могъл да бъде прехвърлен мост. Върху която никога не би трябвало да бъде хвърлен мост. Пламнала като в треска, Камила се въртеше в леглото, припомняйки си как Люси бе казала, че Филип е подходящ мъж за Попи. Нейната дъщеря. Синът на Люси и нейната дъщеря. Съвършената връзка.

— Господи, не бих могла да понеса това! — на глас каза Камила и се протегна към фенерчето. Губеше контрол над себе си и не знаеше как да се справи с положението. Намираще се на върха на хлъзгава наклонена плоскост, в подножието, на която виждаше лицето на Филип, който я наблюдава с обожание. В този момент реши, че трябва да се върнат в Лондон при първия удобен случай, преди да бъде погубена от фиксидеята си. Ако утре сутринта му предложи да заминат, той щеше да се чуди какво, по дяволите, става. Ще трябва да се съобрази с плана му да отидат до кея утре вечер, но след това, независимо дали ще открият нещо или не, тя ще му каже, че трябва да се прибере у дома. И след като отново се озове в нормалния, забързан ритъм на живота си, погълната от работата в „Итън и Итън“ през деня и забавлявайки се може би на „Уилсън Кресънт“ вечерта, навярно би могла да забрави влечението, което изпитваше към него...

Обаждането на Джийн на следващата сутрин я накара да забрави всичко останало.

— От банката питат дали ще внесете някаква сума на името на Попи, тъй като сметката ѝ е закрыта.

— Какво? — Камила не можеше да повярва на ушите си. — Джийн, трябва да има някаква грешка. Не е възможно сметката ѝ да се закрие. Всеки месец правя вноски. Последния път, когато видях

спестовната ѝ книжка, в нея имаше осемнадесет хиляди лири! Един-единствен път съм подписвала чек за сто и петдесет лири!

Попи нямаше нужда от големи суми джобни пари. Тъй като живееше вкъщи, разходите ѝ включваха таксите за обучение, учебници и списания, а що се отнася до дрехите, тя настояваше да си ги купува от един магазин в съседство с Оксфам.

— Да ви прочета ли писмото им, мисис Итън? — майчинският глас на Джийн звучеше тревожно.

— Да, ако обичаш, Джийн.

С ясния си тембър тя прочете писмото високо. Докато я слушаше, Камила си мислеше, че банката не би могла да направи грешка с толкова голяма сума. Но тогава какво ставаше, по дяволите?

— За бога! — избухна тя, когато Джийн стигна до мястото, където се съобщаваше, че Попи е изтеглила през последните няколко седмици сумата от седемнадесет хиляди шестстотин четиридесет и пет лири и малкият остатък налага закриването на сметката.

— Божичко! Трябва да има някаква грешка, Джийн! — от гласа ѝ личеше, че е на ръба на паниката. — Това е просто невъзможно. Дори Попи не би могла да похарчи толкова пари... Впрочем като се изключи последният чек, аз не съм подписвала други. Виж, остави това на мен. Ще им позвъня веднага.

— Добре, мисис Итън.

Десет минути по-късно Камила влезе в кухнята, където Филип вече приготвяше закуската. Той я погледна стреснато.

— Какво има?

— Не мога да повярвам — каза тя почти като на себе си и се отпусна тежко върху дървената маса в средата на стаята, където той бе подредил препечения хляб, маслото и мармалада. Закри лицето си с ръце. — Как е могла да го направи? И защо? Защо?

Филип остави вилицата, с която обръщаше бекона, и се приближи до нея.

— Кой? — нежно запита той. — Какво е станало?

Тя бързо му разказа онова, което ѝ бе съобщил управителят на клона на Капитъд Банк, намиращ се на Найтбридж.

— Попи е изтеглила огромна сума пари. Няколко пъти е теглила по три, четири и пет хиляди. И най-лошото е, че сигурно е фалшифицирала подписа ми.

— И какво е правила с тях? — попита Филип удивен.

— Един Господ знае! В състояние съм да убия банковите служители, че са й позволили това. Не разбирам защо не са се консултирали с мен. Как са могли да й разрешат да изтегли такава сума? Нима не разбират, че тя е само на шестнадесет години?

— Говори ли с нея?

— Още не. Обадох се вкъщи, но Мейтлънд каза, че не си е у дома. Проблемът е, че тя рядко се прибира. Не знам какво да правя, Филип. До смърт се тревожа за нея.

— Тя е доста тясно свързана с онази революционна организация, нали?

— Тя ли ти го каза? — Камила поклати глава. — Ето, виждаш ли, на мен не ми казва нищо. Никога не говори за приятелите си или къде ходи и какво прави.

— Това е само временно, сигурен съм.

Камила въздъхна отчаяно.

— Филип, всички ми казват: „това е само временно“ или „скоро ще го изживее“, но какво да правя аз междувременно? Понякога ми се иска да я заключа... единствено за нейно собствено добро. Дейвид беше прав да настоява да внесем парите й в банката и аз да им бъда попечител. Не че това ни донесе нещо добро или пък помогна много. Какво друго ти каза за тази революционна организация?

— Всъщност не много. Поговорихме само няколко минути, когато бяхме на гости у вас. Но тя се ръководи от приятеля й и целта й е да бъде постигнато равенство между хората.

— За Бога! Като че ли не сме чували подобни приказки и преди — Камила отново поклати глава. — Двете с Попи често се караме на тази тема, но тя не слуша какво й говоря.

Филип изкриви устни.

— И все пак има хора, които вярват в равенството, знаеш ли? Попи съвсем не е създателката на тази идея.

— Това ми е известно, но тя е толкова твърдоглава — Камила въздъхна тежко. — Проблемът е, че откакто Дейвид загина, аз изцяло изгубих контрол върху нея. Тя не би направила нищо, което й кажа, а откакто Малкълм вече го няма, не остана никой, който би могъл да поговори разумно с нея.

— Убеден съм, че скоро ще го израсте — успокоително каза Филип. — Не съм сигурен, че когато бях на шестнадесет години, не бях възхитен от идеите на Троцки.

Двамата се разсмяха, но Камила все още изглеждаше притеснена.

— Това, което ме тормози най-много, е, че зад гърба ми е подправяла подписа ми, действала е като обикновен престъпник... Боже мой, току-що се сетих за нещо друго! — тя закри уста с ръка и отправи към Филип пълен с ужас поглед.

— И какво, за Бога?

— Мислиш ли, че Попи би могла да задигне среброто?

Филип я погледна изумен:

— Разбира се, че не, Камила!

— Но това би обяснило всичко.

Чувстваше се много неловко да говори така за собственото си дете, но имаше нужда да се довери на някого, а пък и чувствата ѝ към Филип облекчаваха мъката ѝ. Наред с всичко усещаше, че може да му има доверие.

— Защо не я попиташ? — предложи той.

— В случай че греша, това би влошило още повече отношенията ни. Не че ще бъде по-добре, ако се окажа права — сухо добави тя.

— Може вината да не е нейна. Искам да кажа, че е възможно всичко да е станало под въздействието на приятеля ѝ. Не е изключено той да я е принудил да изтегли парите, особено ако е знаел, че произхожда от богато семейство.

— Едно е сигурно — твърдо каза Камила. — Няма да внеса нито пени в сметката ѝ. Дейвид ѝ остави солидно състояние, но нямам намерение да ѝ го дам в ръцете, поне докато не поумнее достатъчно, за да знае как да го използва.

— Това ми звучи съвсем разумно — съгласи се Филип. — А сега хапни малко. Предстои ни дълъг ден и напрегната нощ.

Камила си припомни взетото снощи решение.

— Мисля, че бихме могли да се върнем в Лондон утре.

— Защо? Мислех, че смяташ да останем тук поне седмица. Или пък, докато открием нещо.

— Тази история с Попи промени всичко — бързо каза тя, мислейки, че това е идеално извинение в случая.

— Да. Разбирам — разсеяно отвърна той.

— Не бих могла да ѝ разреша да се размотава и да раздава хиляди на този нехранимайко, нали?

— Не, разбира се, че не би могла. Но след като сметката ѝ вече е закрыта, тя няма какво повече да дава. Защо тогава да бързаме да се връщаме? Още няколко дни няма да се окажат фатални и нищо няма да променят, нали?

Камила внезапно изпита страх и гняв. Наложително беше да избяга от ситуацията, която я сближаваше с Филип по такъв интимен начин, а и Попи трябваше да бъде наказана подобаващо. Вината беше у нея, а не у младия мъж, но все пак тя се ядоса именно на него.

— Има още доста семейно сребро, което би могла да отмъкне — отбеляза тя. — А когато то свърши, из къщата има много произведения на изкуството и картини, които да изнесе.

Привършиха закуската, която той бе приготвил, в мълчание. Храната беше вкусна, но Камила бе изгубила апетита си. След това се изправи и тръгна към библиотеката.

— Ще се опитам отново да се свържа с Попи — кратко обясни тя и затвори вратата след себе си.

Час по-късно Камила все още седеше в библиотеката и водеше телефонни разговори. Докато разговаряше с Леели Форбис и следеше работата на „Итън и Итън“ отблизо, шокът от сегашното ѝ положение избледняваше и тя отново беше в състояние да мисли перспективно. Докато обсъждаше рекламната кампания за новия шампоан и балсам за коса, които трябваше да се появят на пазара след три месеца, тя напълно забрави за Филип, престана да мисли за очите и сочните му младежки устни, за начина, по който раменете му се присвиваха напред, когато говореше разпалено, и спря да мечтае за опитните му ръце и навика му да върти златния си пръстен, докато мисли, и не анализираше отново и отново всяка казана от него дума...

— Мога ли да говоря с Джефри Хенеси, моля? — рязко запита тя, щом чу гласа на телефонистката на Глоуб.

— Мисля, че да — отвърна насмешливият глас на момичето. — Свързвам ви.

Миг по-късно той беше на телефона, излъчващ, както винаги, топлота и добро настроение.

— Камила! Чудесно е, че ми се обаждаш!

Внезапно тя изпита благодарност за любезния му глас и покровителственото му поведение. Джефри бе от хората, които винаги бяха готови да помогнат, неподдаващи се на промени и стабилни като скала.

— Аз съм добре. Ти как си?

— Великолепно. Можеш ли да говориш?

— Да. Междувременно си купих мобифон — тя се разсмя, отново стоплена и успокоена. Джефри винаги влияеше на хората по този начин. — Не се съмнявам, че ще намерят начин да ми откраднат и него след известно време, но междувременно възможността да ръководя бизнеса си оттук ми доставя удоволствие. Може би дори ще се науча да го харесвам.

— Когато имаш възможност да отпиваш от чашата си с шампанско с бележник и химикал в ръка, докато лежиш в ароматизираната си вана, даже ще го обикнеш — пошегува се той. — Всичко е въпрос на време, скъпа.

Камила избухна в смях.

— Защо ли не взема просто да монтирам един монитор в кабинета си и чрез него да провеждам съвещанията с изпълнителните си директори?

— Ще е много подходящо, ако е във формата на тиква — подразни я той.

— Много си остроумен.

— А сега ми кажи какво става.

Като прехвърли наум изминалите няколко дни, тя разбра, че решението ѝ да се върне в Лондон колкото може по-скоро е било напълно правилно. Дори самата мисъл да гледа на Филип като на нещо по-различно от сина на най-добрата ѝ приятелка беше лудост. Докато разговаряше с Джефри, осъзна, че ако иска да създаде сериозна връзка, трябва да избере равностоен партньор, някой, който е по-близо по години до нея. Що за лудост, питаше се тя, ме накара да мечтая за толкова млад мъж, който може да ми бъде син? Някой, който продължава да учи и живее само от скромната издръжка, осигурена от родителите му? Та това беше смешно. Истинска лудост. Нима Филип не разбираше, че тя е сериозна жена, президент на компания, която движи милиони и има определено положение в обществото?

Проблемът беше, че тя не си даваше сметка за това. Когато беше с Филип, отново се чувстваше възторжено млада, сякаш животът ѝ току-що започваше и всичко беше възможно.

— ... В такъв случай какво ще кажеш да вечеряме заедно в сряда вечерта? — говореше Джефри. — Няма да мога да напусна редакцията на Глоуб преди седем, но бихме могли да се срещнем при Скалини в осем часа. Това устройва ли те?

Камила си помисли за бляскавата изтънчена обстановка в ресторанта на Скалини на модната Уолтън Стрийт, където се хранеха известни и богати хора, настанени удобно между множество картини и огледала, сред приглушена светлина и снежнобели покривки, и веднага прие поканата. Имаше нужда от постиженията на днешното време, които да я изтръгнат от сегашните ѝ мисли, да вкуси от реалността вместо готическата обстановка, която я заобикаляше през последната седмица.

— Вече изгарям от нетърпение — каза тя.

— И бъди предпазлива довечера — предупреди я той. — Знаеш, че би могла да си навлечеш неприятности. Не разбирам защо не оставиш сина на Люси сам да отиде до пристанището, щом е достатъчно глупав да го стори?

Наистина ли бе доловила острота в гласа на Джефри? Някакво безразличие към младия мъж, който без съмнение бе тръгнал да търси приключения, но чиято безопасност изобщо не го засягаше?

— Но аз искам да отида — отвърна Камила. — Сама започнах всичко и искам да го доведа до край. Тогава ще мога да отида в полицията в Глазгоу, където със сигурност ще ме вземат много по насериозно, отколкото местните полицаи.

Настъпи кратко мълчание, след което Джефри каза тежко:

— Това е, защото местната полиция е корумпирана, скъпа Камила. Според мен е чиста лудост, че изобщо се забъркваш в това.

„О, да, лудост е, внезапно си помисли тя, но съвсем не такава, каквато си мислиш ти, скъпи Джефри. Това са безумни мисли, които на всяка цена трябва да бъдат прогонени, да бъдат унищожени така, че от тях да не остане и следа...“

— Ще се видим в Лондон — ведро каза тя — и аз ще ти разкажа всичко.

— Мисис Итън ви търси по телефона, мис Попи — съобщи ѝ Мейтлънд, когато тя нахълта във вестибюла, затръшна яростно вратата според обичая си и захвърли целия си багаж на пода.

Забеляза как Мейтлънд се намръщи, като я видя да се разхожда из безупречно чистото помещение, и дори се взира в пода, за да провери дали тежките ѝ кубинки не оставят кални следи по огледално изтърканата повърхност. Не че изобщо ѝ пукаше. Мисълта ѝ бе заета с далеч по-сериозни и неотложни неща, отколкото предполагаше Мейтлънд.

— А?

Мейтлънд вирна брадичка и за момент ѝ заприлича на пингвин.

— Мисис Итън ще звъни през двадесет минути, мис Попи — каза той важно. — Изрично ме помоли да ви предам, че трябва да си бъдете вкъщи.

— О, майната му! Ами не можеш ли да ѝ кажеш, че не съм се прибираща тази сутрин?

Мейтлънд никога не си бе позволявал нещо толкова вулгарно като повдигането на рамене. Лекото повдигане на вежди бе единственото, което можеше да стори, докато говореше хладно:

— На ваше място бих се изправил с лице към проблема, когато той се появи — каза той с достойнство. — Ще си вземете ли душ преди закуска? Или ще го направите след това?

Попи изглеждаше ужасно: черната ѝ очна линия се бе размазала около очите и ѝ придаваше вид на панда, а косата ѝ висеше на мръсни кичури. Както обикновено, отбеляза той, дрехите ѝ приличаха на дрипи.

— Преди — кратко каза тя. — Какво има за закуска?

— Мисис Мейтлънд приготвя свинско с доматиен сос и пържен бекон, мис Попи.

Лицето ѝ като че ли се проясни.

— Чудесно — обърна се откъм стълбището: — Наистина ли се налага да разговарям с майка ми, Мейтлънд?

За момент тя му напомни за малкото сладко момиченце, което беше преди, въпреки че дори тогава се бе опитвала да върти възрастните около малкото си пръстче.

— Наистина се налага, мис Попи.

Тя се намръщи.

— Знаеш ли за какво иска да говорим?

— Боя се, че не.

— Наистина ли изглеждаше нещо важно?

Той кимна.

— Да. Да, наистина звучеше така, сякаш мисис Итън държи непременно да говори с вас.

— О, майната му! — повтори тя и тръгна към своята стая.

Десет минути по-късно, докато лежеше във ваната в банята до стаята си, Попи си мислеше, че животът е гадно нещо. Животът ѝ на улица „Уилсън Кресънт“ беше достатъчно досаден, но понякога животът с Дени ставаше още по-лош. С майка си поне знаеше как да се оправя. Но Дени, от друга страна, оставаше непреклонен. По-голямата част от нощта бяха прекарали в кавги, защото той все още отказваше да ѝ каже какво планира през юли. Фактът, че нещо щеше да се случи тогава, бе неоспорим, защото тя многократно го бе чувала да говори за това с приятелите си. Всъщност изразът „ще се видим през юли“ бе станал нещо като поздрав между членовете на „Борци против класите“. А той, както и преди, нищо не искаше да ѝ каже.

— Но защо не можеш да ми кажеш? — питаше тя за хиляден път, докато утрото обвиваше с ледения си воал Уайтчапъл. — Нима не съм ти доказала, че съм равноправен член на организацията? Защо ме държиш в това неведение?

— О, майната ти, Попи! Почна да ми дотягаш. А аз не мога да понасям досадни жени — той се изтърколи далеч от нея и вдигна вчерашния брой на Морнинг Стар.

— Не ти дотягам — избухна тя. — Но имам право да знам!

Той вдигна очи към нея.

— Слушай, малката, поне що се отнася до мен, ти нямаш никакви права.

Попи обаче не се отказваше:

— Коя е Голямата Марджи?

Дени замълча за момент, след това каза предпазливо:

— Коя?

— Голямата Марджи. Чувала съм, че е водач на жените в организацията. Защо тогава аз никога не съм се виждала с нея?

— Няма причини да я виждаш — отрязва я Дени.

— Тя ли оглавява женското движение?

— Нещо такава.

— Какво означава това „нещо такава“? Да не би да ти е съперничка? — попита Попи.

Дени внезапно избухна в смях.

— И кое е толкова смешно? — тросна се тя.

— Ами мисълта, че Голямата Марджи и аз сме съперници — той клатеше глава в забавно недоумение.

— Е, ами откъде да знам? Иска ми се да нямаш тайни от мен, Дени. В края на краищата аз съм твоята приятелка и имам право да знам какво става.

Неочаквано той се извърна към нея, сграбчи я за косата и насила извърна лицето ѝ към своето.

— Нямаш никакви права! — изрева той. — Никакви! Никога не съм те молил да се присъединяваш към „Борци против класите“ и недей да забравяш това! Ти беше доведена при нас от едно момиче, с което се бе запознала на спирката, а това, мадам, не ти дава право да се лепнеш за мен и да ми дотягаш през цялото време! Не съм длъжен да ти казвам нищо и ако това не ти харесва, знайш к'во трябва да направиш, нали?

— Но, Дени...

— Никакво „но“! Ясно! Гледай си своята работа или се чупи. Това, което става отвън и отвътре в организацията, изобщо не те засяга.

— Защо да не ме засяга? — сега тя беше отчаяна, сякаш той се изплъзваше между пръстите ѝ, лишавайки я от възможността да се доближи до онова, което най-много го вълнуваше, и отхвърляше мисълта, че тя е част от живота му.

— Имам си своите причини — кратко обясни той и отново вдигна вестника.

Попи изсумтя.

— И какви са тези твои причини? Я виж колко пари ти дадох! Ако не бях аз...

— А, ето че стигнахме и до това. Великото „аз“. Я вземи да пораснеш, Попи, и престани да използваш емоционалното изнудване, 'щото номерът ти няма да мине. Никога не си била част от организацията и никога няма да бъдеш. Да носиш тлъсти сумички не е

всичко. Трябва да вложиш душата си... а теб каузата, която отстояваме, не може да те вдъхнови.

— Какво е това, което притежава Голямата Марджи, а на мен ми липсва? — попита тя, забравила всякакво достойнство.

— Същността ѝ. Ето какво. И абсолютната преданост към каузата. Тя не се страхува от нищо и от никого. Тя може да се бори като мъж и вдъхновява жените из цялата страна да следват примера ѝ. Когато му дойде времето, Голямата Марджи ще застане начело на борбата редом с мен, за да се убеди, че промените, за които настояваме, вече са започнали и в резултат ще настане равенство между хората из цялата страна — за първи път в историята.

— Тя започва да ми изглежда като образец на достойнството — изсумтя Попи. — Не мога да разбера какво те кара да мислиш, че аз не притежавам същите качества. И аз бих могла да убеждавам жените...

— Не, ти не би могла, защото не си една от нас. Ако не можеш да разбереш това, значи си по-голяма глупачка, отколкото си мислех! — Дени бе толкова разгневен, че скочи от леглото и започна да навлича дрехите си с резки, нетърпеливи движения.

— Наистина съм една от вас! — извика Попи.

— Не, не си! Ти не си нищо друго, освен разглезена кукла от богато семейство, която се размотава из бедните квартали и бърка в джоба си с позволението на мамичка заради удоволствието да си поиграе на лейди Щедрост! — яростно извика той.

Челюстта на Попи увисна. От колко време знаеше? Как бе успял да научи? Като забеляза неудобството ѝ, той продължи:

— Наистина ли мислиш, че не съм се досещал, че не си една от нас? С изискания си говор? С безкрайните ти изчезвания, за да си вземеш някоя и друга ароматизирана вана? Не можеш да ме излъжеш, рожбо. И цялата тази измислица за кражбата на среброто... През цялото време знаех що за стока си. А ти искаш да се сравняваш с Голямата Марджи! — Дени отметна глава и се изсмя грубо. — Ама че смехория!

— Според мен аз съм по-близо до теб от когото и да било друг! — Попи не можеше да си спомни дали бе казала, че родителите ѝ са живи или умрели.

— Забрави това — отвърна той. Вече беше напълно облечен и закопчаваше ципа на коженото си яке, готов да си тръгне. — Никога

няма да станеш като нас — когато стигна до вратата, Дени се обърна и подхвърли последната си забележка: — Но си чудесна малка мръсница.

Миг по-късно беше изчезнал и Попи отново остана самичка в неговата стая, заобиколена от безпорядък. Само че този път нямаше да чака завръщането му. Щеше да се прибере у дома, да се преоблече и да хапне нещо вкусно, различно от вегетарианската помия, и да състави план как да си го върне отново. Каквото и да казваше той, тя принадлежеше само на него и това щеше да продължи през целия ѝ живот. За нея съществуваше само Дени и той нямаше да може да го отрече, когато тя изпълни намерението си.

Попи излезе от банята освежена и изпълнена с решителност. Откъм кухнята по стълбите се носеше силният аромат на кафе и пържен салам. В този момент на вратата на стаята се почука и тя чу гласа на Мейтлънд:

— Мисис Итън ви очаква на телефона, мис Попи.

— Майната му! — изруга тихо тя и навлече синия хавлиен халат, който дядо ѝ ѝ бе подарил за Коледа. — Кажи ѝ, че идвам след минута — провикна се, докато завиваше в кърпа мократа си коса. След това, тъй като нямаше телефон в нейната стая, тя се спусна по стълбите и влезе в спалнята на майка си. Въпреки че никога не го бе признавала, Попи харесваше украсените с рози завеси и завивки, които Камила беше избрала за широкото легло от осемнадесети век. Стаята беше старомодна, мебелирана с антики, по стените висяха няколко картини в златисти рамки и навсякъде имаше дребни красиви украшения, които Камила толкова много обичаше. В огледалото на тоалетната масичка се оглеждаха множество пудриери и кристални шишенца с парфюм. До крака на леглото бяха подредени цяла дузина кашмирени възглавнички, а върху ниската тръбна масичка в средата на стаята лежах купчина списания, книги и семейни снимки.

Като подуши одобрително ухаещия на парфюм въздух и си помисли колко спокойна е къщата, когато майка ѝ отсъства, Попи се подпря на ръба на леглото и вдигна слушалката.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След скандала и двете бяха дълбоко разстроени. С усилващи се гняв и горчивина си бяха разменили много тежки обвинения и зловни упреци.

— Ти мислиш само за себе си! — избухна Попи. — Когато татко беше жив, ние бяхме истинско семейство. А сега се тревожиш единствено за работата си и за това кого да поканиш на следващата си вечеря!

— Това не е вярно! — възкликна Камила. — Попи, не е честно да говориш така! А и нищо не извинява факта, че си постъпила като обикновена крадла, като си подправила подписа ми, за да изтеглиш парите от банката.

— Моите пари! А и среброто щеше да ми принадлежи един ден. Татко би желал то да бъде мое — след това добави нагло: — Не съм направила нищо друго, освен да взема част от наследството си в аванс.

Отново и отново следваха нападки, контраобвинения и презрителни насмешки, а Попи все отказваше да обясни постъпките си. Упорито твърдеше, че парите са нейни и би могла да прави с тях каквото пожелае, а и среброто така или иначе един ден е щяло да стане нейно притежание.

Когато най-после затвори телефона, Камила се загледа през прозореца, чудейки се какво да прави по-нататък. Двете с Попи никога не са били толкова чужди. Дейвид сигурно би се оправил с нея. Дори Малкълм би могъл да поговори с внучка си разумно. Ала сега не бе останал никой, който да го стори. Близостта, на която се бяха радвали в детството ѝ, бе унищожена непоправимо и Камила отчаяно желаше да я върне. Попи беше единственото ѝ дете и тя я обичаше от цялото си сърце. Къде бе сбъркала като майка? И какво трябваше да направи, за да поправи грешката си?

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Филип. Беше влязъл някъде към края на разговора ѝ с Попи и въпреки че веднага се бе извинил и се бе извърнал, за да излезе, тя му махна с ръка да остане.

— Не. Но ти благодаря все пак — отвърна Камила. — Каж ми, Филип, случвало ли се е някога вие с брат ти и сестрите ти да се карате с родителите си? Мислили ли сте някога, че общуването ви с тях е невъзможно?

Филип се замисли.

— Като цяло се разбираме много добре. Моите родители, както знаеш, са много разбрани хора.

— Не мисля, че съм била сурова с Попи — отбеляза Камила. — Безпокоя се за нея и бъдещето ѝ. Все още не знам какво е направила с парите.

— Тя не спомена ли нещо за революционното движение, в което се е забъркала?

Камила поклати глава.

— Попитах я, но ми отговори, че това си е нейна работа.

— След като мама вече си е в Лондон, защо не я помолиш да поговори с Попи? — предложи Филип. — Единственият път, когато мама имаше проблем с една от сестрите ми, беше, когато Хенриета отказа да продължи образованието си. Мама позвъни на леля Хелън и тя направи чудеса. Хети ѝ се довери така, както никога не се бе доверявала на мама, и накрая се оказа, че е имала намерение да става фотомодел и е смятала образованието за глупост.

— Хмм. Предполагам, че бих могла — отвърна Камила, но в гласа ѝ прозвуча съмнение. Много унижително беше, помисли си тя, че не е способна да се справи с единственото си дете, след като Люси без особени усилия бе отгледала четири. А пък и да потърси помощта на приятелката си би означавало да се признае за победена.

— Ако имах някакъв проблем, бих се обърнал по-скоро към теб, отколкото към мама — продължи Филип. — Често човек, близък на семейството, вижда нещата доста по-ясно.

— Хмм — отново измърмори Камила.

Забележката му, с която я постави редом до майка си и ѝ напомни за възрастовата разлика помежду им, рязко я върна към настоящето. Без да може да си обясни причината, тя се почувства засегната. Навярно дълбоко в подсъзнанието ѝ бе таяла слабата надежда, че Филип изпитва към нея чувствата, които и тя хранеше към него, и намекът, че би се обърнал към нея като към майка, заседна в гърлото ѝ като горчив хап. Струваше ѝ се, че едва вчера бе на неговата възраст и

смяташе четиридесетгодишните за старци, застанали вече на прага на смъртта. Дали и той не гледаше на нея по същия начин? Не я ли поставяше редом до посивяващата си вече майка? Дали не я мислеше за жена, която би могла да разбере проблемите на младостта, защото те вече са престанали да я безпокоят?

— Да — каза тя. — Ще се обадя на Люси и ще я помоля да поговори с Попи.

Надяваше се гласът ѝ да звучи като на разумна жена, достигнала зрелостта на живота и загърбила лекомислието. Като на жена, която приема отговорностите си на възрастен сериозно. Но защо тогава се чувстваше като младо момиче, чието тяло се разтърсва от нова любов, която не може да бъде споделена?

— Ела да обядваш — предложи Филип и прекъсна размислите ѝ. — Нищо друго, освен вкусната храна не е в състояние да те развесели, а ти изглеждаш като човек, който има нужда да бъде разведрен.

Хвана я приятелски за лакътя и я поведе към вратата.

— Какво ще ядем? Останаха ли някакви колбаси?

— Нещо много по-добро — тайнствено отговори той. — И аз бях доста зает, докато ти говореше по телефона.

Камила повдигна вежди. Докато прекосяваха вестибюла, откъм кухнята се носеше апетитна миризма и тя внезапно почувства глад.

Той тържествено отвори вратичката на фурната, където се притопляше съд с агнешки котлети, оградени с печени домати и грах. Беше приготвил дори сос.

— Филип! — по лицето ѝ се разля доволна усмивка.

— Аз не съм само красиво лице! — пошегува се той. — Почакай, докато опиташ печеното ми телешко и йоркширския пудинг. Те са моят специалитет!

Смеейки се, двамата се настаниха на масата, но дори докато ядеше вкусната храна, приготвена от него, из съзнанието ѝ се лутаха безпокойство от поведението на Филип и страх от собствените ѝ чувства.

— Много си мълчалива — забеляза той най-сетне.

— Имам да мисля за доста неща — неопределено му отговори Камила.

— Следобед трябва да си отпочинеш. Предстои ни дълга нощ. Нали не искаш да се почувстваш изтощена още преди да сме

започнали?

— Много съм добре. Не съм уморена. Само малко притеснена може би.

— В крайна сметка мама ще поговори с Попи, така че имаш една грижа по-малко.

Малко по-рано тя бе позвънила на Люси, която бе откликнала със съчувствие и разбиране.

— Много съм ѝ благодарна. Все пак ще се радвам да се върна в Лондон.

— Престоят ни тук изобщо ли не те забавлява? Искам да кажа, че отначало бе малко неприятен, след като откри кучетата и всичко останало, но последните няколко дни са чудесни, не мислиш ли?

Трябваше да стане и да отиде до хладилника за киселото мляко, защото разочарованието в гласа му късаше сърцето ѝ. „Разбира се, че се забавлявах и прекарахме чудесно, копнееше да му извика тя. Всъщност от години не съм се чувствала толкова щастлива, докато се занимавам с най-обикновени неща, които никога не съм правила, като да пазарувам, да готвя и да разговарям до късно през нощта с някого, при това съвсем не за работата си. Да споделям мислите си с някого, когото чувствам близък. И точно защото беше толкова хубаво, трябваше да му се сложи край.“

А на глас каза бързо:

— Разбира се, че ми беше забавно. Съжалявам, че Люси не можа да остане, но когато се върнем, ще има какво да ѝ разказваме, нали? — Филип не отговори и тя си помисли, че се е отнесла неблагодарно с него. — Не зная какво щях да правя без теб. Много ти благодаря, че остана, Филип.

— Няма защо. Пък и ти вече ми благодари.

Камила бързо погледна към него и го видя да си играе с лъжицата си с нещастно изражение.

— Искаше ми се да не се налага да си тръгваме — неочаквано каза той.

Тя се върна до масата и зае мястото си срещу него.

— Но трябва, Филип. Рано или късно ще трябва да се върнем и според мен колкото по-рано, толкова по-добре.

Той я погледна открито в очите и тя пожела да може да прочете мислите му. Беше сигурна само, че няма и най-малка представа защо

толкова настоява да си тръгнат.

— За светския живот ли ти домъчня? — попита той. — Омръзна ли ти вече скуката на провинцията?

— Съвсем не — честно отговори тя. — Знаеш ли, светският живот изобщо не ме влече. Всичко е по-скоро свързано с работата ми. Ако не беше компанията, бих била щастлива да прекарвам вечерите си спокойно у дома, без значение какво казва Попи. Не настоявам да се върна в Лондон, само за да заема мястото си в обществото!

Тя си помисли за Джефри и за вечерята с него, която ѝ предстоеше след два дни. Слава Богу, че съществуваше добрият стар Джефри. В момента той изглеждаше единственото стабилно нещо в живота ѝ и тя се надяваше да успее да я върне към здравия разум.

— Тогава защо искаш да се върнеш?

Стресната от гласа на Филип, тя се потопи в настоящето.

— Какво каза?

— Защо искаш да се върнеш? Съмнявам се, че тази вечер ще разкрием нещо кой знае какво и тогава цялото ни пътуване ще се окаже само загуба на време.

— Бихме могли да стоим тук цял месец и пак да не разберем какво става.

— Вярно е, но аз се надявах да поработим над тази загадка по-дълго.

Разбира се, тя знаеше, че той е прав и при други обстоятелства нищо не би било в състояние да я накара да се откаже. Ала ако останеше, щеше да се озове пред друг вид опасност, която можеше да я въвлече в нещо, което не би могло да си позволи.

По-късно тя последва съвета му и се оттегли в спалнята си. Имаше намерение да се изтегне на леглото и да дочете романа, който бе започнала, ала вместо това само се взираше невидящо в белия таван и премисляше отново и отново думите на Филип. Напоследък това ѝ бе станало навик — да си припомня всяка дума, всяко изречение, да анализира смисъла им. Какво бе изражението на лицето му, когато каза това... или онова? Колкото и опасно да беше, не можеше да го изхвърли от мислите си. Сякаш обзета от лудост, тя се надяваше да улови някакъв знак, който да ѝ разкрие, че и той е увлечен по нея. Докато лежеше, отдадена на мечтите си, Камила се обвиняваше, че е способна дори да допусне подобна мисъл.

Вдигна книгата и се опита да чете, ала буквите се размиваха пред очите ѝ и от страниците я гледаше лицето на Филип — понякога усмихнато, с познатите бръчици около очите; понякога капризно, с повдигнати вежди и бликащ от тъглчетата на устата му смях, или пък сериозно, с откровен поглед и здраво стиснати челюсти. Разбира се, трябваше да признае, че по някакъв начин той ѝ напомняше Дейвид, когато беше млад, но нали казваха, че човек се увлича по един и същи тип хора? Но приликата със съпруга ѝ не беше това, което я привличаше към него. Филип беше доста по-различен, не притежаваше всепоглъщащата същност на Дейвид и беше почувствителен. Камила се усмихна на себе си. Люси бе казала нещо за младото поколение мъже, които са по-нежни и не такива егоисти като бащите си, защото са принудени да признаят правата на жените и в съвременния свят не беше останало място за шовинизъм. Беше ли Филип един от тези млади мъже? Разумен и способен на съчувствие? Великодушен и готов винаги да протегне ръка? Дейвид бе притежавал всички тези качества, но именно той бе направлявал брака им и бе очаквал от нея да се грижи за домашния уют. Нещо караше Камила да мисли, че Филип не би оставил съпругата си да прекара живота си в старание да задоволява потребностите му. Може би точно това бе имала предвид Люси, когато бе говорила, за младото поколение.

Най-сетне, неспособна да заспи или да се концентрира върху книгата си, тя стана и слезе да направи чай. Противно на очакванията ѝ, Филип не се виждаше никъде из долния етаж. Гостната и библиотеката бяха празни. В кухнята, залята от слънчевата светлина, процеждаща се през полуразтворените прозорци, не се виждаше никакъв признак на живот и внезапно Камила се почувства ужасяващо самотна. В огромната притихнала къща нищо не помръдваше. Дори от ъгъла не се чуваше обичайното монотонно бръмчене на хладилника и застанала в средата на стаята, болезнено усещайки отсъствието на Филип, Камила се запита дали този миг не символизира целия ѝ бъдещ живот.

Дали не ѝ бе съдено да живее сама в просторните стаи на огромните къщи, чувайки единствено своите стъпки и тъжните удари на собственото си сърце? „Как ще я карам така? — помисли си тя и за момент я обзе паника. — Все още съм млада. Все още съм в разцвета на силите си — подвижна, както когато бях на двадесет и четири,

сексапилна — колкото и на осемнадесет... Не искам да прекарам живота си сама — стисна юмруци и се озова сред водовъртеж от отчаяние. — Искам отново да живея — мислеше Камила. — Искам да се смея, да върша глупости, да танцувам и да карам лодка по реката преди изгрев. Искам да започна живота си отново, да усещам топлата кожа на любовника си до своята, допира на ръцете му нощем и да чувам гласа му навсякъде около мен...“ За свой ужас обаче тя знаеше, че фантастичните ръце и глас си имат своя първообраз, и че през цялото време мисли за Филип. Какво щеше да направи той, докато тя се отдаваше на тези невъзможни сънища навяе? Отговорът дойде с убийствена яснота — щеше да прекарва времето си със семейството си, да ходи на събирания с млади хора и да излиза с красиви двадесетгодишни момичета... „Трябва да престана — яростно си каза Камила. — Този път води към лудостта.“

Точно слагаше чайника, когато Филип застана на вратата на кухнята. Носеше един от бастуните на Малкълм и обувките му бяха целите окаляни.

— Добре дошъл — заговори тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи съвсем нормално въпреки слабостта, която почувства при вида му. — Точно правех чай.

— Чудесно! — той се усмихваше и изглеждаше доволен от себе си. — Аз пък оглеждах пътя, по който ще минем довечера. Ако се промъкнем покрай онези дървета — посочи през прозореца, — ще се изкачим до върха на могилата. След това, ако завием наляво, вместо да се насочим направо към селото, ще стигнем до вълнолома, без никой да ни забележи. Оттам много добре ще можем да наблюдаваме какво става, а пък и винаги бихме могли да се приближим към кея по стената, въпреки че това е доста по-опасно.

Камила извади чашите и сложи чиния с бисквити на масата.

— Сега никой ли не те видя?

— Наоколо няма жива душа. По това време на деня в селото и на пристанището всичко е спокойно.

— В колко часа ще тръгнем?

Филип се замисли.

— Стъмнява се едва след десет часа, нали така? Според мен трябва да излезем към единадесет, за да можем да си намерим подходящо място за наблюдение, преди пристанището да се оживи.

Тя леко присви рамене.

— Бих желала Едит да е тук, за да ни обясни в какво се забъркваме.

— Може би точно това я е накарало да замине.

— Защото е знаела какво става? Не мога да разбера защо тогава не се е обърнала към полицията. Те биха могли да ѝ осигурят защита, нали така?

— Не съм сигурен. Виж как се отнесоха към нас. Дори не проявиха интерес към изтравените кучета. Убеден съм, че каквото и да става в Ардачи, полицията е замесена.

— И Джефри мисли така — каза Камила. — В такъв случай какво ще правим, ако открием какво става? Ще се обърнем към полицията в Обан?

— Бихме могли, но според мен най-добре е да отидем направо в Глазгоу. Там се намира Главното полицейско управление за целия район, така че не биха могли да бъдат замесени в някакви местни тъмни сделки.

Още сутринта към западния бряг беше задухал силен северен вятър, който сплиташе клоните над главите им и размяташе снопчета тръни в краката им, докато Камила и Филип се изкачваха по възвишението, което започваше от края на земите на Крийгнеч. Придържайки се близо до дърветата, те вървяха бързо и безшумно, докато се изкачиха на върха. Там спряха и заразглеждаха пристанището в подножието на могилата.

— Все още няма нищо интересно — шепнешком забеляза Камила.

— Много е рано. Не си ли спомняш, че последния път, когато наблюдавахме от таванския прозорец с бинокъл, всичко започна след един часа?

— Да, вярно.

Филип приклепна и ѝ направи знак да направи същото.

— В случай че някой погледне нагоре — обясни той.

— Не вярвам да могат да ни забележат. Много е тъмно — каза тя. Можеше да усети присъствието на Филип зад себе си, чувстваше широките му рамене и мускулестите ръце, които я караха да усеща някаква слабост.

Постояха така около час. Тогава северният вятър се нахвърли върху им на ледени талази, сякаш искаше да опровергае факта, че е юли и само допреди няколко часа температурите са били съвсем подходящи за летен ден. Сега всичко наоколо като че ли се движеше и огъваше под напористия ураган и Камила усети как кожата и мускулите на лицето ѝ се схващат, все едно че някой я бе ударил с тежка възглавница.

— Гледай! — внезапно прошепна Филип. Долу, между магазините и близките до пристанището къщи, бе започнало леко оживление. Миг по-късно дочуха познатия вече тътен от двигателя на камиона, който се приближаваше по главния път, минаващ пред вратите на Крийгнеч. Когато мина покрай тях, те едва успяха да различат очертанията му в тъмнината. Колата спря пред задния вход на пощата и фаровете угаснаха.

— Да вървим — прошепна Филип и тръгна надолу по склона към рибарските хижи. Движеше се полубежешком и Камила го последва, надявайки се, че няма да се препъне или да стъпи в някоя дупка.

Не им отне много време да стигнат до подножието на възвишението и Филип бързо и уверено тръгна към хижите.

— Можем да се прикрием в сянката и да наблюдаваме оттук.

Трите постройките приличаха повече на хамбари, а дъските, от които бяха сковани, бяха боядисани с някакво подобно на катран вещество, което ги предпазва от соления въздух и лошото време. Наоколо се носеше остра, наситена миризма на риба. Покрай тях минаваше тесен път, който свързваше селото с пристанището.

— Какво държат в тези навеси? — попита Камила, докато се спотайваха в тясното пространство между две от бараките.

— Най-различни неща, предполагам. Рибарски мрежи, сандъци, в които да извозват рибата... и може би резервни части за моторите на лодките.

Чакаха и се взираха в тъмнината, докато соленият вятър насълзи очите на Камила. Много по-силен сега, той се спускаше яростно откъм планините и морето.

— Оттук няма да видим нищо — каза Камила. — Не можем ли да се приближим още малко?

— Нека изчакаме. Гледай, камионът спря на края на кея. Виждаш ли? Около него се суетят много хора.

— Изглежда, разтоварват някакви сандъци — Камила се вдигна на пръсти и се наклони напред, за да вижда по-добре.

Те се напрягаха да видят какво става, разчитайки само на слабото сияние на стоповете на камиона и мъждукащата светлина, която се прецеждаше през задната врата на пощата, но не можеха да различат нищо друго, освен сновящи насам-натам мъже. Нямаха вид на хора, които много бързат. Сякаш всеки изпълняваше своята задача с методични и точно премерени движения, напомнящи мълчаливото старание на мравки в мравуняк.

— Каквото и да правят, то изглежда доста добре организирано — каза Филип. — Жалко, че има вятър. Бих желал да чуя какво си говорят.

— Не можем ли да се приближим още малко? — предложи Камила.

— Това няма да промени нищо. Вятърът така вие, че за да чуеш нещо, трябва да застанеш до тях.

Докато говореха, двамата забелязаха неколцина мъже, които правеха нещо около двете най-големи рибарски лодки. За Камила и Филип бе очевидно, че се готвят да отплават.

— Какво става, по дяволите? — възкликна Камила, ядосана, че не може да чуе нищо. — За нощен риболов ли се готвят или не?

— Възможно е — отвърна Филип, а в гласа му пролича съмнение. — Но не мога да разбера какво общо има това с камиона и разтоварените от него сандъци. Разбира се, може и да няма никаква връзка между двете, но се питам дали има някакъв начин да разберем това.

В този момент от групата пред пощата се отдели един човек и тръгна към кея. Той размахваше ръце, сякаш искаше да даде сигнал на двамата рибари.

Камила сграбчи ръката на Филип и се задъха, сякаш не й стигаше въздух.

— Мили Боже! — извика тя. — Знам какво става!

— Какво? — присвил очи срещу вятъра, той се опитваше да види какво прави мъжът. Беше объркан и учуден. — Какво става?

Камила го погледна с победоносно изражение на лицето.

— Те не внасят, а изнасят нещо от страната. Каквото и да има в тези сандъци, то се превозва с камиона в Ардачи, откъдето се изнася навън с рибарските лодки. Чудя се само какво ли е?

— Какво от това, което притежава Шотландия, би могло да представлява интерес за някой друг?

Намираща се почти на ръба на истерията, Камила се изкикоти.

— Саздърма от агнешки дреболии — каза тя, като се бореше със смеха, който се надигаше в гърлото ѝ. — Кървавица и овесена каша.

За момент трябваше да се върнат към прикритието на хижите, за да се предпазят от порива на вятъра.

Филип се усмихна, но в момента не бе настроен на нейна вълна. Когато заговори, в гласа му се долавяше напрежение:

— Какво ще кажеш за норките? Наоколо има много ферми за отглеждане на норки и хората се страхуват, че Организацията за защита на животните ще ги разкрие и ще ги пусне на свобода.

— Откъде знаеш?

— Една сутрин се разхождах наоколо и стигнах до една висока ограда, на която бе закачен надпис: „Частна собственост. Влизането строго забранено!“. Разбира се, аз съм любопитен и влязох през незаклучената врата. Мислех си, че ще открия ядрена станция! След това се запознах със собственика на фермата за отглеждане на норки. Той ме закле да запазя всичко в тайна. Изглежда, около дванадесет семейства се изхранват с отглеждането им. Безпокоят се само, че могат да бъдат разкрити и това да сложи край на бизнеса им.

— Възможно ли е да изнасят от страната кожи? — недоверчиво попита Камила. — Защо тогава не ги изпращат за обработка в Лондон?

— Един Господ знае.

Отново излязоха иззад прикритието на къщите. Хората все още продължаваха да сноват между камиона и закотвените рибарски лодки. Сцената беше толкова нереална, че ѝ напомняше някакъв филм, който бе гледала неотдавна. Слабо осветеният кей и мъжете, движещи се равномерно под ледената луна, приличаха на действие от пиеса, която се играе на сцената на Ковънт Гардън.

— Питам се кога ще отплават!

Филип сви рамене.

— Можем само да гадаем.

Продължиха да наблюдават в мълчание, докато вятърът вилнееше, пенеше водите на залива Лорн и изпращаше солени пръски високо над вълнолома. И през цялото време товаренето на лодките продължаваше с някаква зловеща последователност. Би ли могло подобно невинно занимание като товаренето и разтоварването да се извършва при такива обстоятелства, и то в полунощ? Заради вятъра те не можаха да чуят стъпките, които се приближаваха към хижите откъм пътя.

Изведнъж Филип застина.

— Насам, бързо! — настойчиво прошепна той и сграбчи ръката на Камила.

Тя се поспря, за да разбере какво става, обърна се към него да го попита нещо и тогава видя фигурата, която бързо се приближаваше към тях. Беше едър мъж, облечен в мушамени дрехи и с широкопола шапка. Движеше се съвсем целенасочено и с всяка секунда идваше все по-близо. Ръката на Филип трескаво затърси дръжката на голямата двойна врата на къщата. Най-сетне пръстите му усетиха съприкосновението със студения метал и като натискаше с всички сили, успя леко да я откряне.

— Внимавай! — задъхано изрече и дръпна Камила, като продължаваше да натиска вратата с рамото си.

Тя се притисна към стената, а ревът на вятъра ѝ бесните удари на сърцето ѝ се сляха в непоносимо бучене в ушите ѝ.

С раздиращ, изскърцващ звук вратата поддаде под тежестта на тялото на Филип и се отвори и той едва не падна. След това Камила почувства силната му ръка, която я прихвана през кръста и почти я повлече навътре към тъмнината на навеса. След минута Филип отново затвори вратата и се облегна тежко върху нея, за да попречи на повторното ѝ отваряне отвън.

— Господи, беше на косъм! — задъхваше се той. Застанала съвсем близо до него, тя усещаше дъха и сладникавата миризма на тялото му. За секунда някаква слабост подкоси краката ѝ и той, сякаш предусетил нещо, я прихвана за лакътя, за да я задържи.

— Добре ли си? — прошепна ѝ.

— Много съм добре — твърдо каза тя и се стегна. — Какво ще правим сега?

— Ще останем тук, докато се разотидат.

— Мислиш ли, че ни видя?

— Не смятам. Беше се привел, за да се предпази от вятъра и поне доколкото можах да видя, шапката му бе прихлупена ниско над очите.

— Ако ни беше видял, сега вече щеше да нахълта тук — окуражаваше се тя.

— Щях да бъда малко по-щастлив, ако можех да намеря нещо, с което да залостя вратата. При този вятър не мога да чуя какво става навън. Може да ни е видял и да е отишъл да извика другите.

— Ще се опитам да намеря нещо — Камила бръкна в джоба си и извади малкото фенерче, което беше донесла.

— Не насочвай светлината близо до вратата, опасно е, в случай че са отвън — предупреди я Филип.

— Господи! Ама че място, където да се озовеш затворен! Ами ако ни се наложи да седим тук до сутринта?

— Може и това да стане — допусна той.

Камила включи фенерчето и тънкият ярък лъч разряза тъмнината и като стрела се насочи към нещо голямо и метално, което заемаше по-голямата част от пода. В тревожно мълчание тя плъзгаше светлината по очертанията му.

Обяснението на находката се стовари върху ѝ като удар, когато тесният лъч попадна на висока около три инча метална пластинка, върху която бе изобразена елзаска овчарка. Познаваше тази емблема много добре.

— Какво е това? — настойчиво я запита Филип.

Почти изгубила способността си да говори, тя се облегна на него.

— Това е колата на татко — прошепна най-сетне. — Същата, с която катастрофира и загина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип надникна през тясната пролука на вратата и присви очи срещу вятъра, пристъпвайки предпазливо сантиметър по сантиметър, в случай че рибарят се навърташе все още наоколо. Дълго време луната бе скрита от гъсти облаци, които обвиваха като плътно одеяло целия залив. Едри капки дъжд падаха в бързо увеличаващите се локви и тежко барабаняха по покрива.

— Виждаш ли нещо? — едва чуто прошепна Камила. Премръзнала, скована от страх, тя искаше час по-скоро да се махне оттук. Тези хора бяха убийци. Онова, което ставаше в Ардаци, беше работа на добре организирана група от безскрупулни хора, които — вече бе убедена — нямаше да се спрат пред нищо. Стоката, изнасяна с рибарските лодки, се пазеше в толкова дълбока тайна, че всеки, който се доближало истината, се озоваваше в опасност.

В непрогледната тъмнина тя дочу шепота на Филип:

— Мисля, че си отиде. Стой там, докато изляза и поогледам наоколо.

— Бъди предпазлив! — настоя тя, като се опитваше да види какво става през вече широко отворената врата.

Без да отговори, Филип излезе навън, поспря и се огледа наляво и надясно. Видимостта беше около двадесетина ярда, докъдето дъждът се сипеше като плътна завеса, а вятърът се носеше на талази над кея.

— Мисля, че всичко е наред — извиси глас той, за да надвика бурята. — Да вървим!

Бяха решили да се върнат в Крийгнеч и да се обадят в полицията в Глазгоу. Докато все още не ги бяха разкрили, нямаше да преместят колата на Малкълм, която представляваше за тях необходимото им вещественно доказателство. А ако побързаха, може би щяха да успеят да доведат полицаите да претърсят рибарските лодки, преди да отплават.

Филип стисна китката на Камила, за да я поведе обратно по пътя, по който бяха дошли, и почувствала топлината на пръстите му, тя го последва. За броени секунди се измокриха до кости, дъждовните струи

се стичаха по лицата и вратовете им, а пълните с вода обувки лепнеха по калта в тъмнината.

Докато предпазливо си пробиваха път зад къщите, приведени напред и със заслепени от дъжда очи, те почти не виждаха накъде се движат. Искаха да стигнат до гористото възвишение, което се издигаше близо до Крийгнеч. Щом веднъж стигнеха до върха, най-лошото вече щеше да бъде зад тях и с малко повече късмет биха могли да се приберат у дома след по-малко от десетина минути. Камила вкопчи пръсти в ръката на Филип, а той стисна дланта ѝ успокоително.

И тогава се случи. Сякаш паднали от самото небе, откъм непрогледната тъма върху тях се нахвърлиха две масивни фигури с такава сила, че Камила се свлече на земята и ръката ѝ изпусна топлите пръсти на Филип. Гъсти храстчета пирен смекчиха удара и тя падна върху мократа земя, видя проблясващите мушамени дрехи на нападателите и тялото на Филип, което се изтърколи далеч от нея, и чу груби гласове, които се опитваха да надвият воя на бурята, носеща се откъм пристанището. Това, от което най-много се страхуваше в момента, беше собственият ѝ ужас; паниката, която блокира сетивата и парализира жертвата си с ледените си пипала.

— Бягай! — чу тя крясъка на Филип. Гласът му се надигна над кълбото от безформени силуети, което се търкаляше близо до нея. Можеше да чуе болезненото поемане на въздух и тъпите удари на юмруци върху съпротивляващите се тела. — Бягай!

Нов порив на вятъра се изви с рев откъм брега и се смеси с глъчката, вдигана от тримата борещи се в калта мъже.

Не можеше да направи нищо друго, освен да отиде да потърси помощ. Каква полза би имало да остане тук? В сравнение с тях нейната физическа сила беше нищожна. Нямаше никакво оръжие, дори тояга. И наред с всичко почти не виждаше. От влагата и тъмнината в очите си чувстваше болка като от хиляди иглички.

— За Бога, бягай! — отново чу вика на Филип. Тя искаше да остане с него, да му помогне. Ако допуснеше тези мъже да го убият...

— Бягай!

Камила извърна глава, разрида се от ужас и побягна. По-добре щеше да бъде да намери бързо помощ, отколкото да наблюдава безпомощно. Решила да се придържа към равното, което се спускаше успоредно на кея, тя приведе глава и с усилие продължаваше напред.

Дрехите ѝ вече бяха вир-вода, а обутите ѝ в спортни обувки крака сякаш бяха от олово. Задъхваше се, гърдите ѝ се стягаха от болка, а сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да се пръсне. Само след миг трябваше да завие надясно и да започне да се изкачва по възвишението, но поне още няколко ярда можеше да продължи направо. Тогава усети кожата си да настръхва от ужас. Някой я преследваше. Сигурно един от мъжете бе успял да се измъкне от схватката и сега тичаше след нея. Можеше да чуе шума от тежките му стъпки из калта, след това долови пресекващото затруднено дишане. С всяка секунда той все повече се приближаваше.

Тя разбра, че бързо трябва да реши какво да прави. Би могла да започне да се изкачва по склона на хълма с надеждата да се скрие между дърветата или пък да продължи да бяга покрай пристанището към селото, където постройките щяха да ѝ осигурят по-надеждна защита и повече места, където би могла да се спотаи. Съществуваше, разбира се, рискът да налети на останалите, но трябваше да го поеме. В края на краищата в това населено с толкова хора село все пак съществуваше шансът да има и някой, който е на страната на закона.

Взела решение, тя изостави неравния терен и се спусна по тесния път, който като черна нишка се губеше в селото. Зад нея се чу шум от препъващи се крака и порой от ругатни. Въпреки че не се обърна, Камила усети, че се изплъзва от преследвача си. Беше уверена, че ако успее да поддържа това темпо, докато стигне до спасителната закрила на сградите, всичко ще бъде наред. Но годините, прекарани зад бюрото, я бяха извадили от форма и тя вече едва дишаше. С натезали от болка крака, които заплашваха да се подкосят при всяка следваща крачка, продължаваше да тича надолу по улицата, а до слуха ѝ достигнаха стъпките на обути в ботуши крака, които сега, изглежда, бяха съвсем близо. В гърлото ѝ се надигна писък и ужасът я зашемети. Но в този момент от тъмнината изплува някакво очертание... след него друго... и още няколко, които постепенно придобиха формата на къщи, прозорци и огради. Беше стигнала в покрайнините на Ардаци. Неочаквано пред себе си забеляза тясна пътечка, разделяща две къщи, която се губеше в тунел от тъмнина. Без да спре, за да размисли, тя се стрелна по нея и се озова в някакъв двор, смътно осветен от прозорец със спуснати завеси. Не можеше да остане дълго тук. Ако преследвачът ѝ я последваше, щеше да се окаже в капан, ала за момент

приклепна, притисна гръб към влажната стена и едва не припадна от уплаха и изтощение. Усети как по гръба ѝ се спускат ледени струйки пот. Изтри челото си, отметна мократа коса и се опита да възвърне самообладанието си. Напрегнато се оглеждаше и ослушваше и подскочи уплашено, доловила някакъв шум, сякаш от стъпки. Какво, по дяволите?... Дали беше някакво животно? Прилеп може би? Или пък сухо листо, понесено от вятъра?

Борейки се да запази самообладание, тя се напрегна да долови шум от стъпки, ала откъм улицата не се чуваше нищо. Може би се бе измъкнала от преследвача си? Но какво ставаше с Филип? Мисълта за това, че в момента той може би лежи пребит, я тласна към действие. Трябваше да намери помощ.

Отчаянието възвърна смелостта ѝ. Скована от болки, тя се надигна от прикритието си с ясното съзнание, че трябва да действа бързо. Нямаше време да се връща в Крийгнеч. Ако се движеше по пътя, щеше да ѝ отнеме около петнадесет минути, а бе немислимо да се върне по същия път и да рискува да бъде заловена, докато се изкачва по възвишението. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да отиде в дома на Хектор Рос и да го помоли да ѝ помогне. Баща ѝ му бе вярвал, тя също трябваше да му се довери. Може би той ѝ бе казал, че кучетата не са отровени, защото също е бил заплашван. Или пък просто не е искал да я плаши с истината.

Като се придържаше плътно към сградата, тя се насочи към изхода на двора по пътечката, която се вливаше в главната улица. Наоколо всичко тънеше в тишина, нарушавана само от виещия вятър и мекия плясък на дъждовните капки.

Къщата на ветеринаря беше на няколко минути път и Камила знаеше, че може да я намери, като се върне надясно в следващата пресечка и поеме по улицата, успоредна на пристанището. Въпреки че бе ходила там само веднъж, тя си спомняше квадратната къща, доста по-голяма от останалите, която се отделяше от пътя с градина. Разбира се, щеше да ѝ се наложи да го събуди, но необходимостта да намери спешно помощ я караше да мисли, че всичко е позволено. Бе успяла да се измъкне от нападателя си и сега, докато вървеше по тъмните безлюдни улици, се чувстваше почти дръзка. Това беше същото усещане, както след смъртта на Дейвид, когато трябваше да се настани в неговия офис и да поеме контрола над компанията. Сега трябваше да

направи същото. Единственото, което имаше значение, бе да спаси Филип. Не смееше дори да си помисли, че помощта би могла да пристигне фатално късно.

Дъждът все още се сипеше на едри капки, носени от силния вятър, но Камила успя да долови приглушени гласове и шум от включен двигател. Камионът очевидно беше вече разтоварен и се готвеше да отпътува. Бе стигнала до сградата на пощата и чуваше гласовете, които се опитваха да надвикат шума на мотора. Някъде наблизо се затръшна врата и въпреки че беше много тъмно, тя разбра, че хората влизаха в пощата, за да довършат тайнствената си работа.

Камила забързано продължи нататък. Кой ли стоеше зад цялата тази история? Едва ли възрастната пощенска служителка или пък младото момиче с глуповато изражение, което продаваше в магазина. И тогава отговорът блесна в съзнанието ѝ. Трябва да е моряк, някой от рибарската флота, който още призори отплава към коварното море.

Сега къщата на Хектор Рос се виждаше между дъждовните струйки, сгущени сред дървета и храсти като голяма сива кутия. Не светеше никъде и всичко изглеждаше безлюдно. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да похлопа на входната врата, за да събуди домакините.

В този момент тъмнината се раздра от фаровете на приближаваща се насреща кола. Пътят се освети смътно като от светлината на джобно фенерче и Камила инстинктивно се отдръпна в сянката. С приближаването на колата ставаше все по-светло, докато накрая цялата улица и всичките околни сгради заблестяха като сребърни под милионите танцуващи дъждовни капки. Когато се изравни с Камила, забави ход и тя разбра, че всичко е загубено. Бяха я преследвали през цялото време и сега идваха да я вземат с кола, а тя нямаше къде да избяга. Разтърсваща вълна от отчаяние я заля и за момент изпита чувство на вина. Заради нея Филип бе дошъл в Шотландия, заради онова, което тя знаеше, сега той лежеше, пребит до смърт, край брега. Обзета от слабост, Камила се стресна от нечий глас:

— Мисис Итън? Защо, за Бога, сте излезли навън в такава нощ?

С широко отворени от ужас очи Камила надникна в колата и видя сбръчканото лице на ветеринаря.

— Мистър Рос! — избухна тя, неспособна да се въздържа. — Слава Богу, че сте вие! Идвах при вас. Трябва да отида в полицията.

Той я погледна учудено.

— В полицията? Така ли? Тогава по-добре влезте у дома. Точно се връщам от близка ферма, където едно теленце изобщо не бързаше да се роди — усмихна се. — Само да прибера колата и ще влезем вътре, за да позвъните от моя телефон.

— О, благодаря ви — каза тя. — Много е спешно. Веднага трябва да им се обадим. Нямате ли мобифон?

Хектор повдигна рунтавите си вежди и бръчките на челото му станаха по-дълбоки.

— Не мога да си позволя подобни скъпи прищевки — с отвращение отвърна той.

Камила се наведе към него:

— Въпросът е на живот и смърт. Приятелят ми беше нападнат до... до една рибарска къща. Налетяха и на мен, но аз успях да се измъкна... Трябва бързо да намерим помощ. Според мен те превозват нещо в няколко лодки. Трябва да съобщим на полицията да ги претърси, преди да успеят да отплават — думите ѝ се изливаха като порой и тя жестикулираше като полудяла. — Нямаме време за губене.

Рос кимна с разбиране, натисна газта и подкара колата по алеята, която пресичаше градината му. Молейки се да не е станало прекалено късно да помогне на Филип, Камила го последва. Минута по-късно, с нехарактерна за възрастта му пъргавина, Хектор прекосяваше моравата към входната врата. Отключи я и влезе в антрето, следван от Камила. Цялата къща миришеше на дезинфекционни препарати.

— В клиниката има телефон — каза той и отвори боядисана в кафяво врата от дясната страна. Миризмата тук беше още по-силна и Камила сбърчи нос. — Ще включа осветлението — додаде Рос и отиде до старомоден черен телефон в ъгъла.

Той вдигна слушалката, набра някакъв номер и секунда по-късно Камила го чу да казва:

— Полицията ли е? Много е спешно.

Заля я вълна на облекчение.

— Обажда се Хектор Рос, живеещ на Баримор Роуд в Ардачи — след това с учудваща точност той разказа за случилото се с Филип и натоварените с някакъв странен товар рибарски лодки. — Ще изпратите ли някого? Но бързо! — после се обърна към нея: — Не бихте ли искали да им обясните къде точно се намира приятелят ви? Така ще стане по-бързо.

Тя кимна и пое слушалката от него. Светкавично разказа какво се бе случило.

— Побързайте... За бога, побързайте! — бе неспособна да продължи. Изтощена, премръзнала, мокра до кости, почувства горещи сълзи да парят очите ѝ. Вече нямаше смисъл да отрича чувствата си към Филип. Обичаше го.

— Ще ви донеса нещо топло за пиене и някакви сухи дрехи — чу тя гласа на Хектор, щом затвори телефона.

Той излезе в антрето и въпреки че минаваше полунощ, се провикна:

— Мойра!

— Моля ви, недейте да будите никого заради мен — запротестира Камила.

— О, тя винаги става да ме посрещне нощем, ако съм бил извикан за някакъв случай — успокои я Рос. — Тук все трябва да има някакъв халат или нещо подобно, което да облечете, докато изсушим дрехите ви.

— Не, наистина. Трябва да се връщам.

— Няма да ви позволя да излезете в този дъжд отново, преди да сте се постоплили. Впрочем какво правехте около рибарските къщи? Нощта съвсем не е подходяща за разходки — Хектор отвори един заключен шкаф, който Камила очакваше да бъде пълен с лекарства, но чието съдържание впечатляваше с уиски и бренди. — Ще се присъедините към мен, нали?

— Благодаря ви.

— Защо бяхте нападнати? Кой би направил подобно нещо? — попита той.

Камила се извърна да го погледне, знаейки, че трябва да му се довери, след като баща ѝ му бе вярвал и въпреки че той не ѝ бе харесал след първата среща.

— Влязохме в един навес — предпазливо заобяснява тя. — Вратата не беше заключена. Започна да вали и искахме само да се скрием на сушина.

— Да? — той се усмихна окуражително с една от очарователните си усмивки.

Камила прехапа устни, неспособна да продължи, след това каза:

— Намерихме колата на татко. Същата, с която катастрофира.

Върху лицето му се изписа съчувствие и той кимна осведомено:

— А, да. Без съмнение е оставена там, за да бъде поправена. Младият Мактавиш я купи от доведената ви майка след смъртта на баща ви. Тъй като нямаше книжка, колата не ѝ бе необходима и тя я продаде за три хиляди лири — Хектор се изсмя. — Струваше му всичките спестявания, но пък му осигури предимство пред останалите младежи в очите на момичетата. В днешно време младите се впечатляват от подобни неща, нали?

— Едит я е продала? — удивено попита Камила.

— Точно така. Нали не си помислихте, че е открадната? Ако искате, утре бих могъл да ви запозная с младия Мактавиш и да го попитате лично. Той ще се върне от риболов към обед.

— Не, не е необходимо.

Камила отпи от уискито и усети топлината му в гърлото и стомаха си. Гледаше ветеринаря с ъгълчето на окото си и се питаше какво ли знае. Филип бе проучил подробно колата на Малкълм с помощта на джобното фенерче. Може би това, че Едит е продала колата, бе истина, но все още оставаше без отговор въпросът: кой бе изтеглил всичката спирачна течност, което бе станало причина баща ѝ да изгуби контрол над колата и да катастрофира? Кой желаше смъртта на Малкълм?

— Би ли направила нещо топло за пиене, Мойра? Намери също някакви сухи дрехи за мисис Итън. Тя се е измокрила до кости в тази буря — любезно, но със заповеднически нотки в гласа се обърна Хектор към прислужницата си.

— Нямам време. Трябва да се върна при Филип — отчаяно го прекъсна Камила. — Може би полицаите вече са пристигнали на пристанището.

Не си позволяваше да я завладее мисълта, че последния път, когато Филип бе ходил в полицейския участък в Коулдеър, там изобщо не бяха обърнали внимание на думите му. Но може би щяха да се отнесат по-сериозно към един толкова влиятелен в селото човек като местния ветеринарен лекар!

Мойра, загърната в дебел вълнен халат, облечен върху нощницата ѝ, изглеждаше по-хубава, отколкото Камила си я спомняше. Това се дължеше на разпуснатите ѝ коси, които се виеха на къдри около раменете и се спускаха тежко по гърба ѝ. Последния път, когато

беше видяла прислужницата на Хектор, тя бе облечена в строга тъмна рокля и с прибори в стегнат кок дебели плитки.

— Чай ли предпочитате?

— Не... Наистина нямам време — запротестира Камила. — Трябва да тръгвам.

— Но защо? — учуди се Хектор. — Скъпа лейди, какъв смисъл има да излизате отново в тази ужасна буря с риск да налетите пак на нападателите, от които току-що сте избягали? Предполагам, че полицията вече е пристигнала и е уредила всичко.

— Не бихме ли могли да позвъним по телефона, за да разберем какво е станало? Или пък, много ми е неудобно да ви моля, но не бихте ли могли вие или синът ви да ме закарате до кея, за да се уверя, че приятелят ми е добре?

Изражението на Хектор се промени.

— Моят син? — любопитно я погледна той. — Имате предвид Аластър?

— Да. Веднага след като пристигнах тук, разговарях с него по телефона. Разбира се, той сигурно спи, но...

Хектор поклати глава:

— Значи не сте се виждали?

Камила го погледна объркана:

— Не.

— И аз така си помислих. Моят син е инвалид, мисис Итън. Той не би могъл да дойде с вас.

Камила забеляза, че Мойра се е спряла напрегнато до вратата и гледа странно Хектор, сякаш се страхува от нещо.

— Извинете ме. Нямах представа — тихо промълви Камила.

— Скъпа лейди! — Хектор изглеждаше развеселен от състраданието в тона ѝ. — Състоянието на Аластър е нещо, което трябва да понасяме. Господ ни изпраща такива трагедии, за да ни изпита — обърна се към Мойра: — Хайде, момиче, върви да направиш чай и да донесеш сухи дрехи за мисис Итън.

Мойра излезе мълчаливо от стаята и Камила се запита какви ли са взаимоотношенията в тази къща. Беше сигурна, че нещо не е както трябва. Нещо се прикриваше и то бе свързано с момичето. Ала нямаше време да размишлява над това. Основната ѝ грижа беше Филип.

— Мога ли да използвам телефона ви? — запита тя. — Кой е номерът на полицейския участък? Трябва да разбера какво е станало.

— Позволете на мен, мадам — отвърна Хектор и отново се протегна към слушалката. — Веднага ще разбера.

Докато допиваше питието си и с изненада усещаше топлината му из цялото си тяло, тя чу Хектор да пита кой е дежурен в участъка в Коулдеър. Закима с глава, на няколко пъти промърмори „аха“, след което затвори телефона.

— Е? — обезпокоена настоя тя. — Какво е станало?

— Няма причини за безпокойство — отговори той успокоително. — Отишли са веднага до кея, но не са открили нито приятеля ви, нито някого друг. Мястото е било съвсем безлюдно. Предполагат, че приятелят ви се е прибрал, а нападателите му са избягали.

— Ами лодките? Открили ли са с какво са били натоварени?

— Не мисля, че вече разполагат с информация за това. Нужно е повече време, мадам. Пък и не биха могли да обискират лодките без съдебно разпореждане. Но най-важното е, че приятелят ви, изглежда, е в безопасност и вероятно вече се е върнал в Крийгнеч. Да ви откарам ли дотам? Не бихме могли да направим нищо по въпроса с тайнствения товар, за който споменахте. Сега всичко е в ръцете на властта. Радвам се, че след това преживяване изглеждате добре, а и приятелят ви като че ли не е пострадал.

— Наистина бих желала да се прибера у дома — призна Камила.

— Много добре. Но не бихте ли изпили чаша чай преди това?

— Ако не възразявате...

— Много добре. Ще тръгнем веднага. Само да си взема дъждобрана. Времето беше чудесно, когато ме повикаха да израждам онова теле, а я вижте сега! Все още вали като из ведро — той се засмя, сякаш в бурята имаше нещо забавно, и излезе от стаята.

Миг по-късно се появи Мойра с поднос, върху който бяха подредени кафяв чайник, две чаши и каничка с мляко. С ненужна сила, сякаш искаше да ги разбие на парчета, тя захвърли подноса на масата до прозореца, извърна се и втренчи поглед в Камила. И двете мълчаха. Без да промълви дума, Мойра продължаваше да я наблюдава, докато Камила се опитваше да разбере какво става. В кехлибарените очи на момичето се четеше някакъв особен гняв, сякаш то я ненавиждаше от дъното на душата си и не одобряваше присъствието ѝ в тази къща.

После бързо, както беше дошло, то се обърна и мълчаливо напусна стаята.

Хектор Рос се върна, пристегнат в мушама, подобна на онези, които носеха рибарите.

— Да тръгваме ли? — приятелски попита той.

Пет минути по-късно, след като я бе закарал до дома ѝ, през съзнанието ѝ мина мисълта, че той не я бе попитал какво прави още в Ардачи, след като се предполагаше, че още преди три дни е напуснала Шотландия и се е върнала в Лондон. Дали през цялото време е знаел, че тя се намира в къщата на Малкълм?

Крийгнеч тънеше в тъмнина и тишина точно както преди два часа, когато го бяха напуснали. Още щом влезе в кухнята, Камила разбра, че Филип не се е връщал. Включи осветлението и видя, че дори мръсните им кафени чашки си стоят така, както ги бяха оставили.

— Боже мой — високо простена тя и прокара ръка през разрешената си коса. Той трябва да е още навън, в бурята, и може би не е в състояние да се прибере сам! Защо полицаите не бяха проверили по-обстойно? Как можеха да си мислят, че е успял да се измъкне от нападателите си и да избяга само защото не го бяха намерили край навесите?

Изтича до библиотеката, палейки пътям всички лампи, защото вече не беше необходимо да крие присъствието си, отиде до бюрото на Малкълм и грабна картон, върху който бяха записани всички поважни телефонни номера. С треперещи пръсти набра номера на полицията в Коулдеър. В Лондон, мислеше си тя, при такова спешно обаждане отдавна щяха да са пристигнали няколко коли с виещи сирени. Докато слушаше свободния сигнал в слушалката, поразя я друга ужасна мисъл. Защо тази нощ не бе чула воя на полицейски сирени? Съобразяването със спящите жители в този късен час би било съвсем неуместно и би отстъпило пред необходимостта да се стигне до мястото колкото — може по-скоро!

Пет минути по-късно, невярваща и шокирана, Камила затвори телефона. През цялото време нещо не е било наред. Искаше ѝ се да вярва на Хектор Рос, но нищо от това, което беше казал или направил, не се бе оказало истина. И баща ѝ, и тя се бяха излъгали. Налагаше се да преглътне нов горчив хап. Дежурният сержант в полицията в Коулдеър, с когото току-що бе разговаряла, ѝ бе съобщил, че нито там,

нито в който и да било участък, в това число и в Обан, не се е получило обаждане от Ардачи. Никой не бе информирал за уличен бой и не бе търсил помощта им.

Камила смъкна мокрите дрехи, захвърли ги в банята и бързо се загърна в една хавлия. След това обу чифт топли панталони и пуловер и се върна в кухнята. Обезумяла от тревога, сложи чайника само за да прави нещо, но образът на Филип, проснат върху мократа земя, непрекъснато я преследваше. Ами ако е бил пребит до смърт и тялото му е хвърлено в морето? От устните ѝ се откъсна лек стон и тя се опита да се пребори със страха, който я довеждаше до лудост.

Беше минал повече от час, откакто го бе оставила край рибарските навеси. Колко време щеше да отнеме на полицията, за да го открие? Бяха попитали за адреса ѝ, но тя се надяваше, че първо ще отидат да потърсят него, преди да дойдат тук.

— Филип... Филип... — повтаряше високо името му, без да се тревожи повече за онова, което ставаше между тях. Изведнъж се отпусна върху един стол до масата, закри лице с ръце и избухна в сълзи, фактът, че баща ѝ е бил убит, беше достатъчно ужасяващ, но тя не би могла да понесе мисълта, че нещо може да се случи с Филип.

Защо, след като не бе харесала Хектор Рос още при първата им среща, се бе обърнала за помощ към него? Защо и Малкълм бе търсил приятелството му? Нито за миг не вярваше, че Едит е продала колата на онзи рибар. Но дори и да е така, защо тогава стои скрита под онзи навес до кея? Камила поклати глава и се прокле, задето бе отишла в дома на ветеринаря. Там бе изгубила ценно време, вместо да се опита да се добере до полицията. А сега може би бе прекалено късно.

Изтри сълзите си и скочи на крака, неспособна повече да остава насаме с мислите си. Тишината в къщата беше ужасяваща, а празнината, породена от отсъствието на Филип — непоносима. Обезумяла от тревога, тя започна да обикаля кухнята, напрегвайки се да чуе вой на полицейски сирени, шум от приближаваща се по алеята кола или звъна на входния звънец, който да оповести пристигането на полицаите, които идваха да ѝ кажат, че... Господи, какво бе станало с Филип?

Изведнџ замръзна на място и дџхът ѝ секна. Вратата на кухнята бавно и предпазливо се отваряше. В стаята нахлу леден влажен въздух, когато през пролуката от тъмнината на ужасната ноц се измъкна една фигура и се втренчи в нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Камила, добре ли си? — мокър до кости, напрегнат, с разрошени коси, пред нея стоеше Филип.

Тя го изгледа и вълната от облекчение, която я заля, заплашваше да избухне във взрив от емоции.

— Добре съм.

— Слава на Бога! — избухна той. — А аз си мислех...

— Ами ти? Толкова се страхувах... О, Филип! — гласът ѝ замря. Не беше в състояние да му опише всички мрачни мисли, които я бяха тормозили през цялото време.

Изражението му изведнъж стана напрегнато.

— Опитах се да им попреча да те последват, но единият успя да се изскубне и хукна след теб. Сигурна ли си, че си добре?

— Да.

Стояха така, лице в лице, и помежду им се прокрадна някакво напрежение. Погледите им се срещнаха и тя почувства, че не ѝ достига въздух. Неспособна да го гледа повече, тя сведе лице и осъзна, че няма смисъл да се преструва. Не и пред него. Не и пред себе си. Безсмислено беше да продължава да се преструва, че двамата са само добри приятели, след като онова, което изпитваше към него, бе всепоглъщаща любов. Какъв смисъл имаше да прикрива чувствата, които вече не можеше да отрича?

Отново вдигна глава и в изражението ѝ безпогрешно можеше да се прочете копнежът на влюбена жена, която бе живяла много дълго без любов.

Сякаш в отговор на нещо, което също не можеше да потиска повече, Филип безпомощно пристъпи към нея. После, с цялата сила на току-що откритата страст, обви ръце около нея и я притисна към себе си. Студената му буза се допря до нейната и миг по-късно тя усети ледените му устни върху своите. Камила го притегли към топлината на тялото си, галейки косите и врата му, докато целувките му ставаха все по-настойчиви и по-пламенни.

— Камила — прошепна той, — не смеех да се надявам, че и ти изпитваш същото.

Сега тя не се учуди на думите му, въпреки че по-рано те щяха да я изумят. Изпита странното усещане, че всичко това е било предопределено и по-нататъшната им връзка е неизбежна.

— Обичам те — простичко каза тя. — Струва ми се, че те обичам от много време насам.

Филип пак я целуна нежно, повтаряйки името ѝ отново и отново, и тя се вкопчи в него, докато от дъното на душата ѝ бликаше радост.

В този момент нечий ясни стъпки пред вратата на Крийгнеч ги стреснаха и ги накараха да се разделят.

— Какво става, по дяволите! — възкликна Филип.

Тя бързо му каза, че в крайна сметка е успяла да се обади в полицията:

— Не ги ли срещна на кея? Предполагаше се, че трябва да дойдат да ти помогнат.

Той поклати глава.

— Не им казвай повече от необходимото — бързо я предупреди Филип, когато някой силно потропа на вратата и из празната къща отекна звънецът.

Тя го погледна неразбиращо:

— Защо?

Филип заговори нетърпеливо:

— Мисля, че те са замесени в това, което става тук. Не можеш ли да им кажеш, че сме ги повикали, защото случайно сме срещнали група пияни и се е завързал бой?

— Какво? В два часа през нощта? — Камила поклати глава. — Никога няма да ми повярват.

— Какво им каза?

— Казах им... Боже мой, не мога да си спомня! Бях в такова състояние, когато разбрах, че Хектор Рос не е звънил в полицията! Ами с кого тогава разговарях от неговия телефон? — притисна ръка към устните си. — Който и да е бил, казах му къде да те търси. Казах още, че сме били нападнати и... Господи, Филип, не помня какво им казах.

Сега, когато знаеше, че той е в безопасност, всичките ѝ предишни кошмари я връхлетяха отново и я изпълниха със страх.

Колата на баща ѝ, скрита в рибарския навес без капчица спирачна течност, смъртта на повече от четиридесетте кучета... заплашителните бележки. Ставаше нещо ужасно и единственото, което изглеждаше напълно ясно, беше, че те са в опасност.

— Трябва да отворим вратата — каза Филип, хвана я за ръка и я поведе към антрето. — Не забравяй: говори възможно по-малко. Преструвай се, че всичко е наред.

Камила кимна и стисна ръката му. След това изпъна рамене и вдигна глава. Това ѝ напомни за времето малко след смъртта на Дейвид, когато трябваше да присъства на събрание на борда на директорите като новия президент.

Те бяха двама и стояха на най-горното стъпало пред вратата. Отправиха им продължителни погледи, след което се обърнаха към нея, пренебрегвайки Филип.

— Добре ли сте, мис? — полицаят имаше лукаво лице с лисичи черти и тя се запита дали не беше същият, с когото бе разговарял Филип, когато бе отишъл до Коулдеър, за да докладва, че кучетата на Едит са били отровени със стрихнин.

Камила му отправи една от най-очарователните си усмивки.

— Съжалявам, че ви накарах да дойдете дотук в такава ужасна нощ — извинително започна тя. — Както виждате, и двамата сме добре.

Полицаите я изгледаха подозрително, както ѝ се стори.

— Вие не сте ли онази дама с кучетата?

— Моята втора майка има... въз... имаше много кучета.

— Няма нищо нередно — нехайно се намеси Филип. — Наистина всичко е наред. Мисис Итън беше разтревожена, когато се заблудихме в тъмнината и попаднахме на неколцина пияни рибари край кея. Но както виждате, всичко е наред.

В този момент полицаят с лисичето лице като че ли позна Филип.

— Виждали сме се и преди, нали... сър? — паузата, преди да произнесе почтителното „сър“, беше почти обидна.

— Възможно е — отвърна Филип и обви ръка около раменете на Камила със защитен жест. Усмивката му не издаваше нищо. — Съжалявам, че ви обезпокоихме.

Лисичето лице се обърна отново към Камила:

— Разбрахме, че сте останали с впечатлението, че някой ни се е обаждал по-рано и ни е молил за помощ?

— Да... ами когато изгубих приятеля си в тъмнината, помолих някого да позвъни в полицията вместо мен... и се надявах, че са го сторили.

— И кого точно помолихте, мис?

Камила усети как ръката на Филип се стегна върху рамото ѝ, сякаш искаше да я предупреди.

— Не знам. Не съм сигурна — опита се да се измъкне тя. — Беше някой от селото. В тъмнината не можах да видя ясно.

— Е, всичко е добре, когато свършва добре — каза Филип и отново се усмихна успокоително. — Извиняваме се още веднъж.

Почти неохотно двамата полицаи се върнаха при колата си, която бяха паркирали на алеята. След като хвърлиха последен подозрителен поглед към Камила и Филип, които стояха пред вратата, те влязоха в колата и потеглиха.

— Слава Богу! — облекчено въздъхна Камила. — Убедена съм, че не повярвах на нито една дума.

Филип потрепери и тя осъзна, че той все още е облечен в мокрите си дрехи.

— Трябва да свалиш тези неща — обърна се към него тя и го дръпна за ръката. Заизкачвах се по стълбите и той съблече мокрия пуловер.

— Иди в банята и хвърли тези дрехи във ваната при моите. Там има достатъчно хавлии. Ще ти донеса сухи дрехи от твоята стая — нареди Камила.

Докато той си вземаше душ, тя седеше на леглото и през затворената врата на банята му предаваше разговора си с Хектор Рос и твърдението, че някакъв рибар е купил колата на Малкълм, защото Едит вече нямала нужда от нея.

— А истина ли е, че не е можела да кара кола? — извиси глас Филип над нежното шумолене на течащата вода.

— Не знам — отговори Камила. — Звучи ми невероятно. Цял живот е живяла в провинцията и би следвало да може да шокира.

— Това ми изглежда съвсем логично — съгласи се той, спря крана и се уви с една голяма кърпа. Излизайки от банята, попита:

— Какво мислиш за Едит?

Докато говореше, Филип се настани на леглото до нея и улови ръката ѝ с топлите си пръсти. Камила се замисли:

— Татко се е запознал с нея на някакво събиране у стари приятели в Глоусестършир, където тя е живеела. Била е вдовица, без деца, и кучетата са били смисълът на живота ѝ.

— Знаеш ли — отбеляза Филип, — напълно е възможно и тя да е замесена в това.

— Но какви мотиви би могла да има, Филип? Какво би могла да спечели от случилото се? Изгуби съпруга си, кучетата...

— Изглежда, нещо се е объркало — вметна той.

Камила го погледна замислено:

— Струва ми се, че трябва да останем тук още няколко дни. Трябва да разберем какво се изнася от Ардачи! Не можем да оставим нещата дотук. Нужни са ни доказателства.

Филип въздъхна облекчено.

— Аз през цялото време настоявах да останем — припомни ѝ той.

— Да, знам — уловила погледа му, тя се усмихна. Филип я наблюдаваше напрегнато и сърцето ѝ се обърна. След това се наведе и нежно я целуна по устните.

— Страхувах се, че ако се върнем в Лондон, няма да искаш да ме виждаш повече. Страхувах се да не те загубя още преди... — заекна и страните му пламнаха. — Преди...

— Преди дори да си ме имал? — нежно попита тя. — О, Филип, аз настоявах да се върнем, защото се боях.

— От какво?

— Боях се да те обичам, да не бъда отблъсната, да не се окажа наранена и да не изглеждам като глупачка.

С друга целувка той я накара да замълчи.

— Не ти ли е минало през ума, че подобни мисли безпокояха и мен денем и нощем? Струва ми се, че се влюбих в теб още при първата ни среща, когато бяхме на вечеря у вас. Мама се опитваше да обърне вниманието ми към Попи, а ти изглеждаше много притеснена заради начина, по който тя беше облечена... — замълча и се засмя. — Още тогава си помислих, че ти си най-вълнуващата жена, която някога съм виждал.

Камила притисна ръката му между дланите си и погали силните му пръсти.

— А сега?

— Сега си мисля, че си най-вълнуващата и любвеобилна жена, която някога съм познавал.

Този път целувката му беше настойчива и тя обви ръце около врата му и се притисна към него, зашеметена за момент от аромата на косата и кожата му. Желанието, което я заля, беше толкова силно, че дъхът ѝ секна. Вече нямаше нужда от думи. Съмненията от предишните няколко дни бяха изчезнали безследно.

Искрата, разпалена между тях, бе прераснала в пламък. Бавно, внимателно Филип положи Камила до себе си и тя му се отдаде с всичката страст на своята любов.

Спокойствието, което следваше всяка буря, настъпи на следващата сутрин с утихването на вятъра и из въздуха се разнесе острият вкус на водорасли и сол, който беше едновременно освежителен и пречистващ. Камила и Филип не бяха спали почти през цялата нощ и при първите отблясъци на зората върху сивия хоризонт станаха, за да си вземат душ, да се облекат и да закусят, без да им се налага да крият повече присъствието си в Крийгнеч.

— Вече реших — съобщи Камила — да прегледам нещата на Едит. Знам, че е непочтено и много бих желала първо да получа разрешението ѝ, но не виждам какво друго бих могла да направя.

Филип кимна в знак на съгласие.

— А докато се занимаваш с това, аз ще се поразходя до селото, за да видя какво става. Освен това имаме нужда от хляб и масло.

— Ще бъдеш предпазлив, нали? — притеснено се обърна към него тя.

По лицето му се разля широка усмивка.

— Мисля, че съм в пълна безопасност посред бял ден. Ще се отбия в кръчмата веднага щом отвори, за да изпия чаша бира. Може да разбере нещо интересно, ако поговоря с рибарите. Този път поне няма да ми се налага да лъжа, че съм отседнал в хотел в някое съседно село, в случай че някой ме попита.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава и почувства, че всеки неин нерв я подтиква да го последва, сякаш с нея го свързваха някакви невидими нишки, които излизаха от самото ѝ сърце. Новата любов, която бе намерила в момент, когато си мислеше, че е приключила с тази страница от живота си, беше ужасяваща и възвишена, вълнуваща и плашеща. Знаеше, че е поела по път, който в един момент можеше да бъде обсипан с цветя, а в следващия да се окаже минно поле. Ала беше разбрала и нещо друго.

Какво от това, че Филип бе с двадесет години по-млад от нея? Подобни неща се случваха доста често в последно време. Никой нямаше да погледна на това с лоши очи. Ако хората я обвиняваха, че в негово лице си бе намерила играчка, това си беше техен проблем. Обичаше Филип с цялата си душа и това чувство я връщаше назад към младостта по начин, който тя бе смятала за невъзможен. Коя жена, освен ако не бе кръгла глупачка, би обърнала гръб на шанса да получи толкова много щастие?

След като изчисти масата след закуска, тя се качи в стаята на Едит, седна на един стол и започна да претърсва нещата ѝ.

Филип крачеше бързо по краткия път, който отделяше Крийгнеч от Ардаци. Никога преди не се бе чувствал толкова щастлив и на душата му не е било толкова леко. Все още не можеше да повярва, че такава прекрасна жена като Камила отвърща на любовта му. Това го караше да се чувства десет стъпки по-висок. Много пъти през тази нощ тя му бе признавала, че го обича, шепнейки думите с дълбоко вълнение между две целувки. Това беше най-изумителното нещо, което му се беше случвало някога, и сега му се струваше, че предишните му връзки с момичета като Фиона, или дори екзотичната Лей-Лай от Китай, бяха само репетиция за истинската любов, която бе намерил в лицето на Камила. Оглеждайки се наоколо, реши, че днес обича целия свят. Всичко — и планините, и безоблачното небе, и блещукащата вода на залива, и малките спретнати къщички, — всичко му изглеждаше ново, особено и много по-красиво от предишните дни. Камила го обичаше и само това имаше значение. Предишната нощ му се бе отдадала доверчиво и великодушно, позволила му бе да влиза в нея

отново и отново и му бе доставила удоволствие, което дотогава не бе познавал.

Реши, че иска да ѝ направи някакъв подарък. Нещо, което да ѝ напомня винаги за времето, което двамата са прекарали тук. Ако успееше да намери в Ардачи магазин, в който да му предложат нещо подходящо, той би ѝ го поднесъл като знак за своята любов.

Почти веднага забеляза малък антиквариат встрани от главната улица и от белия надпис върху малкото прозорче думата „вехтории“ се наби в съзнанието му много по-осезателно, отколкото думата „антики“. Все пак, разглеждайки витрината по-отблизо, той забеляза един поднос, върху който бяха подредени различни дребни украшения, и влезе. Възрастен мъж в избеляло сако и щръкнали мустаци се появи от сянката в дъното на помещението.

— Мога ли да ви бъда полезен? — любезно се осведоми той.

Филип бе спрял до подноса, загледан в нещо, поставено в малка бяла кутийка.

— Това е много красиво — отбеляза той и го вдигна. Върху коприната лежеше брошка. Беше изработена от сребро и имаше класическата семпла овална форма, но това, което я правеше различна, беше яркият жълт камък в средата, който блестеше на светлината.

— О, да, много хубава дреболия. Принадлежала е на семейството на леърда, което е живяло в голямата къща — обясни старецът, докато триеше стъклата на позлатените си очила в ръкава на сакото си.

— Какво? В Крийгнеч? — изненадано попита Филип.

— Да. Майката на леърда я е подарила на една от прислужничките си като сватбен подарък. Вероятно е станало преди около шестдесет години. Момичето се е казвало Флора. Тя почина преди няколко години и това, заедно с още някои от нещата ѝ, ми беше продадено. Обичаше да казва, че то е принадлежало на пра-пра-прабабата на леърда. Брошката е стара семейна ценност. Не знам нищо повече за нея, но е много стара и е направена от чисто сребро.

— А какъв е камъкът? — Филип го вдигна към светлината и забеляза как се променя блясъкът му под различен ъгъл от бледожълто до наситения златист цвят на меда.

— Трябва да е жълт кварц. Намира се в планината Блу Кеърн. Много е популярен по тези места — осведомено обясни продавачът.

— Само в Шотландия ли се среща?

— О, да. Само в Кеърн.

Филип мигновено взе решение. Точно това му бе нужно — нещо специално, свързано с тези места и много красиво.

Старецът сложи кутийката в малка кафява торбичка и с удоволствие прие чека на Филип. Като пусна пакетчето в джоба си, младият мъж тръгна да направи останалите покупки, преди да отиде до пощата, за да купи новия вестник.

Едит е педантична личност, откри Камила, докато преглеждаше нещата ѝ. Всичките ѝ документи бяха прегледно подредени в различни папки. Сред тях имаше осигурителни полици, застраховки, квитанции за изплатени такси, кредитни карти. Всички те обаче не представляваха никакъв интерес. Датите на някои сочеха времето, преди да се омъжи за Малкълм, и имаха чисто битов характер.

Като се опитваше да не размества нищо, все още чувствайки неудобство, задето се рови из личната документация на втората си майка, Камила продължаваше изследването си.

Първият шок беше, когато в едно от чекмеджетата на бюрото намери шофьорската книжка на Едит. С бърз поглед се увери, че е все още валидна, което потвърждаваше недвусмислено подозрението ѝ, че Хектор Рос лъжеше, като ѝ бе казал, че Едит е продала колата на Малкълм, защото не умеела да кара.

Следващият удар, който я изпълни с ужас, беше едно ръчно написано писмо, носещо дата от предишната година.

„Скъпа Едит

Чудесно е, че сте решили да се преместите да живеете в Ардаци. Вече нямам търпение. Убеден съм, че двамата с вас бихме могли да постигнем много добри резултати.

Хектор Рос“

Сред книгата Камила откри един стар, недовършен дневник, няколко празни пощенски картички и тогава измежду страниците на

една туристическа брошура изпадна лист, изписан с познатия почерк на Едит. Беше писмо до сестра ѝ Хариет. Беше недовършено, изреченията свършваха по средата, но то разкри на Камила онова, което искаше да научи.

Филип остави на кухненската маса букет цветя. Камила, която в момента белеше домати за обяда, се обърна, забеляза ги и изтри в кърпата мокрите си ръце, за да ги вземе.

— Прекрасни са — каза тя, чудейки се защо ли той стои и я наблюдава с тази тайнствена усмивка. — Наистина ли ги набра специално за мен?

— Не. Помолих Кен Търнър да отлети до Лондон и да ми ги избере специално — подразни я той.

— Глупчо! — засмя се тя. Малкото букетче диви цветя беше най-хубавото нещо, което би могъл да ѝ донесе. Тя се приближи до него и го целуна нежно по устните. — Благодаря ти, мили!

— Искаш ли да ти донеса някаква ваза или нещо друго, за да ги натопиш? — попита той и като я дръпна за носа, обви ръка около кръста ѝ.

— Да, ще взема онази... О! — тя извика леко и се загледа в цветята, сякаш не можеше да повярва на очите си. — Филип! О, скъпи...

Тя внимателно свали брошката от стеблото на един див карамфил.

— Харесва ли ти?

— Великолепна е! — възкликна тя. — О, Филип, колко мило от твоя страна!

Трогната, тя я забодя на ревера на сакото, което носеше. Въпреки че беше старинно бижу, брошката се съчетаваше много добре с модните ѝ дрехи и тя беше очарована. Обвивайки ръцете си около врата му, Камила го погледна с искрящи очи, знаейки, че този малък знак за неговата любов ѝ е много по-скъп от всички скъпоценности, които притежаваше.

— Това е най-хубавият подарък, който можеше да ми направиш — нежно каза тя.

Вместо отговор той я целуна продължително и страстно, притискайки я до себе си, за да се наслади на стройното ѝ тяло, на аромата на косата и кожата ѝ, и усети, че го обзема страст, която повече не можеше да направлява. Тогава там, в кухнята, те се отпуснаха на пода и отново се превърнаха в едно, подчинявайки се на желанието, което повече не можеха да потискат. След като свършиха, останаха да лежат в прегръдките си и тя нежно прокара пръст през извивката на устните, скулите и веждите му.

— Толкова те обичам! — прошепна Камила и гласът ѝ звучеше така, сякаш откритието я учудваше.

— Но не толкова, колкото аз теб — отвърна той, замаян от силата на своите чувства. — Господи, Камила, обичам те повече от живота си!

По-късно, докато приготвяха обяда си, тя му разказа за незавършеното писмо на Едит до сестра ѝ.

— И какво пише в него? — запита той, докато режеше няколко домата на половинки като гарнитура към агнешките котлети, които бе донесъл.

Камила спря да подрежда масата и го погледна.

— Всичко е много по-сериозно, отколкото си мислехме.

— За какво става въпрос? За контрабанда? И какво изнасят? Наркотици?

Тя поклати глава.

— Не. Превозват оръжие за ИРА.

— Какво?

Той се извърна рязко и я загледа с разширени от изумление очи.

— Да. Някой от селото, но Едит не споменава името му, ръководи цялата организация, която купува оръжие от Чехословакия. Изглежда, крият ги между стоките за бита, после ги докарват в Ардачи и ги изнасят към Северна Ирландия с рибарски лодки.

— Значи това е превозвал камионът?

— Да — Камила погледна отново писмото на Едит. — Пише още, че има и тайна радиостанция.

Филип подсвирна.

— Всичко се оказа доста по-сериозно, отколкото предполагаме.

— Знам.

— Има само едно-единствено нещо, което ме озадачава — той се намръщи замислено. — Вече знаем, че баща ти е бил убит, защото е

разбрал прекалено много, но защо са убити кучетата?

— Защото лаят им е смуцавал тъмните им дела.

— Точно така. Но не разбирам защо хората в едно шотландско село биха подпомагали Ирландското национално движение за пълна независимост? Това ми изглежда нелогично.

— И все пак е така, защото Едит споменава в писмото си, че лидерът, който и да е той, е член на екстремистка шотландска националистическа организация, която симпатизира на ИРА.

— О! — разбиращо кимна Филип. — Малките политически групировки си създават собствена мрежа из целия свят. Те си помагат при извършването на терористични акции.

— Точно така.

— Трябва бързо да изчезваме оттук.

Камила го погледна притеснено.

— Мислиш ли, че са разбрали, че сме се добрали до истината? Питам се защо ли Едит не е довършила писмото? Според мен нещо я е обезпокоило, защото го е пхнала набързо между страниците на туристическата брошура — тя сгъна писмото и го прибра в джоба си. — Чудя се къде ли е тя в момента? Много ми се иска да ми се обади, но подозирам, че се страхува да се върне тук.

— Междуременно ти предлагам да съберем багажа си, да заключим къщата и да си тръгваме — настоя Филип. — Нямаме време да се размотаваме наоколо.

Внезапно той се превърна в по-разумния от двамата и й нареди да събере останалата храна, която подреди до куфарите им в багажника. След това обходи къщата, провери всеки прозорец, заключи вратите и изключи бойлерите.

Благодарна, че по изключение някой друг се бе нагърбил с работата, Камила позвъни на Джийн, за да й съобщи, че напускат Крийгнеч.

— Е, да вървим — каза най-накрая Филип. — Колкото по-скоро си тръгнем, толкова по-добре за нас.

Полицейското управление в Глазгоу представляваше масивна голяма сграда, чиято конструкция напомняше къщичка от конструктор „Лего“ с равен покрив, симетрично подредени прозорци и бяла двойна

врата на върха на малко каменно стълбище. От нея се излъчваше стабилност и сигурност, каквито порядъчните граждани търсеха в лицето на реда и закона, но не се полагаха на обикновените престъпници.

Камила и Филип паркираха мерцедеса на паркинга отпред и забързаха навътре. След петнадесет минути вече бяха в кабинета на началника, където даваха подробни показания.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джефри пристигна в ресторанта на Скалини малко преди осем и веднага бе отведен до резервираната от него маса. Това беше любимото му заведение. С дискретното си осветление, опушени огледала и изобилието от разкош, то му действаше успокоително след дългия ден, прекаран пред компютъра в широката шумна редакция. Погледна часовника си. Беше точно осем. Камила щеше да пристигне всеки момент.

От мига, в който тя бе приела поканата му, той с нетърпение очакваше тази вечер. В последно време мислите му все по-често бяха заети с Камила и той стреснато осъзна, че откакто бе заминала за Шотландия, тя му бе липсвала. От много дълго време насам никога не бе усещал отсъствието на друг човек, а още по-отдавна не беше изпитвал любов. Бързата му женитба с негова колежка журналистка преди няколко години бе оставила у него първо горчивина, след като тя бе избягала с редактора на някакъв вестник, а след това го бе направила предпазлив. През десетте години след развода си Джефри често си бе задавал въпроса дали би искал да поеме отговорностите и неприятностите, свързани с една нова сериозна връзка, и винаги отговорът беше „не“. Ала с Камила нещата стояха по друг начин. Тя беше сърдечна жена, която щеше да бъде любвеобилна и вярна съпруга. След като светът ѝ се бе разбил на парчета, бе проявила невероятна смелост. Сега единственото нещо, което искаше, беше да върне щастието в живота ѝ. Искеше да види лицето ѝ отново озарено от любов и да чува смеха ѝ. Но най-вече искаше да възвърне страстта ѝ.

Докато отпиваше от сухото мартини, което си беше поръчал, той се обвини, че се е отдал на мечти. Камила беше много по-сексапилна, отколкото предполагаше, и далеч по-привлекателна. Той би искал да събуди отново онези забравени чувства, да я гледа, облечена в романтични феерични дрехи, с разпуснати коси, вместо в обичайните ѝ елегантни костюми и стегнат кок, би желал... Джефри отново погледна

часовника си и забеляза, че е осем и двадесет. Поръча си още едно питие и се запита дали натовареното движение по пътищата не я е забавило. Все пак тя щеше да пристигне всеки момент. Камила беше толкова прецизна, че щеше да се обади в ресторанта, ако нещо я бе възпрепятствало да дойде.

Невъзмутим, но леко разочарован, той продължи да чака, като подскачаше всеки път, щом някой влезеше в ресторанта, но всеки път се оказваше, че не е Камила.

Към девет часа бе силно обезпокоен. Тя никога не бе закъснявала толкова. Сигурно нещо ѝ се бе случило. През съзнанието му премина мисълта за автомобилна катастрофа. Миг след това си помисли нещо още по-тревожно. Ами ако нещо се е случило в Ардачи снощи? Ако?... Не можеше да понася повече това. Извади мобифона от джоба на самото си и набра номера на нейния, като предположи, че тя сигурно го държи в колата си. След няколко изпуквания записаният на касета глас на оператора го уведоми, че избраният от него номер е извън обсега. Дали това беше лош или добър знак, запита се Джефри с нарастваща тревога. В този момент би дал всичко, за да я види да влиза в ресторанта с обичайната си топла усмивка, в елегантна черна рокля и нежно обвиваща врата ѝ перлена огърлица.

Вече беше уверен, че нещо ѝ се е случило. Проклинайки се, задето изобщо я бе пуснал в Шотландия, той набра номера на „Уилсън Кресънт“. Може би Попи или някой от прислугата знаеше нещо? Телефонът обаче даваше заето. Отново разсеяно се запита дали това е добър или лош знак и си поръча трето питие.

— Господи! — измърмори на себе си. — Ако нещо се случи с нея...

Отново набра номера, но и сега даваше заето. Може би трябваше да отиде направо там? Ами ако телефонът е зает, защото звънят в болницата или в полицията?

— Може ли сметката, моля? — обърна се той към минаващия сервитьор.

— Сметката ли, сър? — младият мъж го погледна объркано. — Но няма ли да си поръчате нещо за вечеря?

— Нещо се е случило — отвърна Джефри. — Бих искал сметката.

— Разбира се, сър — с прекалена любезност сервитьорът се поклони и изчезна, докато Джефри отново набираше номера на Камила.

Сърцето му се сви, когато чу сигнала „свободно“. Значи вкъщи имаше някой! Някой, който щеше да му каже...

— Ало? — чу се момичешки глас.

— Попи, ти ли си?

— Кой се обажда?

— Джефри Хенеси.

— О! Здравсти! — в гласа ѝ ясно личеше отегчение.

— Здравей, Попи. Майка ти вкъщи ли е?

— Тъ.

— Днес не се ли върна от Шотландия?

— Тъ. Нещо да ѝ предам? — личеше си, че бърза да се отърве от него.

— Ами да. Много се тревожа за нея, Попи. Тази вечер трябваше да вечеряме заедно, но тя не дойде. Знам, че смяташе да напусне къщата на дядо ти днес. Имаш ли някаква представа къде може да се намира? — Джефри се опитваше да звучи спокоен. Нямаше смисъл да плаши момичето.

— А, да, знам къде е — чу той гласа на Попи и веднага почувства облекчение.

— И къде е? На път ли? — нетърпеливо попита той.

— Тъ. Отседнала е в един от онези замъци, които са превърнати в хотели. Някъде из Шотландия.

— Какво?

— Аха. Обади се днес на Мейтлънд. Нямам представа кога ще се върне — продължи Попи и стана съвсем ясно, че последният въпрос изобщо не я интересува.

Той се почувства обиден.

— Мислех, че ще се върне днес.

— Не. Не смятам, че ще си дойде тези дни. Аз не съм говорила лично с нея, но Мейтлънд спомена нещо за някаква отпуска.

— Разбирам — разочарование сви сърцето му и веднага го осени друга мисъл: — Тя е със сина на Люси Хамилтън, нали? — веднага, но вече много късно, съжали, че каза това. От една страна, защото нямаше

право да обсъжда личния живот на Камила, а, от друга, защото беше издал внезапната ревност, която го бе обзела.

— Възможно е — равнодушно отвърна Попи.

— Ще ѝ предадеш ли, че съм се обаждал, ако обичаш?

— Добре.

Нямаше какво повече да си кажат, така че той ѝ благодари и изключи мобифона. В този момент сервитьорът му донесе сметката. Не беше ял нищо, като се изключи един сандвич на обяд, но по някаква необяснима причина бе изгубил апетита си.

Попи вдигна към Дени разширените си от изумление очи.

— Метеж?

— Аха, точно така — докато се разхождаше из стаята, той изглеждаше напълно доволен от себе си. — Само че не казвай на никого, ясно? Ще те убия, ако си отвориш устата.

— О, няма да кажа — задъха се тя. — Да не би да казах на някого за това, че ти и приятелите ти непрекъснато говорите за нещо през юли? Какво толкова ще стане през този месец?

Дени я погледна загадъчно:

— Нещо велико ще стане през идната седмица.

— Какво?

— На деветнадесети президентът на Съединените щати пристига на официално посещение във Великобритания.

— И какво от това? — Попи беше заинтригувана, но никак не можеше да направи връзката между американския президент и онеправданите в Англия.

— Ами кралицата ще даде банкет в негова чест в Бъкингамския дворец, нали така — не беше въпрос, а съобщаване на неоспорим факт.

— Така ли? Все още не разбирам...

— Шибана кучка! — неочаквано изрева Дени, изпускайки нервите си. — Накъде ще бъде насочено вниманието на всички световни медии в този ден?

Попи постепенно започна да разбира.

— Към Бъкингамския дворец?

— Точно така.

Тя се задъха.

— Искаш да кажеш, че ще...

— Ще нападнем двореца! Хиляди наши хора от цялата страна. Голямата Марджи ще поведе жените, а аз ще застана начело на мъжете. Разбира се, ще бъдем въоръжени с бомби и с нашето тайно оръжие.

— Какво тайно оръжие?

Дени се почеса по носа ѝ я погледна:

— Това е тайна, която няма да ти кажа.

— О, Дени, моля те. Можеш да ми вярваш. След като вече ми каза толкова много, би могъл да ми се довериш.

— Няма начин — той се отпусна върху леглото и остана неподвижен, загледан в тавана.

— Моля те! — Попи седна до него.

— Вече ти казах прекалено много — срязва я той.

Тя прокара ръка по крака му и погали ханша му.

— Не е честно да се опитваш да ме работиш по този начин — каза той.

— Не се опитвам да те работя. Искам само да ми имаш доверие. На никого няма да разкрия плановете ти.

— И добре ще направиш.

В стаята настъпи тишина и след малко тя подхвана отново:

— Какви са тези оръжия?

Дени изръмжа:

— Стига вече за това! Не трябваше да ти казвам нищо!

— Обзалагам се, че Голямата Марджи знае за тях — тросна се Попи и се отдалечи от него. Бе обзета от мисълта за огромната груба жена, която се радваше на доверието на Дени. Знаеше, че дори се бяха срещали в нейно отсъствие в къщата на Чок Фарм, където тя бе отнесла краденото сребро. Но защо именно Голямата Марджи бе удостоена с подобна чест? Защо не можеше да се довери на Попи? В края на краищата те на практика живееха заедно. Тя имаше право да знае. С какво Голямата Марджи беше толкова специална?

— Ти си като шибана развалена грамофонна плоча! — кресна ѝ Дени. — Затваряй си мръсната уста! Още една дума за Голямата Марджи или за нашите планове и ще забравиш за тях завинаги!

Попи разбра, че е прекалила. Не можеше да рискува да загуби Дени. Без него не би могла да живее. Той беше единственото нещо, което имаше значение за нея. Беше нейният живот.

— Извинявай — прошепна виновно.

Той не отговори, а продължи да гледа към напукания таван.

Тя отново се приближи.

— Не ми пука за нищо, докато сме заедно. Ти си шефът. И можеш да не ми казваш нищо, ако не искаш — допълни отчаяно и погледът ѝ помръкна. Ако ѝ кажеше, че не иска да я вижда повече?... Ако ѝ кажеше да върви на майната си и никога вече да не се връща... Погали с малката си ръка слабините му и извърна лице, за да не може той да забележи мъката в очите ѝ.

След малко Дени сграбчи косите ѝ, нави ги около ръката си и придърпа главата ѝ така, че да може да вижда лицето ѝ.

— Тогава помни кой е шефът — впери хипнотизиращ поглед в очите ѝ, който в първия момент я развълнува.

Попи кимна.

— Ще запомня — обеща тя.

— Добре тогава — като дръпна косата ѝ още по-силно, така че тя едва не извика от болка, той впи устни в нейните с неочаквана страст. Попи не се съпротиви. Отпускайки се, тя се оказа изцяло във властта на големите му ръце, които отново станаха нежни, и на жадните му целувки. — Малка шибана кучка — одобрително каза той и Попи разбра, че доброто му настроение се връща. Обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Обичам те — страстно извика тя. — О, Дени... Дени...

— Ела тук — измърмори той. След това очите му се замъглиха, повдигна я и я настана върху себе си. Сякаш заслепен от собствената си страст, влезе в нея рязко и изстена от удоволствие. Вперил поглед в някакъв невидим хоризонт, той продължаваше да се движи навътре и навън от нея, докато Попи извиваше гръб и галеше гърдите му, наслаждавайки се на властта, която имаше над него в този момент.

Тогава се случи нещо много странно. Точно когато беше съвсем близо до оргазъма, на прага на върховното удоволствие, което я караше да крещи, Попи си помисли за своята майка, за Камила — елегантна и хладна в скъпите си костюми и стегната в кок коса; Камила, качваща се в колата, карана от шофьор, с дипломатическото си куфарче в ръце; Камила — винаги господарка на положението, президент на преуспяваща рекламна агенция, домакиня на блестящи вечерни приеми, изпълнена с презрение към хората, които не бяха успели да

подредят живота си така добре като нея. Тя никога нямаше да изпита тази страст, разсъждаваше Попи, това усещане за абсолютно отдаване, това чудесно нещо, наречено любов, защото винаги щеше да успява да държи под контрол чувствата си.

Неочаквано изпита искрено съжаление към майка си.

— Вземи ме, Филип, мили, любов моя... — задъхваше се Камила със затворени очи и разтворени устни. — Искам да ти принадлежа.

Като я притисна по-плътно, Филип целуна врата и ухото ѝ, без да престава да гали гладката кожа на корема, гърдите и зърната ѝ, разпалвайки в нея пламък, който отново и отново я караше да крещи името му.

— Отдай ми се! — стенеше тя. — О, Господи, Филип, отдай ми се. Искам да те почувствам в себе си.

Никога преди не се бе чувствала така. Дейвид беше нежен, внимателен любовник, но никога не я бе докарвал до подобно състояние на лудост, когато ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще спре. „Това е забраненият плод, помисли си тя. Това е всичко, което някога съм искала.“ Той отново я целуна и те отново се сляха в едно, вкопчени един в друг, обгърнати от плътна завеса, която ги отделяше от целия свят, понесени от огнен вихър, издигащ ги към мъгляви височини, и едва след като достигнаха върха, притихнаха — потни, изтощени и стенежи в прегръдките си.

По-рано същата вечер бяха наели стая в „Гленкепъл Кастъл“, великолепен замък на няколко мили от Глазгоу, близо до Дъмфрайс, който материално затруднените собственици бяха превърнали в хотел преди няколко години.

— Налага ли се вече да се връщаме в Лондон? — бе попитала Камила, след като напуснаха полицейското управление в Глазгоу, където часове наред бяха отговаряли на различни въпроси.

Филип сграбчи ръката ѝ:

— Не, освен ако ти не искаш. Бихме могли да отседнем някъде в околността.

— На някое спокойно и отдалечено място? — Камила го погледна съчастнически. — Заслужили сме си кратка почивка, не мислиш ли?

Той се засмя в отговор.

— Където и да е, само не в Крийгнеч, разбира се! Полицайте ги бяха предупредили в никакъв случай да не се връщат в Ардачи.

— Веднага след като частите за борба с тероризма се заемат със случая, те ще разберат, че вие сте ни донесли информацията — каза им началникът на полицията. — Страхувам се, че по този начин ще попаднете в черните им списъци.

Полицията обеща също да се обърне към Интерпол, за да бъде издирена Едит.

— Тя ще ни бъде необходима при по-нататъшното разследване — продължаваше инспекторът. — Жалко, че не се е обърнала към нас, преди да замине за чужбина.

— Може би е била много уплашена — допусна Камила. — Изгуби не само съпруга си, но и всичките ѝ кучета бяха изтровени. Това са достатъчни основания да се страхува.

— Имате ли сведения дали не се е обаждала на сестра си.

— Очевидно не е.

С огромно облекчение Камила и Филип най-после се качиха в колата си, напуснаха оживения Глазгоу и се отправиха на юг, наслаждавайки се на красивата природа. Нямаха представа накъде отиват, докато Камила забеляза назъбените стени на един замък, разположен като бижу сред пурпурните планини, и бе силно заинтригувана.

— Питам се кой ли живее там — отбеляза тя, докато Филип внимателно управляваше колата по приличащите на сребърна панделка криволичещи пътища. Само след броени минути получи отговор на въпроса си. Елегантната табела на хотела гласеше: „Гленкепъл Кастъл“. Отблизо той изглеждаше още по-величествено.

— Не е ли великолепен! — възкликна Камила, докато се приближаваха по алеята към импозантните входни врати.

— Хайде да видим дали нямат свободни стаи — предложи Филип.

Случайно разполагаха с няколко свободни стаи, в това число и с една, която привлекателното момиче на рецепцията нарече „Разкошната стая“.

— Звучи страхотно — каза Филип.

Камила се разсмя.

— Предполагам, че и така изглежда.

— Това е една чудесна стая на първия етаж с изглед към залива Солуей — обясни момичето. — Мисля, че много ще я харесате.

В стаята видяха огромно легло с тъмночервен балдахин.

— Боже мой, то със сигурност датира от Средновековието! Струва ми се, че ще трябва да си лягам с ризница! — развеселен, възкликна Филип.

— Но не очаквай от мен да нося девствен пояс! — изкикоти се Камила и започна да разопакова багажа.

Той се приближи към нея, откъм гърба ѝ, обгърна я с ръце и я притисна към себе си.

— Никога досега не съм спал в легло с балдахин.

— Първия път, когато ми се случи, бях на шест години — каза му Камила. — Гостувах в дома на една възрастна леля. Спомням си, че изпитвах ужас да не би в завесите да се крие някакъв вампир.

Филип галеше врата ѝ и се притискаше към нея.

— Тази нощ няма да има от какво да се страхуваш.

Камила се обърна към него с широки отворени очи.

— Знаеш ли нещо?

— Какво?

— Това ще бъде първата нощ от седмица насам, в която няма да се чувствам уплашена или... самотна.

Той се вгледа в очите ѝ.

— Отсега нататък никога няма да се чувстваш самотна. Знаеш това, нали?

Повече от всичко на света Камила искаше да му повярва. Чудесно беше да е влюбена отново и да отговарят на чувствата ѝ. От години насам не се бе чувствала така жизнена, но смееше ли да се надява, че това ще продължи?

— Имаш ми доверие, нали? — настоя Филип, забелязал съмнението в очите ѝ. — Обичам те, Камила. Обичам те повече, отколкото някога съм смятал, че е възможно.

Той говореше толкова искрено, че тя повече не се съмняваше в думите му.

— Аз също те обичам — отвърна и Камила напълно честно. За нея това беше миг на сериозно обвързване. След смъртта на Дейвид

никога не бе мислила, че е способна да отдаде така изцяло на някого сърцето, душата и тялото си.

За първи път от четири години насам искаше изцяло да принадлежи на мъж и този мъж беше Филип.

— Хайде да си вземем душ заедно — каза той, пристъпи към нея и започна да разкопчава копчетата на ризата ѝ. Бавно, без да откъсват очи един от друг, те се разсъблякоха, докато останаха съвсем голи. След това се приближиха един към друг с отпуснати ръце, телата им се докоснаха и те изпитаха вълнение от близостта си. Камила първа разпръсна надвисналото напрежение. Много нежно тя улови с ръка члена на Филип и се надигна на пръсти да целуне устните му. За миг той остана пред нея неподвижен, след това в гърдите му пламна друго чувство, вдигна я на ръце и я отнесе в банята. Парфюмът ѝ изпълни ноздрите му и Филип го вдъхна дълбоко. Копринената гладкост на кожата ѝ караше неговата да гори и той я пусна под душа и затвори стъклената врата. Миг по-късно се целуваха, докато върху им се изливаше струя топла вода, която обливаше лицата им, пръскаше искрящи капки върху раменете им и бързо образуваше малка локва около стъпалата им.

Камила вдигна крака около хълбока му и се притисна към него колкото може по-плътно. Със силните си нежни ръце той погали чувственото възвишение между тях и предизвика у нея такъв копнеж, че тя веднага пожела да стане част от него, да го почувства като част от себе си и повече от всичко искаше този миг никога да не свършва. След това го усети да влиза в нея с такъв мощен тласък, че извика отново, отметна глава и затвори очи. Той зарови лице в извивката на врата ѝ и нежно започна да я хапе, наслаждавайки се на вкуса ѝ... на аромата ѝ... на хлъзгавата влага... В ушите му се надигаше тътен от засилващото се удоволствие, докато тя, вкопчена в него, изцеждаше и последните му сили. Виковете им се смесиха и в този момент му се стори, че душата напуска тялото му и отлита към небето, докосвана от ангелите.

Люси нетърпеливо затвори телефона.

— Вече цяла сутрин се опитвам да се свържа с Камила и Филип. Никой не отговаря на мобифона ѝ.

Изтегната върху дивана във всекидневната сред купчина лъскави списания, Шарлот вдигна очи от „Вог“.

— Може да са излезли да се поразходят.

— Но те не искат никой да знае, че са в къщата. Предполага се, че ще се крият, докато разберат какво става — възкликна майка ѝ.

— Това ми звучи доста пресилено — практична като майка си, Шарлот никога не даваше воля на фантазиите си.

— И аз бих казала същото, ако не бях видяла онези кучета със собствените си очи — призна Люси. — Камила получи две предупредителни писма да не се меси в тази работа!

— Обзалагам се, че Филип си прекарва чудесно — лукаво се усмихна Шарлот.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш! Хващам се на бас, че е влюбен в Камила.

— Не говори глупости! — ядоса се Люси. — Камила е на моите години.

— И какво от това?

— Това, че не би могла да има нещо общо с някой толкова млад, който би могъл да ѝ бъде син. Не ставай смешна, Шарлот. Прекалено много глупави романи си чела.

Шарлот се попривдигна и я погледна с достойнство.

— Не е вярно. Много жени в днешно време имат доста по-млади любовници. Това е нещо съвсем нормално.

Люси се намръщи.

— Може би, но не и Камила, при това с Филип. Самата мисъл е абсурдна! Между другото ти си прекалено малка, за да разбираш тези неща.

— Не съм! Тя е остроумна, амбициозна жена, много приятен събеседник и все още изглежда доста секси! — Шарлот наклони глава на една страна. — Филип би могъл да направи и доста по-лош избор.

При описанието на Камила, дадено от собствената ѝ дъщеря, Люси изведнъж се почувства остаряла. Разбира се, Шарлот беше права — Камила бе много запазена за годините си във всяко отношение. Но все пак...

— Нали не мислиш, че между тях наистина има нещо? — прямо запита тя.

Развеселена, Шарлот сви рамене:

— Кой знае?

Настъпи мълчание, след което Люси се обади с тон, който, въпреки усилията ѝ, прозвуча напрегнато:

— Мисля да им позвъня отново.

Към четири часа следобед тя все още не бе успяла да ги открие нито в Крийгнеч, нито по мобифона на Камила. Тогава си спомни за Джийн. Набра номера и веднага чу гласа на секретарката.

— О, мисис Хамилтън! — възкликна Джийн, разпознала гласа. — Те напуснаха Ардачи и ще прекарат няколко дни в хотел „Гленкепъл Кастъл“ близо до Кънфрайс. Да ви дам ли номера?

Когато Джийн затвори телефона след няколко минути, тя прибави името на Люси Хамилтън към списъка на хората, които бяха търсили Камила този ден. Забавно ѝ беше, че то следваше веднага след обаждането на Джефри Хенеси. На Камила ще ѝ се налага да дава доста обяснения, помисли си тя.

Камила внезапно се събуди в четири часа сутринта от забързаните удари на сърцето си. Стреснато приседна в леглото и стисна ръцете си в юмруци.

„Как можах да направя такова нещо! — разтревожено си каза тя. — Какво, за Бога, ще му кажа!“

Беше си припомнила за забравената вечеря с Джефри. Внимателно, за да не разбуди Филип, тя се отпусна отново върху възглавницата, но бе обзета от безпокойство. Никога преди не бе правила подобно нещо. Да забрави за среща с близък приятел? Това беше немислимо. Тогава осъзна, че през последните няколко дни изобщо не е поглеждала в бележника си, едва бе разменяла по няколко думи с Джийн и бе забравила всичко друго, освен това колко много иска да бъде с Филип.

Той се размърда до нея, сякаш доловил тревогата ѝ.

— Добре ли си, любов моя? — измърмори и се протегна към нея.

Камила потъна в прегръдката му, благодарна за топлината на тялото му.

Бързо му обясни какво я бе разбудило.

— Започвам да ставам разсеяна — призна тя. — Ето как ми влияете, мистър Хамилтън. Следващото нещо, което вероятно ще

забравя, е съвещанието на борда на директорите.

— Чудесно! — самодоволно отвърна той.

Камила му се скара престорено:

— Съвсем не е чудесно! Ще се разоря, ако не изкарвам на ден поне за една коричка хляб!

— Много е възможно! — подигра се нежно той. — Както и да е, дай ми само още две години, докато завърша образованието си в Академията по архитектура. Тогава ще бъда в състояние да ти осигуря начина на живот, към който си привикнала.

Камила се притисна към него.

— Какво блаженство! Искаш да кажеш, че няма да ми се налага да работя?

— Разбира се! — започна да я целува. — Хайде да останем тук поне до края на седмицата. На нито един от двамата ни не се налага да мисли за работа до следващия понеделник.

— Нищо не ме устройва по-добре! — съгласи се тя и отвърна на целувката му.

— Има още една картичка от втората ви майка — осведоми я Джийн, когато позвъни в офиса на следващата сутрин.

— Откъде? — нетърпеливо попита Камила. Бе обещала на полицията в Глазгоу да ги уведоми, в случай че се получи някакво известие от Едит.

— От Португалия. Няма никакъв адрес, само изглед от Лисабон. Да ви я прочета ли?

— Да, ако обичаш — докато слушаше, Камила със свито сърце разбра, въпреки че липсваха каквито и да било подробности, че Едит копнее да се види с нея. Накрая съобщаваше, че има намерение да посети Венеция.

— Дявол да го вземе! От това не можем да разберем нищо! — изкоментира Камила. — Но все пак ще е по-добре да се обадя в полицията.

Поговориха още няколко минути и Джийн я увери, че всичко е под контрол и няма никакви проблеми, освен няколкото обаждания на Джефри Хенеси и едно от Люси Хамилтън.

— В такъв случай няма да се върна на работа до понеделник, но ако се случи нещо важно, винаги можеш да ме намериш тук. Ще позвъня на Джефри и ще му се извиня за провалената вечеря.

В гласа на Джийн се долавяше прикрит смях.

— Много добре. Приятна почивка, мисис Итън.

Камила затвори телефона и погледна към Филип.

— Боя се, че скоро ще развържем езиците на хората.

— Заради връзката ни ли!? — развеселено попита той.

— Разбира се, че заради нашата връзка. А никак няма да бъде приятно, знаеш ли?

— Ако това не те притеснява, и за мен няма никакво значение. Освен това в отношенията ни няма нищо нередно. И двамата сме свободни да правим каквото си искаме.

— Да, знам.

— Притеснява те разликата във възрастта ни, нали?

Тя кимна бързо, без да го погледне:

— В днешно време възрастта няма никакво значение. Никой не се интересува от това. Лично мен не ме притеснява — увери го тя, — но не всички мислят по този начин. Много хора ще изразят неодобрението си.

— Е, и какво? На кого му пука?

— На майка ти?

Той я погледна стреснато:

— Какво за майка ми?

Камила се приближи, седна до него на леглото и улови ръката му.

— Както знаеш, тя искаше да тръгнеш с Попи — напомни Камила.

— Попи? — Филип изглеждаше поразен. — Та тя е още дете!

— На шестнадесет години е.

— Дори и така да е, но... — той беше искрено объркан. — Сигурен съм, че тя е чудесно момиче, но не е моят тип.

— Както и да е — додаде Камила с усмивка, — мисля, че Люси ще бъде ужасно шокирана.

Замисли се за приятелката си, която през живота си бе делила леглото си само с един-единствен мъж и чийто морал датираше от средата на петдесетте години.

— Мама? Шокирана? Сигурен съм, че не — Филип отметна глава и се разсмя. — Винаги съм смятал, че тя и татко са хора с доста широки възгледи. Разбира се, държат се много покровителствено към Хенриета и Шарлот, но те са момичета.

— А това по-различно ли е? — развеселена го запита Камила.

Лицето му пламна и той се усмихна глуповато:

— Предполагам, че според тях е по-различно.

Тя не продължи коментарите по тази тема. Техните нови отношения бяха прекалено отскоро и твърде нежни, за да бъдат дискутирани като търговска сделка. Имаше достатъчно време да се изправи лице в лице с Люси, след като се върне в Лондон, но Камила предварително знаеше каква ще бъде реакцията на приятелката ѝ.

— Джефри, би ли могъл да ми простиш някога? Бях толкова погълната от онова, което ставаше тук, че трябва да си призная, съвсем забравих за срещата ни. Не е ли ужасно?

— Е, поне си откровена — отвърна Джефри, въпреки че от думите ѝ го обземаше хладна безнадеждност. Не откритието я бе задържало в Шотландия, а присъствието на младия Филип Хамилтън. — Може да си определим нова среща.

Камила като че ли се поколеба, сякаш не искаше да се обвързва.

— Защо да не ти позвъня, когато се прибера в Лондон? Може би ще можеш да дойдеш на вечеря у дома някоя вечер?

Това беше най-категоричният отказ, който бе чувал някога. Много любезен, но все пак отказ. Трябваше само да замени думите „на вечеря някоя вечер“ с израза „но в присъствието на много други хора“, за да разбере какво точно има предвид тя.

— Благодаря ти — каза той, опитвайки се да прикрие разочарованието в гласа си.

— Е, добре. Ще ти се обадя, Джефри.

Щастието и безгрижието в гласа ѝ късаха сърцето му. След смъртта на Дейвид не бе я виждал да излъчва такава радостно оживление.

— Много добре — каза той, въпреки че съвсем не се чувстваше добре. Беше убеден, че това е краят на прекрасните планове, които бе градил за бъдещето.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В неделя те оставиха „Гленкепъл Кастъл“, обвит в розовата мъгла на Шотландските планини, и се отправиха към Лондон.

— Трябва да се върнем тук някой ден — каза Камила, докато хвърляше прощален поглед към назъбените стени на замъка в далечината. — Прекарахме чудесно, нали?

Филип внимателно извеждаше колата през портала.

— Разбира се, че ще се върнем. Наистина прекарахме много добре. Ще идваме тук всяка година, за да празнуваме.

Камила не отговори, но се усмихна, трогната от вярата му в тяхното съвместно бъдеще. Само преди седмица това ѝ се бе струвало невъзможно, но сега действително мислеше, че връзката им ще продължи дълго. Не е възможно, казваше си тя, двама души да се сблизат толкова много само за да се разделят след това. Сега ѝ се струваше, че винаги са били заедно, че са създадени един за друг и им е било предопределено да се превърнат в неразривно цяло.

В ранните часове на вечерта достигнаха предградията на Лондон и мъглата, мръсотията и шумът се изправиха пред тях като непреодолима преграда.

— Боже Господи, чудя се защо живеем на подобно място! — отбеляза Камила и вдигна прозореца на колата.

— Наистина е шокиращо, особено след като си прекарал толкова време в провинцията — съгласи се Филип и се присъедини към дългата върволица коли, която чакаше на Парк Лейн. Щеше да откара Камила вкъщи, преди да се върне в собствения си апартамент на „Пимлико“. Бяха решили обаче, че занапред той ще прекарва нощите си на „Уилсън Кресънт“.

— Ще се върна към осем и половина — обеща Филип, когато спряха пред къщата.

Мейтлънд, който я очакваше навън, отвори предната врата веднага щом мерцедесът спря. След това забърза да помогне на Филип за багажа.

— Добре дошли у дома, мадам, сър. Надявам се, че пътуването ви е минало приятно?

— Да, беше чудесно, благодаря ти — отвърна Камила.

След като бяха разменени обичайните любезности, тя се обърна към Филип:

— Ще се видим по-късно, мили.

Веднага щом се озова вътре, Камила реши да хване бика за рогата и незабавно да даде на Мейтлънд необходимите нареждания за предстоящата промяна. „В края на краищата, разсъждаваше тя, аз съм възрастна жена, която може да постъпва както намери за добре, а пък и това е моят дом. Ако Мейтлънд и съпругата му не одобряват, толкова по-зле за тях.“ Но първо искаше да разбере дали Попи си е у дома.

— Боя се, че не е, мадам. Цял ден не се е прибирала.

— Знаеш ли дали ще се върне за вечеря?

Той поклати глава.

— Напоследък мис Попи рядко вечеря вкъщи, мадам — устните му бяха присвити и влажните му очи проблясваха студено.

Изведнъж Камила забеляза в дъното на вестибюла няколко огромни кашона. На всеки с големи букви беше изписано: „Да се държи изправен с тази страна нагоре“.

— Какво е това? Нали не съм поръчвала да ми доставят половин дузина машини за миене на съдове? — пошегува се.

Лицето на Мейтлънд остана сериозно.

— Бяха докарани вчера следобед, мадам. Изрично ми бе поръчано да не ги отварям, за да можете да го сторите сама.

— Откъде идват?

— Тази картичка пристигна с тях — той ѝ подаде малък бял плик.

Камила нетърпеливо го отвори, извади картичката и веднага позна цитат от Джийн Ъноил:

„Любовта, наред с всичко друго, е и подарък, който човек прави сам на себе си.

— Това са цветя! — задъха се тя. — Боже мой, но колко много е изпратил!

— Ще ви донеса нож, мадам — по лицето на Мейтлънд се бе разляла широка усмивка, докато отваряше плътните кутии.

Камила гледаше цветята поразена. Никога през живота си не бе виждала толкова много бели лилии. Те бяха хиляди, а стеблата им бяха потопени в малки кофички, подредени на дъното на кашоните.

— Божествено е! — възкликна тя и вдъхна тежкия им аромат. — Ще са ни необходими всичките вази в къщата.

Мейтлънд старателно постла един чаршаф върху килима на всекидневната, след което пренесе кашоните върху него.

— А сега ще отида да ви донеса вазите — обяви той, очевидно развеселен.

Когато се върна, Камила подметна, като че между другото:

— Впрочем, Мейтлънд, в бъдеще мистър Хамилтън ще живее тук. Той ще задържи и собствения си апартамент, но всяка вечер трябва да го очаквате за вечеря.

Мейтлънд дори не трепна.

— Разбира се, мадам — равно отговори той.

— Трябва да проверите дали с гардеробите всичко е наред, въпреки че не очаквам мистър Хамилтън да пренесе тук всичките си дрехи — продължи тя.

След смъртта на Дейвид без всякакво съжаление се бе освободила от дрехите му, защото наличието им в къщата ѝ навяваше болезнени спомени. Знаеше много добре, че всички скринове и гардероби са съвсем празни, в случай че Филип реши да ги използва.

— Добре, мадам.

— Така! — бодро каза Камила. — А сега ще ни трябва още много вази. Може би дори и няколко кани. Колко жалко, че не сме предвидили някакво парти! Никога не съм виждала толкова много цветя наведнъж!

Час по-късно Мейтлънд все още мъknеше от кухнята всички възможни съдове, подходящи за целта, а Камила беше изпразнила едва четири от всичките шест кашона.

— Това е лудост! — засмя се тя. Огромни вази, пълни с лъскави копринени цветове, украсяваха всяко кътче из всички стаи и вестибюла. Беше украсила също собствената си стая и дори банята. — Според мен трябва да донесем и няколко кофи. Като ги напълним с цветя, ще изглеждат много добре около камината.

— Добре, мадам. А какво ще кажете за гърнето за спагети? То ще побере доста и ще изглежда чудесно.

— Всичко, което можеш да намериш, Мейтлънд — съгласи се тя, смеейки се щастливо. — Също така и всичките купи и делви, които не са необходими на мисис Мейтлънд в кухнята.

Камила отметна разпиляната върху челото си коса и се отпусна на пети да си откъдне. Както беше казала, това бе лудост, жестът на Филип беше малко показен, но въпреки това за нея беше най-радостният празник на любовта, който някога бе вкусвала. Искаше ѝ се красивите благоуханни цветове да са живи винаги, за да изпълват стаите с прелестта и сладкия си аромат.

Когато Мейтлънд донесе две кофи, тя натопи бледозелените стебла в студената вода, без повече да си прави труда да нарежда цветовете един по един. Той постави пред нея шампаниера.

— Това е единственият останал свободен съд, мадам. Но ще свърши работа.

Камила погледна останалите цветя.

— Ще е достатъчно, Мейтлънд — огледа стаята и лицето ѝ засия от удоволствие. — Невероятна гледка, нали? Навсякъде лилии, лилии...

Мейтлънд напусна стаята усмихнат. От много време мадам не е изглеждала толкова щастлива.

Погълната от работата си да реже стеблата, за да могат да се поберат в шампаниерата, тя внезапно вдигна очи и стресната забеляза, че Филип я наблюдава усмихнат от вратата.

— Скъпи! — възкликна тя. — Не те чух да влизаш... О, много ти благодаря за всичките тези цветя. Те са невероятни!

Протегна ръце към него. Изглеждаше великолепно, приклекнала на пода, с разпилени коси и сияещо от щастие лице.

Филип се приближи, отпусна се на колене до нея и я прегърна.

— Никога не съм те виждал такава... толкова млада и красива! — удивено призна той. С една ръка отметна косите ѝ и нежно се

загледа в очите ѝ.

— О, Филип! — устните ѝ докоснаха неговите. После бавно обви ръце около врата му. Ароматът, който лилиите пръскаха около тях, беше толкова силен, че ги замайваше.

— Обичам те! — задъхан каза той.

Вместо отговор, тя отново го обсипа с нежни, леки като докосване на крила на пеперуда целувки.

— Обичам те... обичам те... обичам те! — импулсивно възкликна тя. — Ти отново ме върна към живота! Направи ме толкова щастлива, когато вече смятах, че никога няма да мога да изпитвам щастие!

В първия момент думите ѝ така го развълнуваха, че той не можа да продума, но когато я притисна към себе си, го заля такъв копнеж, че започна да я целува със страст, на която тя повече не можеше да устои. Притиснати един към друг, те се търколиха на пода, смачквайки останалите лилии, с което предизвикаха нова вълна от благоухание. Обхванати от някаква странна лудост, престанаха да забелязват всичко наоколо. Струваше им се, че са обвити в някакъв невидим пашкул и единственото нещо, което имаше значение, бе фактът, че взаимно си принадлежат.

Като в някаква треска тя отвърщаше на целувките му, докато той, забравил всичко друго на света, я притискаше към себе си и се въртеше с нея на пода, докато косите, дрехите и кожата им се пропиха с аромата на цветя, като през цялото време не преставаше да я целува и да ѝ шепне, че я обича.

Изгубена в магията на мига, Камила не забеляза Мейтлънд, който тихо затвори вратата на стаята, преди да се отдалечи. За нея съществуваха само Филип и лилиите и не забелязваше нищо друго. Искаше го и трябваше да го има. Той и цветята бяха част от един свят, на който тя сега принадлежеше изцяло, затова го насърчаваше с викове на екстаз, докато го усети в себе си и започна да следва движенията му сред измачканите, ухаещи цветове.

Беше толкова далеч от всичко, което я заобикаляше, че не забеляза как вратата на всекидневната се отвори и на прага застана Попи, която ги наблюдаваше, поразена.

— Филип, какво искаш да кажеш с това, че ще прекарваш нощите в дома на Камила? — настойчиво запита Люси. — Какво не му е наред на твоя апартамент?

— Всичко му е наред. Точно сега съм тук, за да си приготвя всичко необходимо за обучението си в Академията по архитектура — обясни той и внезапно усети, че ще му е много по-трудно, отколкото си бе мислил, да обясни на майка си какво става.

— Тогава защо ще се местиш на „Уилсън Кресънт“? Много поестествено би било, след като се върна от Шотландия, да се прибереш у дома.

Той си пое дълбоко въздух.

— За в бъдеще ще прекарвам всяка нощ в дома на Камила, мамо... с нея.

Забележката му беше посрещната с мълчание.

— Не разбирам — бавно каза Люси. — Шарлот каза нещо... но нали нямаш някаква интимна връзка с Камила?

— Да, имам.

— Филип! — ужасена извика тя.

— Какво нередно има? — извиси глас той. Прекалено късно осъзна, че е казал глупост, която щеше да даде на майка му възможност да каже точно онова, което не искаше да чуе.

— Защото тя е достатъчно възрастна, за да ти бъде майка.

— Възрастта тук няма нищо общо, мамо. Ние се обичаме. Нямах представа колко сме щастливи. Така че какво значение има? Просто няколко години, през които си бил жив. Това, че някои хора са живели по-дълго от други, не ги прави по-различни от тях.

— Прекрасно знаеш какво имам предвид, Филип. Това ще съсипе живота ти! — драматично възкликна Люси.

— Не ставай смешна — изръмжа той. — Камила е най-прекрасната жена, която някога съм срещал. Няма друга като нея!

— Много добре знам каква е. Цял живот я познавам!

— Точно така! Е, стига! Защо тогава вдигаш толкова шум за нищо? — запротестира Филип.

— Защото е прекалено възрастна за теб. Убедена съм, че можеш и сам да го забележиш.

— Както вече казах, възрастта няма никакво значение.

Люси смени тактиката:

— Филип, безпокоя се само за твоето щастие. Камила е силна жена, изключително смела, но е и доста властна. Набързо ще те завърти на малкия си пръст, още повече като се има предвид колко е богата.

— „Който плаща, той поръчва музиката.“ Нали си чувал тази поговорка? Страхувам се, че тя ще започне да се налага, а това само ще те нарани.

— Разбира се, че няма! — разгневен, Филип изпита желание да затръшне слушалката. Беше безкрайно разочарован от майка си. Наистина бе очаквал, че тя ще се зарадва заради него.

— Учудвам се, че Камила е допуснала да се случи подобно нещо — продължаваше Люси, сякаш да се влюбиш беше нещо неприлично. — Изобщо не трябваше да те оставям с нея в Шотландия.

— О, за Бога! Не съм дете! — избухна той гневно. — Обичам Камила, тя също ме обича и точка по въпроса!

— Не, съвсем не е „точка по въпроса“ — разгорещи се и Люси. — Няма да ти позволя да съсипваш живота и бъдещето си по този начин. Баща ти ти купи апартамент и ти трябва да живееш в него. Не знам какво си намислил, като се впускаш в любовна връзка с жена, доста по-възрастна от теб, след като има толкова много млади момичета... Какво стана с Фиона? Тя беше чудесна, нали?

Но Филип вече не я слушаше. Майка му повтаряше едно и също като развалена грамофонна плоча, но нищо от онова, което казваше, не беше в състояние да промени решението му. Двамата с Камила бяха създадени един за друг и нищо и никой не можеше да му попречи да я обича.

След като прекара нощта, заключена в стаята си, Попи се измъкна на пръсти от къщата, преди останалите да са се събудили. Достатъчно ужасно бе да завари майка си да се въргаля по пода, крещейки в самозабрава, но да я види с Филип, който бе само малко по-голям от самата Попи, вече беше отвратително. Замаяна от шока, Попи се сви на леглото, трепереща. Дали майка ѝ не беше пияна? Или пък бе взела някакви наркотици? В едно нещо обаче беше сигурна — Камила не е била нито прелъстена, нито изнасилена. Ако се съдеше по страстните стонове, които надаваше, докато се въртеше из пода,

можеше да се предположи, че е страстен и равноправен партньор в онова, което ставаше, и според Попи то беше най-вулгарното нещо, на което някога бе ставала свидетел. Сексът беше само за младите. Не беше нещо, което можеха да си позволяват майките. Или поне не с момче, което можеше да им бъде син.

Наред с горчивото отвращение, Попи усещаше и ревност. Не знаеше дали защото, въпреки че никога не би го признала, тя също харесваше Филип, или пък просто се чувстваше пренебрегната, задето той бе харесал майка ѝ повече от нея. Но каквато и да беше причината, тя лежеше, трепереща и изпълнена със съжаление, че не бе останала в квартирата на Дени, въпреки че той щеше да отсъства, тъй като, както ѝ бе казал, се налагало да провери някои неща, свързани с „тайното оръжие“.

— Нещата започват да се нагорещават, Попи — бе ѝ съобщил той същата сутрин. — Не след дълго ще пристъпим към действие.

— Защо да не мога да дойда с теб? — попита тя.

Дени поклати глава.

— Къде отиваш?

— В района на Бристъл.

— В Бристъл? Какво има там? Това е доста далеч!

— Трябва да проверя някои неща. Не се тревожи. Утре ще се върна — в тона му се долавяше въодушевление, което се засилваше с всеки изминал ден, сякаш приближаваше някакво важно събитие.

— Голямата Марджи ще дойде ли с теб?

— Не, тя има да върши други неща — с лукава усмивка отговори Дени. — Ти ревнуваш от нея май, а?

Попи вирна брадичката си с достойнство.

— Не, не ревнувам. Голямата Марджи изобщо не ме интересува. Просто искам да знам какво ще правиш в Бристъл.

Дени игриво я потупа по задника:

— Съвсем скоро ще научиш и то направо ще ти 'земе акъла.

Бе отказал да ѝ каже нещо повече, така че тя реши да се прибере у дома, да хапне нещо вкусно и да си легне след чудесна гореща баня.

Сега, след като си бе взела малко хляб и плодове от кухнята, преди Мейтлънд да се събуди, бързаше по „Уолсън Кресънт“ с намерението никога вече да не се връща вкъщи. Щеше да напусне училище, да се премести при Дени и да си намери някаква работа. Не,

би искала повече да види майка си. Никога. Сцената, на която бе станала свидетел снощи, щеше да остане вечно запечатана в съзнанието ѝ. А от аромата на лилиите щеше да ѝ се повдига до края на живота.

— Защо движението тази сутрин е толкова натоварено? — обърна се Камила към Ферис на път към офиса на „Итън и Итън“. Задръстването около Хайд Парк Корнър беше толкова голямо, че те вече десет минути чакаха, без да могат да помръднат.

— Заради официалното посещение, мадам — обясни Ферис. — Няколко улици са затворени и движението е пренасочено по други.

— Бях забравила. Идва американският президент, нали?

— Да. Той и съпругата му пристигат тази сутрин на посещение при кралицата. Движението е затворено, защото ще се движат в открити карети от Виктория Стейшън до двореца.

Ферис и Мейтлънд проявяваха огромен интерес към кралското семейство и следяха всичко, което то правеше.

— Слава Богу, че денят е толкова хубав — продължаваше Ферис. — Във вторник вечерта кралицата ще даде в двореца вечеря в тяхна чест.

— Значи най-малко два дни движението в Лондон ще бъде невъзможно, така ли? Слава Богу, че нямам нужда от кола, освен когато ходя на работа — отбеляза Камила.

— Точно така, мадам.

Веднага щом влезе в офиса, Джийн топло я приветства.

— Вече бяхте започнали да ни липсват, мисис Итън.

Камила се разсмя.

— Прекарах отпуската си приятно и независимо от драмата, на която станах свидетел, си отпочинах доста добре.

— Изглеждате великолепно — отправи ѝ преценяващ поглед Джийн. — Сигурно сте доволна, че успяхте да стигнете до дъното на ужасната история в дома на баща ви.

— Да, така е... в известен смисъл — за миг върху лицето на Камила падна сянка. — Беше ужасно да разбере, че татко е бил убит, защото е знаел твърде много, но след информацията, която дадохме на полицията, се надявам, че скоро ще арестуват заподозрените.

— Имате ли някаква представа кой може да бъде?

— Замесени са толкова много хора, че не бих могла да съм сигурна. Очевидно става дума за добре организиран трафик на оръжие, който се оглавява от местния ветеринарен лекар.

— А той минаваше за приятел на баща ви, нали?

Камила кимна и сухо допълни:

— Добър приятел! А сега да се залавяме за работа, Джийн — настани се зад бюрото. — Донеси ми по дати всичко, което се е получило.

През следващите три часа Камила усърдно преглеждаше кореспонденцията, художествените проекти за новите стоки и финансовия отчет, който всяка седмица се изготвяше от счетоводството. Към обяд някой леко почука на вратата ѝ.

— Виж кой е, Джийн — помоли Камила.

Беше Анабел, помощничката на Джийн, която изглеждаше доста уплашена.

— Какво има? — попита секретарката.

От мястото си зад бюрото Камила забеляза напрегнатото изражение върху лицето на момичето.

— Влез! — провикна се тя.

Анабел заговори с дрезгав шепот:

— Втората поща току-що пристигна и от канцеларията се обадиха в полицията. Наредиха ни да евакуираме цялата сграда — докато говореше, ръцете ѝ трепереха.

— Но какво има? — извика Камила и скочи от мястото си.

— Според тях в една от пратките, адресирани до вас, има бомба, мисис Итън.

Камила и Филип седяха в библиотеката и гледаха телевизия. Тя бе прекарала целия следобед у дома, като отчаяно се опитваше да открие Попи, за да ѝ разкаже за случилото се и да я предупреди да бъде предпазлива. Но никоя от съученичките ѝ не я бе виждала скоро и нямаше представа къде би могла да бъде. Най-сетне Камила се отказа неохотно с надеждата, че дъщеря ѝ ще се прибере за вечеря. Междувременно полицаите бяха претърсили щателно всички офиси в

сградата на „Итън и Итън“, в случай че са били поставени и други експлозии, но досега не бяха открили нищо.

Ала само за една сутрин целият ѝ живот се бе променил. От специалния отряд за борба с тероризма към Скотланд Ярд я бяха предупредили, че името ѝ вече фигурира в черния списък на ИРА заради участието ѝ в разкриването на дейността им в Ардачи. От този момент, докато бъдат събрани необходимите доказателства за извършването на арести, тя денем и нощем щеше да бъде под полицейска охрана. Помолиха я също така да бъде на разположение по всяко време. Дори след това някой от останалите на свобода членове на организацията би могъл да потърси отмъщение.

— Не мога да повярвам! — възкликна Филип, след като тя му разправи случилото се. — Това е ужасно, скъпа!

— Знам. Отвратително е да знаеш, че някой... или група хора желаят смъртта ти. Точно както са желали смъртта на татко — тихо допълни тя.

Ужасен, че наистина би могло дай се случи нещо, Филип я притисна към себе си, като проклинаше деня, в който се бе замесила в тази пъклена история.

— Смяташ ли, че ще го съобщят и по телевизията? — запита тя, заровила ръце в косите си.

— Когато откриха бомбата, наоколо се навъртаха много журналисти. Изобщо не мога да разбера как успяват да надушат толкова бързо, горещата следа. Имаше и няколко TV-камери.

Седнали на дивана, те се загледаха в новините, които започнаха с основната тема на деня — посещението на американския президент и съпругата му, пристигането им на летището, пътуването до Бъкингхамския дворец и приветствията на кралицата и някои от другите членове на кралското семейство. Камила гледаше с невиждащи очи, а до слуха ѝ не достигаше звукът на фанфарите, които съпровождаха каретите на високите гости. Мисълта ѝ летеше на хиляди мили далеч, към едно малко рибарско селце, където баща ѝ бе станал жертва на жестоки хора.

Филип я погледна нежно.

— Опитай се да не мислиш за това — каза, отгатнал мислите ѝ. Камила се обърна и леко се усмихна.

— Ще се опитам, мили, но бомбата, изпратена днес в офиса, ме накара да осъзная натиска, на който е бил подложен татко. Питам се дали е предчувствал, че ще го убият?

— За това трябва да попиташ Едит. Дали и тя е в черния списък на ИРА?

— Не знам, но бих могла да попитам в Скотланд Ярд. Ти също ще бъдеш предпазлив, нали? Специално се осведомих за теб и Попи, но, изглежда, съм им нужна само аз. Горкият Ферис ще е принуден да проверява мерцедеса всяка сутрин, преди да ме откара до офиса, а Мейтлънд трябва да съобщава за всяка пратка, която буди подозрения.

— Ама че неприятна история! — възкликна той и поклати глава. След това стисна ръката ѝ и посочи към екрана. — Гледай! Ето го твоя офис!

Кадрите показваха сградата на „Итън и Итън“ на Апър Гросвентър Стрийт, блокирана от няколко полицейски коли със сини лампи, които не позволяваха на минувачите да се приближат прекалено близко.

— Днес по обяд в пощенското отделение на рекламна компания „Итън и Итън“ бе открит малък пластичен експлозив — съобщаваше говорителят. — Антитерористичните отряди успяха да открият и обезвредят бомбата, така че инцидентът мина без последствия. Полицията в Метрополитън обаче предупреждава...

— Поне не съобщиха името ми — облекчено въздъхна Камила. — Достатъчно ми е да знам, че съм издирвана жена и без целият свят да е наясно, че става въпрос за мен. Но това, което ме притеснява, е, че тази история ще се отрази зле на бизнеса ми. Кой ще пожелае да се срещне с мен в офиса след случилото се?

— Но нали денем и нощем ще има полицейска охрана?

Камила кимна.

— Не съм сигурна дали това няма още повече да влоши нещата, след като непрекъснато ще напомня на клиентите ми, че положението може да стане опасно.

Когато в този момент телефонът извънтя, тя подскочи нервно.

— Дали не е Попи? Помолих всичките ѝ приятелки да ѝ предадат, че искам да говоря с нея, в случай че им се обади.

Филип скочи на крака.

— Да се обадя ли аз?

Мейтлънд обаче го бе изпреварил и вече говореше от вестибюла: ще провери дали мисис Итън си е вкъщи, но кой се обажда, моля?

След това влезе в библиотеката.

— Търси ви мисис Хамилтън, мадам.

Лицето на Камила помръкна.

— О, надявах се, че е Попи. Благодаря ти, Мейтлънд. Ще говоря отгук.

Филип изведнъж се напрегна и ѝ хвърли предупредителен поглед.

— Тя знае за нас — прошепна той. — Казах ѝ тази сутрин.

— Е, и?

Той направи гримаса:

— Не беше очарована.

Камила въздъхна:

— Точно от това се страхувах.

— Е, успех!

Камила вдигна слушалката и въпреки че сърцето ѝ се свиваше, заговори весело:

— Люси! Колко хубаво, че се обаждаш! Впрочем точно смятах да ти позвъня, Филип разказа ли ти за приключенията ни в Крийгнеч? Току-що го съобщиха по новините — разбираше, че преиграва, но въпреки че приятелката ѝ продължаваше да мълчи, тя вече бе доловила гнева ѝ.

— Да, чух нещо толкова — най-сетне проговори Люси. — Камила, можем ли да обядваме заедно?

— Господи, Люси, за десет дни напред имам уредени бизнес обеда. Но какво ще кажеш за вечеря? Антъни върна ли се вече от риболов? Защо не ми дойдете двамата на гости? Утре добре ли е? Или пък в сряда?

— Предпочитам да те видя насаме — сковано възрази Люси. — Предполагам, че можеш да ми отделиш малко време за един малък обяд. Или поне за по един чай?

В гласа на Камила се долови съжаление и тъга.

— Сърдиш ми се заради Филип, нали? — откровено запита тя. — Дори си готова да направиш сцена. Защо тогава не дойдеш утре за по едно питие? Ще се прибера от офиса към шест.

— И ще бъдеш сама?

— Да.

— Добре. Това наистина е много сериозно. Не мога да ти позволя да съсипеш живота на Филип. Трябва да поговорим...

— Малко силно казано, не мислиш ли? — прекъсна я Камила, Филип я наблюдаваше, досещайки се какво казва майка му. — Повярвай ми, Люси, няма за какво да се тревожиш — въпреки че беше очаквала това, тя бе дълбоко наранена, че най-добрата ѝ приятелка не споделяше нейното щастие. Нещо по-лошо — категорично му се противопоставяше.

Когато затвори телефона, тя се обърна тъжно към Филип:

— Както каза и ти, майка ти не приема много ентузиазизирано връзката ни.

— Не ѝ обръщай внимание. Знаеш какви са майките, особено когато става въпрос за синовете им. Обзалагам се, че ако Хенриета се влюби в някой четиридесетгодишен, тя ще сметне това за очарователно.

Попи пристигна в квартирата на Дени същата сутрин и с почуда го видя да лежи на леглото, страдащ от тежък махмурлук.

— Мислех, че вчера си заминал за Бристъл — започна тя и се хвърли върху сивите одеяла, с които се беше завил.

— Я задръж малко! — тросна се той. — Главата ми се пръска.

Тя се изгърколи до него и зарови лице във врата му.

— Кога заминаваш?

— По-късно днес.

— Не мога ли да дойда с теб? Дени, вземи ме с теб! — помоли се тя. — Ако е нещо тайно, няма да кажа на никого. Пък и вече нямам с кого да споделям — тъжно додаде тя.

Дени въздъхна.

— Може би ще можеш да дойдеш — предаде се той. — Но гледай да държиш устата си затворена.

— Обещавам! — бързо отвърна тя. — Знаеш, че можеш да ми имаш доверие!

Два часа по-късно Дени седна зад волана на един микробус, който бе взел назаем от приятел, и двамата се отправиха към Бристъл.

Когато пристигнаха в града, той се насочи към противоположния край и зави надясно.

— Къде отиваме? — с любопитство запита Попи. Пътуването бе преминало в мълчание, защото Дени заяви, че главата все още го боли.

— На едно място — лаконично отвърна той. Караше из криволичещия извънградски път с висока скорост, от което микробусът непрекъснато се клатушкаше от едната страна на другата и въпреки предпазния колан, Попи трябваше да се улови здраво за седалката, за да се задържи изправена. След това рязко изви наляво, прекоси една тъмна гъста горичка, преди отново да излезе на открито. Пред тях, в края на пътя, се намираше изоставена фабрика, която представляваше грозна сбирщина от сиви сгради с ламаринени покриви. Никъде не се виждаха прозорци и врати, а всичко наоколо бе заградено с ограда от бодлива тел.

Дени спря пред металните врати, на които висеше надпис: „Частна собственост. Влизането строго забранено“. Сложи ръка на клаксона и силно го натисна.

— Какво е това място? — запита тя.

Дени се наклони напред, за да вижда по-добре през предното стъкло, и не ѝ отговори.

— Къде ли са тези идиоти? — измърмори на себе си той и отново натисна клаксона.

В този момент иззад една от сградите се появи мъж в избелели дънки и мръсен потник. Щом забеляза Дени, той забърза да отвори вратите.

— Най-послед! — рязко извика Дени. — Къде са останалите?

— Вътре — кимна към постройката мъжът.

— Добре, да вървим — Дени скочи от колата и като се обърна към Попи, изкомандва: — Попи, ти ще ме чакаш тук!

— Не. Идвам с теб — решително заяви тя и последва Дени и мъжа през плъзгащите се метални врати. В мига, в който влязоха в сградата, въздухът беше раздран от оглушителен и яростен кучешки лай и тя уплашено се отдръпна назад.

— Няма страшно, вързани са — извика през рамо Дени.

Попи предпазливо влезе в сградата, която приличаше на авиационен хангар, но тъй като единствената светлина проникваше през двете капандури на покрива, бяха ѝ необходими няколко минути,

преди очите ѝ да привикнат към мрака. Гледката, която я очакваше, я ужаси още повече. Завързани на едната стена сред собствените си изпражнения и локви от урина, стояха около петдесет свирепи, полугладни кучета. Малко извън обсега им бяха разхвърляни няколко къшея корав хляб. Те се опитваха да ги достигнат на късите си каишки и очите им проблясваха гневно.

Като гледаше да стои колкото може по-далеч, Попи попита:

— Какви са?

— Кръстоска между ротвайлери и питбули — в гласа на Дени се долавяше гордост. — Отдавна ги отглеждаме. Запознай се с Том. Той се грижи за тях през цялото време.

Том огледа Попи, облечена в странните си дрехи и с обичайния ужасен грим, и изглежда, я хареса.

— Къде са другите? — обърна се към него Дени.

— Отзад — той ги поведе през вратата и Попи се озова в нещо, което очевидно е било канцелария по времето, когато фабриката е функционирала. От двете страни на тесен коридор бяха разположени малки, преградени с опушени прегради отделения и на слабата светлина, която проникваше от прозорците на горната част на стените, Попи забеляза група мъже, някои от които бяха насядали на походни легла и играеха карти, а други гледаха портативен телевизор.

— Ей, здрасти! Как сте? — весело поздрави компанията Дени.

Неколцина се приближиха към него, а останалите само махнаха с ръка и нехайно извикаха:

— Добре.

— Искаш ли една глътка? — обърна се Том към момичето.

— Да, ако обичаш — отвърна Попи.

След като вратата беше затворена, кучетата като че ли спряха да лаят и разговорът можеше да се води с по-нормален тон. Подадоха ѝ евтина чаша, изпускаща пара, и тя отпи с удоволствие.

— Значи готови сме да тръгнем, а? — обърна се Том към Дени.

— Аха. Утре вечер.

— Ами превоз?

— Всичко е уредено. Ще тръгнете оттук в пет.

— В пет сутринта?

— В пет следобед бе, идиот! — гневно извика Дени. — Я си събери ума. Няма да нападнем преди девет вечерта. Къде ще се

размотавате целия ден, ако тръгнете оттук още сутринта?

Страните на Том пламнаха и той сви рамене.

— Е, вече знаете какво трябва да правите — Дени шумно сръбна от чая си. — Вече поговорих и с останалите, но вие сте основната ни сила. Ясно?

— Да. Всичко ще бъде наред. Те са готови.

— Хората или кучетата?

— И двете.

Доволен, Дени се обърна към Попи.

— Ти стой тук. Аз трябва да поговоря с останалите — нареди той.

Изгаряща от любопитство, тя се подчини и седна на един твърд метален стол. Нещо щеше да се случи, но не можеше да разбере какво. Какво общо можеха да имат тези кучета с предстоящия бунт? И кои бяха тези мъже, които прекарваха времето си тук, сякаш изоставената фабрика беше затвор?

Дени минаваше от отделение на отделение като дежурен офицер и на Попи много ѝ се искаше да може да чуе какво им говори.

Най-после той се върна.

— Хайде, Попи. Свършихме си работата тук.

Тя с готовност скочи на крака.

— Добре. Готова съм.

— Да тръгваме тогава.

Том отново ги преведе покрай кучетата. Въздухът още веднъж се изпълни с оглушителен лай, докато кучетата се дърпаха на късите вериги, опитвайки се да ги достигнат с оголени зъби. Том държеше в ръката си пръчка, с която мимоходом ги шибаше по главите, което ги озлобяваше още повече.

Дени се засмя:

— Добре си ги обучил, Том.

Попи се отдръпна назад, знаейки, че ще бъде разкъсана на парчета, ако металните халки се изскубнат от стената. Том изглеждаше доволен.

— Гладуването и боят правят чудеса — съгласи се той, надвиквайки невъобразимата глъчка.

Най-накрая, изоставяйки шума и вонята зад себе си, те се озоваха на чист въздух. Разтреперана, Попи се качи в буса и усети, че ѝ

се повръща. Дени седна до нея и запали мотора. Том отключи металните врати и миг по-късно те се движеха по обратния път с висока скорост.

— Какво, за бога, беше това? — запита Попи.

— Просто наех няколко момчета, които така или иначе нямат къде да отидат — кратко отвърна той.

— И защо?

— Защото са бивши затворници. Много гадно от страна на правителството е това, че не дава пукната пара за тях, след като ги пуснат — Дени я погледна изпитателно, сякаш искаше да прецени доколко може да ѝ има доверие.

Тя инстинктивно долови мисълта му.

— На никого няма да кажа — каза тихо. — Обещавам ти, Дени.

— Вдругиден това няма да има значение.

— Защо?

— Във вторник ще пристигнат в Лондон, за да вземат участие в бунта. Днес им дадох последни нареждания, така че сега знаят какво трябва да правят.

— А тези отвратителни кучета?

През лицето му за миг премина усмивка.

— Те са нашето тайно оръжие. Тези и още стотици като тях се отглеждат през последните две години из цялата страна.

Попи го погледна объркана:

— Нищо не разбирам! Какво общо имат те с бунта?

Той се изкикоти.

— Скоро ще разбереш.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люси пристигна точно в шест и половина със строго лице и изпълнена с решителност.

— Добър вечер, Мейтлънд — сковано поздрави тя, когато икономът я въведе в къщата. След това вирна нос, задуши въздуха и каза с критичен тон: — Каква силна миризма на парфюм!

Мейтлънд се усмихна любезно.

— Това е от лилиите, мадам. Ароматът им става по-силен вечер.

— От лилиите ли? — той я въведе в гостната и щом забележа огромните букети, тя възкликна: — Колко много цветя? Да не би мисис Итън да дава някакъв прием?

— Не, поне доколкото ми е известно, мадам — спокойно отговори прислужникът. — Мисис Итън ще слезе след минута. Мога ли да ви предложи някакво питие?

— Благодаря. Бих изпила чаша шери.

Люси се настани на дивана и за първи път огледа обстановката с други очи. Представяше си колко силно е бил поразен Филип, когато я бе видял за първи път. Първото впечатление, което създава, разсъждаваше тя, бе за невероятно богатство. Картините, коприненият китайски килим, френските антики, без да се броят стотиците лилии, недвусмислено говореха, че Камила е богата жена, която е в състояние да задоволи всичките си капризи. Как е могла да купи толкова лилии! Какво вулгарно разхищение! Раздразнена, Люси стисна устни.

В този момент Камила влезе, сияеща, в стаята, с което още повече я вбеси. С разпуснати коси и съвсем лек грим, тя изглеждаше с няколко години по-млада. Очевидно бе имала време да се преоблече, след като се бе върнала от офиса, защото бе в свободна кремава кашмирена рокля и носеше перлен гердан и перлени обеци във формата на капки.

— Люси, скъпа! — тя се наведе да целуне приятелката си. — Съжалявам, че не бях тук, когато си пристигнала. Предложиха ли ти вече питие? След случилото се вчера днешният ден беше ужасен.

Камила отиде до подноса с напитки, който Мейтлгънд беше оставил върху масата, и си наля джин с тоник.

Люси я наблюдаваше внимателно, чудейки се как успява да изглежда толкова млада и стройна.

— Надявам се, че ще бъдем сами — сковано отрони тя. — Трябва да поговорим.

— Филип ще си дойде в обичайното време, но дотогава разполагаме с цял час — меко отговори Камила. Настани се на другия край на дивана и отправи към приятелката си откровен поглед. — Не трябва да ме гледаш така, сякаш имам намерение да нараня Филип. Ако някой ще бъде наранен, по-вероятно е това да съм аз. Но междувременно ние сме много щастливи. Не можеш да си представиш колко го обичам!

Люси изглеждаше болезнено смутена.

— Според мен вашата връзка просто е неприлична. Какво си мислиш, за Бога? Как можеш да постъпваш така? Та той е малко по-голям от Попи! Спомняш ли си кога е роден? Тогава живеехме в Съри, точно преди да изпратят Алтъни в чужбина, и ти дойде да ме посетиш в болницата! — извиси глас: — Никога не съм мислила, че си способна на подобно нещо! Какво ще кажат хората?

— О! — неволно възкликна Камила. — Точно това те тревожи, нали? Че хората ще кажат, че Филип е бил прелъстен от една застаряваща жена? Или пък, че страда от Едипов комплекс?

Лицето на Люси пламна.

— Не ставай смешна!

— Честна дума, Люси, смешната не съм аз. Нямах намерение да се влюбвам отново и съвсем не съм давала повод на Филип да се увлече по мен. Аз също съм изумена от това, че той ме обича по начин, който преди ми се струваше невъзможен — вдигна ръка и посочи лилията. — Погледни тези цветя!

— Филип ти ги е изпратил?

Камила кимна.

— Когато се върнах от Шотландия, те бяха вече тук. Това е най-романтичният жест, който някога са правили за мен. Повярвай ми, Люси, ние сме невероятно щастливи. Бих желала да разбереш какво означава той за мен. Не можеш ли поне малко да се зарадваш заради нас?

— Това, което очевидно не можеш да разбереш, е, че ще съсипеш живота му — равно каза Люси. — Е, добре, разбирам какво го е привлякло към теб. След трите години, прекарани в университета с ограничени средства, след това година във Флоренция и постоянно пътуване през ваканциите... той съвсем не е бил подготвен за всичко това. Изведнъж се появява една богата вдовица с прекрасна къща и достатъчно средства, за да си купи каквото пожелае — и той е запленил. Нима можеш да го упрекнеш? Без съмнение ти си платила всички разходи по пътуването до Шотландия, включително и целия престой в оня замък! Едва ли някога в живота си е прекарвал по-приятно. А сега ще дойде да живее в дома ти, където ще го обслужват прислужници... и с всички останали глезотии... Разбира се, че главата му ще се замае!

Лицето на Камила изведнъж стана сурово и очите ѝ блеснаха опасно.

— Ако наистина това е твоето мнение, Люси, смятам, че е по-добре да си вървиш. Струва ми се, че поставяш Филип в позорното положение на сребролюбец, а мен просто обиждаш с предположението, че плащам за услугите му.

Люси вдигна ръце, потресена:

— О, не говори така! Нямах това предвид. Той не е толкова разумен, колкото иска да изглежда. Не искам да кажа, че е само твоя вината, задето си е изгубил ума, но наистина се безпокоя за него. Тази... тази връзка ще го злепостави в очите на момичетата на неговата възраст. Нима не разбираш? Ти безспорно си светска жена, доста по-интересна и забавна от момичетата на двадесет, но си на четиридесет и четири години! Това може да донесе само неприятности.

— Не е задължително — спокойно възрази Камила. — А освен това ние нямаме друг избор. В Ардачи се влюбихме един в друг. Това действително беше нещо, над което нямахме контрол.

— Глупости! — ядоса се Люси. — Ти си достатъчно голяма, за да можеш да контролираш чувствата си дори ако той не може! А как ще се отрази това на Попи? Как ще го приеме тя?

— Попи не знае все още.

— Не знае? Та как би могла да не знае, щом Филип прекара последните две нощи у вас?

— Попи е на гости у приятели — бързо отговори Камила. — Слушай, Люси, двамата с Филип се обичаме и каквото и да кажеш, това не променя нещата. Достатъчно големи сме, за да можем да правим каквото искаме. Крайно време е да престанеш да държиш Филип до полата си и да му дадеш право на собствен живот, както аз на Попи.

— Твоят проблем е, че ти изгуби всякакъв контрол над дъщеря си, а сега искаш да сложиш край и на моята близост с Филип — остро извика Люси. — Дори не знаеш къде е тя в момента, не е ли така? Бъди честна, Камила, ти си навлече неприятности с Попи, защото бе прекалено заета със собствения си живот и през по-голямата част от времето изобщо не се интересуваше какво прави тя.

Горещи сълзи напълниха очите ѝ от тези горчиви думи и в сърцето ѝ пламна гняв. Лесно ѝ беше на Люси да говори така, след като винаги можеше да разчита на подкрепата на съпруга си. Камила се изправи и извърна лице, за да прикрие изражението си.

— Достатъчно! — каза, като се стараеше гласът ѝ да звучи твърдо. — А сега бих желала да си вървиш, преди да сме си казали неща, за които после и двете ще съжаляваме!

Люси грабна ръчната чанта и ръкавиците си и като фурия излетя от стаята, без да каже нито дума повече. Миг по-късно Камила чу входната врата да се затръшва и като закри лице с ръцете си, се отпусна на дивана. Липсата на разбиране от страна на приятелката ѝ я нараняваше и внезапно се почувства ужасно самотна. Попи не ѝ беше голяма утеха, а Дейвид и баща ѝ вече ги нямаше. Слава Богу, че съществуваше Филип, помисли си тя с благодарност. Той бе единственото, което ѝ бе останало и което означаваше нещо за нея.

След като привършиха вечерята си, те излязоха в градината, за да изпият по чаша кафе. Розите и лилиите около тях изпълваха въздуха с благоухание. Малката градина в задния двор на къщата приличаше на малък оазис сред сивите каменни постройки, а от далечината като слабо бръмчене се чуваше ревът на движението по Хайд Парк Корнър.

— Какво има, мила? Много си мълчалива тази вечер — забеляза Филип, докато пълнеше отново фините кафени чашки от сребърния

чайник, който Мейтлънд бе оставил върху малката масичка от ковано желязо.

— Видях се с майка ти днес — призна Камила със суха усмивка. — Доста меко е да се каже, че тя не одобрява връзката ни.

— Нали ти казах да не ѝ обръщаш внимание! Знаеш каква е мама! Тя има много собственическо отношение към нас и се съмнявам, че би одобрила, която и да било жена, поне що се отнася до мен. Същото ще бъде и с Реджи, когато порасне.

— Въпреки това... — гласът на Камила замря, когато си припомни думите на Люси. Казаното по отношение на Попи, което тя нямаше намерение да споделя с Филип, я нараняваше най-много. Наистина ли беше толкова лоша майка? Нейна ли беше вината за лошото поведение на Попи? Забелязвайки тревогата ѝ, Филип я прегърна.

— Не се притеснявай за това, любов моя. Единственото, което има значение, е, че се обичаме. Ще докажем на всички, че възрастта няма значение.

Камила облегна глава на рамото му. Всичко изглеждаше така прекрасно, докато бяха в Шотландия, и тя пожела да бяха останали там завинаги. А сега споделената им любов щеше да бъде извадена на показ и да бъде коментирана, което я караше да се чувства уязвима.

— Говори ли с баща ти? — замислено попита тя. Беше сигурна, че в лицето на Антъни ще намери съюзник.

— Още не — отговори той. — Но с татко няма да имаме никакви проблеми. След време и мама ще свикне. Сигурен съм в това. Може би за тях е малко шокиращо, но веднага щом привикнат с мисълта, че ние живеем заедно, ще се примирят с положението.

Постепенно, докато го слушаше, Камила отново се почувства щастлива. Разбира се, че с времето Люси ще се примири с връзката им. Разбира се, че проблемите на Попи нямаха нищо общо с нея, а се дължаха на възрастта и на периода, който изживяваше дъщеря ѝ.

Филип я целуна нежно и с обич.

— Хайде да забравим за това и да отидем да си легнем — прошепна той.

— Това е най-хубавото нещо, което съм чула днес — измърмори тя, докато отвръщаше на целувката му.

Прегърнати, те се заизкачваха към спалнята, като не преставаха да разговарят и да се смеят.

Мейтлънд, който чакаше да заключи къщата за през нощта и да угаси всички лампи, чу вратата на стаята на Камила да се затваря. Бе видял Попи да се промъква в къщата, докато майка ѝ и Филип слушаха музика след вечеря, и бе сигурен, че още е в стаята си. Остави входната врата отключена и не включи алармата, защото знаеше, че момичето няма да остане у дома задълго.

Час по-късно, като се промъкна на пръсти през застланото стълбище с голяма чанта, пълна с дрехи, Попи се измъкна от къщата. Поколеба се дали да не слезе до кухнята и да си вземе малко храна, но после размисли. Не искаше да вижда никого, а съществуваше вероятност Мейтлъндови да са още във всекидневната, в съседство с кухнята, където обикновено вечер гледаха телевизия.

Като отвори предпазливо вратата, тя надникна навън, за да се увери, че няма никой. Съседите им понякога бяха доста шумни и последното нещо, което искаше, бе да налети на тях, докато те се прибират от някой прием. Ала „Уистън Кресънт“ с елегантните си, слабо осветени от уличните лампи каменни къщи беше съвсем безлюден. Попи се загледа в собствената си къща и забеляза, че прозорците в спалнята на майка ѝ вече са тъмни. Изпълнена с отвращение, тя се извърна и забърза по улицата. Колкото по-бързо избяга далече от майка си, толкова по-добре, помисли си тя и се отдаде на спомени за баща си. „Милият татко — каза си Попи и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ако беше жив, това нямаше да се случи.“

Следващото утро настъпи сиво и мрачно. Започваше един типичен за Англия летен ден, в който влажният въздух тежеше като ситен дъжд.

В един от офисите на „Итън и Итън“ Камила имаше среща на всеки кръгъл час с различни клиенти, преди да отиде на делови обяд в „Савой“. За нея това беше един обикновен ден, изпълнен с планове и дискусии за различни рекламни проекти. Вечерта двамата с Филип щяха да вечерят в бар „Харис“ с неколцина нейни клиенти.

Люси прекара времето си, заета с любимото си занимание — пазаруването. Въпреки че беше само средата на юли, вече бе съставила списъка на коледните подаръци и докато вървеше от „Херодс“ към „Питър Джоунс“, реши, че трябва да се погрижи за обзавеждането на кухнята в новото им жилище.

Джефри Хенеси седеше в офиса си в Глоуб и се опитваше да се съсредоточи върху статията за приватизацията в индустрията, която трябваше да напише, но мислите му бяха заети с Камила. Не беше говорил с нея напоследък и чувстваше, че му липсват непринудените, интелигентни разговори с нея. Тя вече не проявяваше интерес към него и тази мисъл го потискаше. Към обяд редакторът изпрати да го повикат.

— Нещо се готви — бързо обясни той.

— По-конкретно?

— Ще има някакви проблеми довечера. Полицаяте разполагат допълнителна охрана около Бъкингамския дворец и по целия „Мал“. Кралицата ще дава вечеря в чест на американския президент, но обикновено не се престарават толкова. Ще провериш, нали? Опитай се да разбереш какви вълнения се очакват.

— Добре — съгласи се Джефри, зарадван от възможността да напусне редакцията.

В Бъкингамския дворец подготовката за посрещането на сто и седемдесетте поканени на официалната вечеря беше в разгара си. Тридесет и четири дюзини сребърни чинии и стотици златни ножове, вилици и лъжици се търкаха до блясък, върху големите маси с форма на подкова се подреждаха кристални чаши и солници за всеки гост индивидуално. На равни интервали по масите бяха наредени зашеметяващи икебани от розови цветя. Дворцовият готвач приготвяше менюто, което щеше да се състои от прясна пъстърва, агнешко филе с гарнитура от зеленчуци и любимото на кралицата шампанско с дъх на малини. Уиндзър беше решил да покаже на Белия дом какво означава истински блясък.

За Попи, която нямаше представа за зараждащата се буря, това беше само ден, през който се чувстваше отново ненужна. Дени не се бе прибрал и тя бе прекарала кошмарна нощ, представяйки си го в

леглото на Голямата Марджи. Убеждаваше се, че се прави на глупачка, защото Марджи беше на около четиридесет години и тежеше над сто килограма и Дени не би могъл да прояви интерес към подобна жена. Но все пак се чувстваше самотна и нещастна.

Призори слезе в общата кухня преди останалите и си направи чаша нес кафе. Единственото мляко, което успя да намери, бе вкиснато и трябваше да изпие кафето си чисто. Не посмя да излезе навън, защото се боеше, че Дени може да се върне и да го изпусне, така че седна на леглото и пусна телевизора. По обяд някой силно зачука на вратата и тя се стресна.

— Кой е?

— Нося съобщение от Дени.

Тя отвори бързо вратата. Младият негър, който живееше в стая на долния етаж, стоеше пред нея с ръце на кръста.

— Дени ей сега ми се обади по телефона.

— И какво каза? — нетърпеливо попита тя.

— Трябва да се срещнеш с него на източната страна на Трафалгар Скуеър в девет таз' вечер. И гле'й да не закъснееш.

Към пет часа в центъра на Лондон започнаха да пристигат първите автобуси от провинцията и да се струпват около Марбъл Арч. Към тях в шест се присъединиха още стотина, натъпкани с млади мъже и жени, които криеха тениските си с емблемата на организацията под якета и пуловери. След това надойдоха камионите, които плъзнаха из целия град, преди да се спотаят из тихите квартални улички.

Докато разговаряше с полицая пред двореца, Джефри Хенеси бе обзет от предчувствието, че нещо ще се случи, въпреки уверенията на началника, че допълнителните отряди са само за „по-голяма сигурност“ заради високопоставените гости, сред които бяха министър-председателят, целият кабинет, Камарата на лордовете и няколко чужди посланици.

Джефри не беше убеден. Из въздуха се носеше някакво странно напрежение. Беше го усещал и преди, докато бе отразявал различни размирици из целия свят. Тази нощ нещо щеше да се случи. Дори телевизионният оператор, дошъл да отрази събитието, бе по-оживен от обичайно. Би Би Си, ТВ филм Юнит вече бяха разположили апаратурата си из двореца, готови да покажат на милионите телевизионни зрители историческата среща на кралицата и

американския президент, които щяха да оглавяват процесията към банкетната зала.

Световните медии бяха готови да отразят събитието съвсем точно, но Джефри не можеше да се освободи от неприятното чувство, че щяха да покажат нещо доста по-различно от обикновен прием. Интуицията му никога досега не го бе подвеждала. И беше сигурен, че тази вечер това ще бъде потвърдено за пореден път.

Тъй като щяха да прекарат вечерта сами, Люси и Антъни решиха да вечерят пред телевизора. Шарлот, въпреки гипсираната си ръка, бе отишла на кино с няколко приятелки и щеше да прекара цялата нощ в дома на една от тях.

— По Би Би Си-2 има хубав филм е Маги Смит — отбеляза Люси.

— Чудесно — отговори Антъни, докато се настаняваше в любимото си кресло с бутилка уиски до себе си. — Ще прекараме една спокойна вечер — той горещо обичаше децата си, но имаше моменти, в които копнееше да остане насаме с Люси.

Камила и Филип пристигнаха в бар „Харис“ малко преди осем. Както обикновено, той бе препълнен с известни и богати хора, а около бара се бе струпала такава тълпа, че тя предложи веднага да се отправят към резервираната маса.

— Очакваме още една двойка — съобщи на обекелнера, докато отиваха към отдалечения край на помещението.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, докато чакате, мисис Итън? — Камила беше редовен клиент на заведението още от самото начало. Често бе водила съпругите на клиентите на Дейвид на обяд тук още по времето, когато той беше жив. Сега идваше със своите собствени клиенти, вместо да ги води у дома, на „Уилсън Кресънт“.

— Ще пийнем ли малко шампанско? — обърна се тя към Филип. Той кимна в знак на съгласие, докато с любопитство разглеждаше насядалите по съседните маси.

— Страхотно местенце, нали? — прошепна той, щом отново останаха сами.

Камила се усмихна, доволна от впечатлението, което правеше елегантният ресторант.

В този момент пристигнаха нови посетители и докато ги отвеждаха до масите им, една жена забеляза Камила. Беше съпругата на един от клиентите ѝ и се бяха срещали няколко пъти.

— Как сте? — поздрави я Камила.

Съпругът беше изпълнителен директор на една от най-големите фабрики за производство на сапун, която влагаше огромни суми в рекламната си дейност.

— Скъпа Камила, колко се радвам да те видя отново. Изглеждаш страхотно — елегантно облечената приятна жена на средна възраст се обърна към Филип: — А това сигурно е синът ти?

Камила замръзна на мястото си, а Филип я изгледа смаяно.

— Не, това е приятелят ми, мистър Филип Хамилтън — каза Камила колкото може по-спокойно. — Филип, това е Мери Александър.

Размениха си обичайните любезности, но след като Мери отиде на своята маса, Камила остана като попарена. Смутен, Филип се опита да обърне всичко на шега:

— Нейният проблем е в това, че ужасно ти завижда, задето изглеждаш с двадесет години по-млада от нея. Не се разстройвай, мила.

Камила се опита да се усмихне, но беше притеснена. Наистина ли в очите на хората изглеждаха като майка и син?

Няколко минути по-късно към тях се присъедини Чарлс Лейн, президент на „Импрес Карс“, с чиято рекламна кампания „Итън и Итън“ се бяха ангажирали току-що. Придружаваше го съпругата му Сандра.

Този път, преди някой друг да е допуснал грешка, Камила каза бързо:

— Мога ли да ви представя приятеля си Филип Хамилтън? А това са Чарлс и Сандра Лейн.

По същото време, докато Камила и нейните гости вечеряха с трюфели, омари и зелена салата, полети със скъпо бяло вино, Попи чакаше Дени на Трафалгар Скуеър. Краката и ръцете ѝ бяха

премръзнали и беше гладна, защото бе изяла само филия хляб с мармалад и бе изпила втора чаша кафе — единственото, което бе успяла да намери в квартирата на приятеля си. Не можеше да си купи нещо, тъй като бе похарчила последните си няколко пенса за билет в метрото.

Наоколо се тълпяха все повече хора, някои от които ѝ бяха познати от срещите в клуба. И все пак всички изглеждаха така, сякаш бяха попаднали тук случайно и нямаха никаква представа какво се очаква от тях.

Младежът, който бе признал, че чете Татлър само за да се самонавива, се бе облегал на една стена близо до Трафалгар. Щом забеляза Попи, той се усмихна и извика:

— Здравсти! Как си?

Попи се приближи до него.

— Чудя се какво става — отвърна тя. — Дени ми изпрати съобщение да го чакам тук в девет часа.

Младежът, чието име беше Дик, погледна часовника си.

— Още няма осем и половина. Достатъчно време да се подготви всичко. Пък и не са пристигнали всички.

— Знаеш ли точно какво става?

— Беше ни наредено да се съберем на Трафалгар.

— А после?

Дик се захили:

— После ще играем играта „Следвай водача“.

— Кого? Да не би да имаш предвид Дени?

Дик кимна:

— Дени и Голямата Марджи.

Сърцето на Попи се сви.

— Защо пък Голямата Марджи?

— Защото тя оглавява женското движение.

— Това ми е известно — нетърпеливо каза Попи. — Но аз съм приятелката на Дени. Ако някой трябва да води митинга редом с него, това трябва да съм аз.

— На твоє място не бих бил толкова сигурен — каза Дик. — А пък и това едва ли ще е митинг.

— Каквото и да е, моето място е до Дени.

Дик я погледна странно:

- Значи не се страхуваш от Голямата Марджи?
- Защо трябва да се страхувам от нея? — намръщи се Попи.
- Е, така е. Тя е само съпруга, нали?

В Бъкингамския дворец гостите бяха започнали да пристигат в стройна колона от лъскави черни лимузини. Всеки един беше посрещан от адютант, който веднага го отвеждаше към кралските апартаменти, където вече бяха сервирани напитките. След броени минути към тях в блестящата обстановка щяха да се присъединят кралицата, американският президент, принц Филип и първата дама, и още няколко от членовете на кралското семейство. Това беше нощта на най-бляскавото събитие и на искрящите скъпоценности на дамите щяха да съперничат само струващите десет милиона лири златни съдове на масата.

Дукове, дукеси, посланици и членове на правителството се разхождаха наоколо, докато телевизионните оператори се потяха под ярката светлина в очакване да заснемат кралската процесия, която щеше да бъде водена от лорд Чембърлейн и лорд Стюърд, които по целия път до банкетната зала трябваше да вървят заднишком, за да не се окажат нито за миг с гръб към кралицата.

Пред двореца все още се навърташе Джефри, наблюдаваше пристигащите и се чудеше защо си губи времето тук. Нямахше никакви изгледи нещо да се случи скоро и точно бе решил да позвъни на редактора, за да му каже, че ще се прибере у дома, когато чу дежурния полицай да споменава думата „митинг“ на един от своите колеги.

— Какъв митинг? — попита Джефри.

— Става нещо на Трафалгар. Изглежда, студентите протестират против нещо. Но не ми се вярва да е сериозно.

Гласът на застаряващия полицай преливаше от оптимизъм. Беше виждал подобни неща и преди. В днешно време нищо не можеше да го учуди.

— Хайде да видим новините в девет — предложи Люси. Филмът, който бе очаквала с нетърпение, я бе разочаровал и тя превключваше

от канал на канал с помощта на дистанционното, надявайки се да попадне на нещо интересно.

— Добра идея — прозя се Антъни. Телевизията винаги му действаше приспиващо и той бързаше да си легне.

Към девет и петнадесет говорителят съобщи за някакви „размирици“ на Трафалгар Скуеър. В гласа му се долавяше напрежение и неподправено вълнение.

— Ще включим Джон Абът, нашия репортер на „Мал“, за да разберем какво става — информира, той зрителите.

Люси се наведе напред обезпокоена.

— Чудя се какво ли означава това?

Попи се чувстваше нещастна и предадена. Как можеше Дени да е женен за Голямата Марджи? Защо никога не ѝ го бе казал? Стисна ръце в юмруци, за да овладее треперенето си. Защо никой не ѝ беше казал? Всичките тези месеци бе живяла с илюзията, че е негова приятелка, а той през цялото време е бил женен за Голямата Марджи, която живееше в къщата на Чок Фарм — мястото, където Попи бе отнесла семейното сребро. Дик услужливо я бе информирал, че са женени от девет години!

Сълзите, бликнали в очите ѝ, размиха за момент светлините около площада, но тя гневно ги изтри. Членовете на организацията на Дени се тълпяха плътно около нея, но тя дори не ги забелязваше. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено в очакването на Дени. След като ѝ беше изпратил съобщение да го чака тук, може би щеше да я потърси? Навярно беше скъсал с Голямата Марджи? Като се вкопчи в тази останала последна от всичките ѝ надежди, тя се опита да възвърне самообладанието си. Каквото и да станеше, щеше да стои до него тази вечер, поне това ѝ беше обещал. Заедно щяха да минат по улиците, изразявайки неодобрението си против несправедливата класова система. Тази вечер щяха да докажат на хората, че са готови да предприемат действия срещу нея. В съзнанието ѝ изплуваха всичките речи на Дени, произнасяни по сбирките. Те щяха да променят света! Щяха да направят всички хора равни!

В този момент го забеляза да крачи по Нортхъмбериън Авеню, заобиколен от неколцина свои последователи, и черните му кожени

дрехи проблясваха съблазнително в полумрака.

Попи се затича към него.

— Дени! — задъхано изкрещя тя. — Тук съм!

Той ѝ кимна бързо и когато я отмина, тя забеляза Голямата Марджи, приближаваща се от отсрещната страна. Попи го последва, опитвайки се да го настигне, ала мъжете, които го придружаваха, образуваха плътен кръг около него и жената, с която той поведе напрегнат разговор.

Попи се опита да си пробие път до него, но момчетата, застанали рамо до рамо, не ѝ обръщаха никакво внимание и търпеливо слушаха последните му нареждания. Тя се напрегна да го чуе, но на площада беше много шумно и до нея достигаха само откъслечни думи:

— ... направо към „Мал“... стойте близо един до друг... не развързвайте кучетата, докато... атакувайте всеки, който... щом се озовете вътре...

Тя реши да се придържа колкото може по-близо до него и да го следва навсякъде. Дени беше с гръб към нея, но над раменете на обкръжилите го мъже тя успя да разгледа по-подробно Голямата Марджи. Жената имаше силни черти и косата ѝ беше подстригана късо, като на мъж. На светлината на уличните лампи негримираното ѝ лице изглеждаше подпухнало като втасало тесто и бе облечена в панталони и сако, което не можеше да се закопчае отпред. Тя кимаше, като че ли изразяваше съгласие с думите на Дени, и за един ужасен момент Попи си помисли, че ще се прегърнат. Голямата Марджи сложи ръката си с мръсни нокти върху рамото на мъжа си, но след секунда те се отдалечиха. Като вдигна ръка в жест, напомнящ поздрав, тя се отправи към останалите жени, които я очакваха на ъгъла на площада.

— Дени! — отчаяно извика Попи. Той трябваше да знае, че тя е тук. Тя го обичаше и му принадлежеше изцяло, независимо че той си имаше съпруга, затова на всяка цена трябваше да бъде до него тази вечер. Той като че ли не я чу и тя отново го извика по име, като замаха с ръце, за да привлече вниманието му.

— Ей, на кого махаш? — сърдито се обърна към нея един от мъжете.

— Трябва да се добера до Дени — извика Попи. — Каза ми, че ще се срещнем тук. Той ме очаква!

— Той каза на всички ни, че ще се срещнем тук — грубо отвърна мъжът. — Така че не мисли, че си нещо по-специално.

В този момент Дени се обърна и тя улови погледа му над живата верига, която веднага се образува около него. — Тук съм, Дени! — изкрещя Попи.

Той не ѝ обърна никакво внимание.

— Да вървим! — извика през рамо на наобиколилите го хора. Те се втурнаха напред и Попи изведнъж се озова в центъра на човешката вълна. Потокът се устреми към Адмирълти Арч, премина през „Мал“ и се насочи към Бъкингамския дворец.

Въздухът се раздираше от викове „Напред!“, които отекваха и се подемаха от хората, които само допреди няколко минути бяха изглеждали като туристи или обикновени граждани, но внезапно се бяха присъединили към човешката вълна, която неумолимо продължаваше напред. Бяха свалили връхните си дрехи и се бяха превърнали в развълнувано море от бели тениски, върху които бяха щампирани думите: „Борци против класите“.

Зашеметена за момент, Попи се огледа диво за Дени, но някак си той се бе озовал далеч напред, заобиколен от множество съмишленици, които бяха наизвадили изпод саката и якетата си всякакви оръжия — метални палки, брадви и ножове.

Изведнъж целият Трафалгар Скуеър бе зает от разгневена необуздаема тълпа и обикновените минувачи, които мирно се занимаваха с ежедневната си работа, уплашено притичваха встрани. Ала нямаше къде да се избяга. Със засилващ се ужас Попи осъзна, че това не е митинг — метежниците имаха намерение да унищожават по пътя си всичко, което олицетворява закона, реда и системата. Всяка дума, казана от Дени на събранията, се върна в паметта ѝ с кристална яснота. Беше се заблуждавала, че той се изразява символично, когато говори за унищожаването на системата и освобождението на страната от богатите, но сега разбираше, че го е мислил съвсем буквално. Казвал бе, че улиците ще се залееят с кръв. Бе обещал на съмишлениците си анархия и сега бе на път да изпълни обещанието си. Гневът се бе отприщил и докато тълпата напредваше под каменните арки, разположени в края на „Мал“, Попи осъзна, че полицията е безсилна да ги спре. Те бяха безчет, добре организирани и въоръжени.

— Дени! — изкрещя отчаяно тя, когато се усети така притисната, че краката ѝ почти не докосваха земята. Всеки момент очакваше да се свлече на земята и да бъде стъпкана от хиляди тежки обувки. Пред нея се разнесе трясък от разбити стъкла и тя забеляза, че няколко групи разбиват плочките на тротоара с кирка и хвърлят парчетата срещу близките витрини.

Тогава усети миризма на бензин. Над главата ѝ се мерна нещо и след миг се чу експлозия от бензинова бомба. Последваха я още няколко, насочени срещу полицаите, които се бяха появили, за да се опитат да спрат насилието. Попи понечи да се измъкне и да избяга от напирещата вълна, която заливаше улицата, но бе притисната като в преса сред устремените напред тела. Нямаше друг избор, освен да продължава да върви.

Точно до Адмирълти Арч десетки полицаи, подредени плътно един до друг, образуваха верига, а иззад тях притичваха други, за да им осигурят подкрепа. Към тях се понесе истински порой от камъни и бомби, които нараниха неколцина, веригата се разкъса и метежниците извоюваха още няколко ярда. Тогава, вляво откъм Сейнт Джеймс Парк и отдясно от Карлтън Хаус и Малборо Роуд, се появиха още хиляди привърженици на „Борци против класите“. Полицаите изведнъж се оказаха обградени от ревящата тълпа. От камионите, които през последния половин час незабелязано се бяха приближавали към района на бунта, наскочаха десетки хора и Попи видя „тайните оръжия“ на Дени.

Близо сто освирепели кучета, едва удържани на поводите от водачите си, застанаха начело на процесията към Бъкингамския дворец. С пяна на устата и кървясали очи ротвайлерите изглеждаха готови да разкъсат всеки, който се изправи на пътя им.

Ноцта се раздираше от воя на сирените и белите полицейски бусове, които превозваха специалните отряди за борба с безредиците. С предпазни жилетки, каски и щитове, те образуваха втора верига през „Мад“, за да попречат на метежниците да се приближат към двореца. Отгоре се чуваше бръмченето на хеликоптер, а до самата врата на двореца конете на конната полиция подскачаха нервно от приближаващия се вой на битката.

Впримчена сред развихрящата се вълна от насилие, Попи имаше само едно желание — да избяга. Изтласкана напред към първите

редици от бягащи в паника хора, тя забеляза полицаите, които се нахвърлиха върху кучетата, умело служейки си с палките, като не преставаха да се защитават с проблясващите със стъклен блясък шлемове. Едно куче подскочи високо срещу един от пазителите на реда, събори го на земята и миг по-късно разкъса гърлото му с острите си като ножове зъби.

Навсякъде около нея се виждаше оранжевото сияние на пожарите и към крясъците, свирепия лай и виковете се прибави воят на противопожарните коли. Изпаднала в истерия от страх, Попи се озова в първата редица на напиратата тълпа. Пред тях, само на няколко стотин ярда, се намираше Бъкингхамският дворец с цялото си великолепие. През прозорците струеше светлина от кристалните полилеи, запалени специално за официалната вечеря, а отгоре, встрани от националния флаг, се виждаше гербът на кралското семейство.

Изведнъж Попи забеляза, че тълпата се разцепи на две. Сред тлеещите бомби, които разтапяха асфалта, тя видя изпуснат от някого метален лост. Навеждайки се да го вдигне, единствено за да има с какво да се отбранява, Попи се затича към Бридж Уок. Може би щеше да успее да избяга, да се махне от тази ужасяваща гледка. Щом се изправи, стиснала лоста в ръка, тя забеляза, че през тълпата препуска полицейски кон. Твърде късно осъзна, че е застанала точно на пътя му.

— Ще отидем ли у дома за по едно кафе? — обърна се Камила към Филип и семейство Лейн. За нея това беше много приятен начин да завърши вечерта, а освен това не обичаше да се застоява в ресторанта, след като вечерята свърши.

Сандра Лейн, която умираше от желание да види в каква къща живее Камила, кимна с готовност:

— Да, да вървим!

Чарлс Лейн се усмихна с обичайната си приятна усмивка и каза:

— Би било чудесно.

Дори и да не му се искаше, той пак би казал „да“, защото винаги правеше всичко, за да угоди на красивата си втора съпруга. Бяха се оженили само преди десет месеца и той беше безумно влюбен в нея. Възрастовата разлика между тях беше близка до тази между Камила и Филип, само че с обратен знак. Кое то беше далеч по-добрият вариант,

разсъждаваше той, досетил се, че Камила и Филип са любовници. Приятелите му го поздравяваха, задето се бе оженил за момиче, едва прехвърлило двадесетте, но той не можеше да не се запита какво ли говореха приятелките на Камила зад гърба ѝ по повод на връзката ѝ с толкова по-млад мъж.

Ферис ги очакваше с мерцедеса пред ресторанта. Скочи веднага щом ги видя и отвори вратите. Камила забеляза, че радиото в колата е включено, което не беше типично за шофьора ѝ, който предпочиташе да чете, докато е принуден да чака.

— ... съобщава се за нанесени щети и избухнали пожари...

— Какво се е случило, Ферис? — попита тя от задната седалка, където се бе настанила заедно с Чарлс и Сандра Лейн. Отпред Филип се напругаше да чуе коментара.

— ... изпратени са допълнителни полицейски части, които да помогнат при потушаването на бунта. Мнозина са сериозно пострадали от стотиците ротвайлери...

— Но какво става, за Бога? Къде се е случило това? — всички се гледаха въпросително и в очите им се четеше безпокойство.

— Бъкингхамският дворец е нападнат от стотици хора, които се наричат „Борци против класите“, мадам — обясни Ферис. — Хвърлят бомби срещу двореца и водят кучета убийци.

В колата настъпи мълчание. След малко Камила възкликна:

— Не мога да повярвам! Мили Боже, та това е анархия!

— Ще можем ли да гледаме телевизия, когато стигнем в дома ви? — запита Сандра.

— Питам се дали това не е някакъв антиамерикански протест, предизвикан от посещението на президента — отбеляза Филип.

— Не мисля така, сър — намеси се Ферис. — От това, което успях да чуя, става въпрос за недоволство против цялата система. Според мен Бъкингхамският дворец е избран за крайна цел, защото заради тазвечерния банкет вниманието на всички световни медии е фокусирано там. Искали са да си осигурят възможно най-голяма публичност.

— Но що за хора са тези, способни да сторят подобно нещо? Като че ли и без това по света няма достатъчно проблеми!

Ферис се опита да съкрати пътя през Мейфеър поради натовареното движение. Полицията бе блокирала всички пътища,

водещи към двореца, и отклонените коли се редяха в дълги светещи редици. В далечината се чуваше непрекъснатият вой на сирените на полицейските коли, линейките и пожарните, а ревът на въртящия се над тях хеликоптер беше оглушителен.

— Ако не възразявате, мадам, ще продължим по по-дългия път, защото в противен случай ще се окажем притиснати на Хайд Парк Корнър часове наред — отбеляза Ферис.

— Много вълнуващо, нали! — възкликна Сандра. — Като по време на война!

— Не бъди толкова романтична, мила — снизходително каза Чарлс. — На мен положението ми изглежда доста несериозно.

— Това може би е заместител на войната — намеси се Камила. — Страната ни не е воювала от доста време и тези неща са плод на отприщаната, зле направлявана енергия.

Когато пристигнаха на „Уилсън Кресънт“, Мейтлънд излезе да ги посрещне. Бе запалил всички лампи в гостната и от кухнята се носеше приятният аромат на кафе.

— Чу ли какво се е случило, Мейтлънд? — запита Камила, докато той поемаше палтата им.

— Да, мадам. Работата изглежда доста сериозна. Някои от бунтовниците са се покатерили по вратите и са успели да проникнат в двореца!

— Хайде да включим телевизора — предложи Филип и ги поведе към гостната. Веднага щом натисна копчето, върху екрана се появиха тълпи от хора, които водеха ръкопашен бой с полицията пред самия централен портал на двореца. Поради тъмнината беше трудно ясно да се разбере какво точно става, но и на внезапните проблясъци от избухващите бомби можеше да се разбере, че на всеки един полицай се падат най-малко по петима размирници.

— ... по-рано тази вечер — говореше коментаторът — предполагаемият мирен митинг на Трафалгар Скуеър бързо прерасна в грозен уличен бой. Разгневена тълпа, въоръжена е бензинови бомби и други оръжия, тръгна от „Мал“ към двореца. Стъклата на витрините са изпочупени с камъни и парчета от разбити тротоарни плочки. Нанесените щети са сериозни. След това метежниците са пуснали стотина кучета, представляващи кръстоска между ротвайлери и питбул териери. Това е принудило полицията да отстъпи, а докато пристигнат

подкрепленията, кучетата са нападали всеки, който се изпречи на пътя им.

Камила ужасена гледаше заснетите по-рано кадри. Неочаквано тя сграбчи ръката на Филип.

— Това е Попи! — извика тя. — Погледни! Ето там! О, Боже! — изпусна леко възклицание, докато наблюдаваше полицейския кон, който препускаше през тълпата срещу бягащото русо момиче. То сякаш бе повдигнато във въздуха от сблъсъка, след което се просна на земята. Миг по-късно изчезна под краката на настъпващите бунтовници.

Онемяла от ужас, Камила притисна ръка към устата си.

— Коя е Попи? — попита Сандра Лейн, но Камила не я слушаше. Поразена, тя се обърна към Филип.

— Какво ще правим? — питаше като обезумяла. — О, Боже мой! Какво прави Попи там? Как ще я открием сега?

Филип улови ръката ѝ и я погледна напрегнато:

— Единственото, което можем да направим, е да звъним поред във всички болници, докато открием в коя точно е била откарана.

— Коя е Попи? — повтори Сандра.

Камила я погледна разсеяно:

— Дъщеря ми.

Чарлс Лейн повдигна вежди учудено.

— Вашата дъщеря? — в тона му личеше неодобрение. — Но какво би могла да прави сред тази сган?

— И аз бих искала да знам.

Камила се облегна отново на стола си и впери поглед в екрана, където продължаваха да се нижат сцени от бойното поле. Снимки на хора с окървавени лица се сменяха от кадри, в които подплашените от избухващите бомби коне на конната полиция цвилеха и подскачаха, заобиколени от примитивно въоръжените бунтовници. Камерата бе уловила в близък план младеж, който се бе покатерил на върха на оградата, опасваща двореца, и риташе с тежките си ботуши всеки, който се приближи до него. Навсякъде цареше хаос. И през цялото време изглеждаше, сякаш от четирима души трима носят бяла тениска с надпис: „Борци против класите“.

— Какво означава това? — попита Сандра.

Камила се вторачи в нея, чудейки се как някой може да бъде толкова глупав.

— Нещо като революция, съкровище — обясни Чарлс, сякаш говореше на дете.

— Не бъди толкова глупав! — изкикоти се съпругата му. — У нас революции не стават. Те се случват в страни като Франция или Русия.

Чарлс улови погледа на Камила и лицето му стана тъмночервено.

— Надявам се, че дъщеря ви е добре — каза той с извинителен тон. След това бързо се обърна към жена си: — Смятам, че е по-добре да си вървим. Става късно, а пък и Камила си има достатъчно проблеми.

— О, не е необходимо да бързате — отговори домакинята, припомняйки си, че той е важен клиент. — Мейтлънд всеки момент ще ни сервира кафето. Изпийте по чаша, преди да си тръгнете — усмивката ѝ беше напрегната, но чаровна, както винаги.

— Благодарим ви много — побърза да приеме поканата Сандра, преди Чарлс да е успял да продума.

Десет минути по-късно Филип се върна в стаята.

— Позвъних във всички болници в Лондон, но в тях цари истински хаос. Поне досега никой от приетите не отговаря на описанието на Попи.

— Сигурна съм, че Попи беше стъпканата от коня — протестираше Люси, докато се приготвяше да си ляга.

— Не виждам откъде можеш да бъдеш толкова сигурна — възрази Антъни. — Кадрите бяха много неясни. А пък и какво би могла да прави там Попи? Камила никога не би допуснала подобно нещо.

— През по-голямата част от времето Камила няма никаква представа къде е Попи и какво прави. Сигурна съм, че беше тя!

— Е, добре, какво можеш да направиш? Да позвъниш на Камила и да я попиташ какво се е случило?

— Не мисля, че бих могла. Не съм разговаряла с нея, откакто ѝ казах, че не одобрявам връзката ѝ с Филип.

— Трябваше да си стоиш настрана — разумно отбеляза Антъни. — Единственото, което постигна, бе отчуждението между двете ви. За

Бога, та Филип е на двадесет и четири години и има право на личен живот. Той ми каза, че е вбесен, задето си се намесила.

Люси изглеждаше огорчена.

— Как мога просто да си стоя настрана и да гледам как го нараняват?

— И какво те кара да мислиш, че точно той ще бъде наранен? — Антъни снизходително се усмихна на жена си. Тя действаше точно като лъвица, която брани малкото си. Бог да пази онзи, който посмее да нарани, което и да било от децата ѝ. Приблужи се до нея и я прегърна. — Не се тревожи за другите, мила. Филип може сам да се грижи за себе си, както и Камила. А ние с теб си принадлежим един на друг и само това има значение.

Джефри, известен като обективен и уважаван журналист, седеше в залата за пресконференции в Бъкингамския дворец, доволен, че се е измъкнал от мелето. Беше доста натъртен, а и отокът над лявото му ухо, причинен от хвърлен камък, го болеше, но той се бе оказал най-големият късметлия сред колегите си от цялата страна. Бе на мястото на събитието още преди дори да е започнало. Когато битката беше в разгара си, полицията отцепи всички околни улици, така че никой не бе имал възможност да приблужи до двореца, за да отрази станалото.

Разбира се, телевизионните екипи, дошли да заснемат кралския прием, бяха в по-изгодна позиция. Според думите на един от операторите, точно се готвели да запишат речта на президента, когато нещата се нагорещили.

— Зарежи речите и хуквай към балкона! — бе изкрещял режисьорът и целият екип се бе спуснал към стаята, от чиято тераса кралското семейство махаше на събраните долу хора. Оттам се откриваше чудесна гледка, което им спестяваше необходимостта от предварителен запис, и те предадоха станалото на живо.

След като благодари на отзивчивия полицаи, който го пусна зад портите на двореца, преди да ги заключи, Джефри се покатери на една от караулните будки, за да наблюдава по-добре какво става. Това не означаваше, че е извън обсега на сипещите се камъни, но разстоянието го предпази от по-сериозни травми.

Докато препрочиташе статията си, в съзнанието му отново оживя онова, което до този момент бе смятал за невъзможно да се случи в Англия. Очевидната злоба на метежниците беше ужасяваща. Бяха обзети от демона на разрушението, когато се носеха напред, размахвайки оръжия, хвърляха бомби и сипеха сквернословия. Изглеждаха заслепени от злоба. Джефри и преди бе чувал за техния лидер — Дени Фокс, но никога не го бе виждал и нямаше представа как изглежда. Сега, след като го бе видял — висок мъж с мека руса коса и фанатични сини очи, повел последователите си през „Мал“, внезапно си спомни за един стар документален филм за Хитлер. И у двамата имаше нещо, което граничеше с гениалност, но и с лудост; и двамата притежаваха уникалната способност да убеждават хората да им вярват. От това щеше да излезе голяма история. Имаше само едно нещо, което го притесняваше. Би могъл да се закълне, че за един кратък миг бе зърнал дъщерята на Камила сред грозното меле, със спускащи се по раменете коси и разтворени устни, от които се изтръгна вик: „Дени!“ Но след това гълпата я погълна и той повече не я видя. Джефри сви рамене. Сигурно грешеше. В края на краищата малко вероятно беше Попи да се озове сред подобна паплач.

Болката в главата беше толкова силна, че я зашемети. Струваше и се, че часове наред са я ритали и тъпкали върху твърдата земя, въпреки че знаеше, че всичко бе продължило само няколко минути. Беше натъртена и окаляна, всичко я болеше, а в ушите ѝ се надигаше непоносимо бучене. Наблизо битката все още продължаваше и шумът бе оглушителен. Мъжете викаха, жените пищяха, бомбите избухваха сред ослепителен блясък, а над всичко това се извисяваше острият вой на пожарникарските сирени.

Лазейки върху кървящите си колене и ръце, тя успя да се изправи — бавно, залитайки, сякаш всеки момент ще припадне. Никой не я забелязваше. Можеше да умре, без някой да ѝ обърне внимание. Хората бяха прекалено заети да хвърлят камъни и да се бият с полицаите, за да се занимават с крехкото нежно момиче, което бе прекалено уплашено, за да вика за помощ.

Попи се огледа наоколо. Лудостта като че ли все повече се засилваше. Тя никога не бе имала намерение да става част от този... от

този кошмар. През цялото време бе мислила, че Дени ще промени света по пътя на убеждението, чрез мирни митинги и листовки, каквито бе разпространявала из станциите на метрото. Бе смятала, че „Борци против класите“ е само името на една организация, която има намерение да обяви война на класовата система... а не на всички хора. Не и истинска кървава война. Но бе толкова погълната от Дени, че никога не бе се интересувала какво става в действителност, дори след като видя ротвайлерите в Бристъл. Бе проявила наивност, като бе приемала всичките му думи за чиста монета, само защото го бе обичала. Тогава я връхлетя нов страх. Завещаните от баща ѝ пари сигурно щяха да разкрият, че е подпомагала бунтовниците.

Бе дала на Дени няколко хиляди лири стерлинги за... за какво? За камиони, с които да докарат кучетата в Лондон? За оръжия? За щампирането на тениските? За запалителни бомби?

Изведнъж, сякаш много отдалеч, тя видя Дени. Той държеше в ръката си метален лост и налагаше с него един полицай през лицето и главата, смеейки се при вида на кръвта, която бликаше от раните; когато човекът се свлече на земята; когато престана да се движи...

„Трябва да се махна оттук — помисли си тя, обхваната от паника, която граничеше с истерия. — Господи, трябва да се махна оттук...“

Без да обръща внимание на болката, тя се затича на зигзаг, препъвайки се между биещите се групи, и инстинктивно се насочи към Сейнт Джеймс Парк. Когато беше малко момиченце, майка ѝ често я водеше тук край езерото, за да храни патиците и лебедите. Сълзи, сякаш извиращи от дъното на душата ѝ, се затъркаляха по бузите ѝ. Далече... Трябва да избягам някъде далече. Тогава в мрака неочаквано почувства мекотата на тревата под краката си. Заобикаляха я високи дървета и гъсти храсти, предлагащи ѝ своята сигурна защита. Пробяга още няколко ярда, но изтощението и болката надвиха и тя се отпусна на колене върху земята. Примъкна се до прикритието на люляковите храсти и се отпусна. По страните ѝ продължаваха да се стичат сълзи. Никога досега в живота си не се бе чувствала толкова нещастна и изоставена. Невъзможно бе да се върне при Дени. Той не я обичаше. Тази вечер бе доказал, че дори не мисли за нея като за човешко същество. Бе открила една друга негова страна, за чието съществуване никога не бе знаела. Жесток и безмилостен, той беше човек, който изпитваше удоволствие от възможността да наранява и тъпче другите.

Дени се бе държал като животно и всичко, което я бе очаровало в миналото, сега я изпълваше с непреодолимо отвращение.

Но не можеше да се прибере у дома. Не и докато там живееше Филип, който докарваше майка ѝ до ръба на лудостта всяка нощ. „Защо, о, защо татко трябваше да загине? — питаше се тя, докато изтриваше сълзите си с ръкава на пуловера, с което само размаза още повече черната очна линия. — А също и дядо.“ Всички, които я бяха обичали, си бяха отишли.

Хлипаща, свита на кълбо, цялата натъртена, Попи най-после заспа на тихия ъгъл на Сейнт Джеймс Парк. Единствената приспивна песен, която можеше да ѝ предложи тази нощ, бе тътенът на боя, който се водеше между метежниците и подкрепленията, спешно повикани от Уелингтън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джефри напусна Бъкингхамския дворец, когато първите лъчи на зората обогриха върховете на дърветата в Сейнт Джеймс Парк. Стройният хор на ранобудните птици се заглушаваше от шума от работата на полицейските отряди, които се опитваха да заличат следите, останали от предишната нощ. Трябваше да се върне в редакцията на Глоуб на Кенсингтън Хай Стрийт, за да напише статията си, но не можеше да намери подходящите думи, за да опише случилото се. То беше неописуемо. Днес върху хората от цялата страна щеше да се излее студен душ, когато се събудят и разберат размера на щетите. Не само на материалните щети, нанесени на двореца и околните сгради, но и размера на удара, който бе нанесен в самото сърце на Обединеното кралство.

Все още обмисляйки изразите, с които щеше да изрази отвращението си от онова, което граничеше с анархия, той прекоси Грийн Парк, мина по главната улица и се запъти към „Пикадили“, където се надяваше да хване такси. Но пък каква история щеше да излезе от това! До каква гореща новина бе успял да се добере! След като бе видял всичко със собствените си очи, можеше да напише първокласна статия, в която да опише насилието до най-малки подробности. Нищо не можеше да се сравни с вълнението от това да попаднеш на подходящото място в подходящо време! Картините от нощния кошмар се нижеха през съзнанието му, живи и ясни: запалителните бомби, раздиращи въздуха, паническото лутане на полицейските коне, виковете на бунтовниците, ужасяващите писъци на стъпканите хора, трясъкът на счупените стъкла и лаят на освирепелите кучета... Джефри затвори очи, за да прогони страховития спомен, но той бе запечатан в паметта му.

В момента най-много от всичко искаше да има някой близък човек, с когото би могъл да поговори. Някой, с когото да сподели мислите си. За миг се сети за Камила и пожела да бъде с нея. Сърцето му се сви при мисълта, че това може би никога няма да стане. Из града

се носеше мълвата за връзката ѝ с Филип, дори се споменаваше вероятността да се оженят. Изпълнен с песимизъм за бъдещето, той махна на минаващото такси и даде адреса на редакцията.

Камила за трети път звънеше в болницата на Уестминстър. Вече беше шест и половина сутринта, но никой не бе виждал Попи и не бе чувал нищо за нея.

— Как беше името? — питаха я всеки път.

— Попи Итън — повтаряше Камила. — На шестнадесет години, руса, много слаба.

Всеки път я молеха да изчака, за да ѝ съобщят по-късно, че не е приет пациент, отговарящ на това име. Същото се повтаряше във всички лондонски болници.

— Какво ще правим, Филип? — като обезумяла повтаряше тя. — Сигурна съм, че е ранена. Никой не би могъл да бъде стъпкан от кон и да се измъкне невредим.

— Чуй ме, скъпа — настойчиво каза той. — Според последните новини бунтът е потушен. Защо да не отида до Бъкингамския дворец и да я потърся? Бих могъл да разпитам наоколо. Все някой е видял инцидента. Може пък да успея да разбера нещо?

Камила скочи от мястото си зад бюрото в библиотеката:

— Ще дойда с теб.

— Не, Камила, не трябва да идваш — твърдо възрази той. — Може да не е съвсем безопасно.

— Нали сам току-що каза, че всичко е свършило! Разбира се, че ще дойда с теб!

— Но може да е ужасно. Много е възможно изобщо да не ни пуснат да се приближим до двореца. Много по-добре ще бъде да ме изчакаш тук, докато разбера какво се е случило.

— Идвам с теб — твърдо заяви тя.

Докато се спускаха по „Уилсън Кресънт“, Филип я държеше за ръка, а в другата стискаше мобифона, за да имат непрекъснатата връзка с болниците.

— Не знам какво щях да правя без теб — погледна го с благодарност Камила. — Уплашена съм, Филип. Наистина съм

уплашена. Ами ако Попи лежи някъде и никой не може да я намери? Ами ако?...

Филип силно стисна ръката ѝ.

— Не мисли за това. Помисли си, ако наистина се е случило нещо ужасно, досега трябваше да са те известили. Цялата нощ прекарахме до проклетия телефон, така че е невъзможно да не са успели да те намерят.

— Въпреки това... Господи, струваше ми се, че онова, което ни се случи в Ардачи, е много страшно, но сега всичко е по-различно.

Докато се движеха из улиците, очите ѝ не преставаха да търсят Попи. Не преставаше да се моли да види малката смешна фигурка, облечена в раздърпани дрехи, и красивото лице, загрозено от крещящ грим.

— Може би нещата изглеждат по-страшни, когато се случват на някой друг — забеляза той. — Едва не полудях от страх за теб, когато бяхме нападнати. Представях си всякакви ужасии.

— Аз изпитвах същото за теб — напомни му тя. — Човек винаги дава воля на въображението си, когато някой, когото обича, се озове в опасност — вгледа се в очите му и почувства, че те двамата са две души, които са се открили, за да се превърнат в една. Беше като да намериш другата половина от себе си, съвършеното отражение, и осъзна, че без Филип би била само бледа сянка на себе си.

Щом стигнаха до Хайд Парк Корнър, разбраха, че всички пътища, водещи към Бъкингамския дворец, са затворени. В продължение на няколко часа движението щеше да бъде спряно и полицейски коли и фургони препречваха улиците.

— Нека да поговорим с полица — каза Филип и я поведе към едрия мъж, който се бе подпрял на черния си лъскав мотор. Той носеше предпазен шлем и кожени, високи до коленете ботуши.

— Търся дъщеря си — започна Камила. — Не бихме ли могли да минем по „Мал“? За последен път я видях по телевизията пред двореца, но нямаме представа какво се е случило с нея.

— Съжалявам, мадам — поклати глава той. — Не можем да пуснем никого.

— Но аз трябва да я намеря — настоя Камила.

— Видяхме я точно преди да бъде стъпкана от един полицейски кон — обясни накратко Филип. — Позвънихме във всички болници, но

там не са я виждали. Притесняваме се, че може би се лута някъде наоколо, ранена.

— Съжалявам, но не можете да минете оттук — очите на полицая светеха твърдо и Камила и Филип разбраха, че само си губят времето.

Докато се отдалечаваха, чуха гласа му:

— Можете да опитате откъм другата страна на двореца, откъм „Бърдкейдж Уок“. Така ще можете да се приближите малко повече. Но мисля, че вече всичко е разчистено.

— Благодаря ви — бързо каза Филип.

За момент Камила спря и огледа Конститушън Хил. Навсякъде имаше следи от битката. Цялата улица бе посипана със свлечена мазилка и изпочупени тухли, а пейките от близкия Грийн Парк се търкаляха в грозна, безформена купчина.

Филип я дръпна за ръката.

— Хайде да заобиколим по другия път.

— Добре — каза тя, загледана в сините светлини на полицейските коли. — Ами ако лежи ранена някъде из Грийн Парк?

— Може би трябва да отидем на мястото, където я видяхме за последен път по телевизията — предложи Филип. — Бихме могли да започнем да я търсим оттам, въпреки че според мен наоколо има достатъчно хора, които ще се погрижат за нея.

— Може би... може би метежниците са я отвели със себе си — допусна тя, обзета от нови страхове.

Същата мисъл бе минала и през ума на Филип още от момента, в който я видя с железния лост в ръка, преди да бъде връхлетяна от коня. Що се отнася до Попи, нищо не би могло да го учуди.

— В такъв случай — предпазливо отвърна той — за нея сигурно вече са се погрижили добре.

— Смяташ, че тя членува в онази организация, нали? — интуитивно долови мисълта му Камила.

— Да — честно отговори Филип. — Това би обяснило доста неща.

Камила кимна замислено.

— Обвинявам единствено себе си, Филип. Трябваше да й отделям повече време и внимание. Попи беше толкова безпроблемно

дете, а сега... О, не знам. Сега сме си чужди. Изобщо не се разбираме. Никога няма да си го простя.

Филип обви ръка около раменете ѝ и я притисна към себе си.

— Никога не си мисли подобни неща, любов моя.

— Не мога. Аз съм отговорна за нея. Господи, да се надяваме, че е добре.

— Доколкото познавам Попи, тя вероятно в момента седи с неколцина приятели или другари, или както там ги нарича, и весело бърби за снощното приключение — опита се да я развесели той, въпреки че сам не си вярваше.

Когато приближиха Бъкингамския дворец, пред тях се разкри истинският размер на щетите. А те бяха неизчислими. Много от прозорците на двореца бяха изпочупени, някакъв камион се бе опитал да огъне внушителните централни врати на двора, а пътеката бе обсипана от отломките на Мемориала на кралица Виктория.

— Господи! — задъхано възкликна Филип, загледан в обезобразената статуя. Белите мраморни ръце гротескно се търкаляха на земята между железни лостове и изпочупени клони от близките дървета. Един фургон, който според надписа принадлежеше на Министерството на отбраната, бавно обикаляше наоколо и събираше телата на избитите по време на боя кучета.

Камила рязко се извърна настрана.

— Това ми напомня за гледката в Крийгнеч — каза тя, като се опитваше да се пребори с гаденето, което се надигаше в гърлото ѝ. — В последно време навсякъде ме преследват мъртви кучета!

Филип разглеждаше щетите. От няколко сгради по „Мал“ все още се издигаше черен дим. Тротоарите бяха разбити. Навсякъде из улицата бяха разхвърляни преобърнати коли.

— Прилича на бойно поле — най-сетне като че ли на себе си каза той. — Чудя се къде ли са отишли!

— За бунтовниците ли говориш?

— Да. По радиото съобщиха, че са извършени няколкостотин ареста, но снощи хората, които щурмуваха двореца, бяха хиляди. Мислиш ли, че са се прибрали по домовете си? И къде ли изобщо живеят? Какъв живот водят обикновено?

Камила не го слушаше. Бе забелязала линейка, спряла до отдалечения край на двореца.

— Хайде да отидем и да ги попитаме дали не са виждали Попи — каза тя.

По-късно същия следобед Камила лежеше, свита на дивана, изтощена и изпълнена с отчаяние. Бяха извървели километри, звъниха във всички лондонски болници отново, разпитаха много хора, но от Попи нямаше ни вест, ни кост. Сякаш бе изчезнала и Камила допускаше, че може би е тръгнала с метежниците, които бяха успели да отърват ареста. Но къде я бяха отвели? И дали беше добре? Сипа си още една чаша чай, който Мейтлънд им беше донесъл преди половин час, и се запита какво да прави сега. В този момент в библиотеката влезе Филип.

— Открили са я! — започна той от вратата. — Тя е...

Камила се изправи на дивана, почувствала как сърцето ѝ спира да бие от страх и кръвта се отдръпва от лицето ѝ. „Моля ти се, Господи, дай ми сили да понеса това, мълчаливо се молеше тя.“

— Как е? — запита изплашено.

Филип се отпусна на дивана до нея и взе ледената ѝ ръка.

— Изглежда, била е приета в Уестминстърската болница преди около половин час. Не можах да ми кажат нищо повече, защото не съм ѝ кръвен роднина, но е жива. Ще я прегледат. Споменаха, че трябва да се изчака рентгеновата снимка.

— Трябва да отида при нея — настоятелно каза Камила. — Ферис още ли е тук? — шофьорът прекара целия ден на разположение в кухнята, в случай че колата им потрябва.

— Да.

— Ще трябва да ни откара дотам, защото няма да има къде да паркираме пред болницата.

Когато спряха пред входа с надпис „Спешно отделение“ Камила каза на Ферис да се прибира вкъщи.

— Не знам колко ще се забавим — обясни му тя. — Бихме могли да се върнем с такси.

Ферис кимна и допря пръсти до периферията на шапката си.

— Благодаря ви, мадам. Надявам се да научите нещо за мис Попи.

Камила се усмихна едва забележимо:

— Поне вече знаем къде е.

Филип стисна лакътя ѝ и я поведе към входа. Първото нещо, което ги посрещна, беше непоносимата миризма на дезинфекционни препарати. Едва след това забеляза носилките за пациенти, сестрите, които сновяха насам-натам, лекарите в бели престилки, влизащи от стая в стая, и дългата редица столове, по които бяха насядали множество ранени мъже и жени, които чакаха реда си да бъдат прегледани.

Очите ѝ сновяха по лицата им, търсейки Попи.

Филип стисна по-силно ръката ѝ.

— Да проверим на рецепцията — извиси глас той, за да надвика шума.

Камила кимна и Филип забеляза безумната тревога в очите ѝ.

Дежурната сестра изглеждаше измъчена.

— Да? — излая тя, без да вдигне поглед от документите, които преглеждаше.

— Струва ми се... — заекна Камила. — Струва ми се, че дъщеря ми е била приета тук преди по-малко от час. Бихте ли могли да ми кажете как е? Казва се Попи Итън.

— Един момент — жената на средна възраст започна да се рови из папките на съседната масичка. Полуизвърнатата, тя вдигна поглед. — Итън ли казахте?

— Да. Попи Итън. Тя е на шестнадесет... с руса...

— Изчакайте момент — сестрата се обърна и изчезна в задната стая.

Камила погледна отчаяно Филип.

— Сигурен ли си, че е точно в тази болница? Ами ако е в някоя друга?

— Точно тук е, мила — спокойно отговори той.

Минаха пет минути, а сестрата не се връщаше.

— Господи, но къде се бави? — възропта Камила.

В този момент летящите врати на отделението се отвориха отново и ведно със студения полъх откъм улицата, влезе младеж с превръзка на главата. Изпод якето му се виждаше бяла тениска със зацапан с кръв надпис „Борци против класите“.

„Струва ми се, че ще припадна, помисли си Камила и почувства, че цялото ѝ тяло се облива в пот. Колко отвратително!“ Пое си дълбоко

дъх, решена да не се предава, и отново се огледа наоколо. Тук всичко бе лишено от достойнство. Човешката природа лъсваше такава, каквата е. Мръсотията и мизерията се примесваха в атмосферата с омразата на човека към човека, чийто продукт бяха раните, които сега виждаше. Извърна се настрана и се запита какво ли е тласнало Попи към този жесток свят.

— Точно са й направили рентгенова снимка — чу гласа на сестрата от рецепцията. — Ще почакате ли тук? Веднага ще ви изпратя лекаря.

— Благодаря ви — отвърна Камила и се отправи към пейката, която й посочиха.

— Да ти донеса ли чай или кафе? — попита Филип. — Предполагам, че някъде тук има машина.

Тя поклати глава.

— Не искам нищо, мили. Искам само да разбера какво е станало с Попи.

Филип кимна с разбиране:

— Бих желал да мога да направя нещо.

Камила се протегна и хвана ръката му.

— Това, че си до мен, е напълно достатъчно — прошепна с благодарност тя.

Той се вгледа в очите й и прочете в тях болка. През краткото време, откакто се бяха опознали, се бяха случили толкова много неща. Имаше двойки, които не преминаваха през подобни изпитания през целия си съвместен живот. Ала това ги бе сближило толкова много, че вече нищо не би могло да застане между тях.

— Всичко ще бъде наред — обеща той с усмивка. — Ще видиш.

— Филип не се е прибирал целия ден — оплака се Люси на съпруга си същата вечер. — Обикновено се връща в апартамента си следобед, преди да отиде на „Уилсън Кресънт“. Но на телефона му не отговаря никой.

— Е, щом е така, значи не си е вкъщи — посочи очевидното Антъни.

— Да, но дали да не отскоча дотам?

— Какво? До апартамента му?

— Да. Искам да разбера какво е станало с Попи снощи, а той сигурно знае.

— Но след като не вдига телефона, малко вероятно е да си е вкъщи. Не мога да разбера защо просто не звънеш на Камила? Или пък защо не потърсиш Филип у тях?

Люси го погледна изумено:

— Категорично отказвам да направя нещо подобно. Би означавало, че съм се примирила с факта, че живеят заедно, което не е вярно.

Антъни поклати глава.

— Ама че упорита жена! В такъв случай рискуваш да изгубиш и сина, и приятелката си.

— Глупости! Той скоро ще се отърси от заслепението си — рязко отвърна Люси.

— Защо междуременно не се опиташ да бъдеш любезна с тях? Ако се противопоставяш, само още повече ще ги сближиш.

За момент Люси закри очите си с ръка.

— О, не мога да понеса мисълта, че са заедно! Наистина е ужасно! Не съм сигурна, че бих могла някога да простя на Камила, задето ни забърка във всичко това.

Антъни я погледна учудено.

— Лично аз не се чувствам забъркан в нищо. И им желая щастие. Жена му изглеждаше съкрушена.

— А пък аз минавам през ада! Само си помисли за това! Сега ми се иска никога да не му бяхме купували собствен апартамент. Това нямаше да се случи, ако си живееше у дома.

Антъни реши да промени темата на разговора. Когато Люси беше в подобно настроение, нищо не беше в състояние да я успокои.

— Трябва да позвъним в няколко болници, за да видим къде е настанена Попи — каза той, — въпреки че не сме сигурни дали наистина е пострадала.

— Няма начин да не е — възрази Люси. — Тя тичаше точно срещу коня и в следващия момент тълпата буквално премина през нея — внезапно лицето ѝ се проясни. — Бих могла да поговоря с Мейтлънд, разбира се. Нали винаги той вдига телефона? Трябва само да го попитам дали Попи е добре.

— Както искаш, скъпа — миролюбиво се съгласи Антъни.

— Тя е моя кръщелница в края на краищата — добави Люси. — Веднага ще позвъня на Мейтлънд.

Камила наблюдаваше облечения в бяло лекар, който идваше към тях. Изглеждаше изморен и тя предположи, че е бил дежурен цяла нощ. Опита се да отгатне по изражението му какво ще ѝ каже, но всичко, което можеше да прочете, бе изтощението, за което говореха и огромните тъмни кръгове под очите му.

Тя се понадигна от стола си и усети ръката на Филип, който като че ли искаше да я възпре да не изтича да посрещне лекаря. Отпусна се отново на мястото си, благодарна за секундното отлагане, но и нетърпелива да разбере какво се е случило.

— Мисис Итън? — чу го да казва, когато се изправи пред нея.

Кимна мълчаливо, неспособна да продума.

— Прегледах дъщеря ви — продължи той. — Както знаете, била е открита в Сейнт Джеймс Парк по-рано днес следобед.

— Не, не знаех — успя да каже тя. — Как е дъщеря ми? Зле ли е наранена?

— Рентгеновата снимка доказва, че няма нищо счупено. Все пак е доста натъртена и има няколко неприятни охлузвания, които ще заздравеят с времето. Както и да е, тя страда от премръзване и недохранване, затова се боя, че ще се наложи да я задържим под наблюдение няколко дни.

Челюстта на Камила увисна.

— От недохранване? — задъхано повтори тя. — Но как би могла да страда от недохранване?

Лекарят я погледна открито.

— Причината обикновено е недостатъчната храна — в гласа му имаше неприкрит сарказъм.

Камила пламна, почувствала, че с тона си той критикува начина, по който тя се бе грижила за дъщеря си. Но все пак на масата вкъщи на „Уилсън Кресънт“ винаги имаше много вкусна и питателна храна. Попи би могла да яде колкото и когато поиска.

— Младите момичета напоследък доста се увличат по всякакви диети — бодро каза тя, но изгаряше от срам. Трябваше да се

осведомява дали Попи се храни редовно. Но как би могла? Тя никога не си беше вкъщи.

— Ще поговоря с нея за това, когато се пооправи — каза лекарят. — Много млади момичета рискуват здравето си заради разни диети и подобни глупости.

— Мога ли да я видя сега?

Той повдигна вежди и направи лека гримаса.

— Помолете сестрата да ви отведе до стаята ѝ — посочи към една жена на средна възраст, която се появи в този момент откъм дъното на коридора. След това бързо кимна и изчезна в противоположната посока.

— Защо ме гледа така? — измърмори Камила, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

— Какво искаш да кажеш? — попита Филип.

— Той... ами направи някаква смешна гримаса, когато го попитах дали мога да видя Попи... като че ли... не знам... като че ли се чудеше защо искам.

— Нека все пак отново да попитаме.

Сестрата също ги погледна странно, щом ѝ зададоха въпроса дали биха могли да посетят Попи.

— Не бихте ли желали да изчакате, докато се възстанови малко?

Камила се намръщи:

— Не, искам да я видя веднага — мигновено ѝ хрумна страшна мисъл. Ами ако лицето на Попи бе така обезобразено, че не искаха да я вижда, преди да успеят да я възстановят? — Настоявам да я видя — вече разгневена, каза тя. Първо лекарят я бе накарал да се почувства като лоша майка, която не е хранила достатъчно дъщеря си, а сега и сестрата я смяташе за прекалено мекушава, за да види раните ѝ.

Жената я погледна откровено.

— Проблемът е в това, мисис Итън — бавно и с явна неохота призна тя, — че Попи не иска да ви вижда.

Сякаш я бяха ударили през лицето. Камила примигна, дръпна се назад и почти залитна. От очите ѝ бликнаха горещи сълзи.

— Какво искате да кажете с това, че тя не иска да ме види? Аз съм нейната майка!

По лицето на сестрата се изписа състрадание.

— Тя каза, че не иска да види нито вас... нито когото и да било друг — отпрати бърз поглед към Филип. — Тъй като има доста охлузвания и не е в добра форма след продължителното лежане върху влажната земя през нощта, според мен най-добре е да оставим нещата така засега, не мислите ли? Ще се погрижим да ѝ осигурим топло легло, за да може добре да се наспи — усмихна се, но не много убедително. — Сигурна съм, че утре ще мисли по друг начин. Защо не дойдете утре? Ще видите, че с радост ще ви приеме сутринта.

Камила се поколеба, разкъсвана от желанието да направи сцена и необходимостта да се оттегли унижена. Погледна към Филип, който я наблюдаваше напрегнато. Беше готова всеки момент да рухне и той беше наясно с това. Като я прегърна здраво, младият мъж ѝ заговори нежно:

— Може би е по-добра идеята да дойдем отново утре, мила. Ти си уморена, а тук Попи е в добри ръце. Нали не би искала да се караш с нея при тези обстоятелства?

Сестрата поглеждаше ту единия, ту другия.

— Аз бих послушала съвета на сина ви, мисис Итън.

— Той *не е* мой син! — избухна тя и по страните ѝ рухнаха сълзи. — Той е... той е...

— Аз съм приятел на семейството — бързо се намеси Филип. — Смятам, че ще е най-добре да дойдем утре. Благодаря ви за помощта.

След това изведе Камила, от отделението. Тя ридаеше, закрила лице с ръцете си. По една щастлива случайност наблизко мина свободно такси, Филип му махна и помогна на Камила да се настани отзад.

— Бедничката ми! — каза и ѝ подаде голямата си носна кърпа. — Ти си изтощена. Трябва да си легнеш веднага щом се приберем.

Но не каза „у дома“ и кой знае защо, тя се почувства още по-нещастна. „Какво става с мен? Винаги съм била толкова смела, толкова силна. А сега...“ Струваше ѝ се, че целият свят се разпада. Всички нещастия в живота ѝ се втурнаха в съзнанието и със заслепяваща мощ. Смъртта на Дейвид. Смъртта на баща ѝ. Ужасът, който бяха преживели в Шотландия. Кошмарните двадесет и четири часа в неизвестност дали дъщеря ѝ е жива или мъртва. После отказът и да... „Попи не иска да ви вижда“ — бе казала сестрата. И като капак на всичко — Филип бе наречен неин син! Къде бе сбъркала? И защо сега, когато трябваше да

се стегне, тя сякаш се разпадаше на части? Най-страшното от всичко бе чувството, че губи контрол над себе си, размишляваше тя, загледана с немиждащи очи през прозореца на таксито. *Никога* не бе губила самоконтрол. Нищо в живота ѝ не я бе карало да изгуби самообладанието си. Цялата сигурност в нейния свят идваше от съзнанието, че е господарка на живота си от момента, в който Мейтлънд ѝ сервираше закуската в трапезарията в осем и половина, през целия ден в офиса, докато се прибереше у дома, където всичко бе направено така, както бе наредила. Единствено Попи отказваше да ѝ се подчинява. Но един ден, убеждаваше се тя, дъщеря ѝ щеше да прозре мъдростта на житейския опит, щеше да загърби глупостите на младостта и да стане по-организирана. Точно като майка си.

Камила изтри очи и издуха носа си. Прислугата в дома ѝ на „Уилсън Кресънт“ не трябваше да я вижда в това състояние. Поне дотолкова все още можеше да се владее.

— Ключът е в чантата ми — каза тя на Филип. — Би ли отключил вратата, за да мога направо да се оттегля в стаята си, преди някой да ме е видял?

Филип кимна съчувствено.

— Трябва да си легнеш, мила. Искаш ли да си отида в апартамента и да те оставя да си починеш?

Камила го погледна, без сама да знае какво иска. Откакто Филип бе отрицал емоциите ѝ със своята страст и преданост, тя се чувстваше съвсем разголена. През последните дни бе станала много уязвима. Всяко нещо ѝ въздействаше емоционално и почти не можеше да се познае. Дори тъжната музика бе в състояние да я просълзи. Не, вече не можеше да се владее. А тя мразеше това чувство.

— Може би ще е по-добре да остана сама тази вечер — прошепна Камила. — Със сигурност няма да съм много приятна компания в това състояние.

Той я прегърна и целуна все още мократа ѝ буза.

— Ще те отведа вътре и след това ще си отида у дома.

С върховни усилия на волята Камила си наложи да не се намръщи. Разбира се, че „у дома“ за него е собственият му апартамент. Но дълбоко в подсъзнанието си искаше нейната къща да бъде дом и за него. Може би един ден и това щеше да стане. Не че хранеше илюзията, че могат да се оженят. Ала винаги бе гледала на връзката им

като на нещо, което щеше да продължи... вечно? Вечно е прекалено дълго време, помисли си тя. Десет години. Или петнадесет? Не смееше да гледа толкова напред в бъдещето.

Когато прекрачи прага на красивата си къща, Камила се обърна към Филип:

— Би ли ми направил една услуга, мили? Преди да си тръгнеш, кажи на Мейтлънд, че съм си легнала и не искам никой да ме безпокои.

— Разбира се, любов моя — съгласи се той и отново я целуна. — Наспи се добре. Ще дойда утре сутринта.

Въпреки че бяха казани, за да я успокоят, кой знае защо, думите му не ѝ донесоха никаква утеха.

— А, ето те *най-после* — възкликна Люси по телефона. — Къде беше, Филип? От няколко дни се опитвам да се свържа с теб.

— Недей да преувеличаваш, мамо — отвърна той. Още докато отключваше входната врата на двустайния си апартамент, бе чул телефона да звъни и преди да отговори, знаеше, че е някой от родителите му.

— Как е Попи? — попита тя. — Преди малко говорих с Мейтлънд и той ми каза, че е настанена в болницата в Уестминстър.

— Ще се оправи.

— Лошо ли е наранена?

— Охлузвания и натъртвания. Нещо такова — не спомена за недохранването.

— Как изглежда? И каза ли на Камила какво е търсела сред онези отвратителни хулигани?

— Всъщност ние не я видяхме лично.

— Защо? — настойчиво запита Люси.

— Тъж... Ами точно я местеха от спешното отделение в болнична стая, защото смятат, че трябва да я оставят под наблюдение един-два дни и... Е, решиха, че е по-добре да изчакаме до утре.

— Разбирам — каза Люси с тон, от който ставаше ясно, че нищо не разбира. — Може би и аз трябва да отида утре и да ѝ занеса цветя. Горката малка Попи!

— Защо казваш това?

— Защото много съжалявам горкото дете, затова. Камила изобщо не се интересува какво става с нея...

— Не е вярно! — извика Филип. — Тази нощ беше много разстроена и притеснена за Попи!

— О, предполагам, но струва ми се, че е малко късно. Тя направи Попи толкова дива. Не е чудно, че детето е попаднало в компанията на онези жестоки хора... как ги наричаха? Борци против класите! Господи, според мен е истинско престъпление, че ѝ бе дадена такава свобода! Виж докъде я доведе!

Филип се въздържаше с усилие. За него Попи беше едно разглезено, капризно дете, неблагоприятно и разхайтено момиче, което създаваше проблеми на майка си. Не смееше да си помисли каква щеше да бъде реакцията ѝ, щом разбере за тяхната връзка.

— Чуваш ли ме, Филип? — прозвуча гласът на Люси.

— Да, мамо, чувам те, но трябва да затворям — не добави думите „за да си приготвя нещо за вечеря“, защото подобна забележка би накарала Люси да настоява да отиде да вечеря с тях, а точно тази вечер искаше да остане сам.

— Добре, скъпи — неохотно отвърна майка му. — Пази се. Баща ти ти изпраща цялата си обич.

Когато се събуди на другата сутрин, Камила реши да не ходи в офиса. Джийн би могла да се справи, ако изникнат някакви непредвидени проблеми. А освен това защо трябваше да плаща огромни заплати на дванадесет изпълнителни директора, ако не бяха в състояние да се справят сами? Бяха се справяли добре с клиентите, докато тя беше в Шотландия, така че можеха да го направят и днес.

Докато си взимаше вана в облицованата си с огледала баня, тя позвъни на Мейтлънд по вътрешния телефон, за да му каже, че иска да закуси в стаята си с чай и препечени филийки. След това се обади на Джийн.

— Има ли нещо важно, което трябва да ми предадеш? — попита президентката, след като съобщи, че си взима едномдневен отпуск.

— Още една картичка от втората ви майка.

— Откъде?

— Този път от Лозана.

— Чудя се какво ли прави в Швейцария! Съобщава ли къде е отседнала? Интерпол с нетърпение очаква да я открие, за да ѝ зададе няколко въпроса.

— Не, мисис Итън. Не е посочила хотела, в който е отседнала. Да осведомя ли Специалните части в Скотланд Ярд, че ви се е обадила отново?

— Да, направи го веднага. При положение че не се е преместила, те биха могли да открият следите ѝ в Лозана. Аз отивам в болницата да видя Попи, но в случай че ти потърбвам, ще си бъда вкъщи следобед.

След като купи голям букет рози и лилии, в девет и четиридесет и пет Камила пристигна в болницата в Уестминстър. Казаха ѝ, че Попи е настанена в отделението на втория етаж.

Докато се изкачваше със скърцащия асансьор, Камила реши, че това място не е подходящо за Попи. Веднага трябваше да я отведе в някоя частна клиника. Без съмнение тук се отнасяха добре с пациентите, но обстановката беше ужасна. Студени голи подове, напукани стени, слабо осветление и отвратителна миризма на дезинфекционни препарати. Като се изключи раждането на Попи, тя бе лежала в болница само веднъж, когато оперираха апендикса ѝ, но колко различно беше всичко! Дейвид бе настоял да постъпи в най-известната частна клиника и тя през цялото време бе имала чувството, че е отседнала в петзвезден хотел. Незабавно трябваше да осигури и на дъщеря си същите удобства.

В дългата тясна стая, където лежеше Попи, имаше наредени тридесет и шест легла. Търсейки детето си, Камила бавно тръгна към средата на помещението. Повечето пациентки бяха доста възрастни, някои от които отдавна прехвърлили седемдесетте. Преди да успее да извърне глава, забеляза ампутирани крайници, дренажи и дълги белези от сърдечни операции. Внезапно почувства неудобство заради скъпия си костюм от „Армани“ и множеството златни бижута, които носеше.

— Мога ли да ви помогна? — стресна я рязък глас.

Извъръщайки се бързо, Камила се озова лице в лице с млада сестра с бяла касинка и осеяна с кръпки манта.

— Аз... Търся дъщеря си, Попи Итън — с неудобство обясни тя.

Сестрата я оглеждаше с неодобрение и едва забележимо кимна към едно легло в най-отдалечения край на стаята.

— Там е, но в момента спи. Бих ви посъветвала да не я безпокоите.

— О! — Камила се смути за миг, след това се усмихна. — Донесох ѝ цветя. Бихте ли били така любезна да ги натопите в някоя ваза, ако обичате? — тонът ѝ беше любезен, но тя нямаше дори представа, че цената на букета се равняваше на едноседмичната заплата на сестрата.

Невзрачното лице като че ли се стегна.

— В амбулаторията има вази — рязко отвърна сестрата. — Натопете ги сама — след това се извърна и замарширува нататък, скърцайки с тежките си обувки по голия под.

Пламнала от смущение, Камила продължи надолу покрай леглата, докато забележа малката русокоса фигурка, свита на кълбо под одеялото. Лицето ѝ беше мъртвешки бледо и под очите имаше огромни тъмни кръгове. За момент Камила си помисли, че ще се разплаче. Попи отново изглеждаше на десет години с бледата си кожа и по детски отворена уста.

Дълго време Камила седя край леглото, наблюдавайки Попи, и си пожела тя отново да е десетгодишна. Тогавя беше толкова сладко и послушно дете! Беше ли наистина, както твърдеше Люси, нейна вината, че толкова се бе променила?

— Под леглото има пъхната табуретка — обади се жената от съседното легло. — Така няма да ти се налага да стоиш права, миличка.

Като благодари на възрастната пациентка, Камила се наведе и измъкна изпод леглото малко дървено столче.

Мина един час. Попи продължаваше да спи така дълбоко, че дори шумът в пренаселената стая не можеше да я разбуди. Но Камила не бързаше. За да убие времето, отиде да потърси ваза, но тъй като всички бяха прекалено малки, донесе две. После подреди цветята и ги постави на нощното шкафче на дъщеря си, където тя щеше да ги забележи веднага щом се събудеше.

Най-сетне клепачите на Попи трепнаха и Камила се наведе към нея:

— Миличка, как се чувстваш?

Попи отвори очи, стреснато се приповдигна и отново се отпусна, стенойки в леглото.

— Съкровище, недей да се движиш — настоя Камила. — Трябва да лежиш спокойно. Да помоля ли доктора да ти даде нещо обезболяващо?

— Нищо не искам — измърмори Попи и отново затвори очи.

— Добре, миличка. Ще те отведе от това ужасно място още днес следобед. Ще те отведе в Кромюел Роуд Клиник, където ще се чувстваш по-удобно и ще се грижат по-добре за теб — Камила протегна ръка и погали тънката ръка на дъщеря си.

— Махай се.

— Какво, мила?

Попи отвори очи.

— Искам да ме оставиш на мира — ясно каза тя. — Не искам да ходя в никаква проклета клиника, нито пък искам да те виждам отново!

— Какво да правя с Попи? — обърна се Камила към Филип същата вечер. Не му бе казала, че дежурната сестра в отделенията най-накрая я бе помолила да си върви, защото Попи се разстройваше, а това щяло да се отрази неблагоприятно в нейното състояние. — Вече изчерпах всичките си идеи! Защо не иска да има нищо общо с мен? Къде сбърках?

Не по-малко шокиран, Филип поклати глава.

— Виждала ли си се с нея, откакто се върнахме от Шотландия? Тя се държеше съвсем нормално, преди да заминем, като се изключи това, че отказа да дойде с нас, под предлог, че ще ѝ бъде досадно.

— Оттогава насам нещо се е случило — притеснено каза Камила. — Не е възможно да е заради нашата връзка, защото още не съм ѝ казала.

Той се усмихна и обви ръка около раменете ѝ.

— Изглеждаш уморена, любов моя. Защо да не си легнем по-рано тази вечер? В случай че... Нали мога да остана тук тази нощ? Снощи се чувствах много самотен.

Камила обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Разбира се, че искам да останеш тук тази нощ и всички следващи нощи занапред — след това добави: — Сега си ми нужен повече от всякога.

Филип погали шията ѝ.

— Не можеш да си представиш колко много те обичам.

— Да ти кажа ли нещо? — тя погали косата му. — Аз също те обичам.

Когато той я целуна, всичко друго изчезна от съзнанието ѝ: проблемите с Попи, служебните задължения в „Итън и Итън“, скръбта от смъртта на Малкълм. Всичко. Мислите ѝ бяха изпълнени с устните и силните ръце на Филип, с усещането за тялото му, притиснато към нейното, и гласа му, който нежно шепнеше в ухото ѝ. Когато беше с него, сякаш намираше съвършено свое подобие, с което запълваше празнините в живота си. С него се чувстваше така, сякаш се издигаше над света, над цялата вселена и никой не можеше да я достигне. Чувстваше се млада, силна, сякаш се бе родила отново и целият ѝ живот лежеше пред нея.

— Хайде да се качим горе — прошепна той.

Тя се усмихна. Беше едва девет и половина. Какво, за Бога, щеше да си помисли Мейтлънд? След това се разсмя.

Да вървят по дяволите всички!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Люси подбираше думите си внимателно, защото не знаеше какво е известно на Попи.

— Защо не искаш да се прибереш вкъщи, нито да видиш майка си?

Обградена с възглавници, Попи белеше плодовете, които ѝ бе донесла кръстницата ѝ.

— Просто не мога — отвърна тя.

Въпреки собственото си огорчение, Люси знаеше, че не би могла да направи или да каже нещо, което можеше да отчужди Камила и дъщеря ѝ още повече, но в същото време се безпокоеше за това младо момиче. Беше третият ден от престоя ѝ в болницата и Люси бе поразена от вида ѝ. И не само от синините и охлузванията, но и от слабостта ѝ.

— Храниш ли се достатъчно?

— Да. Храната тук е сравнително добра.

— Къде живееше, преди да се случи това?

Попи огледа разсеяно стаята, сякаш търсеше подходящите думи.

— При приятели — най-сетне каза тя.

— И не искаш да се върнеш вкъщи? — повтори Люси.

— Не мога да се върна — тъжно поклати глава Попи и две едри сълзи се търколиха по бузите ѝ.

— Какво има, миличка? — нежно запита кръстницата ѝ. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Никой не може да направи нищо по този въпрос. Бих желала да умра — Попи се разрида горчиво.

— Не бива да говориш така! — Люси бе поразена. — Пред теб е целият живот. Да не би да имаш проблеми с приятеля си?

Попи кимна.

— Отчасти — призна тя.

— Несподелена любов? — предположи Люси.

— Може и така да се каже.

— Няма ли начин да се съберете?

— Той е женен.

— О! В такъв случай не можеш да се върнеш при него. Ти знаеше ли, че е женен? — Люси изгаряше от нетърпение да стигне до дъното на историята.

— Не. Не допреди нощта на...

— Той е един от онези, нали? От борците против класите?

В изражението на Попи имаше някаква искрица гордост:

— Той е техният лидер.

— Боже мой! — в очите на Люси се появи ужас. — Мило дете, как си могла да се забъркаш с такъв мъж?

— Обичах го. Смятах, че е очарователен — говореше толкова тихо, че Люси едва я чуваше.

— Е, ще го преживееш, нали? На твоята възраст душевните рани се лекуват бързо — помисли си за Филип и за това колко се бе надявала двамата с Попи да се влюбят един в друг. Това беше, преди Камила да се вкопчи в него.

Люси стисна устни.

Сълзите се търкаляха по страните на Попи, капеха върху евтината ѝ болнична нощница и мокреха ръцете ѝ.

— Винаги ще обичам Дени. Мислех, че и той ме обича. Надявах се, че ще бъдем заедно винаги, но тогава разбрах за него и Голямата Марджи... — момичето хлипаше високо и няколко от по-възрастните пациентки се обърнаха към него.

— Тихо, миличка — Люси обви с ръка слабичките рамене. — Щом оздравееш, ще се почувстваш по-добре. Колко време ще те държат тук?

— Не знам — Попи се присегна за салфетка и издуха носа си. — Нямам представа къде ще отида.

— Това е абсурдно, мила. Трябва да се прибереш вкъщи. Искаш ли да поговоря с майка ти? — Люси нямаше представа какво би могла да каже на Камила при тези обстоятелства, но все нещо трябваше да се направи. Попи имаше нужда някой да се грижи за нея. В противен случай би могла да се върне към ужасния живот, който бе водила преди.

— Учудвам се, че изобщо говориш с майка ми — забеляза Попи с предишната си сприхавост.

— Какво искаш да кажеш? — с любопитство запита Люси.

— Ами... ти знаеш... тя и Филип...

Очите на Люси се разшириха:

— Ти знаеш?

— Дали знам? — повтори Попи. — Господи, та аз налетях на тях... те бяха... бяха в гостната... търкаляха се из пода. Дори Мейтлънд е наясно какво става.

Люси шумно въздъхна:

— Боже мой!

Сега Попи изглеждаше по-спокойна, сякаш след като бе споменала майка си и Филип, от раменете ѝ бе паднал тежък товар.

— Как бих могла да се върна? Та той е достатъчно млад да ѝ бъде син! Това е най-отвратителното нещо, което някога съм виждала — тя отчупи резенче грейпфрут, лапна го ѝ го сдъвка с удоволствие.

Люси бе занемяла от тревога.

— Не искам да казвам нищо лошо за майка ти, защото тя е най-добрата ми приятелка. Сигурна съм, че не е искала да разбереш за връзката ѝ по този начин.

Попи повдигна рамене:

— О, ще го преживея. Това е типично за нея! Тя си развяваше полите още докато татко беше жив, така че — нищо ново под слънцето! Разбира се, тогава беше по-дискретна, за да не може той да се досети, но си имаше цял рояк любовници.

Челюстта на Люси увисна и тя загледа Попи смаяно:

— О, не, Попи! Сигурна съм, че това не е истина. Майка ти беше вярна на баща ти. Никога не му е изневерявала.

— Не ме интересува дали ми вярваш или не, но това е самата истина — категорично заяви Попи. — Обзалагам се, че е съблазнила Филип.

Люси продължаваше да се взира в нея, без да знае какво да каже. Познаваше Камила много добре и нито за момент не повярва, че тя е изневерявала на съпруга си, но бе обезпокоена от това, че Попи мисли така. Или може би беше просто озлобена? Момичетата често се държаха странно, след като научаваха за любовните връзки на майките си, а без съмнение това, че бе видяла Камила и Филип заедно, бе разстроило Попи силно.

— Обзалагам се, че Филип е впечатлен от парите й — продължаваше Попи. — Хващам се на бас, че вече му е купила няколко костюма на Джорджо Армани и го е водила в бара на Хенри...

Люси пламна.

— Той не е жиголо — възрази тя. — Известно ми е, че Камила е много щедра, но Филип не е човек, който би могъл да се продаде.

— Не говоря за него. Но мама обича да се разпорежда — Попи се нахвърли върху плодовете, сякаш не беше яла дни наред.

— Хмм — измърмори кръстницата й. — Попи, имам една идея.

— И каква е тя?

— Не би ли искала да дойдеш у нас... в Кенсингтън? Хенриета е на курс по френски в Париж и стаята й е свободна. Какво ще кажеш? Лятната ваканция е към края си и скоро ще започне учебната година, нали така? Би могла да ходиш до Слоун Хаус с автобуса. Ще бъде прекрасно!

Попи обмисли предложението и реши, че няма голям избор. След като се бе уверила, че Дени не дава пукната пара за нея, не би могла да се върне в неговата квартира. Но не би могла и да живее в една къща с майка си и Филип. Сви леко рамене и се усмихна любезно:

— Благодаря ти. Ще бъде чудесно.

— Но и доста различно от живота в къщата на Уилсън Кресънт — предупреди Люси. — Ще очаквам от теб да ми помагаш в домакинството, да се храниш с нас, да поддържаш стаята чиста и да се прибиращ в по-прилично време вечер. Освен това настоявам да скъсаш всички връзки с онези от организацията „Борци против класите“ — забелязала враждебното изражение върху лицето на момичето, Люси сложи ръка на рамото му. — Знам, че ти се струвам прекалено строга, мила, но честно казано, ако майка ти се бе държала по този начин, днес нямаше да се намиращ в такава безизходица. Изглеждаш болна...

— Лекарят каза, че страдам от недохранване.

— Ето! Виждаш ли? Трябва някой да се погрижи за теб. Ще дойда и ще те отведа утре, ако ми разрешат — Люси засия от задоволство, че отново щеше да има върху кого да проявява майчинските си грижи.

— Какво според теб ще каже мама?

— Няма да каже нищо. Щом не е имала нищо против да живееш с женения лидер на някаква анархистична групировка, едва ли ще

възрази, ако пожелаеш да живееш при мен.

Попи погледна изранените си ръце и внезапно се почувства доволна, че някой отново ѝ дава напътствия. Като че ли пак беше дете. Люси не беше човек, който понася глупостите. Щеше да се наложи да се съобразява с това, което ѝ бе казала. Облегна се на възглавниците и за първи път от много време насам се почувства сигурна.

— Благодаря ти — леко се усмихна тя, но тази слаба усмивка от страна на Попи изразяваше безграничната ѝ благодарност.

— Значи всичко е решено. Не мислиш ли, че е по-добре аз да кажа на майка ти? — предложи Люси.

— Да, моля те.

Люси потупа ръката ѝ.

— Скоро ще се оправиш — весело каза тя. — Ще си прекараме чудесно заедно. Ще ми бъдеш компания. Къщата е толкова тиха без Хети.

Малко по-късно тя си тръгна, като махна с ръка и обеща да се върне на другия ден. Не забеляза младежа с изтъркани дънки и яке, който влизаше в същия момент. Нито пък чу, когато той попита сестрата къде да намери Попи.

Камила стреснато стисна телефонната слушалка. Люси бе заявила, че Попи ще живее при тях, след като излезе от болницата.

— Как се осмеляваш да се намесваш така между нас? — разбесня се тя. Джийн, която седеше до нея, за да записва някакво писмо, вдигна глава изненадана. — Ти просто се опитваш да я настроиш против мен! Предполагам, че вече си ѝ казала за мен и Филип, преди аз да съм имала тази възможност!

— Тя вече знаеше — кратко поясни Люси.

— Откъде би могла да знае? Откакто се прибрах от Шотландия, тя не се е прибирала у дома.

— Напротив. Прибрала се е и те е видяла да... да се въргаляш с Филип на пода на гостната!

— На пода на?... — последва пауза, след което Камила възкликна: — Боже мой...

— Точно така.

— Нямах представа. Това е ужасно.

— Изглежда, Мейтлънд също ви е видял.

— Какво? Господи!

— Попи каза още нещо. Нещо наистина ужасно и смятам, че е добре да ти го кажа.

— Какво?

— Каза, че си имала любовници още когато Дейвид е бил жив.

Последва дълго мълчание.

Най-накрая Камила избухна:

— Не вярвам! Как би могла да каже подобно нещо? О, Люси, нали не вярваш на тази глупост? Това е най-противното нещо, което би могла да каже за мен... При това изобщо не е вярно.

— Не, не вярвам, Камила, защото те познавам прекалено добре. Смятам също, че Попи се чувства много неудобно, задето го каза. Трябва да поговориш с нея.

— Опитвах се. Бог ми е свидетел, че се опитах, но нищо не се получи — отвърна Камила. — Преместването ѝ при теб ще направи пропастта между нас още по-дълбока.

Клеветата на Попи я бе наскърбила жестоко. Дъщеря ѝ не би могла да си мисли, че е поглеждала към друг мъж, докато Дейвид беше жив!

— Ще се наложи да се откажеш от Филип, ако искаш дъщеря ти да се върне — говореше Люси. — Докато вие двамата сте заедно, Попи не иска да чуе за теб. А и не е честно спрямо Филип. Животът е все още пред него, а това би могло да попречи и на учението му.

Камила се опита да се защити:

— Мисля, че не си наясно колко много се обичаме, Люси. Нямах представа колко е хубаво, след като си мислил, че радостта на живота е вече зад теб, отново да ти се даде шанс! Никога не съм предполагала, че мога да бъда толкова щастлива. Като че ли часовникът се е върнал назад и изведнъж си на осемнадесет години, и целият свят ти принадлежи! Филип ме кара отново да се чувствам млада! За нас възрастта няма значение.

— Като например това, че когато той стане на четиридесет и четири, ти отдавна ще си пенсионерка?

— Не ставай смешна! Ако знаеше колко се обичаме, никога не би помислила подобно нещо. Напротив, би се зарадвала на щастието ни.

— Господи, не знам какво става с теб!

— Какво искаш да кажеш? Какво може да става с мен?

— Показваш типичните признаци на критичната възраст, скъпа. Лебедовата ти песен, а? Възможност да докажеш на себе си за последен път, че си все още привлекателна...

Камила тресна слушалката и Джийн подскочи стреснато. Бе виждала шефката си в най-различни настроения през всичките тези години, но никога толкова бясна.

— Мога ли да направя нещо за вас? — нервно попита тя.

Камила се отпусна на стола си.

— Нищо, Джийн, благодаря. Хайде да се залавяме с отговорите на тези писма. Искам днес да си тръгна по-рано.

Попи изглежда младежа подозрително:

— Дени те е изпратил?

Той кимна и си взе парче грейпфрут.

— Чул, че си тук. Поиска да дойда, щот' той не може. Казвам се Бен. Срещал съм те по събранията, пък и те видях оная вечер.

— Защо Дени не дойде сам?

— 'Щот е в пандиза, затуй. Окошариха го пред двореца. Шибан късмет!

— Той добре ли е? Не е ли ранен?

Бен поклати глава.

— Не и Дени! — след това въздъхна. — Ама май няма да е на линия доста време.

— Защо?

— Утрепа едно ченге. Преби го до смърт, след това насъска едно от кучетата да го довърши.

Попи закри лице с ръце и почувства, че ѝ се повдига. Спомни си, че бе видяла Дени да размахва метален лост. В очите му през онази нощ тя бе видяла убиец.

— Ами?... — тя се поколеба и млъкна.

— К'во?

— Голямата Марджи?

— О, тя ли? И нея опандизиха — Бен се изкикоти. — Те двамата си бяха лика-прилика. Ама жалко за хлапето.

Попи почувства как някаква ледена ръка сграбчва сърцето ѝ.

— Какво хлапе?

— Ами синът им де. Не знайш ли, че Дени има син? Трябва да е някъде около осем години. Май го гледат дядото и бабата.

Попи мълчеше. Дени все още я обичаше достатъчно, за да прати Бен да я посети в болницата. Но все пак беше женен и имаше дете. Едното някак си изключваше другото, но все пак, ако Дени беше свободен, не беше сигурна дали щеше да може да му устои. Доста дълго време той беше смисълът на живота ѝ и единственият източник на щастие. Без него щеше да се чувства много самотна.

— Мога ли да го видя? Мога ли да го посетя в затвора?

Бен вдигна рамене:

— От'де да знам.

— Не можеш ли да разбереш? Наистина искам да го видя, независимо...

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи. Нямахте да има повече ноци, прекарани в прегръдките на Дени. Нямахте да има повече изпълнени със страст ноци, когато се бе чувствала свързана с него завинаги. Нямахте да бърза вече към квартирата му след посещенията си у дома, за да го намери, легнал на леглото, загледан в телевизора, винаги готов да я люби отново. Как щеше да живее без всичко това?

— Съмнявам се, че ще можеш да го видиш — каза Бен.

— Защо?

— Що ти трябва? — Бен се усмихна предразполагащо. — Нъли няма да си сама. Затуй ме прати Дени.

Попи се намръщи и изтри сълзите си:

— Какво искаш да кажеш?

— Дени знай, че ще е на топло няколко години. Затуй ме прати тук днес. Нъли разбираш, да 'зема неговото място. Дени смята, че мойш да ми харесаш. Ако вярвам на думите му, май си страшна в кревата. Можем да живеем...

— Махай се! — изкрещя Попи.

В стаята мигновено настъпи тишина. Сестрите престанаха да вършат работата си, а пациентките се надигнаха в леглата, за да разберат какво става.

— Изчезвай, копеле!

— Ей, ти на кого викаш копеле? — разяри се Бен. — Трябва да ми целуваш ръцете, дет'... — той се приведе, за да избегне летящата

към него чаша с вода, която се разби с трясък на пода.

— Как се осмеляваш да ми говориш така? — Попи бе изпаднала в истерия и хлипаше шумно. — Аз обичах Дени! Принадлежах единствено на него и на никой друг. Изчезвай оттук! — една след друга две възглавници полетяха към него.

— Тъпа курва! — гневно изрева Бен и се отдръпна. — Не виждам к'во толкова е намерил Дени в теб!

— Той ме обичаше. Ние двамата се обичахме. И все още щяхме да сме заедно, ако не го бяха арестували! — тя се клатушкаше напред-назад в леглото като в някаква треска.

— Дени никогаж не е обичал никого, освен себе си — отвърна Бен. — Той ни казваше, че си си изгубила ума по него. Малка уличница, така те наричаше — Бен се обърна да си върви, целият пламнал. — Колкот' до мен, мойш да ходиш да се чукаш!

Дежурната сестра бързаше към леглото на Попи.

— Какво става? — рязко запита тя. Очите й пламнаха, когато забеляза Бен. — Моля ви, напуснете. Тук има болни хора, а вие ги безпокоите.

— Отивам си — изръмжа той.

Попи все още хлипаше.

— Стига с тези глупости — каза сестрата, докато оправяше одеялото.

Бен вървеше към вратата с ръце в джобовете. Когато прекоси стаята, обърна се още веднъж към Попи.

— Малка разгонена кучка! — изрева и гласът му отекна из цялото помещение. — За Дени е по-хубаво да седи в пандиза, отколкото да се върне при такава като теб — миг след това вратата силно се затръшна след него.

— Какво ще правя? — изстена Попи. — Никога повече няма да видя Дени.

— Според мен, ако твоят приятел прилича дори малко на този младеж, май по-добре ще се оправяш без него. А сега избърши очите си и пийни малко вода.

Попи слушаше равния глас и изведнъж се успокои, както отдавна, в детството си, когато имаше бавачка, която по нещо приличаше на тази сестра. Тя бе използвала същия тон. Докато подреждаха отново възглавниците около нея, изтри сълзите си.

— Мъжете не заслужават да страдаме заради тях — сухо отбеляза сестрата.

Утре, мислеше си Попи, ще се преместя при Люси и нейното семейство и животът ще бъде по-различен от съжителството с Дени. Нямахше да има повече вълнения, щеше да изчезне магическото очарование. Но, от друга страна, разсъждаваше тя, за първи път от много време насам щеше да знае къде е. Люси приличаше на строга, но мила бавачка. А и всичко би било по-добро от перспективата да живее с майка си.

На следващия ден Камила пристигна в болницата, твърдо решена да поговори с Попи. Нещата не можеха да продължават така, с тази увеличаваща се пропаст помежду им. Някак си трябваше да убеди дъщеря си, че независимо от силната си любов към Филип, не бе престанала да обича и нея. Трябваше да я убеди да се прибере у дома. Колкото и любезно да бе от страна на Люси да я покани да живее с тях, това щеше да накърни техните отношения. Надяваше се, че след като бе скъсала с революционната организация, отношенията им щяха да се нормализират. Освен това трябваше да се помисли за нейното образование. Резултатите от изпитите през август бяха известни и Камила се тревожеше, че дъщеря ѝ се е провалила заради връзката си с Дени Фокс.

Понесла пакетите, в които бяха сгънати ефирна нощница и бял вълнен шал, фин като паяжина, тя бързаше по коридорите на болницата. Преди да се срещне с Попи, искаше да поговори с дежурната сестра, за да я попита кога смятат да изпишат дъщеря ѝ. У дома стаята ѝ вече беше готова да я приеме, украсена със свежи цветя и нови списания. Беше ѝ купила и няколко подаръка — красива кутия с гримове, чифт златни обеци и забавен малък ръчен часовник.

Оглеждайки се наоколо, тя забеляза сестрата, седнала зад бюрото си. Забързано се отправи към нея.

— Добър ден. Чудех се кога ще мога да отведа Попи у дома? Ще бъде ли възможно да напусне болницата утре?

Сестрата я изгледа любопитно:

— Вие сте майка ѝ, нали?

— Да. Не исках да ѝ давам напразни надежди, преди да съм поговорила с вас. Утре мога ли да я отведа? Или може би още днес?

Сестрата стана и я погледна сконфузено:

— Но тя вече напусна болницата. По-рано следобед.

— Напуснала е болницата? — Камила шумно си пое въздух. — Но как? Сама?

— Не, дойдоха да я вземат. Докторът сметна, че е достатъчно добре, за да...

— Кой дойде да я вземе? — нетърпеливо попита Камила. В мислите си виждаше дъщеря си, отведена от някой от онези ужасни хулигани, които бяха взели участие в бунта. — Защо я пуснахте? Аз съм нейната майка. Трябваше да се консултирате с мен, преди да ѝ разрешите да напусне! *Изобщо* не трябваше да я пускате! — яростно се развика тя.

Сестрата изпъна тялото си и студено изгледа Камила. По изкърпената ѝ престилка нямаше нито едно петънце.

— Мисис Итън, нямате право да разговаряте така с мен. Дъщеря ви си тръгна с кръстницата си днес следобед и двете изглеждаха много доволни. Не приемам обвинението ви, че съм достатъчно безотговорна да разреши на когото и да било от пациентите си да тръгне с първия срещнат.

— Кръстницата ѝ ли? — Камила пламна от гняв и унижение. Вече знаеше какво се е случило. Без съмнение Люси бе взела Попи под крилото си, за да я предпази от нея и Филип. — Раз-з-бирам — заекна тя. — Да, разбира се. Бях забравила, че мисис Хамилтън ще дойде да я вземе.

Обърна се и бързо напусна болничната стая.

— Искам да се върна на „Уилсън Кресънт“ — нареди на Ферис веднага щом се качи в мерцедеса, все още стискайки подаръците за Попи.

— Добре, мадам — отвърна той, опитвайки се да прикрие учудването си от бързото ѝ завръщане.

Изминаха обратния път в мълчание и когато се прибра, Камила веднага се затвори в стаята си. В съзнанието ѝ цареше хаос. Филип щеше да се върне след около час и тя отчаяно се нуждаеше от някого, с

когото да поговори. В такива случаи обикновено се обаждаше на баща си. За момент дори си помисли да позвъни на Джефри, но веднага си припомни колко лошо се бе отнесла към него. Не можеше просто така да вдигне телефона и да му поиска съвет какво да прави с дъщеря си.

Чувствайки се отчаяно самотна, влезе в стаята на Попи, която изглеждаше много приветлива поради множеството свежи цветя. Всичко беше приготвено за завръщането ѝ. Но защо, по дяволите, бе предпочела да остане при Люси? Отговорът беше съвършено ясен. Ала въпреки всичко тя знаеше, че не би могла да се откаже от Филип. След време Попи щеше да я разбере. Младите винаги се примиряваха. Но след време.

— Попи е у нас — твърдо каза Люси, щом чу гласа на Камила. — Много е травмирана, след като ви е видяла с Филип... е, ти знаеш — гласът ѝ премина в шепот, сякаш се страхуваше някой да не я чуе.

— Все още настоявам да поговоря с нея — не по-малко решително отсече Камила. — Съгласна съм, че е било ужасно да ме завари в това положение с Филип, но не съм го направила умишлено, нали?

— Това не може да е извинение — заяви Люси. — Попи е наистина много разстроена, Камила, както и аз. Не мога да разбера как можеш да постъпваш така! Филип е мой син. Двамата с Антъни сме много притеснени от цялата тази история. Попи няма да се върне у вас, докато не сложите край на това.

Камила въздъхна тежко, разочарована от отношението на приятелката си, но твърдо решена да отстоява своето.

— Защо трябва да преставаме да се обичаме? — възрази тя. — Защо не поговориш и с Филип? Няма да преувелича, ако ти кажа, че той ме обича толкова, колкото и аз него, и сега, след като сме се открили, нищо не може да ни раздели. Немислимо е, Люси. Ти би ли се отказала от Антъни през първите години след като се запознахте, само защото някой те кара да го направиш?

Люси отвърна с леден тон:

— Това е нещо съвсем различно. Тогава и двамата бяхме на двадесет години и животът беше пред нас. Смешно е. Ще останеш без нито един приятел, ако продължаваш по този начин. Невероятно! Още

повече като се има предвид, че двете бяхме като сестри. Ако Филип не иска да сложи край на тази връзка, то тогава трябва да го направиш ти. Не може да продължава така, Камила! Ще съсипеш живота му.

— Как можеш да говориш така? — разгорещи се Камила. — Та аз го обичам!

— Повече, отколкото собственото си дете?

— Не е честно! — гласът на Камила се изви до вик. — Разбира се, че обожавам Попи, но това е нещо съвсем различно.

— Очевидно — сухо отвърна Люси. — Нека ти кажа нещо, Камила. Ти си на път да разбиеш живота на двама млади хора, а според мен това е нещо повече от егоизъм. Момичето е много нещастно. Нима не усещаш? Ти си навън по цял ден. Не знаеш какво прави, нито с кого дружи. И като капак на всичко се впускаш във връзка, и то под самия ѝ нос, с неин връстник. И това дори не те притеснява!

В съзнанието на Камила се прокрадна чувството за вина, но веднага след това си припомни, че Попи беше тази, която бе отворила широката пропаст между тях много преди Филип да се появи и я бе обвинила несправедливо в невярност към Дейвид.

— Попи не е толкова хрисима, колкото изглежда — предпазливо започна тя. — Ако имаше представа как категорично отказваше да споделя с мен, никога не би ме упрекнала, че не съм се грижила за нея. Разбира се, че се безпокоя, но тя изобщо не ме слуша. От доста дълго време насам е непоносима и аз наистина трябва да призная, че понякога не знам какво да правя. Но други хора с дъщери на нейната възраст ме уверяват, че това е временно и тя ще го израсте. Надявам се — за доброто на всички ни — това да е скоро.

Последва дълго мълчание, след това Люси въздъхна:

— Принудих я да си признае, че ме е излъгала за връзките ти с други мъже, докато Дейвид е бил жив, но въпросът е кое я е накарало да го направи? Както ѝ да е, това не решава проблема, възникнал от връзката ти с Филип.

— Между мен и Филип няма никакъв проблем! Като се изключи твоето въображение. Нямам никакво намерение да скъсам с Филип. Не бих могла да го понеса. Прекалено много го обичам. За първи път от много години насам съм щастлива. Наистина щастлива.

— Ами Филип?

— Какво искаш да кажеш?

— Още колко време ще бъде щастлив той? Ако ти категорично отказваш да го освободиш, то тогава той... той се оказва в капан! Не е човек, който би причинил някому страдание. По-скоро би останал при теб, отколкото да те нарани, дори ако разбере, че вече не те обича.

Сърцето на Камила болезнено се сви, когато чу думите „че вече не те обича“. Мисълта, че това може да стане, бе непоносима. Животът без него нямаше да има никакъв смисъл. Не можеше ли Люси да разбере това? Той беше неин син. Нима тя не го обичаше, макар и по различен начин?

— Попи ще разбере след време — отчаяно каза тя. — Искам тя да си дойде у дома, Люси. Нямах право да я задържаш у вас.

Последва нова болезнена пауза, преди Люси да отговори:

— Ще бъда честна с теб, Камила. Попи не иска да се върне у вас. Не мисли, че съм я довела тук насила. Не съм. Тя се отвращава от това, което става между теб и Филип, и откровенно казано, не мога да я виня.

— Без съмнение даже я окуражаваш — горчиво каза Камила. — Иска ми се поне да се опиташ да разбереш.

— Как бих могла да разбере нещо толкова неразбираемо?

Изведнъж Камила се разгневи:

— Ти дори не се опитваш, Люси! Толкова си влюбена в скъпоценния си син, че не би одобрила нито една жена, с която има връзка. Искам Попи да се прибере вкъщи, и то веднага! — разтреперана от гняв, тя затръшна слушалката. В този момент Филип бавно влезе в гостната. От напрегнатото изражение на лицето му тя разбра, че е чул всичко.

Попи се събуди на следващата сутрин, отпочинала и ободрена. Стаята на Хенриета, в която бе настанена, не беше обзаведена като нейната у дома, но беше удобна и посвоему очарователна със синьобелите си завеси и колекцията от порцеланови и дървени фигурки на животни, подредени на перваза на прозореца.

— Добро утро, миличка — весело поздрави Люси, когато влезе с чаша горещ чай. — Днес ще бъде прекрасен ден. Добре ли спа? — остави чая върху малкото нощно шкафче, прекоси стаята и дръпна завесите.

— Да, много добре — учудена отговори Попи. Това беше истина. Веднага щом бе положила глава на възглавницата, бе заспала дълбок сън, без сънища и сега наистина се чувстваше отпочинала.

— Ще закусим в кухнята след половин час — продължи Люси. — Помислих си, че двете с теб бихме могли да отскочим до Центъра по градинарство в Челси да понакупим някои неща. Предишните собственици на къщата ужасно са занемарили градината. Видя ли в какъв вид е?

Попи лежеше неподвижно и се чудеше как да реагира на предложението на Люси. Никога не бе проявявала интерес към градинарството, а и самата мисъл да се рови в пръстта я ужасяваше. Но след като размисли, осени я мисълта, че поне щеше да прави нещо. Дълго време дните ѝ бяха минавали безсмислено. Досадните часове в стаята на Дени, очаквайки го да се върне. Е, той нямаше да се върне доста време, така че повече не се налагаше да го чака.

— Може би ще успеем да я пооправим? — говореше Люси, докато гледаше през стъклото. Както повечето английски дворове, градината имаше неправилна четириъгълна форма. Моравата беше неравна, а сред цветните лехи се мяркаха тук-там увехнали цветчета. — Антъни иска да направим пътека по средата и да сложим беседка в единия край, но аз бих предпочела езерце със златни рибки.

Заинтригувана против волята си, Попи се измъкна от леглото и също отиде до прозореца.

— Наистина изглежда доста зле — веднага се съгласи тя. — Какво ще купуваме?

— Розови храсти, ниски люлякови дръвчета и камелии. Искат ми се да посадя и малко орлови нокти. Докато живееш в Хонконг, си мечтаеш за истинска английска градина. Ще ми помогнеш ли? — с крайчеца на окото си Люси наблюдаваше Попи и със задоволство забеляза нарастващия интерес на момичето.

— Аха. Няма проблеми.

Люси засия.

— Радвам се — извърна се да напусне стаята и додаде: — Искат ли за закуска малко бекон и яйца?

Попи се засмя:

— Звучи чудесно.

— Ще бъде готова след половин час.

Попи нахлузи дънките и тениската на червено-бели райета, която Люси ѝ бе дала предишната вечер заедно с някои други неща, доста поотеснели вече на Хенриета. След това среса косата си и я върза на опашка. Без грим, тъй като повечето от мазилата ѝ бяха останали в квартирата на Дени, тя изглеждаше свежа и красива, въпреки слабостта си. Сините ѝ очи тази сутрин бяха ясни и чисти и придаваха на лицето ѝ някаква откритост, която обикновено се губеше сред плътната очна линия и тежките сенки. От зловещия ѝ вид не бе останала нито следа. Развеселена от разликата във външния си вид, тя с облекчение осъзна, че вече не ѝ е необходимо толкова време, за да се приготви. Тръгна към кухнята, водена от аромата на прясно кафе и миризмата на пържен бекон. Внезапно се почувства много гладна. Но осъзна и нещо друго. За първи път от много време насам с нетърпение очакваше започващия ден.

Към пет часа същия следобед, точно когато Люси и Попи бяха привършили саденето на цветята и прекопаването на градината, с бледо и притеснено изражение се появи Филип. Веднага щом се приближи към тях, Попи се извърна, сякаш не можеше да го понася.

— Здравейте — спокойно поздрави той, като местеше поглед от едната към другата.

Люси посрещна погледа му открито:

— Здравей, Филип.

— Реших да намина да видя как сте.

— Ще изпиеш ли чаша чай?

— Благодаря, мамо.

Люси се обърна към Попи, която стоеше, обърната с гръб:

— А ти, мила?

— Не, благодаря — в очите ѝ блеснаха сълзи и изведнъж тя като че ли стана много уязвима. Без да каже нищо повече, забърза към къщата.

— Виждаш ли колко е разстроена? — каза Люси. — Можеш ли да си представиш, че се е прибрала точно когато вие с Камила...

Той кимна.

— Камила ми каза за тази неприятна случайност. Нямахме представа, че Попи е наблизно.

— Дори и така да е, Филип! Нали къщата е била пълна с прислужници? Ако продължавате по този начин, неминуемо ще се изложите. Наистина не знам как ги мислите тези неща! Камила като че ли те е омагьосала.

— Обичам я, мамо. Към никого досега не съм изпитвал подобни чувства! Това е най-прекрасното нещо, което някога ми се е случвало. Нито ти, нито който и да било друг може да ме накара да се откажа от нея — в гласа му имаше решителност, но и молба да бъде разбран.

Люси го погледна, опитвайки се да покаже някакво съчувствие. Филип беше любимото ѝ дете и тя се опитваше да се убеди, че мисли само за неговото щастие. Но как би могъл да бъде щастлив с жена на нейната възраст? С някоя, която е на четиридесет и четири години, разумна и улегнала? Може би Камила смяташе, че мъжете на неговата възраст са впечатляващи? А той без съмнение бе привлечен от нейната власт и богатство, от колата с шофьор и прислугата, от скъпите ресторанти и нейния начин на живот.

— Нищо не е в състояние да ме убеди, че нещата са нормални — каза Люси след кратко мълчание. — Това положение може да ни навлече само неприятности.

Филип я погледна упорито:

— Не виждам защо?

— Разликата в годините ви е прекалено голяма, скъпи. След време, и то не след дълго, тя ще започне да личи от пръв поглед. А междувременно и двамата ще правите Попи нещастна. Мен и баща ти — също — сухо додаде тя.

Той поклати глава.

— Но аз изобщо не усещам, че тя е по-възрастна от мен. Камила също не чувства тази разлика. Защо тогава вдигаш този шум?

— Май ме смяташ за старомодна.

По лицето му пробяга глуповата усмивка.

— Е, малко.

— Знаеш, че не е така. Свидетелка съм на подобни случаи. Отначало всичко е розово, но после разликата си казва думата. Когато тя се превърне в старица, ти все още ще си мъж в разцвета на силите си. Как ще се чувстваш тогава?

— Мамо, как да те накарам да разбереш, че хората са такива, каквито са, и възрастта няма никакво значение? Камила ще си остане

същата Камила дори и на осемдесет!

— Точно в това е проблемът, че няма да е същата! — гневно отсече Люси.

Филип пхна ръце в джобовете на панталона си и разсеяно ритна буца пръст. Жестът напомни на майка му времето, когато той беше малко момче, решено на всяка цена да постигне своето.

— Сложи край на това, скъпи, за доброто на всички ни. Преди да е станало твърде късно.

— Няма да се откажа от нея.

— Ами Попи? Видя как реагира, когато ти се появи.

Той леко сви рамене:

— Камила първа ти каза, че Попи не е лесно дете. Тя винаги ще застава против майка си, независимо какво прави Камила. Нещата са стояли така дълго преди аз да се появя. Не мисли, че вината е единствено у майката.

Настъпи мълчание, след което Люси каза тихо:

— Знам, че съществува проблем, но детето има нужда от обичта на някой, който се интересува от него.

— Но Камила я обожава! — разпалено възрази Филип.

Люси поклати глава:

— Попи стана такава, защото майка ѝ беше прекалено заета в „Итън и Итън“. Преди да се появиш ти, тя бе изцяло отдадена на компанията. Напускаше дома си рано сутрин, за да се върне късно вечерта и дори тогава беше прекалено ангажирана с вечерните приеми и служебни срещи. Къщата беше пълна с бизнес партньорите ѝ дори през почивните дни! Как би могло да реагира момиче на възрастта на Попи? Баща ѝ бе мъртъв, не след дълго почина и дядо ѝ. Не ѝ остана никой. Точно заради това се забърка с оня Дени еди-кой-си. Само Бог знае какво е намерила у него, но той очевидно ѝ е давал нещо, което ѝ е липсвало вкъщи.

— Секс, по мое мнение.

— Не бъди груб, Филип. Сексът не е най-важното нещо в живота, както знаеш. Бих желала да забравиш Камила, да се захванеш с учението си и да се замислиш за бъдещето.

— Невъзможно е, мамо.

Люси се загледа в него и разбра, че въпреки че споровете го разстройваха, в случая изобщо не намаляваха неговата решителност.

— И защо да е невъзможно, моля?

Той отговори простиичко:

— Защото прекалено много я обичам. Ако не можеш да приемеш това, боя се, ще трябва да поемем по различни пътища.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да идвам да виждам теб и татко, докато не се примирите с положението. Май е много просто.

— Но, Филип! — Люси усети как сърцето ѝ се сви. Прекалено много обичаше сина си. Не би могла да види семейството си разцепено. Каква ирония, помисли си. Точно най-добрата ѝ приятелка отделяше от нея любимото ѝ дете.

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи:

— Няма полза. Нищо от това, което ще кажеш, няма да ме накара да променя решението си. Надявам се, че с времето ще разбереш колко съм щастлив с Камила.

— Но Попи няма да се прибере у дома, докато ти си заедно с майка ѝ — предупреди Люси. Твърде късно осъзна, че бе изстреляла халосен патрон, Филип не харесваше Попи и би бил доволен, ако тя не се мотаеше около него през цялото време.

— Това си е работа на Попи. А сега трябва да вървя — Филип тръгна през моравата пред къщата.

— Няма ли да останеш за чая?

Той поклати глава:

— Няма смисъл. Ние само се караме. Предай поздрави на татко.

— Филип... няма ли... — но наистина нямаше смисъл. Той бе излязъл и след миг тя чу хлопването на външната врата.

Застанала сама в средата на градината, Люси се чувстваше обърквана. Това беше първото сериозно спречкване между нея и едно от децата ѝ и тя беше тъжна и огорчена. Какво щеше да каже Антъни? Дали нямаше да се съгласи да поговори с Филип?

Следвайки бавно пътеката, по която Филип току-що бе минал, тя се отправи към къщата, изпълнена с разочарование. Нейният любим син се бе обърнал против нея. А винаги досега бяха толкова близки! Бяха толкова сплотено семейство! Сложи чайника да направи чай и чу стъпките на Попи.

— Отиде ли си? — тихо попита момичето.

Люси въздъхна тежко:

— Да, мила. Отиде си и се закле никога повече да не се връща тук.

— Заради... заради мама?

— Точно така.

— О, и аз никак не ти помагам, като отказвам да се прибера у дома, нали?

— Миличка, аз не мога да ти давам съвети. Камила е твоя майка, но ако тя се чувства толкова наранена, колкото аз съм в момента, бих те посъветвала да се върнеш — Люси механично вадеше чашките и чинийките и сложи няколко лъжички чай в китайския чайник.

Попи бавно поклати глава:

— Още преди това да се случи, ние с нея не се разбирахме много. А сега просто не бих могла да се видя с нея. Според мен това, което прави тя, е отвратително!

Люси се усмихна сухо:

— Малко силно казано, нали? Предполагам, че ти и твоят приятел не сте се държали само за ръцете през цялото време!

— Знаеш какво искам да кажа. Прекалено е стара за подобни неща.

— Тя е точно на моите години, Попи — възрази Люси.

— Само че има разлика. Антъни е твой съпруг и сте женени от много години. Пък и не допускам, че... — тя млъкна поруменяла.

— Разбира се, че го правим! Само че може би малко по-дискретно — усмихна се широко Люси.

— Точно така. Дори ние с Дени...

— Достатъчно — каза Люси, докато сипваше чая. — Ще трябва да поговоря отново с Камила. Нещата не могат да продължават така!

— Е, аз няма да се върна вкъщи при това положение — твърдо заяви Попи. — И нищо не е в състояние да ме принуди.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Камила се подвоуми, преди да вдигне слушалката. Искаше ли наистина да говори с Джефри? Когато Джийн и съобщи, че той чака на телефона, тя автоматично помоли да я свържат и едва след това се замисли какво ще му каже. От дълго време изпитваше угризения на съвестта заради начина, по който се бе отнесла с него. Все пак не би могла да го отбягва цял живот.

— Здравей, Джефри — весело каза тя, като вдигна слушалката. — Как си?

— Много добре. Обаждам се, за да ти кажа нещо. Ще се появи във вестниците утре. Все още го обработваме.

— Не е нещо за приятеля на Попи, нали? — разтревожено запитва тя.

— О, не, не е за Дени Фокс. Той ще стои извън новините до процеса за убийството на полицая. Става въпрос за износа на оръжие от Ардачи.

— О! — възкликна Камила учудено. Откакто двамата с Филип се бяха върнали от Шотландия, върху главата ѝ се бяха струпали толкова други проблеми, че бе забравила за тамошните си преживявания. Ала сега всичко се върна ясно в съзнанието ѝ. — Какво е станало там, Джефри?

— Арестувани са няколко души, в това число и Хектор Рос. Изглежда, половината село е било замесено с изнасянето на оръжие за различни терористични групировки.

— Значи сме били прави — със задоволство отбеляза тя. — Точно това са правила. Джефри, ами убийството на татко? Ще открият ли кой го е извършил?

— Досега не съм чул властите да проявяват интерес към него. Носят се слухове за липса на доказателства.

— Не може да бъде! — смаяно извика тя. — О, Джефри, не бих искала просто да го подминат току-така. Ако съм искала нещо да бъде разкрито, то това е именно смъртта на татко!

— Разбирам какво изпитваш — съчувствено каза той. — Но може би те се надяват, че доказателствата, които имат за износа на оръжие към Ирландия, ще бъдат достатъчни да осъдят тези хора за доста продължително време.

— Смяташ ли, че ще ме извикат да давам показания?

— Съмнявам се, скъпа. Специалните служби за борба с тероризма отдавна следят дейността на ИРА и са наясно, че по западните брегове на Шотландия става нещо. И сега са в състояние да го докажат благодарение на теб и на Филип Хамилтън — гласът му беше безизразен и Камила можеше много ясно да си го представи, седнал зад бюрото, със сведени очи, да драска върху някакво листче, както правеше винаги когато говореше по телефона.

Внезапно тя пожела да бъдат отново приятели. Просто приятели. Това беше всичко, което искаше. Винаги го бе уважавала и дори за известно време мислеше, че е влюбена в него, но сега си мислеше колко хубаво би било да се срещат от време на време просто за да побъбрят.

— Много мило, че ми се обади да ми съобщиш — топло благодари тя. — Значи статията ще излезе утре?

— Да. Тази вечер ще го съобщят по новините по телевизията, но утре в Глоуб ще излезе всичко с подробности. Краткото пътуване до Ардаци, което направих заради теб, се оказа много полезно. Имах възможност да направя пълно описание на селото и дори разговарях по телефона с някои от хората, с които се запознах там. Всички, които не са забъркани в тази история, са поразени. Нямали са никаква представа какво става около тях.

Поговориха още известно време и Камила точно реши да му предложи да обядват заедно, когато Джефри вметна нещо, което я накара да промени решението си и да пламне от гняв.

— Е, а как е младият ти приятел?

— Ако имаш предвид Филип, много е добре — кратко отвърна тя.

— Е, радвам се — не успя да прикрие горчивината в гласа си. — А как го приема Попи? Харесва ли го?

— Попи е много добре, но аз съм страшно заета — Камила реши, че не иска да продължава разговора. Това не беше работа на Джефри. А и не искаше да му доверява, че Попи е напуснала дома си заради

Филип. — Благодаря ти, че ми се обади да ми съобщиш последните новини от Ардачи.

— Не би искала да вечеряме заедно някоя вечер, нали? — попита той с надежда.

— Не мисля, че идеята ти е добра — откровено отговори тя.

— Значи наистина имаш връзка с Филип?

— Би могло и така да се каже — каза Камила и се зачуди защо изведнъж се почувства неудобно. — Трябва да свършваме, Джефри. Чакай ме на другия телефон.

— Ще ти се обадя пак. Пази се, Камила — в гласа му имаше искрена тревога и това още повече я раздразни. Защо той се отнасяше с нея като с дете, сякаш не можеше сама да се оправя в живота?

— Дочуване, Джефри — рязко каза тя.

Облегна се на стола си и се запита какво ли би станало между нея и Джефри, ако не се беше появил Филип? Може би сега вече щяха да живеят заедно, дори да са сгодени. Усмихна се на себе си — Джефри беше прекрасен човек, но не можеше да се сравни с Филип. Любовта ѝ към Филип беше пламенна — като буен огън, от който черпеше топлина. Той беше като част от нея и само когато бяха заедно, тя се чувстваше цяла, завършена и задоволена. Никой друг мъж не би могъл да я накара да се чувства по този начин. Единствено с Филип можеше да изпита подлудяващата страст, която караше душата ѝ да се издига нагоре, и на нея ѝ се струваше, че не стъпва по земята. Благодарение на него разбра какво означава думата екстаз. Не, въпреки чара и добротата си, Джефри не би могъл да се сравни с Филип.

— В малкото шотландско селце Ардачи бяха извършени няколко ареста... — съобщаваше гласът на говорителя, докато върху екрана се нижеха кадри, заснети край малкото пристанище, което Камила познаваше толкова добре. Бяха съобщени и няколко имена, между които и това на Хектор Рос, описан като „местния ветеринарен лекар, който е прекарал целия си живот в селото“, но не бяха показани снимки на заподозрените, нито пък никакви подробности. От съображения за сигурност не бяха споменати и нейното име, и това на Филип. Още преди да свършат новините, Камила гледаше екрана с невиждащи очи и си припомняше цялата история. Ако баща ѝ не се бе

преместил да живее в Ардачи... Ако Едит не отглеждаше кучета-пазачи... Ако... Размишляваше тъжно колко по-различно биха се развили нещата за всички, ако Малкълм бе останал да живее в Лондон.

Докато помагаше на Люси да приготви вечерята в кухнята, Попи гледаше по портативния телевизор същите новини едновременно с вълнение и отвращение. Мислеше за майка си и Филип, които бяха поели риска на това опасно разследване, бяха се озовали сред необичайни обстоятелства и докато преследваха другите... постепенно се бяха влюбили. При тази мисъл стомахът ѝ се сви от страх, защото тя ѝ напомни за сцената на пода в гостната. Но дали това наистина беше страст? Каквото и да беше, то я караше да се разтреперва и тя си пожела изобщо да не бе ставала свидетел на онази гледка. Добрите майки оставаха верни на паметта на съпрузите си и си стояха вкъщи, за да се грижат за децата си. Попи продължаваше да гледа екрана, без да усеща, че Люси я наблюдава внимателно.

— През цялото време знаех, че ветеринарят е замесен — отбеляза Люси, докато режеше картофи в една купа. — Слава Богу, че са го арестували заедно с останалите.

— Наистина ли мислиш, че дядо е бил убит, защото е разбрал какво правят?

— Твърде вероятно е. Чудя се дали ще ги обвинят в убийство. Сигурно майка ти и Филип ще трябва да дадат показания.

Попи ѝ хвърли ужасен поглед.

— О, не! Би било отвратително! Целият свят ще разбере за тях тогава — изглеждаше шокирана и бузите ѝ порозовяха. — Господи, толкова е унижително! Как може да ми причинява такова нещо?

— Според мен тя изобщо не осъзнава, че те наранява — забеляза Люси. — Напоследък е толкова погълната от себе си, че не забелязва нищо наоколо. Но не се разстройвай, скъпа. Рано или късно Филип ще дойде на себе си.

— Искаш да кажеш, че ще я напусне?

Люси се поколеба, преди да ѝ отговори.

— Мисля, че когато разликата във възрастта им започне да бие на очи, той ще разбере, че от тази връзка нищо няма да излезе. Това ще я съкруши. Би трябвало да я съжаляваме.

— Изобщо не я съжалявам — тросна се Попи. — Тя си го заслужава.

— Човек не трябва да съди прибързано — посъветва Люси. — Ами ти и твоят приятел?

— Беше съвсем различно — упорито каза Попи. — Младите хора имат право да се влюбват. То е съвсем естествено. Бих искала да не е женен, но това сега няма значение. Но не бих го направила, ако бях на годините на майка ми.

— ... Единият от заподозрените се издирва вече доста време... Шейн О'Тайли е бил разпитан... — продължаваше съобщението, но никой не слушаше. Попи и Люси бяха прекалено заети да обсъждат връзката на Камила и Филип, за да обръщат внимание на новините.

Филип се прибра малко след шест и половина в лошо настроение.

— Знаеш ли, че пред къщата стои полицай?

Камила го погледна стреснато:

— Нямам представа. Попита ли го какво прави тук?

— Охрана — кратко обясни той. — Пази къщата. Поиска да види документите ми за самоличност, преди да ме пусне вътре.

— Поискал е документите ти? — повтори тя. — Ще отида да видя какво става... О, Боже! Знам защо е всичко това, но не мислех, че ще отидат толкова далеч!

— Какво има?

— Не си ли чул? Арестували са всички заподозрени в износ на оръжие в Ардачи. Днес Джефри ми се обади да ми каже, а и преди малко го съобщиха по новините.

Лицето на Филип засия от удоволствие.

— Значи са ги хванали? Ами Хектор Рос? Казаха ли нещо за него.

— Да, и той е арестуван.

— Страхотно! — изглеждаше толкова доволен, сякаш бе обезвредил терористичната група с голи ръце. Прегърна Камила и я притисна към себе си. — Трябва да го отпразнуваме.

Тя облегна глава на рамото му и каза тъжно:

— Не съм в настроение да празнувам. Радвам се, че са разкрити, но това няма да върне татко, нали? Нито пък онези красиви кучета.

— Така е — призна той, — но за нас е огромно облекчение, че всичко свърши, нали? Дали втората ти майка знае? Сега вече би могла да се прибере вкъщи. Очевидно е, че продължава да стои в чужбина, защото се страхува.

— При това с основание — съгласи се Камила. — След смъртта на татко нейният живот също е бил в опасност. Господи, представи си какво е да си принуден да напуснеш дома си от страх! Горката Едит! Какъв ли ужас преживява!

— Но няма начин да се свържеш с нея, нали?

Камила поклати глава.

— Нямам представа къде се намира. А сега ще отида да поговоря с полица. Искам да знам колко ще продължи това. Мислиш ли, че ще охраняват и офиса ми по цял ден? Вече започвам да се чувствам като осъдена.

— Според мен полицията се опасява, че след арестите някой може да потърси отмъщение — каза Филип и в този момент телефонът иззвъня. След минута Мейтлънд влезе в стаята.

— Търсят ви от Специалните служби, мадам — съобщи той. — Искат да дойдат и да поговорят с вас — икономът също бе гледал новините по телевизията и изражението му беше мрачно.

— Благодаря ти — каза Камила. За нея това беше съвсем неочаквано и изобщо не ѝ харесваше. Не че се страхуваше, но постоянната охрана щеше да спъва работата ѝ и да изнервя клиентите. Това можеше да ѝ коства доста загуби. Кой би желал да си има работа с някой, преследван от терористи?

— Бихме искали спешно да поговорим с вас — каза по телефона мъж с интелигентен глас. — Много е важно да ви зададем няколко въпроса във връзка с разследването, а освен това да ви кажем какво трябва да правите, за да осигурите безопасността на семейството си.

— Добре. Ще бъда тук цяла вечер — неохотно каза тя и добави: — Смятате ли, че тези предпазни мерки са необходими?

— Засега — да.

— Колко време ще продължат според вас?

— Не бих могъл да ви отговоря точно. Поне докато Специалните служби разнищят докрай историята в Ардачи. Разбира се, ще се

постараем да не пречим на работата ви и да не се бъркаме в личния ви живот, но засега ще бъдете охранявана почти като Министерството на отбраната.

— Боже мой! — възкликна Камила и си представи как ще изглежда, следвана на всяка крачка от въоръжен полицай.

— Скоро ще дойдем при вас, мисис Итън. Впрочем казвам се Причърд.

След като затвори телефона и разказа на Филип какво ѝ бяха казали, тя съобщи, че не бе поискала нито телефона, нито адреса на службата. Нямаше начин да провери дали действително е от Специалните служби.

— Каква глупачка съм! — извика тя. — Как мога да бъда толкова доверчива?

— Мисля, че можеш да му вярваш. А пък и онзи приятел откъде ще го провери, преди да го пусне.

Разговорът се въртеше предимно около предпазните мерки, които трябваше да бъдат взети. Инспектор Джордж Причърд, придружен от сержант Артър Дънкан, обясняваха на Камила и Филип близо час, че ще им осигурят полицейска охрана, докато Специалните служби за борба с тероризма преценят, че вече няма опасност.

— Вече беше направен опит за покушение срещу вас с бомбата, която бе изпратена в офиса ви — продължи Причърд. — Това е предупреждение, че терористичната организация в Ардачи знае за показанията, които сте дали. След като бяха извършени толкова арести, те биха могли да се опитат да отмъстят... а това е риск, който ние не бихме могли да поемем. Така че ще се наложи да бъдете охранявани денем и нощем, особено вие, мисис Итън. Нямаме информация, че мистър Хамилтън или някой друг от семейството ви е в черния им списък, но ви съветвам да бъдете предпазливи.

— Имате ли представа колко ще продължи това?

Причърд поклати глава.

— Никаква. Междувременно искам да поговоря с цялата прислуга в къщата. Утре ще се срещна с всички служители в компанията ви.

Камила изви очи към небето и си помисли колко много това ще разстрои работата. Щеше да бъде истински кошмар и за десетките куриери, които непрекъснато сновяха навътре и навън около сградата на Апър Гросвентър Стрийт, разнасяйки различни рекламни проекти, документи и хиляди подобни неща, свързани с работата на известна рекламна агенция. Всички те ли щяха да бъдат претърсвани? Нима всяко писмо или пратка щяха да бъдат проверявани, преди да бъдат отваряни? Причърд искаше да поговори и с Ферис. Като шофьор на Камила той бе длъжен всеки ден да оглежда колата, особено отдолу, преди да я използва.

Камила извика шофьора си, който пиеше чай в кухнята със семейство Мейтлънд. Той влезе в стаята с почти маршова стъпка и сковано се изправи пред двамата служители на Специалните служби. Тъй като бе служил в армията като шофьор, държеше се пред лицето на властта като истински войник. Камила нямаше да се учуди, ако бе козирувал.

Причърд се обърна първо към нея:

— Карате ли някога колата сама, мисис Итън?

— Много рядко, само когато ходя някъде през почивните дни или през отпуските си. Из Лондон ме вози Ферис, а когато не мога да се движа с колата поради проблеми с паркирането, вземам такси.

— Но имате гараж, нали?

Камила и Ферис кимнаха едновременно.

— Всяка вечер я прибирам в него, сър — обясни Ферис. — Живея в апартамент над самия гараж, нали разбирате, така че никой не би могъл да проникне в него, без да разбере.

— Къде се намира гаражът?

— Зад тази къща, сър, в пристройките.

— Те първоначално са били конюшни, които вървят със собствеността — допълни Камила. — Преустроени са за гаражи със стаи отгоре преди около петдесет години.

— И са много удобни — сухо вметна Причърд, като повдигна вежди и стисна тънките си устни.

— Дъщеря ми също ли е в опасност? — внезапно запита Камила.

— Нямаме причини да мислим така — отговори Причърд. — Защо питате? Всеки, който живее в тази къща, се намира в потенциална опасност.

Камила като че ли се поуспокои.

— Значи всичко е наред. Тя не е при нас в момента.

Веждите на инспектора се свиха още повече.

— Къде живее тя? Надявам се, не в Шотландия? Ще се наложи да ѝ осигурим специална охрана, в случай че се намира някъде в района на Ардачи!

— Не, в Лондон е. Отседнала е у едни приятели. Всъщност живее при родителите на мистър Хамилтън. Мисис Хамилтън беше с нас в Шотландия, когато разкрихме какво става.

— Но само вие двамата дадохте показания в полицията, нали?

Камила и Филип кимнаха.

— Тогава не смятам, че има основания за тревога — каза Причърд. — Освен ако, разбира се, дъщеря ви не забележи нещо подозрително, за което трябва веднага да ни уведоми.

Скоро след това двамата си тръгнаха, като казаха, че ще я посетят на другия ден в офиса.

— Необходимо ли е пред сградата да стои униформен полицай — нервно попита Камила. — Това ще навреди на бизнеса ми.

Инспекторът ѝ отправи стоманен поглед.

— За мен вашият живот и животът на служителите ви е много по-важен от бизнеса ви, мисис Итън — каза той с леден тон.

Камила пламна и изпита омраза към него, задето бе допуснал, че за нея бизнесът е по-важен от безопасността на колегите ѝ.

— Разбира се — бързо каза тя, — но не искам хората да се чувстват така, сякаш всеки миг ще избухне бомба.

След като си отидоха, Камила се обърна към Филип.

— Не знам какво да мисля за всичко това — раздразнено каза тя. — Наистина ли нещо ни заплашва или не?

Филип обви раменете ѝ с ръка и я дръпна към себе си.

— Мисля, че е техен дълг да ни предупредят какво може да се случи и са длъжни на първо време да ни осигурят охрана. Колкото до това дали сме в някаква опасност, нищо не може да се каже със сигурност. Всичко зависи от развитието на нещата оттук нататък.

— Искаш да кажеш, когато случаят влезе в съда?

— Да.

— Но това може да стане след няколко месеца.

— Знам.

— Господи, Филип, това ще ме подлуди!

— Но нищо не можем да променим, мила.

— Почти ми се иска никога да не бяхме ходили в Шотландия. Наистина исках да знам какво, по дяволите, става там, но сега се чувствам като осъдена! Честна дума, смятам, че неприятностите ни започнаха от момента, в който съобщихме в полицията на Глазгоу какво сме открили. Когато днес Джефри ми каза, че са извършени масови арести, бях облекчена и доволна. Надявах се, че след като са заловени, не могат да ни сторят нищо лошо. Никога не съм мислила, че ще попадна в черния списък на ИРА, а ти?

— И аз — поклати глава той.

Камила въздъхна тежко. Филип я притисна по-плътно към себе си, целуна я и шепнешком започна да я успокоява.

— Имам намерение да си взема душ преди вечеря — каза накрая той. — Защо не дойдеш и ти?

Камила вдигна очи към него и както винаги, когато срещнеше погледа му, сърцето ѝ трепна. Той ѝ се усмихваше с познатата странна усмивка, която ѝ подсказваше, че я желае, и като обви ръце около врата му, почувства, че я обзема слабост от неговата близост.

— Ще помоля Мейтлънд да отложи вечерята с половин час — дрезгаво каза тя.

Когато влезе в стаята си след няколко минути, Филип лежеше на леглото и я чакаше. Беше съвсем гол ѝ при вида на стройното му тяло, вече възбудено от мисълта за нея, тя усети болезнен копнеж.

— Ела тук — нежно нареди той. Очите им отново се срещнаха и като в някакъв сън тя пристъпи към леглото, осъзнавайки, че никога няма да се насити на този мъж, когото така дълбоко обичаше. Отпусна се на колене до него, хвана лицето му и го целуна нежно, докато той плъзгаше длани под полата ѝ, обзет от страст, която усещаше като физическа болка. Коприната на роклята ѝ с шумолене се разстла около него, когато тя седна отгоре му с разтворени крака. После бавно и чувствено започна да се движи нагоре-надолу, докато ръцете му се обвиваха около гърдите ѝ и той шепнеше думите, които се лутаха из мислите и на двама им:

— Желая те... желая те... желая те...

Притиснати силно един към друг, те се движеха ритмично, дишаха като един човек, сърцата им пулсираха в синхрон и когато тя се

вкопчи в него още по-здраво, той ѝ дари любовта, живота, сърцето и душата си. Тогава тя се разхлипа, сякаш духът напускаше тялото ѝ, разтърсвано от тръпки, и той я обгърна здраво с ръце, като че ли се страхуваше да не я изгуби.

— Филип... Мили Боже... Обичам те — извика най-накрая тя и се отпусна върху гърдите му със затворени очи и мокри страни. Той се задъха и с едно последно рязко движение проникна в нея, давайки ѝ всичко, което можеше да ѝ дари.

Двамата се отпуснаха изтощени, по-близки от когато и да било, обвити от такава хармония, че думите просто бяха излишни. Бяха станали като един човек и тя осъзна, че никога преди не беше обичала така.

На следващата сутрин новината се появи на първа страница на вестника. За нейно огромно облекчение, имената им не бяха споменати, но смъртта на елзаските овчарки бе описана най-подробно, както и изявлението на ветеринарния лекар от Обан, на когото Филип беше занесъл двете тела, което доказваше неоспоримо, че кучетата са били отровени.

„Голямо количество карабини, пистолети, пластични експлозиви и други оръжия са били намерени в камион, пътуващ от Клайд към Ардачи. Камионът е бил проследен до пристигането му на пристанището в Ардачи. След като половината от съдържанието е било натоварено в две рибарски лодки, специален отряд от командоси е извършил масови арести и е конфискувал оръжието.“

— Звучи почти като журналистическа измислица — отбеляза Камила, докато четеше вестника в офиса си. — И не споменават името на татко. Изглежда, тепърва ще се заемат с неговото участие в историята и убийството му.

— Питам се след колко ли време ще започне делото — намеси се Джийн.

Камила вече ѝ бе разказала за мерките, които бяха предприети за безопасността ѝ.

— Нямам представа, Джийн, но колкото по-бързо свърши, толкова по-добре. Мога да започна да страдам от параноя при мисълта, че има лица, които желаят смъртта ми. Освен това е ужасно за хората около мен.

Джийн кимна и за първи път Камила видя секретарката си, която обикновено беше делова и спокойна, да трепери. Когато вдигна един вестник, ръцете ѝ се тресяха, а лицето ѝ беше пребледняло.

— Те не се интересуват от теб, Джийн — меко каза Камила. — Няма от какво да се страхуваш.

— Но както сама казахте, мисис Итън, всеки, който е свързан с вас, се намира в опасност. Нима Ферис не е разтревожен?

Камила се усмихна.

— Лично аз не смятам, че нещо би могло да разтревожи Ферис, а ти? Той не престава да говори за участието си във Втората световна война, така че се съмнявам, че организация като ИРА би могла да го уплаши.

Джийн сви рамене.

— Все пак често се случва нечия кола да се взриви. Мисля, че той рискува много всеки път, когато включва двигателя.

— Той беше подробно инструктиран какво трябва да прави — обясни Камила. — Въпреки това... — гласът ѝ заглъхна и тя се намръщи нервно. — Ще поговоря с него пак. Не бих искала да го принуждавам да работи за мен, ако това го разстройва.

Джийн не каза нищо, но от неспокойното ѝ поведение през останалата част на деня беше очевидно, че тя е много притеснена от присъствието на полицейската охрана в сградата.

В четири часа се оплака от главоболие.

— Най-добре си върви вкъщи — посъветва я Камила. — Легни си по-рано. Имаме бизнес закуска с директора на „Даймънд Конфедерейшън“, нали? Ако успеем да ги привлечем към нас, ще установим международни контакти и това ще бъде най-успешната ни сделка.

— Знам, мисис Итън — Джийн сложи ръце на слепоочията си и леко ги притисна. — Оставила съм необходимите документи на бюрото си. Всичко е уредено.

Камила я погледна тревожно:

— Ти ще дойдеш, нали? След като ми помогна толкова много да уредя тази сделка, никой не знае нещата така подробно, освен мен, разбира се. Известно ти е, че те се опитват да разширят пазара си, а след като Северна Африка произвежда диаманти повече от всякога, цените им ще бъдат достъпни за всяка жена. Утрешният ден е наистина много важен за нас, Джийн.

— Знам, мисис Итън — тихо каза секретарката. След това се обърна и мълчаливо напусна стаята. Камила свърши с подписването на писмата и ги остави в една папка да бъдат изпратени. Джийн никога не я бе подвеждала. Беше сигурна, че никакъв кошмар не можеше да я спре да дойде на работа на следващия ден.

— Люси, ще отскоча до „Уилсън Кресънт“, за да си взема някои неща — каза Попи следващата събота. — Имам нужда от тенис ракетата си, от някои учебници за училище и малко дрехи.

— Добре, миличка. Да те закарам ли с колата? Трябва да отида до Хароудс да направя няколко покупки, така че нищо няма да ми коства.

— Не, не се тревожи. Ще изчакам да мине обяд, за да съм сигурна, че няма да налетя на мама. Тя винаги излиза по магазините в събота следобед — въпреки че живееше у Хамилтънови само няколко дни, лицето ѝ бе понапълняло и бузите ѝ бяха поруменели. Дори косата ѝ, измита и сресана, като че ли се спускаше върху раменете ѝ по-гъста.

— Попи, какви дрехи ще си взимаш? — започна Люси с обичайния си поучителен тон. — Докато си при нас, не искам да носиш онези дрипи, с които се обличаше преди, нито пък да се гримираш толкова силно. Това изобщо не ти отива. И така си достатъчно хубава.

Люси очакваше, че момичето ще избухне гневно, но вместо това, то се усмихна весело.

— Носех ги преди всичко да вбесявам мама, въпреки че Дени ги харесваше. Съмнявам се дали изобщо би ме погледнал, ако ме беше видял, облечена така — Попи огледа късите си панталони, които бяха принадлежали на Хенриета, и подходящата копринена риза. След това

внезапно се разсмя. — Божичко, кажи ми, че не започвам да приличам на Слоун Рейнджър!

Люси също се разсмя.

— Никога не съм виждала човек, който по-малко да прилича на нея! Изглеждаш великолепно, Попи. Не се притеснявай. Трябва наистина да си имаш свой собствен стил, но това не означава, че е необходимо да се правиш на плашило! — въпреки острите думи, в гласа ѝ имаше разбиране и топлина.

— Сигурно си права — отвърна Попи, без да се обижда. — Така ми беше писнало от опитите на мама да ме превърне в свое подобие. Тя умираше да ме гледа в малки спретнати костюмчета и роклички от „Шанел“! Можеш ли да си представиш нещо по-отвратително?

— Честно казано, бих умряла от щастие, ако някой ми предложи да се обличам от „Шанел“ — призна Люси. — Но това само доказва каква огромна пропаст лежи между поколенията — лицето ѝ изведнъж се промени. — Точно затова не мога да приема връзката на Камила с Филип. След време това ще ни донесе много неприятности.

— И колкото по-скоро, толкова по-добре — рязко каза Попи.

След като обядваха със зеленчуци, тъй като Люси опитваше някаква нова диета, Попи се отправи към „Уилсън Кресънт“. По средата на пътя се сети, че вече няма ключ. Беше го оставила в квартирата на Дени. Е, няма значение, помисли си тя, докато се качваше в автобус номер девет на спирката на Хайд Парк Корнър. Мейтлънд щеше да ѝ отвори.

Първото нещо, което забеляза, докато се движеше по елегантната улица, беше полицаят пред прага на собствения ѝ дом. Застанал с разкрасени крака и наблюдаващ всичко наоколо, той създаваше впечатлението, че стои така от часове. После бавно обиколи къщата и отново се върна на мястото си.

Когато Попи се приближи, той я забеляза, свали предавателя, закачен през рамото му, и бързо започна да говори по него. Тя спря примряла и по гръбнака ѝ преминаха тръпки от страх. Очевидно къщата сега се охраняваше заради кражбата на среброто. За сетен път беше предадена! Никога нямаше да прости това на майка си. Проклетата да е — помисли си Попи и горещи сълзи опариха очите ѝ. Проклетата да е заради болката, която ѝ причиняваше... заради жестокостта си... Извърна се и хлипайки, тичешком пое по пътя, по който беше дошла.

Ако полицаят я бе разпознал, а без съмнение Камила бе дала описанието ѝ, сигурно щеше да я последва. Хвърли бърз поглед през рамо. Той все още говореше по предавателя, застанал на стълбището пред къщата. Заля я вълна от паника. Разбира се, че нямаше да тръгне след нея. Щеше да извика патрулната кола, която да я прибере от автобусната спирка... или пък когато влиза в метрото... или докато върви по тротоара.

Сякаш да потвърди подозренията ѝ, от далечината се разнесе вой на полицейска сирена. Не можеше да се мотае наоколо повече. Трябваше да избяга, да отиде някъде, където нямаше да могат да я намерят. В този момент откъм Найтбридж се зададе свободно такси. Размахала яростно ръка, защото сирените се чуваха все по-близо, тя скочи в колата в мига, в който спря, отпусна се на задната седалка и задигна тежко.

— Накъде, мис?

— Към Уайт Чапъл Роуд — успя да каже. — Номер седемдесет и две.

Към седем и половина Люси все още не се притесняваше за Попи. В края на краищата предполагаше се, че момичето е в собствения си дом, за да си вземе някакви дрехи. Може дори да е решила да се види с Камила. Но към осем реши да позвъни на „Уилсън Кресънт“.

— Обажда се мисис Хамилтън — каза тя веднага щом чу гласа на Мейтлънд. — Мис Попи още ли е там?

Настъпи мълчание.

— Мис Попи? — чу се най-после гласът на Мейтлънд. — Не сме я виждали днес.

— Но тя каза, че ще се прибере да си вземе някои неща.

— В колко часа беше това, мадам?

— Рано следобед... точно след обяда. Сигурен ли сте, че не се е промъкнала в къщата, без никой да я забележи?

— Това е абсолютно невъзможно, мадам. Всеки, който се приближи до къщата, се претърсва и проверява от полицията. Сигурен съм, че не биха пуснали никого, дори и да има ключ, без да ме попитат дали го познавам.

— Полицията ли? — учудено попита Люси. — Какво, за Бога, прави там полицията?

— Не сте ли чули новините за арестите в Ардачи, мадам?

— Чух ги, разбира се.

— Изглежда, възможно е някой да се опита да отмъсти на мисис Итън и Специалните служби осигуриха постоянна охрана на къщата и сградата на компанията „Итън и Итън“. Мисис Итън е охранявана денем и нощем — почти като Министерството на отбраната! — важно завърши той.

— Какво? — уплашено извика Люси. Първата ѝ мисъл беше за Филип. Ако Камила беше в опасност, то същото се отнасяше и за него. Ами ако нещо му се случи? Съжаление след съжаление се надигаха у нея като морски прилив. Съжаление, че бе посетила Камила след завръщането си от Хонконг, съжаление, задето бе предложила на Филип да ги придружи до Шотландия. Защо не беше отишла сама?

Люси не слушаше обясненията на Мейтлънд за случилото се.

— Искате ли да поговорите с мисис Итън? Иди може би с мистър Хамилтън? — най-накрая попита той.

— Мисля, че е по-добре да поговоря със сина си — отвърна Люси. — Много е спешно, Мейтлънд. Бихте ли го извикали, моля?

— Веднага, мадам.

Миг по-късно Филип беше на телефона.

— Ало? — студено каза той.

— Току-що научих за онази ужасна история с черния списък — започна Люси. — Но това е страшно, Филип! Нямах представа, че нещо те заплашва. Смятам, че не трябва да оставаш в Лондон.

— Нищо не ме заплашва — спокойно отвърна той.

Пренебрегвайки думите му, Люси продължи:

— Мисля, че би могъл да заминеш за Съединените щати за известно време. Би могъл да изучаваш архитектура и в Ню Йорк...

— Ей, чакай малко! — срязва я Филип. — Много добре разбирам какво искаш да направиш, само че няма да стане. С ИРА или без ИРА, нямам намерение да напускам Англия.

— Но не разбираш ли колко сериозно е положението? Знаеш какво може да се случи. Според мен ужасно е, че млад човек като теб е замесен в тази опасна работа...

— Мамо! Ще престанеш ли? Няма да избягам и да оставя Камила да посрещне сама онова, което я очаква. Ясно ли е? Полицията само взема предпазни мерки. Не очакват никакъв опит за отмъщение.

— Продължавам да смятам, че трябва да напуснеш страната, преди нещо да се е случило — гласът ѝ издаваше, че е на ръба на истерията. — А сега ми кажи какво става с Попи?

— Какво искаш да кажеш? Та нали Попи е при теб?

— Не, не е. Искам да кажа, че наистина живее тук, но отиде до „Уилсън Кресънт“ да си вземе някои неща, а Мейтлънд каза, че изобщо не е ходила. Притеснявам се за нея, Филип, особено след като разбрах тази история с ИРА.

— Почакай малко. Ще попитам Камила дали я е виждала.

Люси чакаше нетърпеливо. Беше решила да се обади в полицията. Беше почти осем и половина. Никой не беше виждал Попи повече от седем часа. През това време би могло да ѝ се случи всичко.

— Люси? — чу тя гласа на Камила. — Какво искаш да кажеш с това, че Попи е тръгнала за насам днес следобед? Никой от нас не я е виждал, откакто дойде да живее при теб.

— Но това като че ли не те притеснява много — изстреля Люси. След това за трети път повтори какво бе решила да направи Попи днес. — Оттогава никой не я е виждал.

— Каза ли ти къде има намерение да ходи?

— Каза, че ще дойде да си вземе някакви учебници и дрехи от вас и предположих, че веднага след това ще се върне тук.

— Боже мой, надявам се, че не е отишла да посети някого от участниците в метежа — гласът на Камила преливаше от безпокойство. След това добави с надежда: — Може би, след като скоро ще тръгне на училище, е отишла да посети някоя от съученичките си?

— Ами тази история с ИРА?

— Знам със сигурност, че тя не е в черния списък, тъй като изрично попитах.

Поговориха още няколко минути, след което Люси затвори телефона и погледна стенния часовник. Докато Попи живееше в дома ѝ, тя бе отговорна за нея. Ако не се върнеше до десет часа, щеше да се обади в полицията. Не даваше пукната пара за това, което си мислеше Камила.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В стаята на Дени липсваха всякакви лични вещи. Не бе останало нищо, освен голямото двойно легло с непокрити матраци. Попи стоеше отчаяно в средата на тази пустош, в която някога бе изживяла толкова щастливи нощи, и си пожела изобщо да не бе идвала. Какво бе очаквала? Знаеше, че Дени няма да е тук. Малко вероятно беше наоколо да се навърта и някой от приятелите му. Но в безумната си паника да избяга от „Уилсън Кресънт“ тя бе търсила нещо познато само за да открие, че то ѝ е станало съвсем чуждо.

Единият от негрите, които държаха стаята на долния етаж, я бе познал веднага и я бе пуснал в къщата. Но той бе излязъл и тя стоеше в сградата сам-сама, чудейки се какво да прави.

— Живее ли вече някой в стаята на Дени? — бе попитала тя още като пристигна.

Момчето присви широките си мускулести рамене:

— Де да знам.

Очевидно никой не бе наел стаята, но тя не можеше да остане, дори и да искаше. Единствените пари, които имаше, едва ѝ бяха стигнали да плати таксито. Шофьорът се бе намръщил на десетте пенса бакшиш, които му бе дала.

— К'во е т'ва, дявол да го вземе? — ядосано се провикна той, като гледаше парите в ръката си с отвращение. — Май няма много да забогатея с тях!

— Съжалявам, но това е всичко, което имам — обясни Попи.

Тя се облегна на ръба на леглото и се запита какво трябва да направи. Постъпката на Камила я беше съсипала. Как може една майка, мислеше си Попи, да извика полицията да охранява къщата ѝ от собственото ѝ дете? Това беше най-безчувствената постъпка, за която някога бе чувала. Разбира се, Камила бе направила това, за да ѝ отмъсти, задето бе излъгала, че е изневерявала на баща ѝ. Майка ѝ бе разказала също така на полицията за откраднатото сребро и за подправения подпис.

Премръзнала и обърквана, Попи се въртеше върху матрака и искаше Дени да е още тук, за да се погрижи за нея. Но всъщност той никога не се беше грижил за нея, нали така? Точно това беше проблемът. Затова и отношенията между тях бяха толкова обтегнати. Дени мислеше само за секс, докато тя търсеше любов... близост... и доверие! От очите ѝ бликнаха сълзи, докато разглеждаше през прозореца познатата гледка към блока с малките апартаментчета и единственото дърво, което се бореше да оцелее. Колко често бе гледала през този прозорец, докато бе чакала Дени да се върне, сам-самичка в тази неудобна стая, точно както в момента? И колко време щеше да остане сега? Без пари не би могла да преживее дълго, дори и ако никой не наеме стаята.

Къщата беше спокойна и притихнала. Стана, отвори вратата и се послуша. Нищо. Ако побързаше, би могла да слезе до кухнята и да си направи нещо за пиене. Може би дори щеше да намери и малко хляб. Може това да са последните неща, които ще хапне и пийне през следващите няколко дни. След това щеше да бъде принудена да проси — като хората, които бе видяла в предградията. Едно нещо беше съвсем сигурно — никога вече не би могла да се върне нито у дома, нито в дома на семейство Хамилтън. Благодарение на майка ѝ полицията щеше да я издирва, а тя бе твърдо решена в никакъв случай да не се оставя да я хванат.

Към полунощ Люси вече не можеше да издържи. Антъни твърдеше, че вдига много шум за нищо, и че повечето млади хора нямат никакво чувство за време, или че Попи просто се е запиляла някъде с приятели, и без съмнение ще се прибере по-късно. Неубедена, Люси не си легна и непрекъснато напрягаше слух да чуе ключа на Попи във вратата.

— Тя има само около пет лири — тревожеше се Люси. — Как би могла да се оправи с тях?

Антъни се опита да я успокои.

— Нямаме представа с какви хора е общувала през последните няколко месеца. Може да е отишла да ги види. Може да е искала да научи нещо за Дени. Не знаем нищо за живота ѝ, преди да дойде да

живее у нас. Може да има приятели навсякъде. Ами ако просто е решила да прекара нощта у някого от тях?

Лицето на Люси бе посивяло от умора и притеснение.

— Говориш за онези хора, които участваха в безредиците, нали? За онези от „Борци против класите“! — тя поклати глава. — Мисля, че Попи се промени. Била е наскърбена от приятеля си. А пък и метежът доста я е поуплашил. Не смятам, че би искала отново да се срещне с някого от тях.

— Не ти ли се струва, че действаш малко на своя глава, като се намесваш, Люси? Все пак Камила е нейна майка. Тя трябва да се притеснява.

Люси изсумтя.

— Именно в това е проблемът. На Камила изобщо не ѝ пука! Прекалено е заета да прелъстява сина ни, за да я е грижа какво става със собственото ѝ дете.

Антъни се намръщи.

— Много си ѝ ядосана, нали? Лично аз намирам, че я съдиш прекалено строго.

— Не смяташ ли, че имам право да го правя? — Люси стана и отиде до телефона. — Не ме интересува какво мислиш, но аз имам намерение да позвъня в полицията. Трябваше да го направя много по-рано. Помислил ли си си поне за момент, че всичко може да ѝ се случи? Може дори да е хваната от онези от ИРА!

— Сега наистина мисля, че отиде твърде далеч — каза той, но ѝ се усмихна нежно. Знаеше, че жена му има най-добри намерения. Тя беше родена да бъде майка и не можеше да понесе да вижда Попи нещастна. Но все пак беше наясно, че тя не е тяхна дъщеря и цялата отговорност трябваше да бъде носена от Камила, която с желание би я приела.

След няколко минути Люси се върна и се отпусна тежко до него на дивана във всекидневната.

— След няколко минути ще дойдат тук. Ще се обадят и на Камила.

— Какво? По това време? — той изглеждаше изненадан. Беше почти един след полунощ.

— Антъни — рязко се обърна към него Люси, — едно младо момиче е изчезнало. Не мога да повярвам, че Попи е решила да остане

да прекара нощта някъде, без да ни се обади. Според мен нещо се е случило.

— Господи, каква каша! — изстена той уморено. — Предполагам, че поне бих могъл да си наля чаша уиски, щом така или иначе вече не мога да си легна.

Без да отговори, Люси отново се изправи.

— Може би е по-добре да звънна на Камила и да ѝ кажа какво се случи, преди полицията да пристигне.

Вторият ѝ разговор с Камила за този ден не беше по-приятен от първия.

— Защо не се обади първо на мен? — ядоса се Камила. Гласът ѝ звучеше сънено и докато се опитваше да се разбуди, бе поразена от своеволията на Люси.

— Какво има? — сънено попита Филип.

Камила закри слушалката с ръка.

— Обажда се майка ти — прошепна тя.

Той мигновено се събуди. Изтърколи се по-близо и се наведе към телефона, за да може да чува разговора.

— Наистина се безпокоя за нея — говореше Люси. — Не знам какво ще може да направи полицията, но не мога да се успокоя, докато не разбере къде е. Като се има предвид тази история с ИРА, смятам, че постъпихме по единствено възможния начин. Разбира се, ако ти не си съгласна, това е друг въпрос.

— Люси, ще спреш ли да говориш така, сякаш аз изобщо не се интересувам от Попи! — разгорещи се Камила. — Веднага ще позвъня в Специалните служби, за да им кажа какво се е случило, но имам предчувствието, че това няма нищо общо с ИРА.

В този момент Филип издърпа слушалката от ръката ѝ.

— Мамо? Чуваш ли ме? — настойчиво извика той. — Мислех, че двете с Камила сте приятелки. Защо се държиш така? Камила е много притеснена за Попи и много разстроена от факта, че момичето отказва да се прибере вкъщи и предпочита да живее у вас. Как ще се почувстваш ти, ако Хети или Шарлот не пожелаят да си дойдат у дома? Ще престанеш ли да презираш Камила за нещо, за което тя няма никаква вина? — никога през живота си Филип не бе разговарял така грубо с майка си и изведнъж осъзна, че целият трепери.

Поразена, Люси измърмори нещо неразбрано и затвори телефона. Много бавно и внимателно Филип постави слушалката обратно. Върху лицето му бе изписана изненада.

Камила сложи ръка върху голото му рамо.

— Съжалявам за това, мили — извинително каза тя. — Аз заставах между теб и семейството ти, нали? Неприятно ми е да слушам как се караш с Люси. Майка ти и Попи не одобряват нашата връзка, нали? — беше по-скоро заключение, отколкото въпрос, защото добре знаеше отговора и той я нараняваше.

— И аз не обичам да се карам с мама — унило каза той, — но тя започна да става непоносима. Не знам какво ѝ е в последно време. Но какво ще правим с Попи? Мислиш ли, че наистина е изчезнала?

Камила се отпусна на леглото до него.

— Трябва да си призная съвсем честно, че за нея не е необичайно да прекарва нощите навън. Прави го почти непрекъснато. В началото страшно се ядосвах. Винаги ѝ казвах да ми се обажда по телефона и да ми съобщава къде е и какво прави, но през последните месеци тя изобщо не ме слушаше.

Филип кимна с разбиране.

— Знам, скъпа, не е необходимо да се оправдаваш пред мен. Още в първия момент, в който видях Попи, разбрах, че има труден характер. Като че ли през цялото време се опитва да докаже нещо. Какво ще кажеш на полицията за това, че не се е върнала при мама тази вечер?

— Един Бог знае. Чувствам се достатъчно унижена, задето не бих могла да им обясня дори къде евентуално би могла да отиде.

Силните удари идваха някъде откъм далечния край на гората и отекваха над слънчевата поляна. Попи се затича нататък, за да каже на онези, които вдигаха този ужасен шум, да престанат. Оглушителното бум-бум-бум разваляше спокойния следобед. Но точно преди да стигне до края, роклята ѝ се закачи на един къпинов храст, който не бе забелязала. Тя се извърна леко надясно, за да се освободи, но изведнъж се появи друг храст, който я обви с бодлите си, които я дращеха болезнено и късаха роклята ѝ. Объркана, тя правеше отчаяни опити да се отскубне, да изтича до края на гората, където нямаше къпини, и да каже на онези да престанат с този оглушителен шум... но храстите

ставаха все по-големи, а бодлите им все по-остри... докато осъзна, че не може да се помръдне, не може да стигне до края и да им каже...

Попи рязко се попривдигна и сковано седна върху леглото в тъмнината, обляна в ледена пот, докато разумът ѝ се разбуди, и разбра, че е сънувала кошмар. Силните удари обаче си бяха съвсем истински. Не беше сънувала. Някой силно думкаше по вратата. Тогава си припомни, че се намира в стаята на Дени.

— Има ли някой вътре? — извика мъжки глас. След него се чу друг, малко по-нежен, в който се прокрадваха кадифени нотки.

— Знам, че е вътре бе, човек. Нъли я видях да ходи до клозета. Една такава руса. Беше приятелка на Дени.

Първият глас се обади още по-високо, сякаш тя беше глуха:

— Трябва да поговорим с вас, мис. Ако не отворите вратата, ще се наложи да я разбием.

Беше полицията. С всяка фибра на тялото си Попи осъзна, че полицаите са дошли да я отведат. Онзи, когото бе видяла пред тяхната врата, сигурно се бе свързал по радиостанцията с останалите, беше дал описание на дрехите, с които е облечена, и я бяха проследили, докато пътуваше насам с таксито. Погледна през прозореца, чудейки се дали би могла да се измъкне оттам, но реши, че е много по-вероятно да си счупи врата.

Думкането стана още по-настойчиво.

— Отворете вратата! — извикаха.

Нямаше смисъл. Трябваше да отвори и да се остави да бъде арестувана. От очите ѝ бликнаха сълзи от ужас и се затъркаляха по бузите ѝ. По някаква необяснима причина това ѝ се струваше много по-страшно, отколкото ако я бяха арестували по време на метежа, където имаше много повече полицаи, но и повече бунтовници. Нейните приятели, другарите ѝ. И Дени.

Цяла разтреперана, тя се изправи бавно от леглото, приближи се на пръсти и леко превъртя ключа. Вратата мигновено се отвори и един полицай с бащинско изражение на лицето едва не се сгромоляса на пода. Погледна я с тревога и облекчение.

— Мис Попи Итън? — любезно се осведоми полицаят.

— Нъли ти казвах, че е тук бе, човек — отбеляза черното момче.

Друг полицай се показа от сянката на слабо осветеното стълбище. За изненада на Попи, той не изглеждаше на повече от

двадесет години.

— Вие сте Попи Итън, нали?

Попи се огледа ужасена наоколо. Иронията на създалото се положение я изпълваше с горчив гняв. След като беше избегнала ареста пред Бъкингамския дворец през онази нощ, сега бе арестувана, и то само защото се бе възползвала от част от онова, което по-късно така или иначе щеше да наследи, и благодарение, разбира се, на проклетата си майка.

— Елате с нас. Отвън ни чака кола — докато говореше, полицаят огледа празната стая и изсумтя: — Каква влага!

— Къде ще ме водите? — с треперещ глас попита Попи.

Часовникът ѝ показваше четири и половина сутринта.

— А вие къде бихте искали да отидете?

— Какво искате да кажете?

— Майка ви е нетърпелива да ви види, така че си помислих...

— Обзалагам се, че гори от нетърпение! — Попи почти изплюваше думите. — Не искам да я видя никога повече!

Изненадан, младият полицай се обърна към нея:

— Значи не искате да си отидете у дома?

Попи се изви към него, побесняла:

— Какво искате да кажете? Че ще ме откарате у дома? Не съм ли арестувана? — тя леко сви рамене и тръгна по стълбите с вирната глава.

— А има ли причина да ви арестуваме, мис? — глупаво попита сержантът.

Попи се извърна рязко да го погледне, опитвайки се да отгатне намеренията му. За Бога, полицаите не се втурваха току-така нощем и не изкарваха хората от леглата им, ако нямаха намерение да ги арестуват, нали?

— Не разбирам какво имате предвид — отвърна тя, печелейки време. — Какво правите тук?

— По-рано тази нощ сте обявена за издирване от мисис Хамилтън, живееща в Кенсингтън, на улица „Скарсдейл Вилас“ номер седемдесет и седем — весело обясни полицаият, като направи справка с бележника си.

Попи се стресна.

— От мисис Хамилтън? — повтори тя. — Не разбирам.

Бяха стигнали до полицейската кола, където ги чакаше шофьорът.

— Седнете отзад, мис.

Полицаят се настани до нея.

— Как разбрахте, че съм в стаята на Дени... че съм в тази къща? Да не би днес да сте ме проследили? Но защо не ме арестувахте по-рано? Защо чакахте досега? — объркана и ядосана, тя не можеше да разбере какво се бе случило.

— Да ви арестуваме? — полицаят изглеждаше искрено учуден. — Ние не ви арестуваме, пък и защо трябва да ви преследваме? Обявиха ви за издирване след полунощ и едва тогава се опитахме да открием следите ви колкото се може по-бързо.

От предната седалка, където седеше, сержантът се обърна назад. Той беше едър човек, чиито крайници бяха изгубили с годините си голяма част от подвижността си.

— Има ли нещо, което не ни казвате, а трябва да знаем? Вие като че ли ни очаквахте.

— Не — Попи бързо поклати глава. — Не съм направила нищо нередно. Но когато почукахте на вратата, допуснах, че... е, не знам какво точно си помислих. Понякога арестуват хора и по погрешка, нали така?

Полицаят я оглеждаше любопитно.

— Бяхте обявена за изчезнала от мисис Хамилтън, която ни каза, че майка ви се казва мисис... — отново направи справка с бележника си, докато колата се носеше по Уайтчапъл Роуд. — Мисис Камила Итън. Тогава отидохме в дома ѝ на улица „Уилсън Кресънт“...

— О, по дяволите! — изстена Попи.

Полицаят не пропусна реакцията ѝ.

— ... Попитахме я при кого бихте могли да отидете. По време на разговора бе споменато името на Дени Фокс. Предполагам, че сте го познавали? И тъй като имаме адреса му, помислих, че си струва да проверим.

— Той вече не живее там — тихо каза Попи.

В колата настъпи тишина, нарушавана само от изпукванията на радиостанцията. Сержантът докладваше в полицията.

— Аха. Да, взехме я... с нас е... Ще ви се обадим, когато я отведем.

— На „Уилсън Кресънт“ ли се връщаме? — попита шофьорът.

— Предполагам — отвърна сержантът. След това отново се обърна към Попи: — Дължни сме да информираме вашата майка, че сте добре и в безопасност — той имаше дъщеря на почти същата възраст. При това много добро дете. До този момент не беше създавала никакви грижи на него и на майка си. Нямаше нищо общо с тази малка лигла, която седеше отзад и ги разиграваше.

— Добре — отвърна Попи. Тонът ѝ беше безразличен, но само защото тя не искаше да издава облекчението си, че не е арестувана.

Когато пристигнаха пред дома на Хамилтънови, всички прозорци светеха. Синята зора вече се спускаше над притихналите къщи.

Попи сковано излезе от колата.

— Ще ви изпратим до вратата — каза полицаят и също слезе. — И недейте да бягате повече, чувате ли? Винаги ще ви намираме и ще ви връщаме обратно, така че няма смисъл.

Попи не обърна внимание на думите му и забърза към предните стълби. Миг по-късно входната врата се отвори и на прага застана Люси с големи тъмни сенки под очите си, но с радостно изражение.

— Попи, миличка! Влизай! Толкова се радвам, че се върна. Цяла нощ не сме мигнали от притеснение.

Като се остави да бъде отведена до стаята и сложена в леглото, Попи се замисли над това колко щастлива и спокойна се чувства сред семейство Хамилтън. Люси беше прекрасна, любвеобилна майка.

— Наистина съжалявам, че ви причиних толкова тревоги — искрено се извини Попи, когато Люси ѝ донесе чаша горещ чай и няколко бисквити.

— Бях обезумяла от тревога да не ти се случи нещо — призна Люси. — Но защо избяга, мила?

— Аз не избягах от вас — Попи натърти върху последната дума. — Бягах от полицията. Когато отидох на „Уилсън Кресънт“, забелязах пред вратата един полицай. Помислих си, че мама им е казала... — пламна цялата и продължи с усилие: — Помислих си, че мама им е казала, че съм взела няколко сребърни съда, за да подпомогна с пари организацията на Дени, и те са дошли да ме арестуват и да ми попречат да вляза в къщата.

— Попи! — Люси я погледна ужасена. — Как си могла да допуснеш, че майка ти е способна да направи подобно нещо? Мило

дете! Това е немислимо!

Попи се заинати:

— Тогава какво правеше там онзи полицай? И защо започна да говори нещо по предавателя си веднага щом ме видя?

— Там е, защото трябва да охранява майка ти от евентуално нападение от страна на ИРА. Как си могла да си помислиш, че искат да те държат далеч от къщата?

— Е, не знаех. Човек никога не може да бъде сигурен в майка ми, а аз не исках да поемам никакви рискове.

— Опитай се да разбереш, въпреки трудната възраст, в която си сега, че майка ти много се безпокоила теб.

— Тя мисли единствено за Филип.

— Това е съвсем различна любов, Попи. Любовта ѝ към Филип не е изместила обичта ѝ към теб.

Попи сви рамене.

— Както и да е, тя мисли повече за него, отколкото за мен. Е, това не ме засяга. Нека си го задържи — придърпа завивките до брадата си и се сгуши в леглото. — Не бих позволила на полицаите да ме върнат на „Уилсън Кресънт“.

— Господи, майка ти знае ли, че си в безопасност? — Люси скочи на крака въпреки умората си. — Помислих си, че най-после си отишла да се срещнеш с нея, преди да се върнеш тук.

— Полицията сигурно вече ѝ е съобщила, че съм тук — разумно отбеляза Попи.

— Може би, но по-добре да проверя. Господи, иска ми се тази неприятна история да свърши най-после. Майка ти и аз бяхме толкова добри приятелки!

Натъжена, Люси бързо напусна стаята.

Сутрешната среща с „Деймънд Конфедерейшън“ Трябваше да започне след петнадесет минути, а Джийн все още не бе пристигнала в офиса. Изтощена след безсънната нощ, Камила забързано събра всички необходими документи.

— Донеси ми малко кафе преди срещата — обърна се тя към помощничката на Джийн — Анабел. — Предполагам, нямаш представа къде може да се е забавила?

— Може да е изпуснала влака в метрото — предположи момичето.

— Ако не се появи навреме, ще трябва да я заместиш и да водиш записките по време на разговора. Това е най-голямата сделка, която сме сключвали досега, и не бих искала нещо да се обърка — гласът на Камила звучеше уморено и напрегнато.

— Разбира се, мисис Итън — отвърна Анабел.

После Камила се обади на Леели Форбе.

— А, поне ти си тук — забеляза тя, щом чу гласа му.

— Да, разбира се — изненадано отвърна той. — Защо да не съм тук?

— Просто проверявам. Срещата тази сутрин е много важна.

— Знам — той говореше спокойно, чудейки се защо тази сутрин Камила звучи толкова напрегната. — Значи ще се видим след десет минути.

След това Камила се обади на всички, които трябваше да присъстват на срещата. Искаше да бъде сигурна, че са се събрали и са готови. С различна степен на удивление те я уверяваха, че са по местата си. Шефката обикновено не се притесняваше преди среща с клиент, но сега, изглежда, беше много нервна.

— Предполагам, че тази история с ИРА я е разстроила — допусна един.

— Не мога да кажа, че съм очарован да работя с някого, който е попаднал в черния списък — намеси се друг, — но какво бих могъл да направя? Да напусна работа и да отида в някоя по-малка компания за половината от сегашната си заплата?

Срещата започна точно навреме. Анабел седеше до нея и стенографираше. Но за първи път, откакто бе поела управлението на компанията, Камила не можеше да се концентрира и не изпитваше обичайния ентусиазъм. А точно той ѝ бе помогнал най-много в миналото да превърне „Итън и Итън“ в най-преуспяващата рекламна агенция в града. Дейвид също го бе притежавал и бе успявал да води клиентите си, накъдето пожелае, а след него го бе наследила и тя. Онези, които влизаха в сградата, неубедени от необходимостта от реклама, си излизаха, уверени в чудесата, които тя би могла да направи

за техния бизнес. Ала днес това вдъхновение ѝ липсваше. Чувстваше се уморена, потисната и раздразнена от това, че Джийн не е до нея, както обикновено.

Докато главният дизайнер излагаше плановете си пред клиента, Камила откри, че мисли за Попи и за Филип. Нейната лоялност, желаниа и чувства никога досега не бяха подлагани на подобно изпитание и положението я подлудяваше. С всеки изминал ден обикваше Филип все повече и повече, а ето че снощи едва не се поболя от безпокойство за Попи. Изглежда, дъщеря ѝ предпочиташе да бъде всякъде другаде, само не и в собствения си дом! Оказваше се също, че е способна да мисли за майка си най-лошото. Как, за Бога, бе могла да допусне, че Камила ще повика полицията, за да ѝ попречи да влезе в къщата!? Как бе могла да си помисли, че родната ѝ майка ще я обвини публично за кражбата на среброто? Камила бе отказала обезщетението, предложено от застрахователната компания, и дипломатично бе спуснала завеса над инцидента, чувствайки, че е най-добре да го забрави. А ето че Попи смяташе, че е разказала всичко на полицията. Такава липса на доверие от страна на собственото ти дете беше отчайваща.

Най-после срещата свърши и Камила осъзна, че почти не е взела участие в нея. Огледа се наоколо, съвсем наясно, че е действала на автопилот, и се запита дали останалите са го забелязали. Но всички се усмихваха и кимаха в знак на съгласие.

— Скоро ще ви се обадим, мисис Итън — обърна се към нея президентът на „Деймънд Конфедерейшън“, когато се надигна да си тръгне. — Вашите идеи ми харесаха и аз съм убеден, че бихте могли да направите много за нас.

Камила кимна усмихната, зарадвана, че е прибавила още един влиятелен клиент в престижния списък на компанията си, но и изпълнена с чувство за вина, защото за първи път на практика не бе участвала в сключването на сделката.

— Ще очаквам този ден с нетърпение — отвърна тя. — Ако искате още подробности, ще ви ги изпратим, а ако не сте съгласни с нещо, не се притеснявайте да ни позвъните.

Веднага щом ги изпрати, тя се върна в кабинета си и веднага потърси Джийн. Беше наистина много нечестно от нейна страна, че не

бе дошла на срещата. Анабел бе свършила добра работа, но Камила бе свикнала да разчита на опита на Джийн.

— Тя не е идвала тази сутрин, мисис Итън — отговори Анабел по вътрешния телефон от стаята, която делеше със секретарката. Гласът ѝ звучеше нервно и напрегнато.

— Какво? Не е ли оставила някакво съобщение?

— Куриерът донесе едно писмо по време на срещата. Да ви го донеса ли? От Джийн е... познавам почерка ѝ.

Камила се намръщи.

— Да, донеси го — отвърна тя.

Писмото на Джийн бе извинително, но категорично:

„С дълбоко съжаление трябва да ви връча оставката си. Ужасният факт, че трябва да живея със страха от терористично нападение, прави невъзможно оставането ми на работа в «Итън и Итън». Това, както сигурно се досещате, много ме натъжава и аз винаги ще ви бъда благодарна за търпението и любезността през всичките тези години. Но настоящото положение е повече, отколкото бих могла да понеса, така че...“

Камила изумено се взираше в писмото. Това че точно Джийн от всички хора на света, която бе пример за силна и решителна личност, се бе огънала, не беше за вярване. Вдигна очи към Анабел, която стоеше мълчаливо от другата страна на бюрото.

— Знаеше ли, че Джийн напуска?

Анабел се раздвижи смутено.

— Аз... Ами досещах се... Вчера изглеждаше ужасена и уплашена от това, че през цялото време наоколо има полиция, която да ни напомня непрекъснато какво може да ни се случи, така че не съм изненадана.

— Е, аз обаче съм! — отсече Камила. — Те преследват мен, а не Джийн.

— Но биха могли да се случат страшни неща, нали? Веднъж видях снимка на взривена сграда... разкъсаните хора... Не искам да

напускам, мисис Итън, но мислите ли, че това ще продължи още дълго?

Камила поклати глава.

— Не знам, Анабел. Хората, арестувани в Ардачи, ще бъдат изправени пред съда, но независимо дали ще бъдат изпратени в затвора или не, участието ми в разкриването на тази история ме направи мишена за онези, които искат отмъщение.

Тя говореше сухо. През последните дванадесет часа бе толкова разтревожена за Попи, че бе забравила собствената си безопасност. В центъра на бурята, изпаднала в леко вцепенение, тя не разбираше напълно сериозността на положението. Сигурно имаше хиляди хора, размишляваше Камила, чиито имена бяха попаднали в черния списък и които се бяха научили да живеят с това. Нейният начин да се справя със страха беше да го изтика най-назад в съзнанието си и да се потопи в работа. Така се бе свързала след злополуката с Дейвид и след смъртта на баща си. Нямаше смисъл да мисли непрекъснато за ситуацията, в която се бе оказала. Много по-добре беше да се затрупа с работа, защото нищо не можеше да промени случилото се. Нищо не бе в състояние да върне обратно Дейвид и Малкълм или пък да направи от Попи познатото малко, сладко момиченце. Единствено можеше да се надява, че Филип ще остане и в бъдеще до нея.

— Мисля, че трябва да се обадя на Джийн — каза тя. — Може би ще успея да я убедя да промени решението си.

— Разбира се, мисис Итън — Анабел се обърна и отиде в стаята си, докато Камила набираше номера на Джийн.

Телефонът бе вдигнат веднага.

— Джийн, току-що получих писмото ти и съм много разстроена, че не можеш повече да работиш тук — веднага започна Камила. — Бих ли могла да те убедя да размислиш?

Гласът на Джийн звучеше така, сякаш плачеше:

— А-аз н-не бих могла, мисис Итън. Съжалявам, но не мога да работя, страхувайки се, че всеки момент сградата може да излети във въздуха. Това не би могъл да понесе никой — тихо изхлипа. — Знаете, че обичам работата си, но не мога да издържам на такова напрежение.

— Помисли пак, Джийн, моля те — настоя Камила. — Вземи си един месец отпуск, замини някъде и си почини. Ще платя пътуването, но недей да казваш, че напускаш завинаги.

— Много мило от ваша страна, но имам предчувствието, че това положение ще продължи доста дълго.

— Не се касае за нещо непоправимо. Не сме във война! Не пресилвай нещата, Джийн! Дори Специалните части за борба с тероризма, които разследват отблизо дейността на ИРА, вземат предохранителни мерки за сигурността ми. Никой не е казал, че непременно ще бъда убита!

— И все пак не мога да понеса това, мисис Итън — сега Джийн ридаеше високо. — Толкова... толкова съм уплашена. Не мога да спя. Не мога да се храня. Искане ми се да съм на хиляди мили далеч от страх, че нещо може да се случи!

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Камила. — Ще отидеш ли при моя лекар? Той направи с мен чудеса, когато бях депресирана от смъртта на Дейвид. Ще ти даде нещо, което ще ти помогне да спиш и да се успокоиш. После замини някъде... вземи си колкото искаш отпуск, но моля те, върни се, когато нещата се нормализират.

Последва дълго мълчание, преди Джийн да отговори.

— Не смятам, че е честно да ви държа толкова дълго в неведение, при положение че може изобщо да не се върна, мисис Итън — най-сетне каза тя. — Много съм травмирана от случилото се. Не съм сигурна дали някога ще дойда отново при вас. Самата мисъл за това... — гласът ѝ отново заглъхна и Камила разбра колко е разстроена.

— Хайде да оставим нещата така — продължи Камила. — Давам ти три месеца отпуск, като ще запазя заплатата ти, а освен това ще заплатя пътуването, а когато всичко се оправи, ще се видим пак. Какво ще кажеш?

— Чувствам се ужасно, че ви изоставям по този начин. Обикновено успявам да се справя с всичко, но някак си... този път... не знам. Просто този път се чувствам ужасно.

— Тогава трябва да се посъземеш и да не се безпокоиш. Ще ни липсваш, но ще се справим — за Камила нямаше никакво съмнение, че Джийн е изпаднала в нервна криза. — Пак ще се чуем. Но наистина имаш нужда от дълга почивка.

В гласа на Джийн се прокрадваше съмнение.

— Предполагам. Ужасно съжалявам, че ви изоставям точно в този момент, повярвайте ми.

— Да се надяваме, че скоро всичко ще се оправи.

Поговориха още няколко минути и когато Камила затвори телефона, изведнъж я осени мисълта, че всички около нея бяха обзети от безумна тревога и единствено тя оставаше твърда и равнодушна.

Но проблемът така и си оставаше нерешен. Измина един месец, след него втори, а Камила продължаваше да бъде охранявана денем и нощем. Хектор Рос и останалите, арестувани в Ардачи, продължаваха да чакат присъдата си. Медиите отдавна бяха забравили историята, а и Джефри не ѝ се беше обаждал от седмици.

Другите ѝ проблеми също продължаваха да я измъчват. Попи продължаваше да живее у семейство Хамилтън и се бе върнала в училището на Слоун Хаус, но упорито отказваше да има нещо общо с Камила. Люси няколко пъти се бе опитвала да я убеди да отиде да види майка си или поне да ѝ се обади по телефона, но Попи беше неумолима.

Филип също отказваше да общува с родителите си, докато те не приемеха факта, че живее с Камила. За него тя беше олицетворение на всичко, което си струваше да обича. Всяка нощ прекарваше с нея в дома ѝ и я любеше до ранните часове на сутринта, но никога не се насищаше на топлината на откликващото ѝ тяло. Точно както майка му се страхуваше, Камила го отдалечаваше от другите жени. Младите момичета сега му се струваха глупави и досадни, но не го беше грижа. А и защо? Никога не би могъл да пожелае друга, освен Камила. Никоя друга не би могла да притежава нейната мъдрост и остроумие. И все пак изглеждаше по-уязвима дори от по-младите жени. В своето покровителствено отношение към нея той виждаше проява на собствената си мъжественост и вече нищо не беше в състояние да го накара да се откаже от нея.

Камила, стопляна от пламенната му обич, се чувстваше пощастлива от когато и да било, независимо от другите си неприятности, Филип я караше да се чувства отново млада и малко по малко болката и скръбта на отминалите няколко години започнаха да избледняват с всеки изминал ден.

И тогава дойде писмото от Едит.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Научих за акцията срещу трафика на оръжия в Ардачи. Разбира се, баща ти и аз бяхме наясно какво става... но предполагам, че знаеш всичко или поне се досещаш. Сега, след като хората, замесени в тази история, са арестувани, имам намерение да се върна в Крийгнеч, за да го продам. Не мисля, че бих могла да понеса мисълта да продължа да живея там, защото ще ми навява много тъжни спомени. Ще имам много работа, а там има и доста неща на баща ти, които би трябвало да останат при теб, така че би ли могла да ми отделиш няколко дни и да дойдеш да ми помогнеш?“

Писмото беше написано с обичайния едър разкритен почерк на Едит. Пликът носеше печат от Лозана, а датата сочеше, че е писано преди шест дни. По-надолу Едит разказваше за намеренията си да остави вещите си на съхранение, докато си купи друга къща, този път в Глоусестършир. Междувременно щяла да пътува за Париж, където смятала да остане около седмица. Съобщаваше, че ще уведоми Камила, когато пристигне в Шотландия.

— Толкова се радвам, че е добре — отбеляза Камила, след като прочете писмото на Филип, докато отпочиваха в библиотеката след вечерята. — Горката жена. Откакто татко почина, непрекъснато е принудена да бяга. Доволна съм, че най-сетне се връща в Англия завинаги.

— Не споменава ли къде смята да отседне в Париж? Би могла да ѝ позвъниш, за да я попиташ кога смята да тръгне към Шотландия.

Камила отново взе писмото.

— Не пише. Но не смятам, че е човек, който обича да прави планове. Все пак ми е чудно защо е решила да мине през Париж на връщане към Шотландия?

— Трябва да е доста богата, за да си позволи подобно пътуване.

— Предишният ѝ съпруг май ѝ е оставил доста пари, а и татко я осигури добре.

— Смяташ ли да отидеш в Шотландия?

— Да. Бих искала да ѝ помогна да прибере нещата на татко, а пък и много ми се иска още веднъж да отида в Крийгнеч — усмихна се, припомняйки си, че точно там двамата бяха разбрали за първи път, че се обичат.

— Но дали ще бъде безопасно?

— Може би дори повече, отколкото в Лондон.

— Какво имаш предвид?

— Всички заподозрени във връзка с ИРА в района на Ардаци, са арестувани, докато никога не можем да бъдем сигурни какво ни очаква тук. В този момент май онова селце е най-безопасното място във Великобритания. Там всеки знае всичко за другия. И един новопристигнал непознат ще се забелязва като превързан показалец.

Филип изглеждаше замислен.

— Знаеш, че не бих могъл да дойда с теб. Сега съм точно по средата на семестъра — намръщи се. — Не ми харесва идеята да отидеш сама.

— Нали Едит ще бъде там?

— Няма да ти е от голяма помощ, ако нещо се случи — изсумтя той. — На колко години е? На шестдесет и пет? Трябва да вземеш някого със себе си.

— Мили! — Камила се протегна и улови ръката му. — Всичко ще бъде наред. Ще се консултирам със Специалните служби, преди да тръгна.

Той се наведе напред и нежно я целуна по устните.

— Безпокоя се за теб. Вече знаем на какво са способни... Не смея дори да си го помисля. А мисълта, че след всичко искаш да се върнеш в Ардаци, ме подлудява.

— Казах ти, че първо ще се консултирам със Специалните служби. Ако сметнат, че ми е необходима защита, сигурно ще ми я осигурят. Ами Едит? Ако нещо заплашва мен, значи тя също е в опасност.

— Да, само че ти, а не тя информира полицията — възрази Филип. — Ето в това е разликата — когато беше притеснен или

ядосан, той изглеждаше още по-млад.

— Всичко ще бъде наред, мили — обеща тя. — Нали не си мислиш, че ще поема излишни рискове? — положи двете си длани отстрани на лицето му и го придърпа към себе си. — Прекалено много те обичам, за да правя глупави грешки. Би ми се искало да можеш да дойдеш с мен, за да те чувствам близо до себе си, но няма да се излагам на опасности, бъди сигурен. Ако полицията ме посъветва да не заминавам, ще се откажа.

Филип зарови лице в извивката на врата ѝ и плъзна ръце по гърба ѝ. После вдигна краката ѝ върху дивана, на който бяха седнали, и се отпусна до нея.

— Толкова се страхувам да не ти се случи нещо! Не бих могъл да живея без теб.

Обвила ръце около врата му, Камила се притисна към него и почувства възбудата му.

— Аз също не мога да живея без теб.

— Любов моя... Господи, обожавам те! — той притисна устните си към нейните, стрелна езика си между тях и тя изстена от удоволствие. Докато отвърщаше на продължителната целувка, тя откопча копчетата на ризата му и дръпна ципа на панталона.

— О, Камила! Скъпа... — стенеше той, докато ръцете ѝ продължаваха да го галят, да се плъзгат по тялото му и да го докарват до лудост. Вдигнал копринената ѝ пола, той пхна ръка под сатенените ѝ бикини, желаейки я все повече и повече след всеки удар на сърцето си.

— Искам те — задъхваше се тя. — Толкова много те искам...

Със силните си ръце той я положи на килима нежно, внимателно, с едва въздържана страст, но и с желание да продължи колкото може по-дълго този момент. Камила се попривдигна, обви ръце около врата му, нетърпелива да го почувства в себе си, да усети тежестта му, притискаща я към килима, но без да бърза, защото знаеше, че колкото по-дълго изчаква, толкова по-голямо щеше да е удоволствието.

Той се наведе над нея, разтвори копринената ѝ риза и откри гърдите ѝ с потъмнели и втвърдени зърна, пламнали от неговия допир. Тя потръпна, улови главата му между дланите си и започна да се движи леко нагоре-надолу. Когато усети езика му във вдлъбнатината между гърдите си, тя зашепна в забрава:

— Не мога да издържам повече... За бога, Филип, люби ме...

Извивайки се, тя се вкопчи в него със затворени очи и с мощно движение той влезе в нея. Свързани, стенещи от удоволствие, те се движеха в синхрон, докато с последния мощен тласък свършиха заедно.

После дълго лежах, обърнати с лице един към друг, наслаждавайки се на чудото на любовта, което току-що бяха споделили. За Филип тя беше откровение. Дори в най-смелите си фантазии не си бе представял, че сексът би могъл да бъде нещо толкова прекрасно. За Камила беше прераждане и преоткриване в един период от живота ѝ, когато бе мислила, че радостта е останала завинаги зад нея.

Разговаряйки за незначителни неща, смеейки се от време на време, те разкриваха мислите си, изповядваха се и научаваха нови неща един за друг и им се струваше, че никога няма да успеят да си кажат всичко. Почиваха така, прегърнати, докато Филип отново я целуна и веднага го заля вълна от желание! Колкото и често да любеше Камила, всеки път изпитваше някакво ново вълнение. Да задоволява тази прекрасна жена беше за него нещо невероятно. Мисълта, че и тя бе лудо влюбена в него — точно колкото и той в нея, също не преставаше да го очарова. Докато целуваше шията и гърдите ѝ, усети ръцете ѝ нежно да го гаят и това го подлуди. Беше научил много неща за нея. Ако той притежаваше страстта на младостта, тя знаеше как да го накара да изживее пълноценно удоволствието на всеки миг. Камила беше тази, която го водеше нежно и умело, учеше го да бъде търпелив, така че когато моментът настъпеше, удоволствието беше неописуемо.

Почувства езика ѝ върху шията си и по гръбнака му премина тръпка. След това нежно зарови пръсти в косата, която се спускаше на вълни над него. Със свито гърло, той пожела за момент да разкъса тънките нишки на търпението и въздържанието си, да я направи своя, да влезе в нея, изливайки без задръжки страстта и нетърпението, които го заслепяваха. Почти изгубил контрол, едва не се поддаде на порива да я вземе още сега, в този момент, да направи завинаги своя тази прекрасна жена, която беше готова да му се отдаде. Ала тя продължаваше да се опитва да отдалечи края, плъзгайки длани по ръцете му, и когато пръстите ѝ се сплетоха с неговите, тя се привдигна

и нежно целуна устните му. Вече не Филип, а Камила беше тази, която, стенойки от страст, не можеше да се въздържа нито миг повече.

— Моля те... мили... моля те... — гласът ѝ звучеше почти болезнено. — Господи, моля те, желая те...

Силите, които го възпираха досега, бяха готови всеки момент да се отрицат и почувствал, че повече не би могъл да се върне назад, той влезе в нея и усети влажната ѝ топлина, която го подлудяваше.

— Да! — извика Филип. — О, да... Господи, да... Камила!

Мощни вълни една след друга го тласкаха все по-близо към края. Нищо не можеше да се сравни с това усещане, никой не можеше да запали у него огъня, който разпалваше тази жена. За този миг, наситен с удоволствие, той би умрял с радост... изцеждайки от себе си всичките си жизнени сокове ведно с кръвта, която пулсираше в главата му, заслепяваше го, замъгляваше съзнанието му и го караше да изпитва едно-единствено чувство — върховна наслада. Задъхвайки се, най-после се отпусна върху нея и пожела този миг да продължава вечно.

Камила ги видя, преди те да я забележат. Попи и Люси разглеждаха готовите облекла в „Хародс“. Беше събота сутринта и след като извървя пеша краткото разстояние от „Уилсън Кресънт“, тя влезе в магазина с намерението да си купи няколко официални костюма. На първия етаж вървеше бавно между изложените модели, които съвсем скоро щяха да я накарат да извади кредитната си карта от Американ Експрес. Спря се да разгледа красивите бански костюми и почти се поддаде на импулса да си купи един лъскав с подходящи плажни хавлии, но си припомни, че скоро не ѝ се очертава по-дълга почивка, а докато дойдеше времето, когато щеше да може да си я позволи, щяха да излязат още по-красиви модели. В бутика се спря пред класическите костюми на Ив Сен Лоран и Валентино и точно щеше да попита дали може да изпробва един, когато между закачалките забеляза Попи, която разглеждаше кадифените панталони. Люси наблюдаваше момичето, но Камила не чуваше какво му говори.

Без да може да си обясни причината, тя усети сърцето си да бие ускорено и бавно тръгна към тях. Като видя дъщеря си без ужасния ѝ грим и одърпаните дрехи, тя отчаяно закопня за нея. Стори ѝ се

трагично това, че не можеше просто да се приближи до Попи, да обвие с ръце крехките ѝ рамене и да я целуне.

— Здравейте! — тихо каза тя, като се приближи към тях. Попи се стресна, сякаш беше чула изстрел, а Люси застина неподвижно. — Как си, миличка?

Попи се извърна рязко настрана и продължи да разглежда панталоните с преувеличено внимание. Люси кимна студено.

— Има много красиви дрехи, нали? — продължи Камила, като се опитваше да скрие обидата си от отношението им. Припомни си времето, когато двете с дъщеря ѝ правеха покупки и често се присмиваха на някои от изложените модели. Тогава и двете обичаха красивите неща, но това време сега ѝ изглеждаше много далеч в миналото.

— Хубави, но скъпи — отбеляза Люси хладно. — Ние само разглеждаме! — в тона ѝ пролича порицание, сякаш искаше да каже на Камила, че сега, когато Попи живее при нея, нещата са се променили.

— Тук нищо не ми харесва — нагло заяви Попи. — Хайде да си вървим, Люси.

— Не бихме ли могли да изпием по едно кафе в ресторанта? — предложи Камила.

— Защо? Какво още имаме да си кажем?

Камила трепна от жестоките думи.

— Много неща, скъпа — отговори тя колкото може по-спокойно.

Внезапно Попи потръпна от гняв. Бледите ѝ страни станаха тъмночервени, а очите ѝ се напълниха с кръв.

— Е, аз нямам какво да ти кажа! И никога повече не желая да говоря с теб! Нито пък да те виждам! — избухна в сълзи и се затича към асансьора.

Камила се обърна обвинително към Люси:

— Ти си виновна за всичко!

Люси я изгледа твърдо:

— Не, Камила. Вината си е изцяло твоя. Нищо нямаше да се случи, ако бе обръщала повече внимание на Попи, вместо да се отдадеш изцяло на работата си. Тя се чувства пренебрегната години наред. А сега се чувства отхвърлена по най-жестокия начин, и то заради Филип.

Камила отвори уста да възрази, но Люси вдигна заповеднически ръка:

— Не, остави ме да довърша. От мига, в който за първи път видях Филип, ти го постави на първо място и това дълбоко нарани Попи. Ти си властна и опасна жена, Камила. Завъртя главата на Филип, което, както знаеш, аз категорично не одобрявам. Не само защото е мой син, а защото ти обърна гръб на дъщеря си и позволи на Филип да заеме най-важното място в живота ти и в дома ти.

— Това са глупости! — отсече Камила. — Аз помолих Попи да се върне...

— За какво? За да сподели любовното ти гнезденце с мъж, достатъчно млад да ѝ бъде брат? Ако искаш детето си обратно, Камила, трябва да направиш избора между двамата, Филип или Попи. Едно обаче е сигурно — не можеш да ги имаш и двамата. Това никога няма да стане и ти добре го знаеш.

— Говориш абсурдни неща — избухна Камила. — Ти си тази, която ги прави врагове!

Люси се наведе напред и каза отчетливо:

— А за Попи те са си точно такива!

Извърна се рязко и бързо се отдалечи — спретнатото облечена жена, с ниски токчета и посивяваща коса, чиято единствена грижа беше щастието на семейството ѝ. Камила също понечи да си тръгне и улови отражението си в едно огледало — стройна фигура в къса пола, на високи токове и блестяща златиста коса. Как са могли двете с Люси някога да бъдат приятелки? Тогава през съзнанието ѝ премина една неприятна мисъл. Възможно ли беше Люси да е по-добрата от двете? Наистина ли бе проявявала егоизъм, като бе вземала всичко, каквото поиска, без да се съобразява с щастието на Попи?

Бавно и замислено, без да си купи нищо, Камила напусна магазина и тръгна към дома си. Думите на Люси и Попи кълтяха в ушите ѝ. Тя ли беше наистина виновна за промяната у Попи? Дъщеря ѝ не вземаше наркотици, така че бе направила поне едно нещо както трябва. Но трябваше ли да се откаже от Филип, за да помири двете семейства? Никога, дори след милион години, бързо си помисли тя. Никога, независимо какво щеше да се случи. Прекалено много го обичаше. Точно сега не би могла да сложи край на връзката им, но

щеше ли и занапред да устои на натиска, който упражняваха върху нея Попи и Люси?

Натъжена, отиде в стаята на Попи, която ѝ навяваше много спомени от нейното детство. Копнееше да върне времето назад, в миналото, когато животът ѝ бе минавал без проблеми. Тогава Попи беше сладко и послушно дете. Всичко бе изглеждало много лесно. Може би малко скучно на моменти, но лесно. И много добре подредено.

Четири дни по-късно, когато отиде в офиса си заради бизнес обяда с един клиент, Анабел я посрещна с новината, че втората ѝ майка я е търсила по телефона.

— Едит? — нетърпеливо попита Камила. — Слава Богу! Толкова много хора искат да се срещнат с нея. Върнала ли се е вече в Шотландия? Трябва да ѝ позвъня веднага.

Придавайки си важност, Анабел погледна в бележника си. Откакто Джийн я нямаше, тя изпълняваше работата на лична секретарка, но все още имаше проблем с необходимостта да помни толкова много неща, което предшественицата ѝ бе постигала без усилие.

— Мисис Елиът позвъни от някакъв хотел в Париж. Каза, че след няколко минути тръгва към летище „Шарл де Гол“, за да хване самолета за Глазгоу. Но няма да можете да ѝ се обадите, защото телефонът ѝ е изключен.

Камила учудено повдигна вежди.

— Изключен? Телефонът в Крийгнеч? Много странно.

Анабел заговори компетентно:

— Не съвсем. Тъй като в къщата от няколко месеца не живее никой, телефонът е изключен заради неплатени сметки.

— А! — Камила кимна с разбиране. — Логично е. И какво каза още? Ще ми се обади ли пак?

— Да. Каза, че ще остане една нощ в Глазгоу, а на сутринта ще наеме кола да я закара до Ардаци. Питаше дали имате възможност да отидете при нея утре.

— Утре? — стреснато запита Камила. — Но какво си мисли тя? Че по цял ден се чудя какво да правя? Как бих могла да се оправя тук

за толкова кратко време? Имам да върша милион неща. По-добре да ѝ се обадя довечера и да ѝ кажа, че не мога. В кой хотел в Глазгоу е отседнала?

Анабел я погледна смутено.

— Боя се, че не попитах. А пък и тя не спомена нищо.

— О, Господи! — изстена Камила. Искаше ѝ се да се разкреци на момичето, но каква полза? Анабел нямаше необходимата квалификация за тази работа и правеше най-доброто, на което беше способна, а една гневна забележка би я объркала още повече.

— Е, добре. Остави това на мен, ще видя какво бих могла да направя.

Да тръгне към Шотландия в този момент ѝ изглеждаше най-невъзможното нещо, защото бе затънала в работа. Може би идния месец или дори следващата седмица, но не и сега. Но, от друга страна, Малкълм би искал тя да помага на Едит, доколкото може. Баща ѝ бе обичал втората си жена и в негова памет тя трябваше да бъде до нея, когато е нужно.

— След като не мога да ѝ се обадя по телефона, утре сутринта ще замина за Шотландия.

— Сама ли отивате? — изумено я погледна Анабел.

Камила се замисли върху думите ѝ за момент. Не искаше да кара Ферис да шофира през целия път, а Филип имаше много да учи. За миг си помисли да се обади на Джефри. След всичко случило се навярно щеше да му бъде интересно да посети отново Ардаци и да поговори с Едит, но той, разбира се, щеше да ѝ откаже. А тя не можеше да го вини. Внезапно осъзна, че няма нито един приятел или приятелка, на които би могла да звънне, прекарвайки цялото си свободно време с Филип, постепенно се бе отчуждила от всички. Не че бе имала много приятели след смъртта на Дейвид. Никога не ѝ бе оставало много време. През последните четири години повечето от хората, с които общуваше, бяха свързани с работата ѝ, но те не бяха от онези, на които просто би могла да се обади и да ги помоли да я придружат, докато помага на втората си майка.

— Да, ще отида сама — решително заяви тя.

Така беше най-добре. Едит не би се зарадвала на някой непознат, когато трябваше да изживее травмата от продажбата на Крийгнеч,

където двамата с Малкълм бяха градили толкова хубави планове за бъдещето.

— А сега да се заловим за работа и да свършим всичко необходимо до довечера — нареди тя отривисто. — Трябва да действаме бързо, защото ще се наложи да отменя всичките си ангажименти за следващата седмица, а ти ще трябва да уредиш някои неща за пътуването ми.

Налагаше се да се посъветва със Специалните служби, а също и да уведоми Люси и Попи, въпреки че те не се интересуваха, че ще отпътува за Ардаци. Накрая, но не на последно място, оставаше Филип. По някаква причина, различна от необходимостта да прекарат далеч един от друг няколко дни, най-много се страхуваше от разговора с него.

Лицето му беше бледо и напрегнато.

— Наистина ли се налага да заминеш?

Камила хвана ръката му.

— Да, мили. За Едит ще бъде много тежко да подрежда нещата на татко, а и аз знам, че той би желал да ѝ помогна, доколкото мога.

— Но мисля, че е опасно — настояваше той. — Говори ли със Специалните служби?

— Да, и те твърдят, че Ардаци е най-безопасното място за мен в момента. Всички заподозрени са арестувани, а полицията в Глазгоу непрекъснато държи под око целия район, за да са сигурни, че нищо няма да се случи. Малко вероятно е да се изложи на някаква опасност в село, където всеки знае всичко за другите, докато в град като Лондон терористите биха могли да останат незабелязани сред множеството.

— Въпреки всичко не ми харесва — той поклати глава с тревога. — Бих искал да дойда с теб. Не можеш ли да отложиш малко пътуването?

— Не, Филип. Едит иска да уреди всичко и да се махне от онова място колкото се може по-скоро. Ако не замина сега, това би означавало само да отлагам неизбежното.

— След няколко месеца ще мога да те придружа.

— Но Едит има намерение веднага да се премести в Глоусестършир — отбеляза Камила. — Налага се да отида, мили, и

нека повече да не обсъждаме това. Неприятно ми е да те оставя сам, но колкото по-бързо свърша с това, толкова по-скоро ще се върна. Така и ти ще имаш повече време да се отдадеш на учението си. Знам, че отнемам голяма част от времето ти, през което всъщност трябва да учиш.

— Кой ти е казал подобно нещо? Предполагам, майка ми.

— Не трябва да ми го казват — тихо отвърна Камила. Тя бе наясно от известно време насам, че той отделя много малко време за учене и това бе започнало да я безпокои.

— Имам достатъчно време да чета.

— Въпреки това отсъствието ми ще ти даде възможност да наваксаш пропуснатото. Може би дори ще можеш да посетиш семейството си. Като ме няма, може пък да успееш да смекчиш гнева им.

— Това си е тяхна работа. Ако не са съгласни да приемат положението, не ме интересуват. Не искам да кажа, че ми е приятно да се карам с тях, но ако продължават да се държат и да мислят така тесногръдо, то това си е техен проблем. Смятам, че поведението им просто е смешно.

Камила изглеждаше притеснена. Люси беше права. Тя бе застанала между него и семейството му и се чувстваше неловко, че е единствената причина за този раздор.

— Филип, не би ли могъл да не обръщаш толкова внимание на неодобрението от тяхна страна? Майка ти все още иска да те види и отново да бъдете близки като преди, въпреки че живеем заедно. Ти си този, който ги отбягва.

— Да не би да ме упрекваш? — изглеждаше обиден, сякаш искаше от нея да му бъде благодарна, задето се бе изправил в нейна защита.

— Но, за Бога, колко време би могла да продължава тази студена война? — тя бе ядосана, защото знаеше, че ако той продължава да отказва да се среща със семейството си, това щеше да се отрази върху живота на всички. — Държиш се точно като Попи. Тя не иска да има нищо общо с мен докато ние двамата сме заедно, а ти отказваш да се сдобриш с родителите си заради тяхното неодобрение.

— Как можеш да ме сравняваш с Попи? — неочаквано избухна Филип. — Попи е една капризна и невъзпитана глезла... Извинявай,

Камила, но трябва да ти го кажа. Тя е глезла, готова да направи сцена, ако нещо не стане така, както ѝ се иска.

Камила пламна. Това беше първата разпра между тях.

— А не ти ли се струва, че ти се държиш по същия начин спрямо Люси? — не му остана дължна тя. — Ти не се ли държиш като разглезен хлапак само защото майка ти не одобрява онова, което правиш? Убедена съм, че можем да поправим положението само ако седнем и поговорим спокойно, вместо двамата с Попи да се инатите? Тя също не иска да има нищо общо с мен.

— Кога ти каза това?

— Има ли някакво значение? Важното е, че нашата връзка разцепи семействата ни, а на това трябва да се сложи край.

— Няма да се откажа, докато не се примирят — заинати се той. — Не могат да ми нареждат какво да правя с живота си! За Бога, та аз съм почти на двадесет и пет години и ако те не живееха още в Средновековието, това нямаше да се случи. Бихме могли да се разбираме много добре. Представи си колко хубаво би било да бъдем всички заедно.

Камила се опита да си представи какво би било да можеха всички заедно да ходят на театър или на вечери, но нещо в картината не се връзваше. Не можеше да си представи тях четиримата като две семейни двойки. За секунда в съзнанието си видя Люси и Антъни, завели Филип на вечеря, както когато той е бил съвсем малко момче... да му показват различни неща... да го въвеждат в света на възрастните... Това едновременно я развесели и натъжи. Как досега не бе забелязала забавната страна на ситуацията? Точно това щяха да правят заедно — да се надсмиват над човешките си слабости. Само че ѝ беше пределно ясно, че с Попи и Хамилтънови това никога не можеше да се случи.

За момент остана мълчалива. Когато заговори, гласът ѝ беше нежен и тя осъзна, че се обръща към него така, както майка би се обърнала към сина си:

— Това е идеалният живот, мили — със съжаление и тъга каза тя. — Но ние трябва да се възползваме от най-доброто в сегашното положение и ако има хора, които не могат да ни възприемат, да се опитаме да ги убедим.

— А не правим ли точно това? — лицето му гореше и за момент тя се уплаши, че той ще се разплаче. Очевидно беше, че е много разстроен от разрива със семейството си, но прекалено упорит, за да седне и да обсъди положението разумно.

— Може би като се върна от Шотландия, бихме могли да поканим родителите ти и Попи на вечеря, така че всички да приемат идеята, че ние сме заедно — предложи тя. — В края на краищата бихме могли да се опитаме да поговорим като възрастни хора.

— Те никога няма да ни приемат като двойка — той стискаше силно ръката ѝ в своята. Седеше с наведена глава.

— Може би просто не могат.

Филип рязко изправи глава и я погледна с безумна тревога:

— Тогава какво?

— Но съм убедена, че ще ни приемат поотделно.

— Какво имаш предвид? — в гласа му се долавяше паника.

— Имам предвид, че Попи може би ще се съгласи да говори с мен насаме, а Люси и Антъни ще се радват да се видят с теб. Ако трябва да останем заедно, но разделени от...

Филип скочи от мястото си.

— Но това означава да се оставим да ни манипулират!

— Това се нарича компромис, мили.

— Не искам да правя компромиси! Ако мама, татко и Попи не искат да ни приемат, тогава не искам да чуя за тях.

Камила въздъхна. Той беше не по-малко упорит от Попи и тя си помисли, че и двамата действат с присъщата на младостта импулсивност.

— Честно казано, мисля, че за тях просто всичко дойде много неочаквано. За нас може би беше съвсем естествено да се влюбим един в друг, но те бяха шокирани. Трябва да разбереш това, скъпи. Смятам, че трябва да им дадем повече време да свикнат. Точно затова ти предлагам да се срещнем с тях поотделно, преди да се наложи да ги принудим да ни приемат като двойка.

— Ако ние означавахме нещо за тях, отдавна трябваше да се примирят с връзката ни — отвърна той с болка в гласа.

— Не смятам, че го разбират. Може би с времето и това ще стане — продължи тя, но дори докато произнасяше думите, усети някаква ледена ръка да сграбчва сърцето ѝ. Нито Люси, нито Попи щяха някога

да разберат любовта им. Още от самото начало връзката им беше заклеяна от страна на семейство Хамилтън и те никога нямаше да променят отношението си.

— Наистина ли вярваш в това? — с надежда попита Филип.

Камила се насили да се усмихне весело:

— Трябва да се опитаме да ги убедим.

Внезапно той вдигна очи към нея и в тях тя прочете цялата му тревога.

— Скъпа, толкова се страхувам, че те ще застанат между нас! Не искам да те загубя!

Камила се наведе към него и улови лицето му в ръце.

— Не, никой не би могъл да застане между нас — освен ние самите — ала когато той обвини ръце около нея, тя усети сърцето си студено и натежало. Той беше толкова млад. Тази вечер това личеше особено ясно от начина, по който, говореше, сякаш беше малко момче, което се оплаква от възрастните. Копнееше да притисне главата му към гърдите си и да го увери, че всичко ще бъде наред и в същия момент осъзна, че се държи покровителствено, точно както се очаква от една майка. Той беше нейното момче, което трябваше да бъде утешено — и изведнъж се почувства много стара. Може би жените рано или късно се поддаваха на вродения си майчински инстинкт, мислеше си тя. Дейвид също много пъти бе разчитал на нея, ала кой знае защо, това ѝ се струваше много по-различно, защото самата тя също често бе търсила опора в него.

— Всичко ще бъде наред, нали? — знаеше, че той иска тя да му отговори положително. — Ще те обичам до края на живота си, Камила. И искам да го изживея с теб. Не искам някой да разруши щастието ни.

Натъжена, тя отвърна на целувката му, но всяка негова дума засилваше съмненията ѝ за съвместното им бъдеще.

— Ти също ме обичаш, нали? — прошепна Филип.

— Разбира се, че те обичам — отвърна тя и това беше самата истина. Обичаше го пламенно и нежно с цялата си душа. Но някакъв глас дълбоко в нея безспир задаваше въпроса дали ще има достатъчно сили да се пребори с отношението на семействата им.

На следващата сутрин Камила стана в пет часа, измъкна се тихо от леглото, за да не събуди Филип и се облече с дебел пуловер и светли панталони. Куфарът ѝ беше готов още от предишната вечер.

Спусна се безшумно по стълбите, отиде в кухнята и си направи малко кафе и няколко препечени филийки. Половин час по-късно Ферис докара колата пред входа, като преди това внимателно я провери, както правеше всеки ден.

— Резервоарът е пълен, мадам, а двигателят работи като оса — осведоми я той.

Камила се усмихна, Ферис обичаше мерцедеса, сякаш беше домашният им любимец или дори дете. Излъскан като огледало, той блестеше под бледите отблясъци на зората.

— Благодаря ти, Ферис — беше му дала едноседмичен отпуск, за да посети сина и снаха си в Хемпшир и сега му пожелаваше приятно пътуване. — Опитай се да си отпочинеш добре.

Ферис работеше много, като често взеше не само нея, но и директорите на други големи компании. Често оставаше на работа дори след полунощ, особено когато се налагаше до късно да забавляват бъдещите си клиенти.

— О, разбира се, мадам — засия той. — Снаха ми винаги се грижи много добре за мен, а понякога дори ми носи закуската в леглото.

Камила се разсмя.

— Радвам се за теб, Ферис. Забавлявай се добре, докато се върна следващата седмица.

— Благодаря ви, мадам — той затвори вратата на колата и се поклони. — Приятно пътуване.

Минута по-късно Камила бързо се носеше към Хайд Парк Корнър, преди да завие наляво. Беше шест и половина. Към обяд може би щеше да пристигне в Глазгоу. Последната част от пътуването, когато трябваше да се движи по криволичетия път сред Шотландските планини, щеше да я позабави, така че едва късно следобед щеше да стигне до Крийгнеч. Обаждането на Едит предишната вечер доказваше, че тя с нетърпение очаква пристигането ѝ, както се бе изразил Мейтлънд, който беше разговарял с нея.

Пусна радиото и изслуша ранните новини и прогнозата за времето. После избра една касета измежду онези, които винаги стояха

в колата, и включи касетофона. Под звуците на Бах колата бързо се носеше напред и скоро напусна предградията на Лондон. Пред нея се простираше красивата природа на Англия и тя разполагаше с няколко спокойни часа, за да ѝ се наслади. Седем часа, през които да мисли за Филип и да се чуди какво ли ги очаква в бъдеще. Беше сигурна само в едно — нещо трябваше да се промени.

Филип се събуди от дълбокия си сън, изтърколи се в широкото легло и протегна ръце към Камила. Изстиналото ѝ празно място го накара мигновено да отвори очи и да си припомни, че рано сутринта тя бе отпътувала за Шотландия. Но защо не го беше събудила да се сбогуват? Изтегна се по гръб, впери поглед в тавана и се запита какво ли щеше да прави през следващите няколко дни без нея. Тя го бе предупредила, че може да отсъства цяла седмица. Взе дантелената ѝ възглавница, зарови лице в нея и с наслада вдъхна аромата на парфюма ѝ. Камила... Неговата любов. Единствената. Никога през живота си не бе обичал някого така. От първата целувка за „добро утро“ до последния миг, когато заспиваха, след като се бяха любили, тя запълваше всяка негова мисъл, всеки негов миг денем и нощем. Прииска му се да не бе заминавала за Шотландия. Може би сестрата на Едит би могла да ѝ помогне да се оправи с всичко. Не че имаше за какво да се притеснява, убеждаваше се той. Специалните служби ги увериха, че в Ардачи няма нищо опасно. При все това той чувстваше някакво безпокойство, което го подтикна да стане от леглото и да отиде да си вземе душ в облицованата със зелен мрамор баня. Би могъл да се премести в своя апартамент, докато Камила отсъства. Тя му бе казала, че ще се радва, ако остане в къщата ѝ на „Уилсън Кресънт“, „за да поддържа леглото топло за нея“, но без нея се чувстваше някак си неудобно. Въпреки че Мейтлъндови се отнасяха към него любезно и почтително, нещо в поведението им го караше да осъзнава, че и те не одобряват тази връзка, а това го караше да изпитва срам. Когато бе споменал на Камила как се чувства, тя се бе разсмяла и му бе казала да не става глупав.

— Това е моята къща и мога да каня, когато и когато си поискам. Чувствай се като у дома си, мили. Всичко мое е и твое, нали знаеш?

Но той реши, че това не е добра идея. Не само защото имаше доста да учи, но смяташе, че ще може да се концентрира повече далеч от всичко, което непрекъснато му напомняше за Камила. Погледна на рафта в банята и забеляза шишето с парфюма ѝ, кремове и уханни сапуни и почти веднага го заля копнеж. Ако сега тя беше тук, до него под душа... Даде воля на фантазиите си, в които виждаше как я люби във ваната, на пода, до стената. Възбуден, пусна крана на студената вода. Нямаше никакъв смисъл да се самонавива, след като Камила беше на десетки мили от него. Облече се набързо и отиде в кухнята да закуси. По-късно щеше да ѝ се обади. Просто за да се увери, че всичко е наред.

— Боя се, че мисис Итън замина за Шотландия рано тази сутрин, мистър Хенеси — бодро съобщи Анабел. — Бихте ли се обадили другата седмица или искате да ѝ предам нещо?

Джефри премисляше бързо, чудейки се какво бе накарало Камила да се върне в Шотландия!

— Ще отсъства цяла седмица? — осведоми се той и преди да успее да се въздържи, добави: — Сама ли замина или... с някого?

— Мисля, че замина сама. Да ѝ предам ли нещо?

— Не, благодаря ви. Ще ѝ позвъня друг път.

Неочаквано обзет от щастие, Джефри затвори телефона и като се облегна на облегалката на масивния си стол в редакцията на Глоуб, се запита дали Камила не е скъсала с онзи младеж — Филип Хамилтън. Не можеше да разбере какво я бе привлякло в това момче, освен може би неговата мъжественост. Като гледаше разсеяно екрана на компютъра, той се прокле, задето бе позволил това да се случи. Ако бе споменал на Камила нещо малко по-рано, ако ѝ бе намекнал нещо за тяхното бъдеще! Защо, дявол да го вземе, не ѝ бе признал, че я обича? Дали вече не беше прекалено късно?

Джефри въздъхна, при което един от колегите му, застанал наблизо, го изгледа любопитно.

— Това не е типично за теб, Джефри! Какво има?

Той поклати глава.

— Постъпих като истински глупак — призна си. — Прекалено дълго изчаках и май безнадеждно закъснях.

— Никога не е късно да се справиш с една жена — засмя се колегата му, — ако това имаш предвид.

— Късно е, когато тя вече се е впуснала в любовна авантюра с красив, строен мъж, който по години може спокойно да ѝ бъде син!

— Ако питаш мен, тя е луда! Покажи ѝ какво означава опитът, Джефри! Жените обожават опитните мъже!

Джефри сви рамене.

— Щеше да бъде чудесно, ако ми дадеше тази възможност.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което ѝ направи впечатление, след като спря колата пред пощата, представляваща едновременно и универсален магазин, беше различната атмосфера в селото. Само няколко минути, през които оглеждаше познатия кей, напомнящ ѝ за нощта, през която двамата с Филип бяха нападнати, тя успя да почувства усещането за свобода, което се носеше из въздуха, из който вече не се стелеше злокобната сянка на нечие тъмно присъствие. Докато гледаше морето, в което се отразяваше красивият златен залез, ѝ се струваше невероятно това, че толкова зловещи неща се бяха случили точно тук, на мястото, където беше застанала сега.

В местния магазин също работеха нови хора. Лъчезарно младо момиче я обслужи, докато купуваше цветя и подаръци за Едит и няколко вестника. Иззад пощенското гише надничаше друго младо лице. Нито едно от двете момичета не даваше признаци, че я познава, което затвърди подозренията ѝ, че хората, които бяха работили тук преди, вече ги няма. Сякаш цялото място се бе пречистило, разкъсвайки нишките на ужаса, който бе забулвал района преди.

Доволна, че няма да ѝ се наложи да се сблъсква със страха от миналото, Камила се качи отново в колата и потегли към Крийгнеч. С нетърпение очакваше да види Едит. Толкова много неща имаха да си кажат! Искаше да разбере как доведената ѝ майка се бе сприятелила с Хектор Рос и дали още от самото начало е знаела, че хората тук се занимават с трафик на оръжие. Искаше да я разпита за младия мъж, който я бе придружил на погребението на Малкълм, и с нетърпение очакваше да чуе разказите на Едит за продължителното ѝ пътуване в чужбина. Имаха да си разкажат толкова неща. През следващите няколко дни щяха да бъдат доста заети, а трябваше и да преминат, през тежката задача да подредят вещите на баща ѝ. Беше доволна, че мозайката се бе подредила и цялата история бе изяснена. И след последното изпитание тя щеше да може да остави всичко, станало в Ардаци, зад гърба си, за да продължи спокойно и уверено напред.

Имаше и нещо друго, което би желала да обсъди с втората си майка. Едит беше по-възрастна жена с богат житейски опит, два пъти оставала вдовица и според думите на Мейтлънд — изпълнена с мъдрост и разбиране. Камила искаше да ѝ разкаже за Филип и да потърси съвета ѝ. Трябваше ли да сложи край на връзката си, както всички настояваха? Или може би щеше да е по-добре, ако — за първи път в живота си — послуша сърцето си...

Алеята беше обрасла с трева, а градината изглеждаше съвсем занемарена. Когато намали скоростта, за да огледа наоколо, Камила си припомни онзи следобед преди няколко месеца, когато пак бе дошла да посети Едит, само за да намери къщата изоставена, а кучетата изтровени. Споменът се върна в паметта ѝ толкова жив, че тя потрепери и се запита как ли се е почувствала Едит, когато се е върнала тук тази сутрин. Сигурно и тя също бе връхлетяна от рояк лоши и хубави спомени, както и Камила в момента. Спомени за Малкълм, седнал в градината, за да се наслади на красотата на залива Лорн в късния следобед. Спомени за прекрасните животни в задния двор. Сигурно не ѝ е било лесно да се върне на мястото, където се бе надявала да прекара спокойно остатъка от живота си.

Камила паркира колата, взе цветята и изкачи предните стълби, за да позвъни на входния звънец. Цялото място тънеше в тишина. Наведе глава, опитвайки се да долови песента на птица или тихото шумолене на вятъра из листата на дърветата. Долепи ухо до масивната дъбова врата, за да чуе тътрещите стъпки на Едит, която идва да я посрещне. Ала не чуваше нищо. В този момент можеше да повярва, че е напълно оглушала, ако останалите ѝ сетива не ѝ подсказваха, че няма какво да чуе. Къщата беше безмълвна като гроб.

За момент я обзе паника и някакъв глас вътре в нея крещеше: „Не, не отново!... Моля ти се, Господи, не отново!“ Дишайки тежко, отново слезе по стълбите, спря се на алеята и забеляза, че къщата е заключена и капациите на прозорците са залостени точно както първия път. „Но не би могло да се случи като тогава!“ — разсъждаваше тя, опитвайки се да възвърне самообладанието си. Всички замесени в аферата с трафика на оръжие бяха арестувани. Специалните служби я бяха уверили, че спокойно би могла да посети селото. Бяха ѝ казали дори, че са проверили всичко още веднъж през последните двадесет и четири часа.

Здравият разум надделя над обзелия я страх и тя се облегна на колата, питайки се какво да прави по-нататък. Първо, трябваше да се отърве от предчувствието, че както тогава, се е случило нещо ужасно. Най-правдоподобното обяснение беше, че Едит може би е пропуснала самолета от Париж или пък е решила да остане още една нощ в Глазгоу. Вероятно вече беше на път за насам.

Камила седна отново в мерцедеса и взе мобифона, който въпреки резервираното ѝ отношение, се бе оказал безценен. Бързо набра номера на „Итън и Итън“ и поиска да я свържат с Анабел.

— Как сте, мисис Итън? — весело запита момичето. — Добре ли пътувахте?

— Чудесно, благодаря — отвърна Камила. — Слушай, Анабел, току-що пристигнах в Крийгнеч, но тук няма никого. Питам се дали Едит не се е обаждала отново?

— Не, доколкото ми е известно, но все пак ще проверя. Може да е оставила някакво съобщение, докато съм била на обяд. Няма да се бавя — само след минута гласът ѝ се чу отново: — Не, мисис Итън, няма съобщения.

— И тя твърдо ли каза, че ще се прибере днес?

— Съвсем. Щеше да напусне Париж вчера и да отиде в Глазгоу, където да прекара нощта, а на следващата сутрин да поеме с кола към Ардачи.

Камила въздъхна облекчено.

— В такъв случай съм пристигнала преди нея. Тя вероятно сега пътува насам. Има ли някакви други съобщения?

Следващите няколко минути Анабел ѝ разказваше какво се е случило в офиса. Когато свърши, Камила реши да позвъни вкъщи, за да разбере дали Едит не се бе обаждала там.

На позвъняването отговори Мейтлънд.

— Боя се, че не сме чували мисис Едит. Щях да ви се обадя по мобифона, ако бях научил за някаква промяна в плановете ѝ, мадам.

Камила се усмихна. Когато ставаше въпрос за педантичност, Мейтлънд беше единственият, който можеше да се сравнява с Джийн.

— Благодаря ти, Мейтлънд.

След като се бе уверила, че у дома и в компанията всичко е наред, тя реши да влезе в Крийгнеч. Когато двамата с Филип си бяха тръгнали, бяха оставили резервните ключове под една керамична

саксия в лявата пристройка. Намери ги точно там, където ги бяха скрили.

След няколко минути отключи входната врата и се озова във вестибюла. Въздухът вътре беше тежък и застоял. Букетът от орлови нокти, които бе набрала при една разходка с Филип, все още стоеше, увехнал, в една ваза в средата на масата.

Движейки се като в сън, тя обходи всички стай, като оставяше вратите и прозорците отворени, за да влезе свеж въздух. Когато влезе в кухнята, сърцето ѝ внезапно спря. Върху масата все още стояха мръсните чаши от кафето, което бяха пили с Филип. Тя мислеше, че той ги е измил, но очевидно беше забравил и, който знае защо, изведнъж ѝ се приплака. Пътуването бе продължило дълго и беше уморена. Не беше подготвена за вероятността да не завари Едит тук, но не това пълнеше очите ѝ със сълзи. Тук, на това място, двамата с Филип бяха разкрили любовта си и ѝ се бяха наслаждавали тайно. А сега всичко беше изложено на откритите нападки на Хамилтънови и Попи и пред очите на целия свят, винаги готов да критикува.

Приблужи се бавно до мивката и сложи чашките под силната струя и тогава си припомни, че трябва да пусне централния кран на топлата вода, за да си вземе душ. Беше вече четири часът следобед. Едит трябваше да пристигне всеки момент.

Камила така и не чу стъпките, които тежко се изкачваха по предните стълби.

Докато обядваха в градината, Люси погледна часовника си.

— Майка ти сигурно вече е пристигнала в Глазгоу — отбеляза тя. Попи сви рамене. Изобщо не се интересуваше къде е майка ѝ и какво прави. Люси я наблюдаваше напрегнато, обвинявайки се заради отношението на Попи — Питам се в какво ли състояние ще завари баба ти?

Попи бързо я поправи:

— Неистинската ми баба!

— Е, добре. Имат да си казват доста неща.

Попи не отговори, а продължи да маже франзелата си с домашно приготвения мармалад на Люси. Тя почти приличаше на себе си през последните дни, като се изключи упорито стиснатата уста и киселото

изражение, което майка ѝ бе споменала. Нямаше я вече мазната коса, която се спускаше, сплъстена, върху раменете ѝ. Нямаше ги отвратителния грим и раздърпаните пънкарски дрехи. Попи бе престанала да се прави на плашило, защото повече нямаше смисъл.

— Питам се колко ли време ще отсъства — настояваше Люси, решена най-после да принуди Попи да поговорят за Камила. Според нея това беше единственият начин да се изяснят нещата, въпреки че не се надяваше на някаква промяна, докато Филип живееше с Камила.

— Кой се интересува от това! Не разбирам защо изобщо си направи труда да ни уведоми, че заминава за Шотландия.

— Попи, миличка, не можеш да продължаваш да се сърдиш на майка си — посъветва я Люси.

— О, да, мога — възрази Попи. — Защо трябва да се интересувам от нея, след като тя не дава пукната пара за мен? Мисли само за Филип, а това започна да ми омръзна.

— И аз не се радвам особено на това положение, но си мислех...

— Какво?

— За Филип и майка ти. Мисля, че не постъпихме правилно. Според мен, като се обърнахме против тях, ние само още повече ги сближихме.

— Не разбирам как.

— Когато си направила нещо, което никой не одобрява, не изпитваш ли желание да го сториш отново? Това не засилва ли още повече решителността ти? Нещо като „защо да не правя това, което искам“?

Попи отхапа голям залък от франзелата и докато дъвчеше, съзерцаваше безоблачното небе и размишляваше. Когато преглътна, най-после каза:

— Може би.

— Ето, виждаш ли! Питам се дали ако не ги бяхме упрекнали, те нямаше сами да разберат каква грешка правят? — предположи Люси.

— Мислиш ли? — в гласа ѝ липсваше всякакъв ентузиазъм.

— Може би си струваше да опитаме. Чувствам се ужасно, когато се карам с Филип. Никога преди не сме спорили така, дори когато беше малък. Бяхме много задружно семейство и просто не мога да понеса факта, че сега той не разговаря с нас. Мисля да го поканя на вечеря тази седмица, докато майка ти я няма.

— Хммм — Попи мажеше още мармалад. — Сигурно би могла.

— Ще се държиш добре с него, нали? Той ще дойде сам. О, ще го харесаш, когато го опознаеш, сигурна съм. Ще прекараме една чудесна семейна вечер и може би ще успеем да изгладим недоразумението.

— Докато майка ми живее с него, никога няма да успееш — отсече Попи. — А сега, след като се е вкопчила така здраво в него, много се съмнявам, че някога ще го пусне.

Люси сви тревожно вежди.

— Не го мислиш наистина, нали, миличка? Мисля си, че един ден ще му се насити и ще го изостави. Безпокоя се, че това дълбоко ще го нарани. Подобни неща могат да се отразят много зле върху един мъж. Много пъти ѝ повтарях... — внезапно Люси си припомни, че се опитваше да изглади отношенията между Попи и майка ѝ. — Е, колкото по-скоро свърши всичко, толкова по-добре.

Попи отново сви рамене и продължи обяда си. Майка ѝ беше заминала за една седмица и въпреки че вече не живееше в собствената си къща, за нея беше голямо облекчение да бъде сигурна, че няма опасност отново да налети на нея в някой магазин.

Без да престава да мисли за Филип, Камила внимателно подсуши чашките и ги подреди в кухненския бюфет. Той бе много разтревожен за нея, когато ѝ бе позвънил по мобифона по-рано същия следобед, точно когато напускаше предградията на Глазгоу. Въпреки че го уверяваше, че всичко е наред, безпокойството му не се бе разсеяло и тя му бе обещала да му позвъни след вечеря. Той ѝ липсваше много, особено когато всичко в Крийгнеч ѝ напомняше за него. Приблужи се до прозореца и се загледа в познатия пейзаж, обзета от желание да прекара с него последните дни в Крийгнеч.

В антрето някой се спря и се послуша. Долови шума, идващ откъм кухнята, и бързо закрачи нататък по изтъркания до блясък под. След миг отвори вратата и Камила се обърна бързо, за да поздрави Едит, учудена, че не я бе чула да пристига.

Ала пред нея не стоеше Едит. Стресната, Камила рязко си пое въздух и се озова лице в лице с млад рижав мъж с бледо лице. В дясната му ръка имаше пистолет. В този момент из обърканото ѝ съзнание се лутаха милион мисли и тя осъзна, че пътуването до

Шотландия се бе оказало капан, в който трябваше да се озове съвсем сама. Преди да бъде произнесена дори една дума, тя усети с всяка фибра на тялото си, че Едит няма да дойде. Никога. Тя бе помогнала всичко да се нареди по този начин. Нима писмото, което бе намерила, писано от Хектор Рос до Едит, не ѝ бе доказало близките взаимоотношения между тях? Те са действали заедно през цялото време и Едит бе заминала единствено от съображения за сигурност, преди да бъдат извършени арестите.

Когато разбра какво се е случило, стаята внезапно се завъртя пред очите ѝ. Ами Специалните служби за борба с тероризма? Какво бе станало със защитата, която се очакваше да ѝ осигурят? Нали им бе казала, че заминава за Шотландия? Те я бяха уверили, че няма от какво да се страхува. Щяха ли да дойдат да я спасят сега? Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и разгледа по-внимателно неканения гост. Беше към тридесетте, с опната около слепоочията и челюстите си кожа. Очите му бяха малки и зли и се взираха в нея със студен блясък. Рядката му червеникава коса, разрошена от вятъра, се къдреше покрай ушите му. Той ѝ напомняше лисица, която дебне жертвата си. Отчаянието я направи дръзка.

— Кой сте вие? Какво правите тук? — настойчиво попита тя и вирна отбранително брадичка. Пистолетът беше насочен право към гърдите ѝ и ръката, която го държеше, не трепваше.

Той продължаваше да мълчи.

В този момент я осени едно прозрение и тя разбра, че няма никакъв шанс. Беше си спомнила къде го е виждала преди. На погребението на баща си. Това бе същият младеж, който бе придружил Едит и след това незабавно я бе отвел, без да ѝ позволи да размени дори дума с някого.

— Кой сте вие? — повтори тя. Вече нямаше какво да губи. Той така или иначе щеше да я убие.

Бледото лице лъщеше от пот и челюстите му се стягаха и отпускаха. Стискайки оръжието, той махна с ръка, за да я накара да се отдръпне от прозореца. Тя се подчини мълчаливо.

И тогава той заговори:

— Аз съм Аластър Рос.

За момент Камила остана поразена от името. Хектор Рос... Аластър... неговият син! Върху Лицето ѝ се изписа недоумение,

докато наблюдаваше мъжа, застанал уверено пред нея.

— Но вие... Вие сте...

— Инвалид? — в тази дума той успя да вложи цялата злоба и горчивина на света и тя изскочи като изстрел между стиснатите му устни. Щом заговори, тя веднага позна гласа. Веднъж бе разговаряла с него по телефона, за да съобщи на ветеринаря за изтравените кучета на баща си.

— Аз н-не разбирам — заекна тя, припомняйки си колко много му бе съчувствала, щом бе разбрала, че е недъгав.

— Още много неща не разбираш — Аластър произнасяше думите, сякаш бяха отрова.

— Тогава защо не ми обясните? — отвърна тя, опитвайки се да се успокои. Какво я бяха съветвали винаги? Да разговаря с похитителя си? Да, точно така беше. Разговаряй с похитителя си, предразположи го, печели време... Веднъж беше чела някаква статия, в която се говореше за една жена, отвлечена от психопат за осем дни. Най-накрая той бе пуснал жертвата си невредима само защото жената го бе предразположила към разговор. — Кажете ми какво става? Хектор Рос е вашият баща, нали?

Той кимна бързо.

— Старият глупак! Сега е точно там, където му е мястото!

— В затвора? — Камила изгаряше от желание да седне, но пистолетът все още бе насочен към гърдите ѝ и тя не се осмеляваше дори да мръдне.

— Да — внезапно той се разсмя зловещо и по гръбнака ѝ преминаха тръпки. — Благодарение на теб.

Без да откъсва очи от него, тя не отговори. Той се обливаше в пот и дишаше тежко.

— А вие се оказахте прекалено хитър, за да бъдете заловен, така ли?

Аластър и отправи продължителен поглед с лисичите си очи, чудејки се дали тя не му се подиграва.

— Нищо не можеха да лепнат на един инвалид, нали? Инвалид, който никога не напуска леглото и денем и нощем се нуждае от грижите на преданата си съпруга Мойра.

Камила се задъха.

— Вашата съпруга?

— Аха. Тя е нещо много повече от икономка на баща ми.

— Но не се ли страхувате, че сега могат да ви забележат — въпреки страха си, любопитството ѝ все повече се разпалваше. Имаше толкова много неща, за които искаше да попита, но не знаеше откъде да започне. — Очевидно не сте недъгав!

— Божичко, колко сме умни! — изсумтя той. Вирна брада нагло и изразът на очите му накара Камила отново да се разтрепери. Къде бяха Специалните части сега, когато толкова се нуждаеше от тях? Помощта сигурно идваше... не трябваше да се поддава на съмнение, само след няколко минути някой щеше да дойде да я спаси от този луд. Или Аластър Рос беше успял да заблуди дори тях? Бяха ли повярвали наистина, когато са арестували баща му, че той е инвалид? Нещастник, който никога не напуска леглото и никой в Ардаци не го бе виждал, но който все пак бе проявил наглостта да придружи Едит до погребението на съпруга ѝ?

— Не се правя на умна — тихо каза тя. — Просто се питам защо и баща ви твърдеше, че сте недъгав.

— Защото аз го накарах — рязко извика той. — Никой не би заподозрял инвалид, нали?

— Така е — кимна тя. — А с какво се занимавахте?

Тя отчаяно се опитваше да печели време, да го накара да говори, докато дойде помощта, и забеляза, че ръката не стиска вече така уверено пистолета. С малко повече късмет би могла да го накара да ѝ разкаже всичко за организацията, а тя щеше да се преструва, че нищо не знае само за да поддържа разговора.

Очите му приличаха на две стъклени топчета и бяха пълни с омраза.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не знаеш? Недей да ми пробутваш толкова евтина лъжа.

— Разбира се, знам какво сте правили — каза тя колкото може по-спокойно. — Просто се чудех каква е вашата роля в организацията.

— Моята роля? — той направи гримаса, имитирайки изискания ѝ говор. — Толкова ли не можа да разбереш, че аз съм техният лидер? Не ти ли стана ясно, че всички действат по моите заповеди? Баща ми нямаше нищо общо! Това си беше моя акция. Аз ръководех цялото шоу в Ардаци. Аз и никой друг. И със сигурност не баща ми — изсумтя презрително.

— Той нищо общо ли нямаше с това? — попита тя, неспособна да прикрие удивлението си.

Аластър Рос сви рамене.

— Той ме прикриваше. Беше ми нещо като параван. Арестуваха него, защото аз бях безпомощен инвалид, постоянно нуждаещ се от грижи — без да отпуска пистолета, той се приближи до прозореца и погледна навън. — Другите скоро ще дойдат.

— Другите? — повтори Камила със слаб глас. Ако наоколо се появяха още терористи, тя нямаше никакъв шанс. Щяха да я застрелят, да се отърват от тялото ѝ и никой нямаше да чуе повече нищо за нея. Филип щеше да обезумее от тревога, след като нямаше да може да му се обади, а освен това съществуваше още и Попи... Обливаше се в ледена пот и сърцето ѝ биеше толкова силно, че едва дишаше. „Глупачка!“ — каза си тя и прокле деня, в който бе решила да направи това пътуване, надявайки се да се види с Едит. Едит!... Из съзнанието ѝ се мерна една мисъл и тя се вледени от ужас.

— Къде е Едит? — прошепна. Нейната доведена майка я беше привлякла в този капан... който бе погубил и Малкълм. Сега той беше мъртъв и съвсем скоро дъщеря му щеше да го последва! — Къде е тя?

Ако в този момент Едит можеше да застане пред нея, Камила с удоволствие би я убила. Тя беше донесла толкова страдания на всички им! На Малкълм, на нея самата и... и на Попи. Бе настояла да дойдат да живеят в Шотландия без съмнение, за да бъде близо до Хектор Рос и когато Малкълм бе разбрал опасно много... бе оставила да го убият... хладнокръвно... в собствената му кола. А след това се бе появила на погребението му, придружена от сина на Хектор Рос... Или може би Аластър беше?... Мисълта бе толкова ужасяваща, че не беше сигурна дали иска да разбере истината. Но трябваше.

— Едит ваша майка ли е?

Удивлението, което се изписа върху лицето му, бе неподправено.

— Едит? Едит Елиът? — повтори той. — Какво, за Бога, те накара да помислиш това? — изговори думата „Боога“ провлачено, поставяйки ударението върху нея.

— Намерих едно писмо, писано от баща ви, в което той казваше, че се радва, задето тя идва да живее тук — отвърна Камила. — Тогава си помислих, че може би са се познавали доста отблизо.

— Запознаха се покрай проклетите ѝ кучета. Понякога идваше при него за съвет.

Камила се намръщи. Нещата някак не се връзваха.

— А тя беше ли замесена... — едва се насили да произнесе думите. — Беше ли замесена... в трафика на оръжие?

— Едит? — продължаваше да клати глава удивено и внезапно отново се засмя със зловещия си смях, който късаше нервите на Камила. — Едит имаше толкова общо с нашата работа, колкото рибите в Северно море.

— Какво искате да кажете? Та нали Едит ме накара да дойда тук днес. Значи тя е действала по ваша заповед?

— Имаш предвид онези пощенски картички, нали? И телефонните обаждания, с които те канеше тук, за да прибереш нещата на баща ти?

— Точно така! — Камила изпита облекчение. Най-последно се приближаваше към същността. Нещата започваха постепенно да се изясняват. Но миг по-късно надеждите ѝ бяха разбити на пух и прах.

Аластър помълча, след това я стрелна с малките си злобни очи:

— Едит не ги е изпращала.

Объркана, тя го погледна уплашено:

— Кой тогава?

— Наш съмишленник, по моя заповед, разбира се. Той е голям майстор в имитирането на почерци. А по телефона звънеше Мойра и се преструваше, че е Едит.

— Тогава значи втората ми майка изобщо не е ходила във Флоренция... нито пък в Лозана или Париж? — истината, която бавно се появяваше, беше толкова ужасна, че в първия момент тя отказа да я приеме.

— Разбира се, че не е ходила никъде.

— Тогава...

Той не отговори и отново погледна през прозореца, без да сваля пистолета.

Изведнъж в кухнята настъпи мъртва тишина. Не се чуваше дори бръмченето на муха и спомените ѝ я върнаха обратно към оня ден, когато бе пристигнала тук и бе намерила всички кучета мъртви. Люси, Филип и тя бяха допуснали, че Едит е избягала, обзета от страх. После, когато бяха започнали да пристигат картичките, надписани е

разкривения почерк на Едит, сметнаха, че е решила да попътува известно време. Всичките ѝ дрехи бяха изчезнали. И все пак...

— Къде е тя? — попита тихо Камила, а сърцето ѝ така се блъскаше в гърдите ѝ, че тя се замоли да не припадне. — Напускала ли е изобщо къщата?

По лицето на Аластър Рос бе изписано задоволство, а думите му потвърдиха най-страшните ѝ подозрения.

— Едит е на дъното на Северно море, сред множество малки рибки.

Тишината в кухнята ставаше още по-тежка. Камила беше сигурна, че той може да чуе ударите на сърцето ѝ. Изглеждаше ѝ така, сякаш двамата бяха далеч от реалния свят, недостижими и вече никой не би могъл да ѝ се притече на помощ.

— Защо? — попита го, когато възвърна гласа си. — Какво ви пречеше?

— Беше една досадна стара вещица — изръмжа той, внезапно раздразнен. — Двамата с баща ти вечно се месеха в неща, които не ги засягаха. Знаеха прекалено много!

— Но вие дойдохте с нея на погребението!

— Трябваше, защото щеше да предизвика много шум, ако я бяхме очистили преди това. Единствено аз можех да я накарам да замълчи и да не ти разкаже какво става.

Оставаше да попита само още едно нещо. Камила трябваше да го узнае, колкото и болезнено да беше за нея.

— Тя знаеше ли какво я очаква?

Аластър сви рамене.

— Разбра едва след погребението. Когато започнахме да събираме нещата ѝ, за да изглежда така, сякаш е заминала. Още същата нощ я разстреляхме — равно добави той.

Камила изхлипа и закри лицето си с ръце. Той беше толкова хладнокръвен и жесток, струваше ѝ се, че пред нея стои самият дявол. Щом са способни да причинят такова зло на една беззащитна възрастна жена, какво ли биха могли да сторят на нея?

— Трябва да седна — запелтечи тя и не виждайки, се протегна да си вземе стол. Той не каза нищо. Ръката, която стискаше оръжието, бе отпусната встрани. И за двамата бе ясно, че тя беше победена и всичките ѝ опити да поддържа разговора бяха останали напразни. Сега

всичко беше само въпрос на време. Той щеше да я застреля и да хвърли тялото ѝ в морето. Помисли си за Попи, за своето дете, за малкото си момиченце, което толкова много обичаше, но с което толкова се бяха отчуждили. Копнееше да види отново дъщеря си, да я прегърне и целуне и очите ѝ се напълниха със сълзи. Съществуваше още Филип. Нямахше да има възможност да се сбoguва с него и да види скръбта му.

Внезапно почувства, че не може да понася повече това. Щом така или иначе ще бъде разстреляна, нека Аластър Рос го направи веднага. Какво чакаше още? Да пристигнат другите и да му дадат морална подкрепа? Щеше ли да бъде изправена до стената и да бъде разстреляна пред всички тях?

Дръзко скочи от мястото си.

— Защо не ме убиете веднага? — настоя тя и гласът ѝ показваше, че е на ръба на истерията. — Защо не го направите и не приключите с това? — по страните ѝ се търкаляха сълзи. Попи... Филип... Толкова много ги обичаше, но никога повече нямаше да може да ги види. А те така и нямаше да разберат какво е станало с нея.

— Защо бързаш толкова? — студено я попита Аластър. Злобните му очи блеснаха развеселено и той заприлича на лисица повече от всякога. — Аз много се забавлявам!

Камила изтри сълзите с опакото на ръката си и се опита да овладее риданията си.

— Вие сте проклет садист! — извика тя.

— Така ли? — отмести с десния си крак един от столовете, седна и вдигна лице към нея. — А ти каква си, ако смея да попитам?

— Какво имате предвид?

— Ти! Ти, която хукна към полицията в Глазгоу с проклетата си история! — внезапно лицето му се изкриви от гняв. — Ти и твоят любовник, който се провираше нощем из селото и ни шпионираше! Баща ми ми каза как сте спрели колата му и сте искали да се обадите в полицията. Ти, долна вещице! Ти! А сега ще платиш за всичко, което направи. Ще страдаш така, както страдат семействата на всички арестувани мъже. Недей да се надяваш, че ще умреш бързо. Това не е достатъчно за теб. Трябваше да свършим с теб още последния път, когато беше тук, но ти много бързо изчезна, нали така? Е, този път няма да имаш възможност да се измъкнеш.

За момент у Камила проблесна слаба надежда. Ако отлагаха убийството ѝ, може би помощта щеше да пристигне навреме. Може би Филип щеше да се чуди защо не му се обажда. Може би щеше дори да позвъни в Скотланд Ярд. Сигурно след всичко, което се бе случило, Специалните служби бяха наясно, че все още има много терористи на свобода и особено техният лидер, който разчита на подкрепата им?

Той се изправи и срита стола.

— Ставай! — нареди яростно.

Камила се изправи сковано, останала без капчица сила. Пистолетът отново бе насочен към нея и той я поведе навън от кухнята към коридора. После сграбчи рамото ѝ със свободната си ръка и я блъсна през отворената врата на библиотеката.

— Стой тук! — огледа стаята и кимна доволно. — Оттук няма да можеш да избягаш!

Камила погледна през прозореца и разбра, че е прав. Всички приземни прозорци в Крийгнеч имаха тежки железни решетки от външната страна, за да предпазват къщата от крадци. Отпусна се върху един фотьойл и подпря лакти върху масата.

— Какво ще правите?

— А, искаш да знаеш? — подигра се той, докато внимателно оглеждаше стаята. — Това е нещо, което не трябва да бъде приписано на ИРА, така че ще се наложи да предизвикаме малък инцидент.

Камила стисна зъби и изпита към Аластър омраза, на каквато до този момент не знаеше, че е способна.

— Нещастен случай, ето как ще изглежда работата.

— Как?

— Ще подпалим Крийгнеч — простичко отговори той. — Ще изнесем всичко ценно, от което можем да изкараме малко пари, и ще предизвикаме късо съединение в електрическата инсталация. Подобни неща често се случват в тези стари къщи! — засмя се на остроумието си.

Гърлото ѝ така се сви, че тя едва дишаше. Значи ето каква била съдбата ѝ! Да изгори жива в къщата на родния си баща при „нещастен случай“!

Минута по-късно той се обърна и напусна библиотеката, като затръшна силно тежката дъбова врата. След това го чу да заключва, преди да се отдалечи. Стъпките му отекваха силно, после заглъхнаха.

Миг по-късно си беше отишъл. Тя огледа стаята, търсейки начин да избяга, но не виждаше възможност. Прозорците имаха решетки. Вратата беше заключена. Нищо не можеше да направи. Къщата скоро щеше да се обвие в пламъци, а тя беше заключена вътре.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Към пет часа Филип реши, че не може да чака Камила да му се обади след вечеря. Искаше да разбере дали е пристигнала и дали всичко в Крийгнеч е наред. Беше му интересно да узнае как се разбират с Едит, но повече от всичко искаше да чуе гласа ѝ и да ѝ каже колко много я обича. Въпреки че беше изминал само един ден, тя вече му липсваше ужасно и мисълта за дългата самотна вечер, която го очакваше, го потискаше.

Но на мобифона не отговори никой и той намръщено постави слушалката обратно. Може би е отишла да се поразходи. Или пък беше оставила мобифона си в колата. Без съмнение вече бе стигнала до къщата, защото по-рано тази вечер бе разговарял с нея. Надяваше се, че няма да се увлече в разговорите с втората си майка дотолкова, че да забрави обещанието си да му позвъни. Без нея не беше на себе си. Опита се да се съсредоточи върху учебника си, но историята на архитектурата на Банистър Флечър не можеше да задържи вниманието му. Когато телефонът иззвъня, той се хвърли върху него, шепнейки името на Камила.

— Какво ще кажеш да дойдеш на вечеря утре вечер, миличък? — говореше майка му.

— И защо? — в гласа му ясно си личеше разочарованието му.

— Какво искаш да кажеш с това „защо“? Защото искаме да те видим, затова. Ще бъде семейна вечеря.

— Защото Камила в момента я няма, нали? Докато беше тук, не ме канеше да вечерям у вас!

— О, Филип, не говори така — замоли се Люси. — Толкова ми липсваш. Има ли нещо странно в това? Помислих си, че ще бъде прекрасно да прекараме заедно една спокойна вечер без кавги и разправии. Не можем ли?

— Това няма да промени нищо, нали? Ти все още не одобряваш връзката ми с Камила, нали? — болката му го правеше агресивен.

— Филип, ненавиждам това, което става между нас. Никога преди не си разговарял така с мен.

— Ти си виновна за това, мамо! Ако приемеш Камила като моя приятелка, всичко ще се оправи. Не мога да разбера защо ти е толкова трудно да го сториш! При това така добре я познаваш. Искам от теб само да се примириш с положението.

Последва продължително мълчание и после Люси тихо каза:

— Не мисля, че бих могла, миличък. Ще бъде нечестно да се преструвам, че нямам нищо против. Против съм, разбира се, и то категорично, защото тя застана между теб и твоето семейство и пречи на учението ти. В крайна сметка ти ще бъдеш наранен, а и Попи се чувства много нещастна.

Сега Филип мълча дълго, сякаш премисляше думите на майка си.

— И това е последната ти дума, така ли?

— Но не бива да се отделяш от нас заради това!

— Мамо, ние с Камила живеем заедно. И нищо повече не може да се каже по въпроса.

— Филип, аз...

Ала той вече бе затворил телефона и тя стисна в ръка притихналата слушалка.

В този момент в стаята влезе Попи.

— Какво ти каза? — полюбопитства тя, досещайки се, че се бяха скарали.

— Господи, Камила го е омагьосала! — възкликна Люси и отпусна безпомощно ръце. — Не иска да дойде. Изобщо не мога да го накарам да мисли разумно.

— Нали ти казах? Нали те предупредих, че майка ми е изключително властна! Ако иска нещо, просто си го взима. Откакто татко загина, тя много се промени — допълни момичето и избухна в сълзи.

— Попи, миличка! — Люси се втурна към нея и я прегърна, мигом забравила собственото си нещастие. — Толкова съжалявам, че си така разстроена заради майка си.

Попи продължаваше да хлипа:

— Тя беше толкова добра... толкова забавна... толкова мила. Но сега не се интересува от нищо... и на мен започва да ми липсва майката, която имах някога.

Люси започна да я утешава като малко дете. Казаното от Попи беше вярно. Камила наистина се беше променила след смъртта на Дейвид и това обясняваше много неща. Тя гледаше на Филип като на последен шанс да обича и да бъде щастлива и с нокти и зъби щеше да брани този шанс, без значение какво щеше да ѝ се наложи да стъпче по пътя си. Една част от Люси можеше да я разбере, да разбере трагичния начин, по който някои жени приемаха годините, след като прехвърляха четиридесетте, можеше да осъзнае, че понякога човек се влюбваше против волята си и често обектът на тази любов беше съвсем неподходящ. В любовта нямаше логика, тя беше сляпа и Люси горещо желаше не нейният син да бъде последната авантюра на Камила. Но какво бе станало, питаше се тя, със симпатичния Джефри Хенеси, който очевидно бе луд по Камила? Колко подходяща би била връзката с него. Близо петдесетгодишен, свободен, преуспяващ и очарователен. От него щеше да излезе чудесен съпруг за Камила. За миг Люси си помисли дали да не му се обади, да му се довери и да го помоли да сложи край на връзката между сина ѝ и Камила. Но почти веднага осъзна, че ако го стори, ще нарани Филип. Ако на тази история ѝ бе писано да свърши, то този, който трябваше да сложи точката, бе именно той.

— Не се разстройвай, Попи — утешително каза Люси. — Мисля, че майка ти в момента изживява труден период и се опитва за последен път да докаже сама на себе си, че все още е красива жена, привлекателна за мъжете. След време всичко ще свърши, уверявам те — „горещо ще се моля на Бог за това“, мислено довърши тя.

— Млада и привлекателна! — рязко възкликна Попи. — Но как може човек на нейните години да е привлекателен?

Люси потисна усмивката си.

— Двете с майка ти сме на една и съща възраст. Въпреки че аз не се чувствам чак толкова млада, надявам се, че все пак не съм непривлекателна!

Попи я изгледа сериозно.

— За жена на твоята възраст наистина изглеждаш добре — заяви тя с типична за възрастта си безцеремонност. — Но ти не би се захванала с някой младеж, нали?

Люси се опита да си отговори честно на този въпрос. Разбира се, нейният брак с Антъни се бе оказал много сполучлив и това

променяше нещата. Опита се да си представи, че е самотна, копнееща за любов и разбиране, за някого, с когото да сподели живота си, при това на половината на нейните години. Трябваше да признае, че подобна перспектива ѝ се струваше примамлива и вълнуваща. Но после си помисли за усилията, които трябваше да полага, за да заличи следите, които годините бяха оставили върху нея — посивелите коси, бръчките около очите и първите признаци на оформящата се двойна брадичка, увисналия от бременностите корем, очилата, които ѝ бяха необходими всеки път, когато искаше да прочете нещо...

Внезапно избухна в смях.

Попи престана да хълца и я погледна изненадано.

— Кое е толкова смешно?

— Никога не бих могла да го направя! — кикотеше се тя. — Дори след милион години! Да се опитваш да поддържаш формата си и да изглеждаш млада е дяволски трудна работа. Истински кошмар! Господи, една жена не може да прекара целия си живот в диети, из козметичните салони и винаги да седи само в сянката на притъмнена лампа! А нощите биха били още по-ужасни! Не! По-добре да се примирия със затлъстяващото си тяло и да се откажа завинаги от подобен род развлечения!

След разговора с майка си Филип звънеше на Камила през петнадесет минути, но все още не можеше да се свърже с нея. Найсетне, неспособен повече да понася тревогата и напрежението, той позвъни в Скотланд Ярд и помоли да го свържат с инспектор Причърд. Той беше поставил охрана на Камила и беше отговорен за безопасността ѝ.

— Съжалявам, но инспектор Причърд не е дежурен тази вечер. Не искате ли да разговаряте с неговия колега сержант Дънкън?

— Благодаря ви — веднага щом го свързаха, Филип бързо разказа всичко за пътуването на Камила.

— Ще се заема с това, но не мисля, че има нещо обезпокоително в Ардачи — заяви Артър Дънкън. — Правим редовни проверки в района и нямаме сведения за нови опити за трафик на оръжие. Смятам, че отървахме района от всички привърженици на ИРА. Колегите не са забелязали нищо подозрително напоследък.

— Бихте ли проверили дали мисис Итън е добре? Проблемът е, че телефонът е изключен, но ще ви оставя номера на мобифона ѝ, въпреки че тя не отговаря.

— Добре. Благодаря. Ако има нещо, ще ви се обадя, но сигурно не по-рано от утре сутринта.

— Добре.

Съвсем не беше добре, нито пък много успокоително, мислеше си Филип, но нищо повече не можеше да направи. Въпреки това обаче реши да продължава да прави опити да се свърже лично с нея през цялата нощ.

Камила се вцепени от ужас. Не можеше да мисли. Не можеше дори да се помръдне. Паниката парализираше крайниците и съзнанието ѝ. Тя беше в капан... беше в капан. Очите ѝ виждаха само металната решетка на прозореца. Слухът ѝ долавяше само тишината, в която тънеше цялата къща. Така беше... беше се оказала в капан. Беше привлечена в него от организация, която бе убила баща ѝ, съпругата му, а сега се готвеше да убие и нея. „Колко още, Боже Господи, колко още щеше да се наложи да чака, докато старинната къща избухне в пламъци? Татко, мълчаливо се замоли тя, татко, кажи ми какво да правя?“ Сълзи на ужас я заслепиха. Гърлото ѝ се разкъсваше от ридания. Нямаше да седи, заключена в тази стая, и да чака да бъде погълната от пламъците...

И тогава, внезапно, като отговор на молитвата ѝ, тя си припомни, че баща ѝ ѝ беше показал едно тайно помещение, от което чрез таен вход се влизаше откъм библиотеката. Предишните собственици бяха съхранявали там среброто си, но Малкълм със смях бе твърдял, че няма достатъчно сребърни съдове да запълни дори един рафт в тайника, така че изобщо нямаше намерение да го използва. Но къде беше? У нея бавно се зараждаше нова надежда. Спомняше си, че се намираще в един панел, който представляваше част от библиотеката, която заемаше цялата стена. Но кой точно панел? И от коя страна на библиотеката? Как се отваряше? Дали трябваше да дръпне нещо, или да натисне някакъв бутон, скрит измежду безценната колекция от книги на баща ѝ? Или пък някаква дръжка?

Започна да се лута напред-назад, опипвайки с ръце лавиците. Когато бе дошла тук за първи път, Малкълм ѝ бе показал как действа механизмът и я бе въвел в малката квадратна стаичка, която отвътре изглеждаше като отделение в бюфет. Щом се бяха озовали вътре, той бе натиснал някаква ръчка, която отвори отсрещната стена и те се намериха в коридора, минавайки през малък маркиран отвор в облицованата с дъб стена. Това беше единственият възможен начин да избяга. Ако можеше само да открие тайния отвор в библиотеката, би могла да мине през тайника и да излезе от другата страна. Тогава може би... може би щеше да успее да се спаси? Беше сигурна, че никой друг не знае за това скривалище. Обливайки се в пот, с треперещи ръце, тя се опитваше да си припомни как баща ѝ бе отворил вратата. Дали не беше повдигнал нещо? Или пък обратно, беше натиснал някакъв бутон? Беше сигурна, че се е ориентирала към правилната част от библиотеката, защото тази стена граничеше с коридора, докато останалите разделяха библиотеката от гостната.

Внезапно дочу тътнещ звук откъм коридора. Сякаш някой местеше тежките мебели по стълбите. Чува се стъпки, след това мъжки гласове...

— Тя е в библиотеката — извика някой и стъпките се чуваха по-отблизо.

Господи, къде, къде беше онази ръчка, която отваряше скривалището зад библиотеката?

Стъпките се чуваха до самата тежка врата на стаята и точно в този миг нещо под дланта на Камила поддаде. Натисна по-силно и съвсем безшумно, като добре смазана врата, целият панел с тежки библиотечни рафтове бавно се отмести. В същия момент, в който чу превъртането на ключа в ключалката, тя се пхна в тесния отвор и дръпна вратата обратно. С леко щракване отворът се затвори. Из стаята се разнесоха разгневени гласове. Наоколо се чуваха тежките стъпки на подковани ботуши. Можеше да си представи изумлението им, когато бяха намерили стаята празна — същата тази стая, от която, според Аластър Рос, никога не би могла да избяга.

Няколко минути Камила дишаше тежко, опитвайки се да се успокои. Изпитанието съвсем не беше свършило. Сега трябваше да разбере как се отваря противоположният изход на тайника. А след като го отвори, трябваше първо да се убеди, че коридорът е безлюден.

Междувременно се заслушваше, за да разбере онова, което ставаше около нея. Из библиотеката, коридора и нагоре-надолу по стълбите се чуваха мъжки гласове, тропот на тежки обувки и стържещият звук на влачени по пода мебели. Очевидно Аластър и хората му задигаха всичко, което можеха, преди да подпалят къщата. Ако в този момент се появеше в коридора, щяха да я застрелят на място.

Струваше ѝ се, че са изминали часове, а все още можеше да чуе приглушени гласове и трясъците на размествани предмети. В скривалището беше горещо и задушно. Вече бе започнала да проявява признаци на клаустрофобия, но знаеше, че трябва, да остане там. Нямаше представа колко още би могла да издържи, но съзнаваше, че е прекалено рано да се измъкне. Струйки пот се стичаха по врата и между гърдите ѝ. Дланите ѝ бяха влажни и ѝ бе все по-трудно да диша. Може би имаше начин да откряне съвсем леко входа, за да влезе малко чист въздух, без да бъде забелязана? Без да може да вижда нищо в абсолютната тъмнина, тя се пресегна към срещната стена и веднага докосна един рафт. Плъзна ръка по най-горната му част, но усети само напластения се прах. Опипом продължи да търси някаква ръчка или копче, но не можеше да открие нищо такова. И все пак беше сигурна, че точно по този начин баща ѝ бе успял да отвори входа, водещ към коридора. Започна да претърсва пипнешком цялата стена, дращейки и удряйки ръцете си из ръбовете на лавиците, докато почувства, че върху кокалчетата ѝ избиха капки кръв, но все още не успяваше да намери онова, което търсеше. Нищо. Заля я вълна от нова паника. Нима се бе оказала затворена в тази гробница! Независимо дали терористите бяха още тук или не, трябваше да се измъкне, защото иначе щеше да се задуши.

Като се опитваше да диша бавно, пестейки всяка глътка въздух, поднови търсенето си. Трябва да е някъде тук. Беше видяла баща си да натиска нещо... Защо, мислеше си Камила, защо не бе обърнала повече внимание тогава? Отчаяно проучваше с ръце другите стени — високо над главата си и по пода търсеше нещо, което трябваше да се натисне или издърпа. Ръцете ѝ трепереха така, че едва успяваше да контролира движенията им. Топла, лепкава кръв се стичаше на струйки от пръстите към китките ѝ. Опита да проучи стената, която беше от лявата страна. Нищо, освен празни рафтове. Обърна се надясно. Гладка, хладна стена, вероятно направена от метал. Също като тази,

която стоеше зад нея. И никакви ръчки, никакви бутони. Нищо. Горещината ставаше все по-непоносима. Още чуваше шум откъм централната част на къщата. Ужасена, тя разбра, че в непрогледната тъмнина бе изгубила чувството си за ориентация. Вече не можеше да разбере откъм коя стена се беше промъкнала тук. Помещението беше квадратно. Пред нея или отзад се намираше тайният вход откъм библиотеката? Може би отляво или отдясно? Обезумяла от ужас, започна да блъска с юмруци по най-близката стена. Дори и да я чуеха, терористите не биха могли да я измъкнат оттам. Никой не би могъл, освен ако не беше запознат с действието на тайния механизъм.

На ръба на припадъка, Камила се отпусна на пода, парализирана от ужас. И тогава се случи най-страшното... Прокрадвайки се през невидимите пори на стените, помещението бавно се изпълваше с мирис на пушек.

Сам в апартамента си на „Пимлико“, Филип се опитваше да се концентрира върху учебника, но мислите му постоянно се връщаха към Камила. Беше вече сериозно притеснен, въпреки че го бяха уверили, че няма никакви основания за тревога. Отново набра номера на мобифона ѝ, но някак си инстинктивно усети, че никой няма да му отговори. Ако телефонът ѝ беше някъде наблизо, тя вече трябваше да му се обади. Какво, за Бога, ставаше? Като отмести тетрадките и учебниците си, излезе от малката си всекидневна и отиде в кухнята да си направи кафе. Нямахше да може да заспи, освен ако не поговореше с нея. Какво би могло да се случи? Отново и отново прехвърляше наум плановете ѝ за това пътуване. Ами ако изобщо не е стигнала до селото? Ако ѝ се е случило нещо по пътя? Тази мисъл, която не бе минавала през съзнанието му до този момент, го изпълни с нови страхове. Може би е катастрофирала? Или пък е останала без бензин сред планинските пътища, на хиляди мили далеч от всяко цивилизовано място? Или пък се е заблудила по пътя? Пътищата в провинцията толкова много си приличат, заобиколени от планини и гори. Ако е сбъркала пътя, може да не е успяла да се добере до Ардаци, преди да се стъмни, и да е решила да прекара нощта в някой хотел.

Тласкан от импулса на тези предположения, той отново отиде до телефона във всекидневната. Това беше единственото нещо, което би

могъл да прави, вместо да седи безпомощен и да очаква да стане чудо и Камила да му се обади. Започна да звъни из болниците и полицейските участъци в Лондон и Глазгоу, в случай че е станала катастрофа. Това щеше да му помогне да прекара дългите самотни часове, докато не преставаше да се пита какво ли би могло да се случи. И може би нямаше да го остави да полудее.

Два часа по-късно все още се намираше в същото неведение. Между отделните позвънявания в болниците и полицейските участъци на всички по-големи градове по пътя не преставаше да набира номера на мобифона на Камила. Нямаше рапорт за станало пътнотранспортно произшествие, но го бяха посъветвали да се обърне към Кралския автомобилен клуб и да ги помоли да се опитат да проследят пътя на колата ѝ, в случай че се е повредила. Към полунощ, все още не беше успял да открие нищо. Отчаян, Филип се хвърли върху леглото си и впери поглед в белия таван, сякаш се надяваше там да намери отговора. Ако нещо се беше случило с Камила... Не можеше да понесе подобна мисъл. Проклинаше се, задето я бе пуснал да замине сама за Шотландия. Ако я беше сполетяла някаква беда, никога нямаше да си го прости. Съвсем безпомощен, той си спомни, че дори нямаше кола, с която би могъл веднага да напусне Лондон и да тръгне да я търси. Обзет от чувство за вина, обезумял от притеснение, Филип се проклинаше, задето не ѝ бе попречил да замине. В три часа сутринта все още лежеше буден и му се струваше, че тревогите на тази безкрайна нощ едва сега започват.

В малкото помещение, където Камила се бе свила — сама и уплашена, лютивата миризма на пушек ставаше все по-силна. Беше толкова задушно, че тя можеше да поема въздуха само на малки глътки. „Поне да можех да виждам“, помисли си тя, докато отново се залови със стените. Единственото, което искаше сега, беше да се измъкне от тази стаичка, дори ако това означаваше да се озове отново в библиотеката.

Всичко друго беше за предпочитане пред възможността да остане затворена в това малко пространство, докато пламъците стигнат дотук и я изгорят жива, преди да разрушат всичко наоколо.

Шумът от стъпки и тътрещи се предмети бе престанал и наоколо бе настъпила зловеща тишина. Аластър Рос и хората му сигурно бяха напуснали къщата веднага след като я бяха подпалили. Така или иначе те щяха да я убият, независимо дали щеше да се намира в библиотеката или скрита в малкия тайник, но сега Камила горчиво съжаляваше, че е избрала да избяга по този път. В библиотеката би могла да разбие прозореца, за да може да диша, въпреки че не би могла да избяга. Може би тогава щеше да дочака идването на противопожарните коли, които местните хора щяха да повикат веднага след като забележеха пушека. Но без значение е сега кой щеше да дойде, защото никой нямаше да може да я намери. Нямаше дори да разберат, че е вътре. Всички щяха да мислят, че пожарът е бил предизвикан от късо съединение и къщата е била съвсем празна.

Внезапно, обладана от паника, тя започна да крещи и да удря по стените с окървавените си юмруци:

— Не искам да умра!... Изведете ме оттук!

В тясното затворено пространство виковете ѝ отекваха приглушено дори за нея самата и безнадеждността на ситуацията я изпълни с отчаяние.

Миризмата на изгоряло ставаше все по-силна. След колко време пламъците щяха да стигнат до нея? Заслепена от нови вълни надигаща се паника, изгубила всякаква представа за посоките, отново се хвърли към стените. Чувстваше се като слепец, затворен в гробница! Чу се пращане. Огънят сигурно беше много по-близо, отколкото си бе мислила... миризмата на пушек ставаше все по-непоносима и вече изгаряше ноздрите ѝ. И тогава... Камила застина неподвижно, всеки нерв от тялото ѝ се изопна и тя напрегна мислите си, за да може да определи онова, което бе усетила. Върху лицето си бе почувствала някакъв леден полъх. Пое дълбоко дъх, въпреки че въздухът бе натезал от пушек. Беше леден, но ободрителен. Той пареше очите ѝ, но беше въздух, свеж въздух.

Камила се обърна към посоката, откъдето идваше, но ръцете ѝ все още не напипваха нищо. Пристъпи напред с протегнати ръце, почувства допира със стената... с един от рафтовете... и той се раздвижи! Натисна по-силно и стената поддаде на натиска. Свежиет полъх се чувстваше по-ясно. Тайната врата беше отворена! Сигурно

несъзнателно, без да забележи, бе натиснала точното място. Но каквото и да бе направила, панелът бавно се отвори.

Дишайки дълбоко, тя натисна вратата и я отвори широко. Дали нямаше да я отведе обратно в библиотеката, която Аластър Рос бе заключил и на чиито прозорци имаше здрави решетки? Това сега нямаше значение, защото не можеше повече да стои затворена в своя капан. Препъвайки се, Камила се опита да се ориентира, но наоколо беше много тъмно, цялото осветление на къщата беше изключено. Освен това беше много студено. Отнякъде ставаше силно течение, което я блъскаше по изпотеното лице и караше тялото ѝ да трепери от студа. В този момент разбра, че се намира в коридора. Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, тя видя входната врата, която бе оставена отворена. Зад нея беше свободата. Наоколо се носеха гъсти талази дим и тя усети, че идват откъм кухнята. Чу нечий вик и разбра, че убийците са все още наоколо.

Като се промъкна безшумно и предпазливо, надникна през вратата, разбирайки, че трябва да се спотайва някъде из двора, докато те си отидат. Сигурно бяха някъде из задната страна на къщата. Камила примигна. Алеята беше безлюдна! Но тогава какво ли бяха направили с колата и мобифона ѝ? Единствената ѝ връзка с цивилизацията свят! Сега единствената ѝ възможност да се спаси беше, като се крие някъде, колкото може по-далеч от къщата. Бързо се огледа наоколо, за да се увери, че пътят е чист. Слезе на пръсти по предната стълба и се втурна към дърветата и храстите, които ограждаха алеята. Те щяха да ѝ осигурят прикритие. Пукането на чакъла под краката ѝ отекваше в ушите ѝ като пистолетни изстрели в застиналата нощ, но тя не можеше да спре. Не смееше да спре. Тогава чу вик:

— Какво, по дяволите, е това? — беше мъжки глас с подчертано шотландски акцент.

— Не може да отиде далеч! — изкрещя друг глас. — След нея!

Камила точно бе стигнала края на поляната, когато чу зад себе си тежки стъпки по чакъла. Хвърляйки се върху тревата, тя благодари горещо на Бога, че не бе косена от няколко месеца насам и бавно запълзя далеч от алеята под прикритието на дърветата и високите къпинови храсти. Вече беше близо до границата на собствеността на

баща си. Отпусна се на земята с биещо до пръсване сърце и едва дишаща, притисна бузата си към влажната камениста пръст.

Препъващи се стъпки и яростни ругатни изпълниха въздуха наоколо. После забеляза светлите лъчи на джобните фенерчета, които използваша, за да я търсят. Легнала неподвижно, тя наблюдаваше и изчакваше. Навсякъде се носеше лютивият мирис на пушек. Чуваше се пукането на горящо дърво. Пожарът бързо се разрастваше и за момент тя осъзна какво щеше да се случи, ако все още бе затворена в тайника. Изтощена, премръзнала, премаляла от ужас, тя потрепери. Сега най-лошото, което можеше да ѝ се случи, бе да бъде застреляна. Но това беше далеч по-лесен начин да умре, отколкото да изгори жива.

Продължаваше да лежи на земята, без да усеща болките в краката и неприятното парене върху издраните си ръце. Беше цялата окаляна, в косата ѝ се бяха вплеели паяжини от тайника, а лицето ѝ бе изцапано с прах. Но поне за момента се намираше в безопасност. Наоколо мъжете продължаваха да крещат и да претърсват с помощта на фенерчетата и по гневните им гласове тя отгатна, че те взаимно се обвиняваха, задето им се беше изплъзнала. Ако знаеше къде са откарали колата ѝ, би могла веднага да избяга. Но без нея най-разумното нещо, което можеше да направи, бе да остане скрита сред високите храсти, поне докато пристигнат противопожарните коли.

Откъм залива Лорн се почувства полъхът на бриза и внезапно се разнесе трясък. Но не виеше вятърът, не... той дойде откъм Крийгнеч. Сякаш нещо бе избухнало, откъм вътрешността на къщата се разнесе тътен и огнените езици се издигнаха към нощното небе, изригвайки от най-горните прозорци, и протегнаха разрушителните си ръце към покрива. Небето се обагри в розово и наситеночервено. С пукане и съскане навсякъде се разхвърчаха искри. Тътенът ставаше все по-силен, подсилван от време на време от трясъка на счупени стъкла, които не бяха издържали на високата температура. Подпорните греди с грохот се срутиха върху земята. Крийгнеч гореше със страхотна бързина и тя се запита дали не бяха полели къщата с нещо, за да подсилят огъня. Би усетила миризмата на бензин. Сигурно бяха използвали някакъв денатуризиран спирт.

От прикритието си Камила наблюдаваше как бащината ѝ къща се руши. Помисли си за безценната библиотека на баща си с красивите томове в кожена подвързия. Помисли си за изящното му бюро и

портрета на майка ѝ, с който той никога не се разделяше. Помисли за дрехите, за личните му вещи, за картините... там имаше толкова много неща. Целият живот на Малкълм бе събран в тази къща. По страните ѝ се затъркаляха сълзи. Да гледа как всичко, което бе ценила, изгаря в яростни пламъци беше все едно да става свидетел на една смърт. Огънят унищожаваше съкровището на цял един живот и тя чувстваше как сърцето ѝ се къса. Сякаш част от нея изгаряше сред пожара. Не тялото ѝ, което бе успяла да спаси. А част от нейния дух, от сърцето и душата ѝ. Последните няколко часа бяха оставили незаличими следи в съзнанието ѝ и тя бе разбрала някои истини, за чието съществуване дори не бе подозирала. Истини, които никога вече нямаше да забрави. Тази нощ бе преживяла ужаса от възможността да изгуби живота си по най-страшния начин и разбираше, че никога вече няма да бъде същата. Сега единственото нещо, което искаше, бе да се махне оттук. Искаше да направи толкова много неща; толкова много неща искаше да каже на Попи, на Филип. Много неща в живота ѝ се нуждаеха от промяна и тази нощ ѝ беше показала пътя. Крийгнеч се рушеше сред свирепите пламъци и докато го наблюдаваше, тя разбираше, че част от нея също е разрушена от онова, което бе преживяла.

Някакво движение на алеята около главния вход привлече вниманието ѝ и тя чу шум от двигател. Разнесоха се нови викове и успя да долови:

— Сега бягайте!

Колата потегли и Камила долови заглъхващия шум на мотора по посока на Ардачи.

Беше съвсем сама. Аластър Рос и хората му си бяха отишли. Много предпазливо се надигна от земята и видя, че всичко около нея е обляно в червено сияние. Короните на дърветата изглеждаха тъмночервени, а над тях, леко и ефирно като сняг, се сипеше сива пепел.

Наблюдавайки от скривалището си, тя разбра, че не може да направи нищо. Щяха да ѝ са необходими около десет минути да отиде пеша до Ардачи, но съществуваше рискът да попадне на Аластър и неговите хора. Целият район бе осветен от червения блясък на пожара, така че сигурно някой щеше да го забележи и да се обади в пожарната. Щеше да изчака, докато дойдат, и едва когато от голямата къща останеха само каменните стени, щеше да си тръгне. Вече нищо не я

задържаше тук. Малкълм, Едит и всички следи от тяхното съществуване бяха заличени. Нищо не ѝ беше останало — освен спомени. Малкълм беше добър и грижовен баща, който винаги я бе подкрепял. За нея да има такъв баща беше благословия и тя цял живот щеше да му бъде благодарна. Изтри сълзите си и си помисли колко много и липсва. Той беше човек, на когото винаги можеше да се облегне. А Едит щеше да си спомня като мила и приятна жена и винаги щеше да изпитва към нея благодарност, заедно бе дарила на Малкълм още малко щастие, преди да започнат проблемите им.

Докато Камила наблюдаваше как Крийгнеч изчезва сред пламъците, знаеше със сигурност, че никога повече няма да се върне на това място. Беше време веднъж завинаги да скъса с миналото. С цялото си минало. С Дейвид, с баща си и с много от нещата, в които се бе вкопчила по заблуда. Животът трябваше да се живее заради днешния ден, а не заради вчерашния. А утрешният сам щеше да се погрижи за себе си.

Изведнъж се смрази и по гръбнака ѝ пролазиха тръпки. С ъгъла на окото си забеляза, че нещо се движи между дърветата откъм дясната ѝ страна. Напрягайки се да види по-ясно през дима, тя различи фигурата на мъж. Той като че ли се взираше в нея, докато излизаше изпод прикритието на дърветата, които опасваха алеята.

Камила притаи дъх, разбрала, че е безсмислено да бяга. Той идваше право към нея и в ръката си държеше нещо, което приличаше на оръжие.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Филип припряно сграбчи телефонната слушалка. Беше прекарал цялата нощ, пиейки кафе и крачейки отчаяно из стаята, когато го осени мисълта да позвъни в полицията в Обан. Това беше най-близкият голям град до Ардачи и ако бе станала някаква катастрофа в района, сигурно щяха да знаят.

— Пожар? — повтори Филип. — В Крийгнеч? — внезапно се почувства крехък като яйчена черупка и му се стори, че при най-лекия допир ще се разпадне на части. — Има ли някакви щети или жертви?

— Не знам, но ще ви свържа с дежурния.

— Благодаря — Филип чакаше, изпаднал почти в несвяст. През цялото време бе подозирал, че нещо не е наред и се проклинаше, задето не се бе обадил в полицията в Обан по-рано.

— С какво можем да ви помогнем? — попита женски глас.

— Опитвам се да разбера дали има жертви при пожара в Крийгнеч в Ардачи. Приятелката ми и втората ѝ майка са отседнали там, а аз не мога да се свържа с тях.

— Не можем да бъдем сигурни. Прекалено рано е да се каже. В момента там са противопожарните коли и докато не получим рапорта им, не бихме могли да ви дадем никаква информация — тонът ѝ беше приятелски, но рязък.

Филип затвори очи, представяйки си как разравят жаравата, търсейки човешки останки. Как по друг начин биха могли да разберат дали някой е изгорял или не? Но все още в него тлееше слаба надежда, че Камила и Едит са успели да избягат, преди огънят да обхване къщата.

— Имате ли представа кой е съобщил за пожара? — отчаяно запита той. — Ако те са вдигнали тревогата, тогава биха могли да се преместят в някой хотел за през нощта?

— Бихте ли ми дали имената на двете дами, моля?

— Камила Итън и Едит Елиът. Тя е собственичка на Крийгнеч.

— Задръжете така, ако обичате — последва изщракване и Филип се напрягаше да чуе нещо, но жената бе изключила телефона, докато правеше справките. Хиляди кошмарни видения минаха през съзнанието му, докато чакаше. Може би трябваше да спомене и факта, че името на Камила е сред черния списък на ИРА! Тогава го осени прозрението, че може би пожарът е бил подпален умишлено. Някой от поддръжниците на ИРА е видял двете жени, които щяха да бъдат най-важните свидетелки на процеса, и нарочно е подпалил къщата, за да унищожи всички доказателства, които биха могли да се намерят там. Изобщо не трябваше да пуска Камила да заминава сама!

— Там ли сте още? — чу се отново гласът по линията.

— Да — Филип стисна слушалката още по-здраво.

— Все още няма сведения, че къщата е била обитавана. За пожара е съобщено някъде от Ардачи, но записките ни сочат, че е бил местен човек. Не знаем нищо за мисис Итън и мисис Елиът. Те в къщата ли живееха?

Колкото може по-накратко Филип разказа цялата история. От забележките, които подхвърляше от време на време, той остана с впечатлението, че жената записва всяка негова дума.

— Къде бихме могли да се свържем с вас? — попита най-накрая тя.

Той съобщи адреса и името си, и продиктува телефонния си номер. Нищо друго не му оставаше да стори, освен да чака обаждане от Камила или от полицията в Обан, или от Специалните служби към Скотланд Ярд. А най-тежкото от всичко беше очакването. То само подсилваше страховете му, объркването и чувството за безпомощност. Една част от него изгаряше от желание да наеме кола и да тръгне към Шотландия, за да разбере всичко сам, а другата го убеждаваше, че е много по-разумно да остане до телефона. Днес изобщо нямаше да ходи на лекции и щеше да прекара целия ден в апартамента си.

Като си направи още кафе, той отиде да си вземе душ, но остави вратата на банята отворена, за да може да чуе, в случай че телефонът звънне. После се отпусна в топлата вода с надеждата така да успее да прогони напрежението в крайниците си. Вече беше девет сутринта.

Той беше възрастен, много по-стар, отколкото ѝ се бе сторил в първия момент, когато го бе забелязала. Косата под шапката му беше снежнобяла и на огнения отблясък сбръчканото му лице изглеждаше бледо. Докато той се приближаваше, тя остана неподвижна, изчаквайки да види каква ще е реакцията му. Ръката, в която държеше нещо, се отпусна надолу и тя забеляза, че това не е оръжие, а дебела тояга. Но все пак какво правеше тук посред нощ, скрит сред храсталака? Въпреки че изглеждаше съвсем безобиден, тя подозираше, че той е един от онези, които помагаша на Аластър Рос да изпразни къщата от всичко ценно, преди да започне пожарът.

— Какво искате? — извика тя силно, за да заглуши грохота, показвайки далеч по-голяма смелост, отколкото изпитваше вътрешно. Ако той понечеше да я нападне, тя би могла да се възползва от предимството на годините си и да побегне, без да му остави никакъв шанс да я настигне.

— Идвам да видя пожара с очите си — отвърна той толкова меко, че тя се стресна. Очакваше отново да бъде засипана със заплахи и поведението на този старец я учуди. — Обадох се на пожарната, но те няма да пристигнат скоро.

— Обадили сте се на пожарната?

— Ами да. Тези пламъци се виждат още от пристанището. Там вече се насъбира голяма тълпа. Скоро ще дойдат насам. Тази нощ няма да спим много.

Камила го наблюдаваше с нарастващо удивление и облекчение. След всичко случило се за нея беше изненадващо, че този стар човек не идва тук, за да ѝ стори нещо лошо.

— След колко време ще пристигнат пожарникарите?

Той поклати глава.

— Имат да изминават доста път.

— Откъде ще дойдат? — тя се питаше дали изобщо ще остане нещо от къщата на баща ѝ, ако не се появят скоро.

— Обан — лаконично отговори той.

Те стояха вече един до друг и заедно наблюдаваха гибелта на Крийгнеч. Тя искаше да му зададе много въпроси, но той заговори пръв:

— Знаеш ли как е избухнал пожарът?

Камила поклати глава.

— Не съвсем — уклончиво отговори тя.

— Страхотен пламък, само това мога да кажа.

— Да, нали? — с ъгълчето на окоето си тя го проучваше отблизо и се питаше дали може да му се довери. Нещо я караше да мисли, че би могла. В него имаше нещо много простовато и земно и тя предположи, че е обикновен земеделец. Усещаше също, че няма никаква представа коя е тя.

— Познаваш ли Аластър Рос? — предпазливо попита тя.

Той извъртя сините си очи към нея и я изгледа изненадано:

— Никога не съм го виждал. Той е инвалид. Никога не излиза навън. Има си една прислужница, която се грижи за него, след като арестуваха баща му.

— О, да. И аз чух, че е инвалид. Наистина ли никога не излиза навън, дори в инвалидна количка? — настоя тя, като наблюдаваше каква ще бъде реакцията му.

— Не съм го виждал от много години. Той претърпя някаква катастрофа и никога повече не успя да проходи — старецът говореше така убедено, че Камила разбра, че ѝ казва истината. — Голям късмет е, че къщата е била празна — продължаваше разговора той.

— Познавахте ли предишните собственици?

— О, да, познавах леърда. Не познавах много добре новия собственик, но ми се струваше добър човек. А жена му беше много приятна. Племенницата ми, Дорис, им помагаше в отглеждането на кучетата им.

Ама разбира се, сепна се Камила. Дорис, прислужницата, която се грижеше за елзаските. Дорис, която бе очаквала да види още първия път, когато беше дошла да посети Едит. Дорис, която бе изчезнала заедно с градинарите. Всички те, както ѝ бяха казали, са били уволнени и все още живеели в селото, но какво беше станало с Дорис?

— А с какво се занимава племенницата ви сега?

Старецът поклати глава и се усмихна.

— Не ѝ хареса селският живот — със съжаление каза той. — Намерих ѝ подходяща работа тук, но тя реши да се върне обратно в Глазгоу. Каза ми, че предпочита да работи като продавачка в магазин. Днешните млади са доста по-различни от нас на младини.

Камила въздъхна облекчено.

— Радвам се, че е добре.

— О, да. След няколко седмици ще се омъжи за някакъв младеж, който работи в един гараж.

Камила се усмихна. Дали някога този старец щеше да узнае за опасността, която бе дебнала Дорис?

В този момент дочуха множество гласове и стъпки, идващи откъм Ардачи. Както беше казал възрастният човек, беше се събрала голяма тълпа, която идваше да наблюдава с любопитство разрушаването на къщата на техния леърд. Тогава от далечината се чуха сирените на противопожарните коли. За броени минути районът на имението Крийгнеч се оживи, изпълни се с рева на двигателите на пожарната, последван веднага от виещия рев на полицейските сирени. Миг по-късно пожарникарите започнаха да се борят с огъня, докато полицията се старееше да държи тълпата настрана от къщата.

Камила тръгна към най-близката полицейска кола и се обърна към шофьора:

— Вие от полицията в Коулдеър ли сте?

Той нагласи униформената си шапка и я изгледа с любопитство.

— Не, мис, идваме от Обан.

— В такъв случай бих искала да дам показания.

Изненадан, той взе предавателя.

— Как е името ви, мис?

— Аз съм Камила Итън, а Крийгнеч... — изви тъжно очи към горящата къща. — ... принадлежеше на баща ми. Бих могла да ви кажа кой подпали пожара, но преди това бих искала да ме отведете в хотел „Балагейч“ в Кининвър — от очите й неочаквано бликнаха сълзи и тя не знаеше какво да прави. — Виждате ли, тази вечер изгубих нещо много по-голямо от къщата на баща ми.

Беше вече късно сутринта, когато Камила най-после се отпусна в леглото в хотела, където преди няколко месеца бяха отседнали с Филип и Люси. Дежурната на рецепцията я помнеше все още, което се бе оказало голям късмет, тъй като Камила нямаше нито пари, нито кредитни карти, нито документи за самоличност. Дори я настани в същата просторна стая на първия етаж, която имаше изглед към остров Керера.

Бяха поръчани кафе и сандвичи и тя седна с двама полицаи в безлюдното фоайе на хотела, за да им разкаже какво се бе случило през нощта. Каза им за Аластър Рос, за убийството на Едит, за това как беше примамена да дойде на север и всичко, което се бе случило след това. Отне им доста време, но след като приключи и подписа показанията си, тя мислено се замоли това да е краят на цялата история.

— Къде бихме могли да ви намерим, в случай че се наложи да ви зададем още няколко въпроса? — попита я сержантът.

Камила му обясни, след което заяви, че отива да си легне.

— Наистина съм много изморена. Напуснах Лондон малко след пет часа сутринта... искам да кажа, вчера сутринта — отново беше на път да се разплаче. Напрежението вече си казваше думата и тя умираше за малко сън.

След като я увериха, че повече няма да им трябва засега, те си тръгнаха и тя се заизкачва към стаята си по излъсканата дъбова стълба. Как щеше да се върне в Лондон, след като нямаше кола, нямаше пари, нито кредитни карти? Утре първото нещо, което трябваше да направи, беше да се обади в офиса. След това трябваше да разговаря с Филип и точно това я плашеше най-много. Щеше да бъде началото на най-трудното нещо, което някога ѝ се бе налагало да прави.

Ферис чакаше Камила на летище „Хитроу“ с наета кола. Ако беше шокиран от вида ѝ, не го показа. Прислужницата в хотела беше изпрала и изгладила панталоните и копринената ѝ риза, така че тя изглеждаше доста спретнато, но когато влизаше в колата, раменете ѝ бяха приведени и върху лицето ѝ бе изписано напрегнато изражение.

— Благодаря ти, Ферис — погледна ръчния си часовник. Беше два следобед в събота и тя знаеше, че Филип ще си бъде в апартамента, потънал в учебниците си. — Би ли ме откарал до дома на мистър Хамилтън, ако обичаш. Ще задържа колата за целия ден. Нали можеш да се прибереш пеша до „Уилсън Кресънт“?

Ферис изглеждаше изненадан, но беше прекалено възпитан, за да го покаже.

— Разбира се, мадам. Много добре.

— Благодаря ти. Съжалявам за случилото се. Намерили са мерцедеса под същия навес, където преди това беше скрита колата на татко, но полицията иска да я задържи заради пръстовите отпечатащи. Надявам се, че ще можем да си я приберем до една седмица. Дотогава ще трябва да се оправяш някак си с ягуара — Камила знаеше колко много обича мерцедеса той и колко разстроен е бил, след като Анабел му е съобщила, че е откраднат.

— Няма да бъде същото, мадам, но за известно време ще се задоволим с него.

Когато приближиха центъра на Лондон, сърцето ѝ заби ускорено и ръцете ѝ изстинаха. След двадесет минути щеше да бъде при Филип, а той не я очакваше. Когато му се бе обадила предишния ден, за да му разкаже всичко, беше му казала само, че ще се върне в Лондон следобед. Може би смяташе, че ще му се обади от „Уилсън Кресънт“, защото ще предпочете да се прибере направо вкъщи.

Ферис успя да намери място и паркира колата на петдесетина ярда от апартамента на Филип.

— Резервоарът е пълен, мадам — увери я той, докато ѝ подаваше ключовете. — Ще се видим в обичайното време в понеделник, нали?

— Точно така, Ферис.

Като пусна ключа в джоба на панталона си, Камила прокара пръсти през косата си и осъзна, че е без грим и без парфюм. Не че Филип не я беше виждал и преди негримирана, но изведнъж ѝ се прииска да е облечена в един от обичайните си строги костюми и със спретната прическа. Добрият външен вид винаги я правеше самоуверена и именно затова полагаше толкова усилия да изглежда елегантна, когато е на работа. Но тогава си помисли, че външният ѝ вид нямаше нищо общо с настоящия момент. Нищо не беше в състояние да я накара да изглежда по-добре.

Натисна звънеца, над който имаше надпис „Хамилтън“ и зачака, докато чу гласа му отвътре:

— Кой е?

— Аз съм... Камила — отвърна тя и започна да трепери.

Гласът му звучеше зарадвано:

— Мила! Влизай! — чу изщракването на ключа в ключалката и тежката черна врата се отвори. Щом се озова в малкото антре, тя се запита дали краката ѝ ще я удържат. Обливаше се в пот и ѝ се

струваше, че е направена от олово. „Трябва да мина през това, трябва, отчаяно се убеждаваше тя. Трябва да го направя заради всички ни.“

Отиде до асансьора, чиито врати се отвориха веднага щом натисна копчето, Филип я очакваше на площадката пред апартамента си. Когато разтвори ръцете си, за да я прегърне, тя почти се хвърли в тях и си помисли с ужас за онова, което я очакваше.

— Моля те, Филип... — помоли се тя, ала той разбра забележката ѝ като признание, че е прекалено уморена, за да започнат да се любят още сега, така че я поведе към дивана в малката си всекидневна.

— Сигурно си капнала, скъпа — съчувствено каза той. — Да донеса ли нещо? Чай?

Филип вдигна ръка.

— Не, нищо, благодаря, мили. Добре съм. Дойдох да те видя, защото... защото трябва да си поговорим.

— За какво? — неуверено попита той.

Тя се загледа в очите му и вътре в себе си умря хиляди пъти. Не можеше, не можеше да направи това... тя го обичаше... и все пак трябваше.

— Филип — започна отново с усилие, — много мислих по този въпрос. Това е някаква луда идея... искам да кажа... — нямаше сили да му каже какво има намерение да направи.

Той я гледаше напрегнато и изражението му се промени.

— Какво има? — попита с опасно тих глас.

— Трябва да престанем да се виждаме... това наранява прекалено много хора. Попи, твоето семейство. Трябва да сложим край, Филип — сега тя плачеше, покрила лицето си с ръце, знаейки, че ако го погледне в този момент, ще изгуби цялата си решителност.

— Но, Камила! — гласът му преливаше от ужас, сякаш не можеше да повярва на ушите си. — Не искаш да кажеш...

— Да! Точно това искам да кажа... Нима не разбираш? Ние двамата заедно нямаме бъдеще. И как бихме могли при тази разлика във възрастта ни? Семейството ти ненавижда мисълта за нашата връзка, особено майка ти... Същото се отнася и за Попи. Притеснявам се за нея. Струва ми се, че съм я изоставила и искам да поправам нещата, преди да е станало прекалено късно.

— Не мислиш ли, че имаш право и на свой собствен живот? — беше ядосан, огорчен и много потиснат.

Камила вдигна глава и го погледна.

— Но имам и отговорност към детето си — отвърна тя. — Струва ми се, че след смъртта на Дейвид бях много лоша майка и искам да изкупя грешката си...

— Как, като съсипеш собствения си живот, и моя също? Как би могла да направиш подобно нещо?

— Моля те, Филип, изслушай ме — извика тя и изтри сълзите си с опакото на ръката си. — Не бързай да се ядосваш толкова. Бог ми е свидетел, че това е най-трудното нещо, което някога съм правила. Нима не разбираш? Нима не разбираш, че то ме убива, че не мога да ти кажа сбогом... — гласът ѝ заглъхна и тя започна да хлипа.

— Камила, скъпа, грешиш — нежно започна Филип. Опитваше се да обвие ръце около раменете ѝ, но тя го отблъсна. Ако му позволеше да я докосне дори веднъж, щеше да бъде принудена да се предаде. Не би могла да отстоява решението си. Дори само като го гледаше, се възбуждаше, особено когато той я наблюдаваше с този познат поглед, който сякаш проникваше до дъното на душата ѝ.

Тя се изправи рязко и отиде до прозореца.

— Хайде да не го обсъждаме, Филип. Аз взех своето решение... Не успях да намеря по-добро... Това е единственият възможен начин!

Той скочи от мястото си и застана напрегнат пред нея.

— Не можеш да направиш това! Господи, какво си мислиш? Ние се обичаме. Не смяташ ли, че това е по-важно от всичко друго?

Очите ѝ открито срещнаха погледа му и тя внезапно почувства сила, каквато не предполагаше, че притежава.

— Понякога най-силната проява на любов е да пуснеш човека, когото обичаш, да си отиде. Не искам да съсипя живота ти.

— Точно това ще направиш, ако ме изоставиш — в очите му блестяха гневни сълзи.

— Твоят живот е пред теб — започна тя, но той я прекъсна, като заговори бързо, докато кръстосваше малката стая.

— Моят живот си ти! Обичам те, Камила! Как да те накарам да ми повярваш? Ние си принадлежим един на друг. Нима можеш да го отречеш? Лудост е да спрем да се виждаме само заради майка ми. Тя

ще се примири след известно време. Колкото до Попи... тя е вече голяма. Има си личен живот. Напусна дома си...

— Не, не е — прекъсна го Камила. — Не живее у дома, защото е нещастна. Това не е като да напусне дома си заради училището, работата си, или защото се омъжва.

Филип се извърна гневно към нея:

— Попи е едно разглежено момиче и ти много добре го знаеш! Всичко това е заради нея, нали? Ти си се поддала на изнудването ѝ, Камила! Знаеш ли какво ще се случи после? Веднага щом стане така, както тя иска, ще напусне отново и ще си прави каквото пожелае! Попи е...

Камила поклати глава.

— Ето, виждаш ли какво става? Ние вече започнахме да си говорим горчиви неща. А точно това е, което исках да избегна.

— Да не би да очакваше, че ще дойдеш тук, ще ми кажеш, че между нас всичко е свършено и аз ще си стоя, кротък като агънце?

— Не... да... не, но очаквах да ме разбереш. Господ ми е свидетел, че ако си мислиш, че това е едно от нещата, които най-много са ме забавлявали досега, много грешиш! Това ме убива! Не виждаш ли? И аз не по-малко искам да останем заедно, не искам да скъсам връзката си с теб...

— Как можеш да наричаш това връзка? Връзката представлява евтин любовен романс с някого, когато харесваш. През цялото време ли си гледала на това като на „връзка“? — попита той и закри лицето си с ръце, прекалено наранен, за да я погледне.

Камила се приближи към него и обви главата му с ръце. Той се притисна към нея, ридаейки:

— Чуй ме, мили — започна тя, сякаш той беше дете. — За мен не беше само връзка. Никога няма да разбереш колко много те обичам и какво означаваш за мен. Но ние наистина постъпихме егоистично. Не искаш да продължаваш да нараняваш майка си, нали? Тя ти мисли само доброто. Не е ли по-добре да се разделим сега, вместо след време, когато ще се мразим... или ще бъдем упреквани от семействата си?

— Не мога да живея без теб! — изхлипа той.

— О, мили, разбира се, че можеш — тя се учудваше на това колко силна се чувства в момента. Може би защото се чувстваше повече като майка, отколкото като любовница. — Онова, което

преживяхме заедно, беше най-прекрасното нещо в живота ми. Сигурно никога няма да престана да те обичам, но трябва да сложим край, мили, и е много по-добре да го направим сега, отколкото да се разкъсваме вътрешно през цялото време. Повярвай ми, знам какво говоря.

Той се отдръпна от нея със зачервени очи и разрошена коса.

— Не мисля, че мога да те пусна да си отидеш.

— Ще го преживееш — опита се да го успокои тя. — Отначало ще бъде тежко и самата аз не знам как ще го понеса... — „продължавай да говориш, продължавай да говориш, повтаряше някакъв глас в нея. Докато говориш и не мислиш, ще можеш да се справиш, а след това ще си отидеш къщи и ще изплачеш болката си насаме.“

— Не знам как бих могъл да го преживея — говореше Филип. — Не вярвам, че искаш да сложиш край на всичко. След като означаваме толкова много един за друг! След всичко, което преживяхме заедно! Камила, да не си полудяла?

Тя го погледна тъжно.

— Може би точно сега дойдох на себе си. Може би всичко беше една моментна лудост... Не знам, но съм сигурна, че трябва да скъсаме още сега.

— Не мога да приема това — възрази той. — По дяволите мнението на моето семейство! Вече не съм дете! А ти ми говориш така, сякаш съм точно такъв — заблудено дете! Няма да те оставя да си отидеш! — каза най-накрая Филип.

— Нека не продължаваме по този начин. Моля те. Опитай се да разбереш. Не го приемай толкова болезнено. Не искам да те наранявам, но повярвай ми, мен също ме боли... може би защото ти отново ще срещнеш любовта и ще имаш съпруга и деца. А за мен това е краят. Никога не бих могла да обичам друг, както обичах теб, така че не прави нещата още по-тежки, отколкото вече са. Сега си тръгвам и повече няма да се върна.

Тя решително се отправи към вратата, отчаяно искайки да избяга, преди да се поддаде на чувствата си.

Филип скочи след нея, сграбчи я за раменете и насила я обърна към себе си.

— Камила, любов моя, за Бога! Не знаеш какво правиш! Не можеш да ме изоставиш просто така. Господи, изобщо ли не ме обичаш?

Тя стоеше неподвижна, вперила поглед в него, молейки се горещо да издържи докрай.

— Може би никога няма да разбереш колко много те обичам... и че точно затова сега си отивам.

Той я стисна в прощална прегръдка така силно, че почти секна дъха ѝ, и зарови глава в извивката на врата ѝ.

Когато я освободи, тя цялата трепереше, много добре знаейки, че ако не напусне апартамента му веднага, ще припадне. След няколко минути беше в колата си, а по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи. Не можеше да се прибере у дома, не още. В един момент я осени мисълта, че е глупаво да поддържаш такъв начин на живот, който не ти позволява да се прибереш у дома, когато си разстроен, от страх да не бъдеш забелязан от прислугата. Колко абсурдни могат да бъдат хората. Не беше ли това една от причините, които бяха прогонили Попи? Винаги да се държиш добре, винаги да си добре облечен...

Започна да рови за салфетка, но се сети, че не караше своята кола и изруга. Беше помолила Анабел да ѝ изпрати по Ферис малко пари, така че можеше да спре до следващия павилион за вестници и да си купи пакет книжни кърпички. Момичето я погледна странно през стъклото и тя осъзна, че сигурно изглежда ужасно с разплаканото си лице и разрошената си коса. Съвсем не така, както обикновено изглеждала президентката на преуспяващата рекламна агенция „Итън и Итън“.

Седна отново в колата и потегли, без да се замисли накъде отива, защото още не бе готова да се прибере вкъщи. Раздялата с Филип я караше да се чувства разнебитена: ребрата я боляха, стомахът ѝ се свиваше, а ръцете и краката ѝ тежаха като оловни. Ако имаше на разположение няколко часа само за себе си, може би отново щеше да изглежда като за пред хора!

След един час Камила се озова в провинцията, движейки се по криволичещ път, ограден от двете страни с високи дървета, които създаваха впечатлението, че минава през зелен тунел. Внезапно стана по-светло, пътят се отвори, дърветата се отдръпнаха някъде встрани като завеса и разкриха толкова красива гледка, че тя се спря да я

погледа. Късното следобедно слънце хвърляше дългите сенки на дърветата върху равната морава, която се простираше, докдето стигаше погледът ѝ, обагрена в зелено и златисто, а някъде в далечината като сребърна лъскава лента се виеше широк поток, който се губеше сред дърветата.

Камила нямаше представа колко време е стояла там, облегната на прозореца на колата, но когато пое обратно към Лондон, се чувстваше много по-спокойна. С някаква новооткрита решителност разбра, че може да посрещне бъдещето. Хаосът на последната година беше вече зад нея и сега, незаслепявана от любовта и страстта, осъзна, че би могла да подреди живота си много добре. Може би не толкова вълнуващо, но наистина добре. Усмихна се за момент, като си представи колко щастлива щеше да бъде Люси. Ами Попи? Все още се надяваше, че двете отново биха могли да намерят предишната си близост. Беше обичала и от тази любов бе научила много, може би повече, отколкото предполагаше Филип. А сега бе дошло време да приложи наученото на практика.

Попи отвори вратата и подскочи стреснато, щом видя Филип. За първи път го виждаше насаме от момента, в който го бе сварила да прави любов с майка ѝ сред разпилените по пода лилии, затова почувства как се изчервява, когато той застана пред нея.

— Мама тук ли е?

— Тъъ... да... мисля, че е тук — заекна Попи. — И Алтъни си е вкъщи — после влезе в къщата и се заизкачва по стълбите. — Люси, къде си?

— Какво има? — отвърна Люси от спалнята на втория етаж.

— Търсят те!

Чуха Люси да казва:

— Идвам след минутка.

Попи се извърна и остави Филип сам на прага на къщата. Люси забързано слизаше по стълбите и засия от удоволствие, когато видя сина си.

— Влез, миличък. Защо стоиш така на вратата? Позвъни ли на звънеца? Не съм чула. Нямаш ли ключ? — тя го прегърна топло и го целуна по двете бузи. — Добре ли си, миличък? Изглеждаш...

За неин най-голям ужас, Филип започна да плаче. Олюлявайки се като пиян на вратата, той се разхлипа, скри лице в ръцете си и сълзите му закапаха върху реверите на сакото му.

— Господи, какво се е случило? — извика ужасена Люси. Ръката ѝ бързо обгърна приведените му рамене и тя го притисна към себе си, както правеше, когато беше малък и се бе ударил.

— Т-тя ме напусна... — беше единственото, което успя да каже Филип и разбирайки, Люси го поведе нагоре по стълбите към своята стая, където беше сигурна, че никой няма да ги безпокои. Без да задава излишни въпроси бе разбрала какво се бе случило. След време Филип щеше да ѝ разкаже сам, а тя щеше да го изслуша внимателно и никога нямаше да му каже: „Аз те предупреждавах.“ Докато седеше там и го успокояваше, изпита внезапно жал към Камила. Как би могла да я обвинява, че се бе влюбила във Филип? Когато той започна да говори, и двамата не забелязаха Попи, която се бе облегнала на вратата на спалнята и внимателно слушаше.

Сега Камила искаше само да се прибере вкъщи. Този ден ѝ се бе сторил най-дългият в живота ѝ. Беше отворила нова страница и трябваше да се научи да живее отново, този път без Филип. Без да се отдава изцяло на работата си. През последните четири години бе работила неуморно. Целият ѝ ден от сутрин до вечер минаваше под знака на компания „Итън и Итън“. Дори светският живот, допреди да срещне Филип, беше подчинен единствено на интересите на работата ѝ. Кога за последен път бе вечеряла с някой близък приятел, който няма нищо общо със скъпоценната ѝ агенция? Нито веднъж, откакто умря Дейвид. Кога за последен път бе прекарвала свободното си време у дома, без да прави нищо определено? Отговорът бе същият. А след като се бе влюбила във Филип, бе успяла някак си да въвлече и него в характерния си ритъм на живот.

Докато се движеше покрай Темза, Камила знаеше, че ще си бъде у дома след около петнадесет минути, тъй като движението в събота следобед не бе натоварено.

Попи крачеше бързо по Иърлс Кърт Роуд. На спирката успя да хване веднага автобус номер девет. Погледна часовника си. Беше шест и половина. Настанявайки се на горния етаж, тя се опита да концентрира вниманието си върху витрините на магазините, покрай които минаваше, само за да има какво да прави и да не се чувства толкова нервна. Магазини за обувки, книжарници, магазини за готово облекло, антиквариати. Но Попи не ги виждаше. Пред очите ѝ беше разстроено лице на Филип и в ушите ѝ все още звучаха риданията му.

Камила заобиколи Белгрейв Скуеър, където се намираха посолствата и резиденциите. Никога не бе харесвала този площад особено, независимо от красивата градина по средата. Според нея беше прекалено викториански, мрачен и неуютен. „Уилсън Кресънт“, която започваше именно оттук, беше далеч по-приятна. Часовникът върху таблото на наетата кола показваше седем без двадесет. Щеше да мине от задната страна на къщата си и да остави колата пред гаража, за да е готова за понеделник сутринта. Плановете ѝ за почивните дни не включваха пътуване.

Попи слезе от автобуса, пресече улицата и забърза надолу по „Гросвентър Кресънт“. Куфарът ѝ тежеше цял тон и тя често спираше да го мести от ръка в ръка. Нямаше представа, че вечерта е толкова топла. Джинсите ѝ бялата ѝ риза бяха влажни от пот, а косата ѝ, вързана на конска опашка, неприятно лепнеше по врата ѝ. С нетърпеливо движение тя я отметна и мислено благодари, че вече е наблизо.

Камила бавно заобиколи къщата. Беше ѝ горещо, кремавите панталони и ризата ѝ се бяха измачкали, а косата ѝ се спускаше, разпиляна върху раменете ѝ, и я правеше да изглежда с няколко години по-млада. Без грим, тя по нищо не приличаше на елегантната жена, която всяка сутрин се качваше в очакващата я кола с дипломатическо куфарче в едната ръка и ръчна чанта от „Гучи“ в другата. Поспря се за момент и тогава забеляза една фигура, която ѝ се стори много позната, но и доста по-различна, да върви към нея откъм другия край на улицата. Младото хубаво лице, обградено от руси коси, ѝ беше до

болка познато, но усмивката, съвсем различна от тази, която помнеше, и топлият блясък на сините очи накараха сърцето ѝ да трепне.

— Попи? — прошепна тя.

Попи застана неподвижно на няколко крачки от нея и я погледна право в очите. На Камила ѝ се стори, че двете се изучават, всяка учудена от вида на другата. Камила, толкова обикновена, Попи — толкова чиста, без обичайния си грим. Без да откъсват поглед една от друга, всяка от тях се мъчеше да отгатне мислите на другата и следващата ѝ реакция. Последния път, когато се бяха срещнали, си бяха разменили горчиви думи и отношенията им бяха обтегнати. Бяха застанали на противоположните страни на пропаст, над която не можеше да се хвърли мост, и им се струваше, че никога няма да могат отново да изпитат близостта, на която се бяха радвали в миналото. Двете бяха обичали и двете бяха изстрадали своята любов, но и двете бяха успели да я превъзмогнат и това беше единственото, което имаше значение. След време, с надежда мислеше Камила, неразбирателството и горчивината ще избледнеят. Това беше нещо, за което и двете трябваше да се погрижат. И двете трябваше да се научат да прощават.

Камила пристъпи напред, но Попи заговори първа.

— Радвам се, че отново си си вкъщи, мамо — каза тя със сладък глас, който напомняше за малкото послушно момиченце, което беше някога.

Миг по-късно двете се прегръщаха, застанали там, на тротоара пред дома си. Попи бе обвила ръце около врата на майка си, докато Камила я притискаше силно към себе си.

— Радвам се, че и двете вече сме си у дома, миличка.

ЕПИЛОГ

Мъждукащата светлина на свещите осветяваше красивата трапезария и над вазата с бели лилии, поставена в центъра на масата, Камила огледа гостите, поканени на вечеря. Тази вечер е почти като онази преди повече от единадесет месеца, помисли си тя. Имаше само две разлики — тогава Филип беше присъствал, а Попи не. Сега беше точно обратното. Тук беше и Антъни, който, както винаги, все поглеждаше с надежда Мейтлънд, мълчаливо подканяйки го отново да напълни чашата му. Тук беше и Люси, малко по-напълняла и още по-посивяла, но същата сериозна домакиня, която Камила познаваше отпреди четиридесет години. Хенриета, завърнала се вече от Париж, изглеждаше по-хубава от всякога, докато свенливо разказваше за новия си приятел. Реджи и Шарлот, върнали се за коледната ваканция, си бяха все така любознателни и жизнени. Нямаше го само Филип, който пътуваше из Европа, за да изучава Ренесансовата архитектура. Неговото място заемаше Попи, цъфтяща от здраве, с крехката си красота, напомняща тази на английска роза. Беше взела изпитите си много по-добре, отколкото Камила очакваше, и сега смяташе да продължи нагоре. За истинско удоволствие на майка си, тя говореше дори за желанието си да следва английска литература и философия в университета.

— Кога започва делото? — запита Люси. Разговаряха за Аластър Рос и за това как бе арестуван на следващия ден, след като бе подпалил Крийгнеч.

— Идният месец — отвърна Камила. — Не ти ли казах, че са установили, че всеки трети от населението на Ардачи е поддръжник и симпатизант на ИРА? Преди да разкрием цялата история, селото било център за износа на оръжие на целия западен бряг на Шотландия.

— Не мога да разбера защо баща ти и Едит избраха да живеят точно там, след като можеха да се настанят, където поискат из цялата страна — намеси се Антъни.

— Само защото тя е поддържала кореспонденция с онзи ветеринар във връзка с отглеждането на скъпоценните си кучета — отвърна Камила.

— Ужасен късмет — поклати глава Люси. — Но всички те ще бъдат осъдени, нали? Има ли опасност да ги освободят отново?

— Ако не за друго, биха могли да осъдят Аластър Рос за палеж — каза Камила. — Това важи и за всички останали, които бяха с него през онази нощ. Но според мен полицията разполага с достатъчно доказателства, за да ги осъди за по-продължително време. Като се изключи Мойра, съпругата на Аластър. Изглежда, тя е била на практика нещо като заложница на Хектор и сина му. Много се е страхувала от тях.

— Като се замисля — отбеляза Люси, — просто не мога да повярвам, че всичко това се е случило. А ти? Сега ми изглежда като лош сън... или някакъв филм, който сме гледали по телевизията.

Двете жени се усмихнаха една на друга, забравили и простили старите недоразумения. Почти не говореха за Филип — раната беше още много прясна, за да могат да говорят по тази тема равнодушно, така че почти не споменаваха името му.

— Разбирам какво искаш да кажеш — съгласи се Камила. За нея също лудостта от предишното лято и се струваше като сън... красив, вълшебен, но отдавна отминал. Изчезнал при суровия сблъсък с действителността. Отначало болката беше непоносима, докато се опитваше да привикне към мисълта, че ще трябва да живее без Филип. Тъгата ѝ бе равна на онази, която беше изпитала, когато бе изгубила Дейвид, и имаше моменти, когато не знаеше как да продължи напред. Ала съществуваше Попи, за която трябваше да мисли, и тази грижа, както и желанието ѝ да възвърне предишната им близост, отвлечаха съзнанието ѝ от огромната загуба. Понякога все още се чувстваше самотна, особено след като се бе отказала от управлението на „Итън и Итън“ и работеше като обикновен консултант в компанията само по три пъти в седмицата, ала знаеше, че като бе скъсала с Филип, бе постъпила разумно и се уповаваше на старата поговорка, че времето лекува всички рани.

— Най-хубавото от всичко е — прекъсна мислите ѝ Антъни, — че вече не си в черния списък на някаква терористична организация.

— Наистина! Дори Джийн се върна на работа при мен, въпреки че в последно време нямам много нужда от нея. Но все пак е чудесно да я чувствам отново до себе си.

— Ами какво стана с момичето, което беше на нейното място? — запита Люси. — Как се отрази завръщането ѝ на Анабел?

Камила се разсмя.

— Получи необходимата квалификация и сега работи за новия президент Леели Форбе.

— Радвам се за нея — усмихна се Антъни и огледа със задоволство пълната си чаша. После се обърна към Попи: — Сигурно си щастлива, че майка ти по-често се заседява вкъщи?

Попи улови погледа на Камила и двете се усмихнаха.

— Чудесно е! — съгласи се момичето. — Точно като в доброто старо време.

— Кое време? — не разбра Реджи.

— Времето, когато татко беше жив — меко отвърна Попи.

— Следващия уикенд заминаваме за Венеция с Ориент експрес — каза Камила. — Това е нещо, което Дейвид и аз винаги сме искали да направим, но така и не успяхме.

Реджи и Шарлот погледнаха завистливо към Попи.

— Щастливка! — изкоментира Реджи. — Нас никой не ни води на такива пътешествия.

— Ах, горките деца! — подигра го Антъни.

Когато вечерта свърши сред приятни разговори и смях, Камила отиде да ги изпрати до вратата. Това беше една от най-приятните вечери, които беше прекарвала от дълго време насам.

— Трябва да дойдете отново, след като се върнем от Венеция. Ще имаме да ви разказваме много неща.

Антъни прошепна в ухото ѝ, докато я целуваше за лека нощ:

— И да се върнеш с някой мъж от Венеция, миличка. Това е най-романтичният град в света.

— Дали ще имам толкова късмет? — пошегува се Камила, но за момент в очите ѝ се появи тъга и като че ли върху чертите ѝ падна някаква сянка.

— Сигурен съм, че един ден и това ще стане — увери я той тихо, за да не чуе някой друг.

— Не бих искала да се обзалагам — сухо се усмихна тя.

Когато всички си отидоха, Попи, развеселена, затанцува по стълбите към своята стая.

— Разбра ли, че двете с Хенриета имаме намерение да пообиколим Франция през лятото? Ще бъде страхотно!

— Чудесно, миличка — топло отговори Камила. — Най-добрият начин да научиш един език е да прекараш известно време в съответната страна.

Попи кимна.

— Да, наистина ще бъде страхотно. Вече нямам търпение да дойде лятото. Но това, което очаквам с най-голямо желание, е срещата ми с френската кухня. Здравата ще се тъпча цели два месеца!

Камила се разсмя, наблюдавайки как дъщеря ѝ изчезва в своята стая. Част от нея копнееше тя да е тази, с която Попи ще посети Франция, ала другата част я предупреждаваше, че не бива да рискува да развали новата близост, която се зараждаше между тях.

— Лека нощ, миличка.

— Лека нощ, мамо.

Къщата притихна. Мейтлънд отдавна беше изчистил трапезарията и Камила бе настояла двамата с мисис Мейтлънд да се оттеглят в стаята си веднага щом сервираат кафето. Останала сама, тя се отпусна върху дантелените възглавници на дивана във всекидневната и си пожела да не се чувства толкова самотна и празна. Антъни ѝ бе казал, че е убеден, че и тя най-после ще намери някого, с когото да сподели живота си, но това ѝ се струваше малко вероятно. Не и някого, когото би могла да обича. Не и някого, който щеше да запълни огромната празнина, която бяха оставили у нея първо Дейвид, след това Филип. Въздъхна тежко и стана да спусне завесата, преди да угаси осветлението. Вечерта беше преминала много приятно и никак не ѝ се искаше да се чувства толкова самотна и тъжна. След това бързо се упрекна, че се е отдала на самосъжаление, което беше в състояние да развали всичко.

Точно в този момент входният звънец иззвъня. Камила сви рамене и отиде да отвори. Сигурно Реджи и Шарлот бяха забравили нещо. Люси винаги им се караше, че са много разсеяни. Отключи отново, свали предпазната верига и отвори вратата.

— Е, какво има? — започна тя, след това си пое дълбоко въздух и издаде лек изненадан вик.

— Прекалено закъснял ли съм, Камила? Видях, че свети и реших, че си останала до късно и бих могъл да мина да те поздравя. Отдавна не сме се виждали.

Камила, объркана, не откъсваше поглед от лицето му. После се усмихна, сякаш неговото посещение беше точно това, което бе искала. Протегна топло ръката си.

— Заповядай, Джефри — каза тя. — Наистина не сме се виждали от много отдавна.

Издание:

Уна-Мери Паркър. Забранени чувства

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-353-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.